Život hříšnice

Fanny Marie

ŽIVOT
PŘESVATÉ PANNY MARIE

NATIŠTĚNO V KNIHTISKÁRNĚ
K. KRYLA A FERD. SCOTTIHO V NOVÉM JIČÍNĚ NA MOR.
LÉTA PÁNĚ 1912.

✠

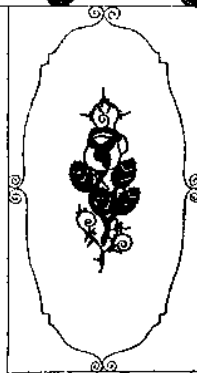
ANNY KATEŘINY EMMERICHOVÉ

ŽIVOT A DÍLO

I

Z JAZYKA NĚMECKÉHO PŘELOŽIL A S POMOCÍ BOŽÍ A PŘÁTEL STUDIA VYDAL P. MATĚJ FENCL, KNĚZ CÍRKEVNÍ, T. Č. V UHŘÍNĚVSI U PRAHY. L. P. MCMXII

Život prvotné Panny Marie

Dle vidění
církevní
Anny Kateřiny Emmerichové
Řeholnice Řádu sv. Augustina z Klášt.
Agnetenberg
Napsal Klemens Brentano

FACHVEREIN

PROHLÁŠENÍ.

Poslušen dekretu P. P. Urbana VIII. ze dne 13. března 1625, potvrzeného a vysvětleného dekrety ze dne 5. července 1634 a ze dne 5. června 1631, prohlašuje překladatel, že se podrobuje všem rozhodnutím, které svatá Církev Římskokatolická učiní o životě a díle ctihodné Anny Kateřiny Emmerichovy, a že všem zjevením v „Životě přesvaté Panny" vypravovaným připisuje jen takový výklad a takovou věrohodnost, jaké jim připisuje Církev Římskokatolická.

PŘEKLADATEL.

NIHIL OBSTAT.

P. METHOD VOJÁČEK, O. S. B., censor.

IMPRIMATUR.

Z kníž. arcibisk. Ordinariátu v Praze, 30. října 1912.

DR. JAN SEDLÁK, generální vikář.

PŘEDMLUVA

PŘEMNOHÝM čtenářům „HOŘKÉHO UMUČENÍ PÁNA NAŠEHO JEŽÍŠE KRISTA PODLE VIDĚNÍ CTIHODNÉ ANNY KATEŘINY EMMERICHOVY“ jest asi známo, že kniha ona obsahuje jen část vidění zbožné řeholnice.

Klement Brentano, meškaje po několik let v Dülmenu, zapisoval s největší péčí, co Jasnovidkyně vypravovala brzy úryvkovitě, brzy zase v delších souvislých sděleních.

Tak vyrůstal mu pod rukou deník, který se počíná v lednu r. 1820 a obsahuje velmi pestrou řadu zbožných vidění ze života Světců, o slavnostech Církevních a také o událostech z doby současné; který však později, v létech 1821 a 1822, stále víc a více se obmezuje na zprávy ze života Ježíše Krista a ze života osob, které s Ním se stýkaly. Z těchto zápisů, které byly vedeny skoro s přesností soudního řízení a které jsou dosud zachovány v původní podobě, sebral sám zvěčnělý Klement Brentano všecko to, co se vztahuje na Život Ježíše Krista, i podařilo se mu, vylíčiti celý veřejný život Kristův den ode dne podle vidění sestry Emmerichovy. Z tohoto života Ježíšova, vyplňujícího 22 sešitů, byl vytištěn konec, totiž „Přehořké Umučení Ježíše Krista“. Druhá část, mnohem ovšem obsáhlejší, čeká ještě vydavatele. —

Kromě této veliké sbírky vidění, kterou sestavil Klement Brentano, uspořádal ještě jinou, menší sbírku vidění ze „Života Marie Panny“. Vybral a srovnal jednotlivé, sem spadající úryvky, obstaral ještě dřevoryty, které měly zdobiti knihu, a dal knihu r. 1841. do tisku. Vytiskl také vskutku ještě 14 archů, ale v další práci zabránila mu vleklá choroba, která ukončila jeho život dne 28. července r. 1842.

Po této truchlivé události převzal jeho bratr, Kristian Brentano v Aschaffenburgu, zároveň s pozůstalostí zvěčně-

lého také zápisky obsahující vidění Emmerichové. Třebaže však je srovnával a zkoumal s největší bedlivostí, nemohl se přece po desítileté práci k ničemu jinému odhodlati, než k tomu, že vedl dále přerušený tisk „Života Marie Panny". Než sotva se s tím začalo, vyšší Vůle povolala s tohoto světa také toho, jenž vedl dále dílo, na tak dlouho přerušené: Kristian Brentano zemřel dne 27. října r. 1851.

Na štěstí už zvěčnělý Klement zanechal rukopis skoro úplně pro tisk hotový, a to, co bylo z původních sešitů doplniti, připojil jeho bratr s největší péčí; proto s pomocí učených přátel dokončila tisk choť Kristianova.

Vzhledem k obsahu této knihy jest nám odkázati na prohlášení, které Klement Brentano předepsal prvnímu vydání „Hořkého Umučení": „Vynikají-li snad tato vidění nějak nad podobné plody rozjímavé lásky k Ježíši, ohražují se přece co nejslavnostněji proti tomu, aby se jim přičítal i sebe menší nárok na povahu pravdy dějepisné. Nekladou jiných požadavků, než aby pokorně byla zařazena mezi ostatní přerozmanité obrazy hořkého Umučení, které podali výtvarní umělci a zbožní spisovatelé, a nejvýš ještě, aby byla považována za právě tak nedokonale pojatá a vypravovaná, jako neobratně napsaná postní rozjímání zbožné řeholnice, jež těmto zjevením nepřikládala nikdy větší ceny, než cenu chybujícího člověka; proto také ustavičnému vnitřnímu napomínání, aby je vypravovala, vyhověla s velkým sebepřemáháním jen z poslušnosti k opětovaným rozkazům ctihodných svých duchovních rádců". Totéž v podstatě možno asi říci také o „Životě Marie Panny", který zde podáváme jen s jedním rozdílem.

Když bylo vydáno „Přehořké Umučení", těšila se vidění sestry Emmerichovy uznání jen nemnohých, ale velmi vážených mužů. Zatím však souhlas s počátku skromného hloučku přátel Jasnovidkyně Dülmenské rozmnožily hlasy sta a tisíců čtenářů. Ať o historické nebo theologické ceně knihy té se soudí jakkoliv, to bylo uznáno přec, že jest celou pokladnicí, z níž možno čerpati bohaté myšlenky k zbožnosti pobádající, a svaté obrazy, rozněcující spasitelná rozjímání.

S tohoto stanoviska posuzován, zaujímá „Život Marie P.", jak myslíme, důstojné místo vedle „Přehořkého Umučení". Není však celkem tak zaokrouhleným, jako onde události ve dnech utrpení Kristova jsou úplny a uzavřeny. Mezery, které se nalézají v „Životě Marie Panny", vysvětlíme si přirozeně tím, že „Život svaté Panny" souvisí se „Životem Ježíše Krista". Zvěčnělý Klement Brentano měl nejvážnější úmysl, vydati „Život Ježíše Krista". Poněvadž tuto nevyhnutelně děje se často zmínka o panenské Matce, vymýtili jsme, abychom se vyhnuli opako-

ání, celou řadu odstavců ze zvlášť vydaného „Života Marie Panny“. Tak tedy čeká tento „Život Marie Panny“ na úplné uveřejnění „Života Ježíše Krista“. Zda a kdy na to dojde, závisí od mnoha okolností. Dědici Kristiana Brentana odevzdali veškeren materiál klášteru, který s tím učiní, čeho bude třeba.

Kdyby tento klášter byl poněkud blíže tiskárně, pak by asi táž ruka, která před 11 lety za dozoru zvěčnělého Klementa Brentana přičinila k prvým 14 archům nejednu vysvětlující poznámku, byla také v dalších kapitolách objasnila nesnáze archeologické a topografické. Toho bylo by bývalo zvlášť potřebí v onom oddílu, kde se vypravuje o cestě Josefa a Marie do Betléma před narozením Ježíše Krista.

VYDAVATEL.

O PŘEDCÍCH PŘESVATÉ PANNY MARIE

I

RORATE COELI...

Vypravováno ráno dne 27. června 1819.

CO JSEM ze života předků svaté Panny Marie ve svém dětství tak často vídala, to vše vynořilo se mi dnes v noci opětně v řadě obrazů zcela týmž způsobem před mou duši. Kdybych jen mohla všecko tak vyprávěti, jak to vím a na očích mám, jistě že by to Poutníka*) velmi potěšilo. Mně samotné bylo toto vidění velikou útěchou v mé bídě. Jsouc dítětem, byla jsem si těmito věcmi tak jista, že každému, kdo mně něco z těchto událostí jinak vyprávěl, přímo jsem říkala: „Nikoliv, ale je to tak a tak", a byla bych věru život na to dala, že to je tak a ne jinak. Později mne svět v tom

*) Míní tím písaře, neboť viděla ho ve svých viděních vždy v podobě poutníka, který jsa na cestě do vlasti, dle toho, zda věrně plnil či zanedbával povinnosti křesťana, nalézal požehnání, ochrany, pomoci a záchrany, nebo přicházel na překážky, do pokušení, na scestí, do nebezpečí, ano i do vězení. Nazývala ho tedy dle vidění svých poutníkem, a dle okolností objevovala se jí také modlitba a dobré skutky, které za tohoto poutníka Bohu obětovala, v podobě příslušných dobrých skutků, které se mohou prokazovati poutníkům,

zviklal, a já jsem mlčela. Avšak vnitřní jistoty jsem nikdy nepozbyla, a dnes v noci viděla jsem zase vše do nejmenších podrobností.

V dětství stále jsem se v myšlenkách obírala ježíčkami a Ježíškem a Matkou Boží, a často jsem se velmi divila, že mně nikdo nic nevypravuje o rodině Matky Boží, a dokonce už jsem nechápala, proč je tak málo napsáno o Jejích předcích a příbuzných. Přejíc si toho tak toužebně, měla jsem tedy množství vidění o předcích svaté Panny. Viděla jsem Její předky jistě až do čtvrtého nebo pátého kolena, a viděla jsem vždycky, že byli to podivuhodně zbožní a sprostní lidé, v nichž žila zcela neobyčejná, tajná touha po příští přislíbeného Messiáše. Viděla jsem tyto hodné lidi vždy bydlet mezi jinými lidmi, kteří u porovnání s nimi jevili se mně drsnými, jako barbaři; ale předkové sv. Panny byli, jak jsem viděla, tak tiši, mírni a dobrotivi, že často, majíc o ně velikou starost, jsem si v myšlenkách řekla: „ach! kam se jen tito hodní lidé podějou, jak jen se uchrání před těmi zlými drsnými lidmi? vyhledám je, budu jim sloužiti, uprchnu s nimi pryč do lesa, v němž by se ukryli; ach, jistě že je ještě naleznu!“ Tak určitě jsem je viděla, a věřila v jejich skutečnost, že jsem byla vždy o ně plna obav a starostí.

Vždycky viděla jsem tyto lidi žít ve velikém odříkání. Často viděla jsem ty z nich, kteří žili v manželství, na nějakou dobu zaslíbit se vzájemné zdrželivosti, což

zajatým, otrokům. Avšak její vnitřní vedení mělo tu zvláštnost, že nikdy neobětovala svých modliteb pouze za jednoho jediného člověka, ani jen sama za sebe, nýbrž vždy k útěše veškeré bolesti, jíž se pohnutka její modlitby jen poněkud podobala. Proto jsme jisti, že v tomto případě přinesly její modlitby útěchu také skutečným poutníkům, zajatým, atd. Poněvadž pak takové modlitbě jistě každý lidumilný, zbožný křesťan je nakloněn, nenazve laskavý čtenář neskromným návrh, aby si vzal k srdci, vždycky takto se modliti.

mne pak velmi těšilo, ač nemohla jsem určitě říci, proč. Taková odloučení zachovávali většinou tehdy, když zamýšleli oddati se bohoslužebným úkonům, zápalům kadidla a modlitbám, z čehož jsem poznala, že byli mezi nimi kněží. — Viděla jsem je často, že putují z místa na místo, opouštějíce veliké statky a uchylujíce se na malé, aby zlí lidé jim v jejich životě nepřekáželi. Byli naplněni takovou vroucností a takovou touhou po Bohu, že viděla jsem je často v samotě polí ve dne nebo také v noci pobíhat a volat a úpět po Bohu s tak prudkou žádostí, že z hladu srdce trhali si na prsou šat, jako by Bůh měl se žhavými paprsky slunce se vpáliti v jejich srdce, nebo svitem měsíce a třpytem hvězd utišiti jejich žízeň po vyplnění přislíbení. — Taková vidění měla jsem ovšem, když jako dítě nebo mladé děvče na pastvině u dobytka nebo v noci na nejvýš položených polích naší dědiny samotna klečíc k Bohu jsem se vroucně modlila, nebo když v adventě o půlnoci šla jsem na roráty, tři čtvrti hodiny brodíc se sněhem od naší chalupy ve Flamske, do kostela sv. Jakuba v Koesfeldu. Večer před tím nebo také v noci modlila jsem se pak pilně za ty zemřelé, kteří, nevzbudivše snad dostatečné touhy po Spáse a oddavše se jiným žádostem, žádostem po tvorech a statcích světa, upadli v mnohé poklesky, a nyní prahli v očistci touhou po vykoupení, a já jsem za ně Bohu obětovala svou modlitbu a svou touhu po Spasiteli, jako bych chtěla splatiti jejich dluh. Měla jsem však z toho také trochu prospěch, neboť jsem věděla, že milé dušičky z vděčnosti za to a ze stálé touhy po pomoci modlitby mne včas vzbudí, abych nezaspala. Přivanuly také vskutku jako malá klidná slabá světélka k mému loži, a vzbudily mne tak v pravý okamžik, že jsem mohla za ně obětovati ranní modlitbu, potom pokropila jsem sebe i je svěcenou vodou, oblékla jsem se, a vydala jsem se na cestu, i viděla jsem, že ta malá světélka

mne provázejí velmi pěkně jako v procesí. Tu jsem si zpívala z plna srdce:

Rosu dejte nebesa s hůry,
a oblakové dštěte Spravedlivého...

i viděla jsem tu a tam ony předky svaté Panny z veliké touhy pobíhat pouští i polem a volat po Messiáši, i dělala jsem jako oni, a přišla jsem vždycky včas na roráty do Koesfeldu, třeba že mne mnohdy dušičky vedly velikou oklikou, ke všem zastavením křížové cesty.

Viděla-li pak jsem tyto milé předky sv. Panny po Bohu tak hladověti a úpěti, tu zdál se mně jejich oděv i zjev tak cizím, a přec byli mně tak blízci a zřejmi, že ještě teď stále zřím a poznávám všecky rysy jejich obličejů a jejich postavy; a tu jsem si vždycky myslívala: „co jsou to jen za lidi? Všecko je jinak než teď, a přec jsou tito lidé zde, a všecko je skutečné!" a tak jsem tedy stále doufala, že ještě k nim přijdu. Tito dobří lidé byli ve všem svém konání a mluvení a také při bohoslužbě velmi určití a přesní, a nenařikali na nic, než nad utrpením svého bližního.

II

PŘEDKOVÉ SVATÉ ANNY / ESSENOVÉ.

Vypravováno v červenci a v srpnu r. 1821.

MĚLA JSEM podrobné vidění o předcích svaté ANNY, matky přesvaté Panny. Žili v MARA, blízko hory HOREBU, a byli v duchovním spojení s jistou třídou velmi zbožných Israelitů, o nichž mně bylo mnoho zjeveno; budu vypravovati, co z toho ještě vím. Dlela jsem včera skoro celý den mezi těmito lidmi, a kdyby mne nebyly návštěvy tolik obtěžovaly, nebyla bych většinu z toho zapomněla.

Oni zbožní Israelité, kteří byli v jakémsi vztahu k předkům sv. Anny, sluli ESSENOVÉ či ESSEOVÉ. Měli však v různých dobách tři různá jména, nejprvé sluli ESKARENOVÉ, pak CHASIDEOVÉ a konečně ESSENOVÉ či ESSEOVÉ. První jméno, ESKARENOVÉ, pocházelo od slova ESKARA či ASKARA, kterýmžto slovem se označovala ona část oběti, která Bohu příslušela, a také vůně kadidla, zapalovaného při obětování pšeničné mouky.*) — Druhé jméno, CHASIDE-

*) Pořádaje v červenci 1840 k tisku to, co byl dle sluchu napsal v srpnu r. 1821, prosil písař theologa, znalce řečí, aby

OVÉ, značí tolik, co ‚milosrdní'. Jak povstalo jméno ESSENOVÉ, to už nevím. — Třída těchto zbožných lidí pocházela z doby MOJŽÍŠOVY a ARONOVY, a sice od kněží, kteří nosili ARCHU ÚMLUVY; avšak teprve v době mezi ISAIÁŠEM a JEREMIÁŠEM dostalo se jim přesných pravidel životních. Z počátku nebylo jich mnoho; potom však bydleli pospolu v Zaslíbené Zemi na území 48 hodin dlouhém a 36 širokém. Teprv později přišli do krajiny Jordanské. Bydleli hlavně na hoře HOREBU a na hoře KARMELU, kde Eliáš se byl zdržoval.

Za času děda a báby sv. ANNY bydlil na hoře Horebu starý prorok, který slul ARCHOS či ARKAS,

mu vysvětlil slovo Askara, i dostalo se mu této odpovědi: Askarah znamená tolik co p ř i p o m e n u t í (Erinnerung, commemoratio), a jest to označení oné části oběti nekrvavé, kterou kněz na oltáři spaloval, aby Bohu vzdal čest a p ř i p o m e n u l Mu jeho milosrdná přislíbení. Oběti nekrvavé pozůstávaly obyčejně z nejjemnější mouky pšeničné, promísené olejem a obložené kadidlem. Z toho spálil kněz všecko kadidlo a hrst mouky olejem polité, nebo část toho, co bylo z ní napečeno, a to slulo ‚askarah' (Lev. 2, 2. 9. 16). Při chlebech předkladných bylo jen kadidlo ‚askarah' (Lev. 24, 7). Při oběti za hříchy, při níž obětovaná mouka nebyla skropena olejem, aniž přidáno k ní kadidla, byla jedině hrst mouky spálena jako ‚askarah' (Lev. 5, 12). Rovněž tak i při oběti ženy, podezřívané z cizoložství, ku kteréžto oběti byla kromě toho brána jen mouka ječná (Num. 5, 16. 25. 26). Na tomto místě (Num. 5, 15) Vulgata slovo ‚askarah' vůbec nepřekládá; jinde překládá střídavě: ‚memoriale', ‚in memoriam', ‚in monumentum'. — Proč asi Essenové obdrželi první své jméno od tohoto slova ‚askarah', o tom se Emmer. určitěji nevyslovila; uvážíme-li však, že Essenové nepřinášeli žádných krvavých obětí, nýbrž posílali do chrámu jen záslibné dary, že však sami sebe přinášeli jaksi v oběť, žijíce v odříkání a sebemrtvení, pak je na snadě myšlenka, že ti, kteří n e d l e t ě l a ž i v i b y l i, obdrželi jméno od ‚askarah', od oné části nekrvavé ‚m i n c h a' čili oběti moučné, která Bohu příslušela, poněvadž, což však nevíme určitě, vskutku přinášeli takové (nekrvavé) oběti z pokrmů, nebo poněvadž svým životem byli as v podobném poměru k ostatním Israelitům, jako ‚askarah' k ostatní části obětí.

a byl nejvyšší duchovní hlavou ESSENŮ. — Jejich pravidla životní podobala se v mnohém řeholi. Těm, kteří chtěli býti přijati bylo se podrobiti celoroční zkoušce, a byli pak dle vyšších prorockých vnuknutí přijati na kratší nebo delší dobu. Vlastní členové řádu, kteří bydleli společně, se neženili, žili panicky. Byli však též takoví, kteří z řádu vystoupili nebo se k němu připojili, a kteří žili v manželství a ve svých rodinách s dětmi a s čeledí zachovávali kázeň v mnohém ohledu podobnou, jako vlastní Essenové. Mezi nimi a vlastními Esseny byl as podobný poměr, jako dnešního dne mezi světskými členy třetího řádu, tak zv. terciáři, a katolickými řeholníky; neboť tito ženatí Essenové hledali v každé důležité věci, zvlášť jednalo-li se o sňatek jejich dětí a příbuzných, poučení a rady u hlavy Essenů, u starého proroka na hoře Horebu. Děd sv. ANNY byl v této třídě ženatých Essenů.

Později byla ještě také třetí třída Essenů, kteří všechno přeháněli a upadli do velikých bludů, i viděla jsem, že ostatní Essenové jich mezi sebou netrpěli.

Vlastní Essenové zabývali se hlavně prorokováním, a jejich nejvyšší představený na hoře Horebu měl tam často v jeskyni Eliášově Božská zjevení, která se vztahovala na příští MESSIÁŠE. Měl vědění o rodině, z níž vyjíti měla MATKA MESSIÁŠE, a prorokoval-li předkům sv. ANNY o jejich příštích sňatcích, viděl také, jak blížil se čas PÁNĚ. Jak dlouho však hřích bude ještě zabraňovati nebo zdržovati narození MATKY VYKUPITELOVY, to nevěděl, a napomínal proto stále k pokání, sebemrtvení, k modlitbě a k vnitřnímu sebeobětování, v kterýchžto bohulibých cvičeních, vždy k témuž účelu konaných, Essenové ode dávna předcházeli příkladem.

Dokud Isaiáš neshromáždil těchto lidí a nedal jim zřízení s přesnějšími pravidly, žili rozptýleni jako

zbožní, sebemrtvení oddaní Israelité. Chodili stále v týchž šatech, a nespravovali jich, dokud jim nepadaly s těla. Bojovali nejvíce proti smyslnosti, a žili často ve velmi vzdálených chyších v dlouhé zdrželivosti, odloučivše se po vzájemné dohodě od svých manželek. Když však žili v manželském obcování, pak dálo se to jen s tím úmyslem, aby se jim dostalo svatého potomstva, které by uspíšilo příchod SPÁSY. Viděla jsem, že jedli odloučeně od svých žen; když muž odešel od stolu, přišla jísti žena. Již za oněch dob byli předkové sv. ANNY, a předkové jiných svatých lidí mezi ženatými Esseny.

Jeremiáš se také s nimi stýkal, a oni lidé, kteří se nazývají žáky proroků, vyšli z jejich středu. Bydleli začasté na poušti, kolem hor HOREBU a KARMELU, také v Egyptě viděla jsem jich později mnoho. Viděla jsem také, že válka je na nějakou dobu zahnala od hory HOREBU a že zase noví představení je shromáždili. Také Makkabejští k nim náleželi.

Měli u veliké úctě MOJŽÍŠE, a chovali po něm posvátné roucho, které byl daroval ARONOVI, od něhož dostalo se k nim. Toto roucho bylo jim velmi posvátným, a měla jsem jednou vidění, jak zahynulo asi patnácte Essenů, hájících tuto drahocennou reliquii. Jejich představení, obdařeni darem prorockým, měli vědění sv. Tajemstev Archy Úmluvy.

Vlastní, panicky žijící Essenové byli nevýslovné čistoty a zbožnosti. Ujímali se dětí, a vychovávali je k veliké svatosti. Aby někdo se stal členem přísného řádu, musil míti 14 let. Těm, kteří se už osvědčili, bylo se podrobiti zkoušce na rok, ostatním na dva. Neprovozovali vůbec žádného obchodu, a čeho potřebovali, vyměňovali si jen za výtěžky svého sedlačení.

Prohřešil-li se některý z nich těžce, byl vyloučen klatbou, kterou nad ním pronesl představený. Tato klatba měla tutéž moc, jako Petrova klatba nad Ana-

niášem, jenž, byv jí zasažen, zemřel. — Představený poznal prorockým vnuknutím, kdo zhřešil. Viděla jsem také některé Esseny, kteří podstupovali jen tresty kajícnosti, a musili na př. státi, jsouce oblečeni v tuhé roucho, jehož roztažené, nepohyblivé rukávy byly uvnitř plny ostnů.

V hoře Horebu bylo plno malých jeskyň, podobajících se celám, v nichž bydleli. K jedné větší jeskyni byla z lehkého pletiva přistavěna síň, v níž se shromažďovali. Sem se scházeli v jedenáct hodin dopoledne a jedli. Každý měl před sebou malý chléb a číšku. Představený šel od místa k místu a požehnal chléb jednoho každého. Po jídle vracel se každý do své cely. V tomto shromažďovacím sále byl oltář, a na něm stály malé zakryté posvěcené chleby, ty byly jakousi svátostí, a myslím, že byly rozdělovány chudým.

Essenové měli mnoho holubů, kteří byli ochočeni a žrali jim z rukou. Holuby jedli, užívali jich však také k obřadům náboženským. Říkali nad nimi nějaká slova, a pustili je. Viděla jsem také, že pouštěli do pouště beránky, nad kterými promluvili nějaká slova, jakoby měli na sebe vzíti jejich hříchy.

Viděla jsem, že třikrát do roka putovávali do JERUSALEMA, do chrámu. Měli mezi sebou také kněze, jimž především příslušelo, obstarávati posvátné oděvy, které čistili, na ně daní přispívali a také nové zhotovovali. Viděla jsem, že se zabývají chovem dobytka, vzděláváním polí, zvláště však zahradničením. Hora Horeb byla mezi jejich chyšemi plna zahrad a ovocných stromů. Mnohé z nich viděla jsem plésti a tkáti, a také kněžská roucha vyšívati. Hedvábnictví neviděla jsem je pěstovati, hedvábí se prodávalo v přadenkách, a oni si je vyměňovali za jiné výrobky.

V Jerusalemě měli oddělené příbytky a také v chrámě měli vykázané místo. Ostatní Židé nebyli

jim jaksi nakloněni pro jejich přísné mravy. Viděla jsem také, že posílali do chrámu dary, na př. neobyčejně veliké hrozny, které nesli dva lidé na tyči. Také beránky posílali, ne však, aby je kněží zabíjeli, nýbrž pouštěli je jen, myslím, do nějaké zahrady. Neviděla jsem, že by vlastní Essenové v poslední době přinášeli oběti krvavé. Viděla jsem, že dříve, než putovali do chrámu, se vždy velmi přísně připravovali modlitbou, postem a pokáním, ano i bičováním. Byl-li však některý hříchem stižen, a nesmyv vinu pokáním, vstoupil-li před obličej Nejsvětějšího, do chrámu, takový obyčejně náhle umíral. — Nalezli-li na své pouti, ať cestou, ať v Jerusalemě, nějakého nemocného nebo vůbec člověka ubožáka, nevstoupili do chrámu, dokud mu dle sil svých nepomohli.

Viděla jsem vůbec, že se zabývali léčením. Sbírali koření, a připravovali z něho odvary. Viděla jsem teď také, že oni svatí lidé, které jsem před nějakou dobou viděla, že nemocné kladli na rozestlané byliny léčivé,*) byli Essenové.

*) V zimě r. 1820 přišla do Dülmenu k blahosl. Emmerichové dceruška jejího bratra z dědiny Flamske u Koesfeldu, a onemocněla tu prudkými křečemi, které, spojeny s hrozným chrapotem dusení, dostavovaly se po delší dobu denně v určitou hodinu večerní, a které, trvajíce často až do půlnoci, tím trapněji rušily klid tiché nemocné, ježto znala, jako v četných jiných případech, příčinu i význam této nemoci; dlouho modlila se o zjevení léčivého prostředku, a konečně popsala známou jí bylinku, kterou, jak viděla, trhal sv. Lukáš, a léčil jí padoucnici. Dle jejího velmi podrobného popisu a udání, kde roste, nalezl ji její lékař, krajský fysik, Dr. Wiesener z Dülmenu; poznala, že květinka, kterou nalezl, jest ta, kterou myslila, a kterou nazvala sedmikvítek (Sternblümchen), kterou však on určil jako Cerasteum arvense Linnaei nebo Holosteum caryophylleum. Jest pamětihodno, že starý herbář Tabermontanův rovněž uvádí o této květině, že léčí padoucnici. Dne 22. května 1821 odpoledne řekla ve spánku: „Pokropí-li se routa (té užila už dříve) a sedmikvítek svěcenou vodou, a dá-li se vytlačená šťáva dítěti užívat, mohlo

Viděla jsem také, že Essenové uzdravovali nemocné, skládajíce na ně ruce, nebo také s rukama roztaženýma zcela na ně spoléhajíce. Viděla jsem také, že uzdravují zázračným způsobem do dálky, anit nemocní, kteří nemohli sami přijíti, posílali zástupce, na kterém se vykonalo vše, co by se bylo dělalo s nemocným. Pamatovali si hodinu, a vzdálený nemocný ozdravěl v touž dobu.

Viděla jsem, že Essenové měli na hoře Horebu ve stěnách svých jeskyň zamřížované vyhloubeniny, v nichž uchovávali staré posvátné kosti velmi pěkně v bavlně a hedvábí zaobalené. Byly to kosti proroků, kteří zde bydleli, a také synů Israelských, kteří v okolí zemřeli. Stály u nich malé hrnce se zelenajícími se květinami. Před ostatky zapalovali lampy, uctívali je a modlili se před nimi.

Všichni neženatí Essenové, kteří společně bydleli na hoře Horebu nebo jinde v klášteřích, velice dbali čistoty. Nosili dlouhý, bílý oděv. — Nejvyšší

by mu to škoditi? Již třikráte pravil mně vnitřní hlas, abych sama šťávu vymačkala a děvčeti podala.“ — Písař, přeje si, aby mu sdělila více o tomto hojivém prostředku, zabalil doma bez jejího vědomí několik kvítků této byliny do papíru jako nějakou reliquii, a připíchl jí večer špendlíkem tento balíček na její živůtek. Bděla, i řekla hned: „To není reliquie, to je sedmikvítek.“ Takto měla květinku připevněnou celou noc na svém živůtku, a ráno, dne 23. května 1821, vypravovala: „Ani jsem nevěděla, proč se mně zdálo, jakobych ležela na poli mezi samými sedmikvítky. Viděla jsem také různá upotřebení této květinky, a bylo mně řečeno: kdyby lidé věděli, jak hojivou je tato bylinka, nestála by dnes kolem tebe v takovém množství. Viděla jsem však, jak se užívalo této bylinky ve velmi staré době. Viděla jsem sv. Lukáše chodit a trhat tyto květiny. Viděla jsem také v krajině, podobné oné, kde Kristus 5000 lidí nasytil, mnoho nemocných, kteří, jsouce zakryti lehkou střechou, leželi venku na těchto květinkách. Rozestlali je pod ně, a sice tak, že květy byly obráceny do středu, tak že na nich leželi, stvoly

představený Essenů na Horebu měl při slavnostně vykonávaných modlitbách na sobě podivuhodný kněžský ornát, podobný tomu, ve který se odíval velekněz v Jerusalemě, jen kratší a ne tak nádherný. Kdykoliv se modlil a prorokoval v jeskyni Eliášově na hoře Horebu, byl vždy oblečen v tento posvátný oděv, který sestával as z osmi kusů. Jedním z těchto kusů byl šat velmi uctívaný, jakýsi přehoz či škapulíř*), který přikrýval prsa a záda, který nosil Mojžíš na holém těle, a který od něho přešel na Arona a později na Esseny. Prorok Archos, jejich nejvyšší hlava na hoře Horebu, nosil tento přehoz vždy na holém těle, modlil-li se, oblečen v celý ornát, o prorocká vnuknutí. Bedra pokryl si zástěrkou, prsa a záda tímto posvátným přehozem, který popíši tak podrobně, jak ho mám dosud v paměti. Bude to však jasnější, vystřihnu-li z papíru jakýsi vzorek."

A přeloživši papír, vystřihla ruče z něho obrazec a pravila: „Rozložen, měl tento posvátný škapulíř

a listy však ven. Trpěli pakostnicí, křečemi a nádory, a měli pod hlavou kulaté, těmito kytkami plněné polštáře. Viděla jsem, že lidé jim jejich oteklé nohy obkládali těmito kytkami. Viděla jsem, že nemocní tyto květiny požívají, nebo vodu jimi procezují a pak pijí. Ty květinky byly tam větší. Byl to obraz ze staré doby, lidé i lékaři nosili dlouhý bílý oděv vlněný s pásem. Viděla jsem, že vždycky před použitím bylinky ty žehnají. Viděla jsem také bylinku téhož rodu, avšak něco tlustší, a s kulatějšími, šťavnatějšími a měkčími listy, a s jemně namodralými kvítky téže podoby, které s účinkem se užívají proti křečem dětí. Roste na lepších půdách a není tak častá. Myslím, že se nazývá světlík. Nalezla jsem ji jednou u Dernekampu, má větší léčivou moc." — Na to dala po prvé dítěti jen tři květinky, podruhé měla jich dáti pět. Praví: „vidím přirozenost dítěte, nemohu ji však dobře popsati; takové nitro je jako roztrhaný šat, pro každé místo musí býti jiná záplata." —

*) Nikdo se nepozastavuje nad slovem škapulíř, tak nazývá Emmerichova každý oděv, který je bez rukávů, na ramenou sešit, po stranách otevřen a který přikrývá záda a prsa.

asi tuto podobu. Látka byla tuhá, jako tkanina utkaná ze žíní. Uprostřed obou stran, přední i zadní, bylo trojhranné, dvojnásobné, jako by prošívané místo. Nemohu teď zcela určitě říci, co bylo mezi tím. U otvoru pro krk byl v předu ve škapulíři vystřihnut trojúhelník, a mezera, vystřihnutím povstalá, byla nahoře spojena páskou nebo řeménkem. Tento trojúhelník dolejším úhlem souvisel ještě s látkou, a mohl být spuštěn na jiný otvor, na prsou vystřižený, který pak dokonale zakrýval. Pod ním bylo pak viděti výše zmíněné podvojné místo. Bylo žebérkováno, jako prošito, a byly do něho nastrkány tyčinky s písmenkami a malými hřebíčky, které vyčnívajíce na druhé straně, ostrými háčky do prsou bodaly. Na trojúhelníku, nahoře u krku vystřiženém a rovněž podvojném, bylo také něco jako písmena. Co obsahovaly tyto trojúhelníky, to teď už nevím. Oblékl-li si kněz toto posvátné roucho, pokrýval hořejší trojúhelník přesně dolejší. Ve středu zadní strany nalézalo se také takové místo, podvojné, prošité, písmenkami a háčky opatřené.

Na tento škapulíř oblékl si představený Essenů košili ze šedé vlny a přes ni velikou širokou košili z bílého krouceného hedvábí, která uprostřed byla přepásána širokým pásem, s vyšitými písmeny. Kolem krku měl jakousi štolu, která byla na prsou skřížena a pásem převázána, splývala až k lýtkám. Nad místem, kde se křížila, i pod ním byla spiata třemi řemeny.

Přes to oblékl si oděv, který se dost podobal mešnímu rouchu, a byl také zhotoven z krouceného, bílého hedvábí. (Vystřihla zas jeho podobu.) Zadní strana byla úzká a dlouhá až na zem, a na dolním okraji měla dvě rolničky, které, kráčel-li kněz zvonily, zvouce ostatní k bohoslužbě. Přední strana byla kratší a užší, a od otvoru pro krk až dolů rozstřihnuta. Tato přední strana měla na prsou a na životě veliké otvory, kterými bylo viděti štolu i spodní

roucho, a které byly od sebe odděleny sponkami, písmeny a drahokamy zdobenými, a držícími pravou i levou půlku. Přední i zadní strana tohoto šatu byly pod paždí spojeny příčnými páskami. Kolem otvoru pro krk byl na tomto šatě přišit límec, stojací, z předu zaháčkovaný. Vous kněze, na bradě rozdělený, splýval přes tento límec.

Na to vše oblékl konečně malý pláštík z bílého krouceného hedvábí, který se leskl a třpytil, a z předu se zapínal třemi sponkami, zdobenými drahokamy, v nichž bylo něco vyryto. S každého ramene visely na tomto pláštíku také třásně, třapce a plody. Kromě toho měl na jedné ruce krátký manipul.

Pokrývka hlavy, jak myslím, také z bílého hedvábí, byla okrouhlá a vydmutá jako turban, podobala se však také biretu našich duchovních, neboť nahoře byla vyvýšena, a měla také hedvábný střapec. Nad čelem byla přišita zlatá destička, posázená drahokamy.

Essenové žili velmi přísně a střídmě, jedli většinou jen ovoce, které si pěstovali začasté v zahradách. Archose viděla jsem požívati ponejvíce žluté, trpké ovoce. — Asi 100 let před narozením Kristovým viděla jsem u Jericha velmi zbožného Essena, ten slul Chariot.

Archos nebo Arkas, strarý prorok na hoře Horebu, řídil Esseny po 90 roků. Viděla jsem, jak bába sv. Anny se ho tázala o radu, když se měla vdávati. Bylo to zjevem pamětihodným, že proroci ti vždy předpovídali o dětech ženského pohlaví, a že předkové sv. Anny, ba Anna sama, měli většinou dcery. Bylo to, jako by všecky jejich modlitby a jejich zbožný život měl ten účel, aby na Bohu vyprosili požehnání zbožným matkám, z jejichž potomstva měla vyjíti nejen přesvatá Panna, Matka Spasitelova, ale také rodiny Jeho předchůdce a Jeho služebníků a následovníků.

Nejvyšší představený na hoře Horebu modlil se a prorokoval v jeskyni, ve které se Eliáš zde zdržoval. Šlo se k ní po mnoha stupních po hoře vzhůru, a pak malým, nepohodlným vchodem do jeskyně po několika stupních dolů. Prorok Archos tam jedině vcházel. To připadalo Essenům, jako by Velekněz šel do Velesvatyně chrámu, neboť zde byla jejich Velesvatyně. Zde nalézaly se některé tajemné posvátné předměty, které lze těžko označiti. Co dovedu ještě o tom sděliti, budu vyprávěti. Viděla jsem to, když Annina bába se tázala proroka Archose o radu.

ANNINA BÁBA byla z Mary v poušti, kde její rodina, náležejíc k Essenům, v manželství žijícím, měla statky. Její jméno znělo mi as jako MORUNI nebo EMORUN. Bylo mně řečeno, že to znamená as tolik jako „dobrá matka" nebo „vznešená matka".*) Když přišel čas, by se vdávala, měla více nápadníků, i viděla jsem ji putovati k proroku Archosovi na Horeb, aby určil její volbu. Odebrala se do oddělené místnosti vedle veliké shromažďovací síně, a mluvila s Archosem, který byl v síni, mříží, jako by se mu zpovídala. Jen takto zde k němu ženy přistupovaly.

Viděla jsem potom, jak prorok Archos oblékl slavnostní ornát, a v něm jak po mnoha stupních kráčel na vrchol Horebu a pak malým vchodem po několika stupních jak sestoupil do jeskyně Eliášovy. Zavřel za sebou malé dvéře jeskyně, a otevřel otvor v klenutí, kterým do vnitř padalo světlo. Jeskyně byla uvnitř čistě upravena. Vládlo v ní šero. Viděla jsem u stěny malý oltář, vytesaný ze skály, a zpozo-

*) Tak to řekla zvěčnělá A. K. Emmerichová dne 16. srpna r. 1821. Jména byla napsána věrně dle sluchu, jak písaři zněla z jejích úst, rovněž tak i jejich výklad: „vznešená matka". — Když v květnu r. 1840 písař předčítal to znalci řečí, podotkl tento, že Emromo vskutku znamená „vznešená matka".

rovala jsem na něm, ne však dost jasně, několik posvátných předmětů. Na oltáři stálo několik květináčů s trsy bylinek nízce rostoucích. Byly to květiny toho druhu, které rostly tak vysoko, jak vysoko nad zemí byl podolek sukně Ježíšovy.*) Tuto bylinku znám, roste také u nás, ale řídčeji; tím, jak pouvadaly nebo se zelenaly, bylinky ty dávaly Archosovi jakás znamení, když hledal prorocké odpovědi.

Uprostřed mezi těmito malými trsy bylinek bylo něco, jako vyšší stromeček, jehož listí připadalo mně nažloutlým a stočeným jako hlemýždí skořápky. Na tomto stromečku objevilo se mně něco, jako malé sošky. Nemohu teď určitě říci, byl-li to stromeček živý, či umělý výrobek, jako t. zv. kořen Jesse.**) (Druhého dne řekla:) Na tomto stromečku se stočenými listy bylo jako na kořeni Jesse nebo rodokmenu nějakém viděti, jak dalece už se přiblížil příchod sv. Panny. Zdál se mně jako živý, a hned zas jako schrána, neboť viděla jsem v něm uschovánu kvetoucí ratolest, tuším hůl Aronovu, která druhdy byla v Arše Úmluvy.

Když Archos v jeskyni Eliášově se modlil o zjevení v příčině sňatků mezi předky přesvaté Panny, bral do ruky tuto hůl Aronovu. Měl-li z tohoto manželství vyjíti nějaký člen rodu přesv. Panny, pak vypučela z hole Aronovy ratolest, a na ní zase jeden nebo více květů, z nichž jednotlivé byly mnohdy

*) Chtěla tím nepopěrně říci, že to byly bylinky toho druhu, o nichž praví Eusebius v Historii Církve, kn. VII. kap. 18, že rostly kolem sochy Ježíše Krista, kterou v Cesaree Filippi postavila žena uzdravená z krvotoku, a vyrostly-li až k podolku oné sochy, že přijaly prý léčivou moc pro všecky nemoce. Tato bylina uvádí se tam jako neznámá. Emmerichova zmínila se už dříve o oné soše a této bylině.

**) Pravojatně rozumí tímto jménem známá vyobrazení Ježíšova rodokmenu podle těla (Is. 11, 10. srv. také Mat. 1, 1 a n. Luk. 3, 23 a n.).

poznamenány znamením vyvolení. Jednotlivé určité ratolesti znamenaly už určité předky sv. Anny, a uzavírali-li tito sňatky, pozoroval Archos ratolesti, kterými byli označeni, a prorokoval, když tyto se byly dále rozvinuly.

Essenové na Horebu chovali však kromě toho v jeskyni Eliášově ještě jiný, neobyčejně uctívaný předmět, a sice část vlastního přesvatého Tajemství z Archy Úmluvy, kterého se dostalo Essenům, když Archa jednou upadla do rukou nepřátel. (Zde mluvila neurčitě o sváru a roztržce mezi levity.) Toto Tajemství, které bylo v Arše Úmluvy Velebností Hospodinovou zastřeno, znali jen ti největší světci z velekněží, a někteří proroci. Myslím však, že jsem seznala, že něco o tom je uvedeno v málo známých tajemných knihách starých hloubavých Židů.*) Nebylo to už úplné v nové Arše Úmluvy, ve chrámu, který opravil Herodes. Nebylo to dílo, rukama lidskýma vyrobené, bylo to MYSTERIUM, přesvaté TAJEMSTVÍ POŽEHNÁNÍ BOŽÍHO, ABY PŘIŠLA SVATÁ PANNA, Z NÍŽ SKRZE ZASTÍNĚNÍ DUCHEM SVATÝM SLOVO PŘIJALO TĚLO A BŮH ČLOVĚKEM SE STAL. Viděla jsem část tohoto Tajemství, které před babylonským zajetím bylo v Arše Úmluvy celé, teď zde u Essenů uschovánu v hnědém lesknoucím se kalichu, který, jak se mně zdálo, byl z jednoho drahokamu. Také z tohoto Tajemství prorokovali. Někdy se zdálo, že z něho pučí jako drobné kvítky.

Archos, vstoupiv do jeskyně Eliášovy, zavřel dvéře, poklekl a modlil se. Pohledl vzhůru ke svět-

*) V červenci r. 1840, as 20 let potom, když toto bylo vypravováno, když to bylo připravováno k tisku, dověděl se písař od znalce řečí, že kabbalistická kniha Sohar obsahuje mnohé zprávy, vztahující se k tomuto Tajemství.

líku ve stropě, a padl tváří na zem. Viděla jsem nyní prorocké poznání, které měl. Viděl totiž, jakoby z pod srdce Emorun, o radu se tázající, vyrůstal růžový keř s třemi ratolestmi; a na každé z těchto ratolestí jedna růže. Růže druhé ratolesti byla označenou písmenem, myslím písmenem M.*) — Viděl ještě jiné věci. Anděl psal písmena na stěnu; viděla jsem, že Archos se pozvedl, jakoby se probouzel, a že četl tato písmena. Jednotlivosti jsem zapomněla. — Na to odebral se z jeskyně dolů, a oznámil tázající se panně, že se má provdati, a sice za svého šestého nápadníka. Že porodí dítě, vyvolené, znamením poznamenané, které bude nádobou blížící se Spásy.

Emorun provdala se na to za svého šestého nápadníka, který byl Essenem a slul STOLANUS; nebyl z okolí Mary, a tímto sňatkem jakož i k vůli statkům své ženy obdržel jiné jméno, které však už nemohu s určitostí udati; bylo různě vyslovováno, a znělo as jako GAREŠA nebo SARCIRIUS apd.**)

*) V původním hebr. písmu, které se zachovalo v samaritanské abecedě, na makkabejských mincích a jinde, podobá se písmě M latinskému tvaru.

**) Tato a všecka ostatní jména vyslovovala Emmer. v nářečí dolnoněmeckém (plattdeutsch), a tu ještě často kolísala. Udávala, že znějí podobně jako ta ona slova, a nelze určiti, jak dalece jsou zde více méně správně psána. Tím více tedy překvapilo, když později jinde se nalezla pro tytéž osoby jména podobně znějící, o čemž svědčí tento příklad. Mnoho let po smrti vypravovatelčině četl písař v Enconium trium Mariarum Bertaudi, Petragorici, Parisiis 1529 a zvláště v připojeném pojednání De cognatione divi Joannis cum filiabus et nepotibus beatae Annae lib. III fol. LII a n., že sv. Cyrill, třetí generál řádu karmelitánského († 1224), ve spise o předcích sv. Anny zmiňuje se o podobných viděních větví, ratolestí a květů, které spatřil prorok, byv tázán, a dále, že Stolanus nazýval se také Agarim nebo Garici, v kterýchžto jménech se vyskytují ovšem podobné zvuky, jako ve jménech výše uvedených Gareša či Sarciri. Ostatně se zde místo

Stolanus a Emorun měli tři dcery, z nichž dvě, jak se pamatuji, jmenovaly se ISMERIA a EMERENTIA, kdežto nejmladší, myslím, slula ENUE. Nežili však dlouho v Mara, nýbrž odstěhovali se později do Efronu. Než přec jsem viděla, že také ještě jejich dcery ISMERIA a EMERENTIA se provdaly, jak prorok na Horebu jim radil. Stále nechápu, že jsem tak často slyšela, že EMERENTIA byla matkou svaté Anny, když přece jsem vždy viděla, že byla jí ISMERIA. Ve Jménu Božím budu vyprávěti, co o těchto dcerách Stolana a Emorun mi ještě tane na mysli.*)

Emerentia pojala za manžela Levitu jménem AFRAS nebo OFRAS. Z tohoto manželství pochází ALŽBĚTA, matka JANA KŘTITELE. Druhá jejich dcera obdržela, jako sestra její matky, jméno ENUE. Byla už vdovou, když se narodila MARIA. — Třetí jejich

Essenů na Horebu uvádějí Karmelitáni na Karmelu, kteří byli o radu tázáni. — Sedmnácte let po smrti Boží služebnice Emmerichovy, na Boží Tělo r. 1840, četl písař v Životu sv. mateře Anny, Acta Sanctorum, Tom. VI. Julii, že Joan. Eckius v homilii o sv. Anně praví, že Stolanus dle tradice nazývá se Stolan, a že dle Brev. Rom. z r. 1536 a dle jiných breviřů před Piem V. tištěných, byla Anna dcerou Gaciri-ho, který dle jiných však sluje Garcim. — Přítel jazykozpytec, který laskavě četl korrekturu tohoto listu, poznamenal: „Překvapuje, že jména Gaciri, Garci (-*m* je na konci přivěšeno), Garša či Gareša, kteréžto tři formy jsou všecky správny, ačkoliv jsou odvozena od různých sloves, mají stejný význam, totiž „zapuzený“, a že Agari(*m*) v arabštině rovněž ‚útěk‘ nebo ‚zapuzení‘ znamená. Řecké Stolanus obsahuje pojem ‚putování‘, má tedy podobný, ač zmírněný význam, jako označení semitské. Jak známo, stávalo se od doby Alexandrovy velmi zhusta, že Židé svá jména pořečťovali nebo je úplně překládali. — Sarsir značí ‚špaček‘, připomíná tudíž tažného ptáka.

*) Spisovatelé, přidržující se tradice, obyčejně praví, že matka sv. Anny jmenuje se Emerentia. Avšak praví také, že tato Emerentia byla ženou Stolanovou, kterou přec vypravovatelka nazývá Emorun. Tradice vypravuje, že Eme-

dcera byla RHODE, jejíž jednou dcerou byla ona MARA, kterou jsem viděla při smrti přesvaté Panny.

Ismeria provdala se za ELIUDA. Žili v okolí Nazareta zcela tak, jako ženatí Essenové. Od rodičů zdědila přísnou manželskou počestnost a zdrželivost. Těmto, kromě jiných dětí, narodila se ANNA.

Enue, třetí dcera Stolanova, bydlela s manželem svým mezi Betlémem a Jerichem. Jeden z jejích potomků byl učeníkem Ježíšovým.

Prvorozenou dcerou Ismerie a Eliuda byla SOBE. Poněvadž však na této neobjevilo se znamení přislíbení, byli rodiče velmi zarmouceni a putovali zase k prorokovi na hoře Horebu, aby si vyprosili jeho rady. Archos doporučil jim modlitbu a oběti, a přislíbil jim útěchu. Ismeria byla potom asi po osmnácte let neplodna. Když Bůh jí však zase požehnal, viděla jsem, že v noci měla Ismeria vidění. Viděla, že anděl

rentia, žena Stolanova, porodila Ismerii, matku Alžbětinu, a Annu, matku přesvaté Panny Marie. — Dle sdělení vypravovatelčina není však Anna dcerou, nýbrž vnučkou Stolanovou. Zmýlila-li se, stalo se to asi tím, že pokorná jasnovidkyně vpletla do svých vidění také to, co od mládí slyšela dle tradice vypravovat o původu sv. Anny. Snad není Emerentia nic jiného, než latinská forma jména Emorun, které slyšela. Poněvadž to však neví, nebo to zapomněla, a poněvadž tradice jí vedle Stolana jmenovala Emerentii a Ismerii jako nejbližší příbuzné sv. Anny před jejím zasnoubením, učinila si z nich dcery Stolanovy. Ostatně velmi zřídka bylo zpozorováno, že slyševši takové množství jmén, některá zaměnila, nejvýš stalo se tak v nejkrutší nemoci a v krajní opuštěnosti. Přec však jsme toho náhledu, že zde třeba předpokládati nějaký omyl, poněvadž tradice všeobecně nazývá sv. Alžbětu neteří sv. Anny, avšak dle sdělení A. K. Emmerichové jest Alžběta neteří matky Anniny, z kteréžto příčiny se zdá, že Alžběta je skoro starší než Anna, když-tě o ní se praví, že byla druhorozenou. — Poněvadž písař nemůže vysvětliti omyl, který se zde asi naskytá, prosí vlídného čtenáře, aby to přijal trpělivě, a aby svou trpělivostí nahradil, co písař snad zanedbal, když namáhavě, často byv přerušován, zapisoval tato sdělení.

psal vedle jejího lůžka na stěnu písmeno. Myslím, že to bylo zase písmě M. Ismeria řekla to svému muži, tento však měl totéž vidění, a nyní obadva očima otevřenýma zřeli na stěně znamení. Po třech měsících však porodila sv. *ANNU*, která přinesla si na svět ono znamení v krajině žaludeční.

ANNA byla v pátém roce odvedena do školy chrámové, jako později MARIA. Pobyla tam dvanácte let, a když jí bylo sedmnáct roků, poslali ji domů, kde nalezla dvě děti, totiž sestřičku MARAHU, která se narodila po ní, a synáčka starší své sestry SOBE, který slul ELIUD.

Za rok po tom se Ismeria smrtelně roznemohla. Na smrtelném lůžku dávala celé rodině napomenutí, a ustanovila jim ANNU za budoucí jejich matku. Pak mluvila ještě s Annou v soukromí, řekla jí, že jest vyvolenou nádobou Milosti, že se musí provdati, a pak ať si vyžádá rady od proroka na Horebu. Na to skonala.

Sobe, starší sestra Annina, provdala se za jakéhos Salomona. Kromě syna Eliuda měla ještě dceru Marii Salome, jež se Zebedeem zplodila Jakuba Staršího a Jana, apoštoly. Sobe měla ještě druhou dceru, která byla tetou ženicha z Káně a matkou tří učeníků. Eliud, syn Sobe a Salomona, byl druhým mužem vdovy Maroni z Naimu, a otcem jinocha, kterého Ježíš vzkřísil.

Maraha, mladší sestra Annina, obdržela statek v Seforis, když otec Eliud odstěhoval se do údolí Zabulon. Provdala se, a měla dva syny, kteří sluli Arastaria a Kocharia, a stali se učeníky Páně.

Anna měla ještě třetí sestru, jež jsouc velmi chuda, pojala za muže pastýře a žila s ním na statcích Anniných. Často byla v domě sv. Anny.

PRADĚD SV. ANNY byl prorokem. Eliud, její otec, byl z pokolení Levi, kdežto matka Ismeria z pokolení Benjaminova. Anna se narodila v Betlémě. Její

rodiče odstěhovali se však potom do Seforis, čtyři hodiny od Nazareta vzdáleného, kde měli dům a při něm hospodářství. Měli však také statky v krásném údolí Zabulon, půldruhé hodiny od Seforis a tři od Nazareta vzdáleném. Annin otec dlel často s rodinou v krásné době roční v údolí Zabulon, a po smrti své manželky se tam úplně přestěhoval, z čehož vznikly styky s rodiči sv. JOACHIMA, jenž pojal Annu za manželku. — Joachimův otec slul Matthat, a byl mladším bratrem Jakoba, otce sv. Josefa, starší bratr slul Joses. Matthat usadil se v údolí Zabulon.

Viděla jsem předky sv. Anny velmi zbožně a usebraně nositi Archu Úmluvy, i viděla jsem, že z Tajemství, v Arše uchovávaného, přijímali paprsky, které posvěcovaly jejich potomstvo, Annu a sv. Pannu Marii. Rodiče sv. Anny byli bohati. Poznala jsem to z jejich velikého hospodářství; měli mnoho volů, ničeho však neměli jen a jen pro sebe, nýbrž všecko rozdávali chudým.

Viděla jsem Annu, když byla dítětem; nebyla zvlášť hezka, avšak přece krásnější než jiné děti. Ovšem, daleko nebyla tak krásná, jako Maria, avšak neobyčejně prostinka a dětinně zbožna; takovou jsem ji vždycky viděla, ať už byla pannou nebo matkou nebo stařenkou, takže, kdykoliv jsem viděla starou selku, hodně dětinnou, vždy jsem si bezděky pomyslila, ta že je jako Anna. Měla ještě více sourozenců, bratří a sester, kteří žili v manželství. Ona však nechtěla se ještě vdávati. Její rodiče ji měli zvláště rádi. Jistě aspoň šest ženichů, a věru že velmi hezkých, se o ni ucházelo, avšak ona je zamítla. Když pak, jako její předkové, šla na radu k Essenům, obdržela pokyn, aby si vzala za muže Joachima, jehož tenkrát ještě neznala, který však, když její otec Eliud přesídlil do údolí Zabulon, kde bydlel Joachimův otec Matthat, se o ni ucházel.

Joachim nebyl pranic hezký. Sv. Josef, třeba už nebyl mlád, byl proti němu velmi krásný muž. Jo-

achim byl malý, v zádech široký a přec hubený*), a je mi do smíchu, vzpomenu-li si na jeho postavičku, avšak byl to muž ku podivu svatý. Joachim byl také chud. Byl příbuzným sv. Josefa, a sice takto.

Josefův děd byl z rodiny Davidovy a sice potomkem Šalomounovým, a slul Mathan. Měl dva syny, Jakoba a Josesa. Jakob byl otec Josefův. Když Mathan zemřel, pojala ovdovělá jeho žena druhého muže, jménem Levi, který byl z rodu Davidova, ale byl potomkem Nathanovým, a tomuto Levi porodila Matthata, otce Heli-ho, neboť tak také se nazýval Joachim.

Námluvy byly tehdy velmi jednoduché. Mladí lidé byli velmi nesmělí a bázliví. Mluvili spolu, a o ženitbě nemyslili jinak, než že jest to tak nezbytné. Řekla-li nevěsta ano, byli rodiče spokojeni, řekla-li ne, a měla-li pro to důvody, bylo také dobře. Když rodiče tu záležitost řádně vyjednali, konaly se zásnuby v místní synagoze. Kněz modlil se na svatém místě, kde ležely svitky Zákona, rodiče pak na obvyklém místě. Snoubenci však odešli společně do jedné místnosti, a tam se radili o svých smlouvách a záměrech; když se dohodli, řekli to rodičům a tito knězi, který nyní k nim přistoupil a přijal od nich prohlášení. Druhý den byly pak oddavky; ty se odbývaly pod širým nebem s různými obřady.

Joachim a Anna byli sezdáni v malé osadě, kde byla jen nepatrná škola. Jen jeden kněz byl při oddavkách. Anně bylo asi 19 let. Bydleli v domě Eliuda, otce Annina. Tento dům náležel sice k městu Seforis, stál však kus cesty od města, ve skupině domů, byl

*) Na důkaz, jak dětsky-důvěrně, beze vší slavnostnosti obcovala Jasnovidkyně s těmito jí tak posvátnými osobami, poznamenáváme, že ve vypravování užila slova: ‚malý, v zádech široký a přec hubený skrček'.

ale poněkud větší. Zde žili bezpochyby hezkou řadu roků. Obadva měli ve své povaze něco, čím se lišili od ostatních; vzezření měli sice zcela židovské, bylo však v nich něco, co sami dobře neznali, totiž podivuhodná vážnost. Viděla jsem je zřídka kdy se smát, třeba že hned na počátku manželství nebyli vlastně smutni. Měli tichou, vyrovnanou povahu, a už v mladém věku měli cosi, co upomínalo na staré usedlé lidi. Za mlada vídala jsem ovšem takové mladé manžele, kteří byli velmi usedlí, a o nichž už tehdá jsem si myslívala, ti že jsou právě jako Anna a Joachim.

Rodiče byli zámožni, měli mnoho stád, krásné koberce a nádobí, a mnoho služebníků a děvek; neviděla jsem je však vzdělávati pole, ale ovšem honit dobytek na pastvu. Byli velmi zbožní, srdeční, dobročinní a naprosto spravedliví. Rozdělovali často stáda a všecko zboží ve tři díly, a odváděli třetinu dobytka chrámu, a sami ho tam hnali, kde ho pak přijali chrámoví služebníci. Druhou třetinu darovali chudým nebo nuzným příbuzným, z nichž někteří obyčejně byli při tom, a pak si ho odehnali. Poslední, a z pravidla nejhorší třetinu si ponechali. Žili velmi střídmě, a dali všecko, oč kdo požádal. Tu často už jako dítě jsem si pomyslila: ‚Dávání obohacuje; kdo dává, obdrží dvojnásob zpět'; neboť viděla jsem, že jejich třetina pokaždé zas se rozmnožovala, a že všeho bylo brzy zase tolik, že zase mohli děliti ve tři díly. Měli mnoho příbuzných, kteří při každé slavnostní příležitosti se u nich shromažďovali; nikdy však neviděla jsem velkého hodování. Viděla jsem ovšem, že ve svém životě poskytli tu a tam chuďasovi pokrmu, ale opravdových hodů neviděla jsem nikdy. Byli-li pohromadě, viděla jsem je obyčejně ležeti v kole na zemi, a mluviti o Bohu u velkém očekávání. Viděla jsem také často mezi nimi zlé lidi z jejich příbuzenstva, kteří to s nevolí a s rozhořčením viděli, když při těch hovorech tak toužebně k nebi pohlíželi. Ale oni přece přáli těmto

zlomyslným lidem, při žádné příležitosti neopomenuli k sobě je pozvati, a dávali jim všeho dvojnásob. Viděla jsem často, že tito s hněvem a křikem si žádali, co ti hodní lidé jim podávali s láskou. V jejich rodině byli také chudí, i viděla jsem často, že dávali jim jednu i také více ovcí.

První dítě, které ANNA v domě svého otce porodila, byla dcera, avšak dítětem Přislíbení nebyla. Znamení, která byla prorokována, se nedostavila při jejím narození, které bylo provázeno několika zarmucujícími okolnostmi. Viděla jsem, že Anna, která byla v požehnaném stavu, měla s čeledí soužení. Jedna z jejích služek se dopustila s kterýmsi příbuzným Joachimovým. Anna, velmi zaražena, vidouc přísnou kázeň domu tak porušenu, pokárala tuto službu za její poklesek trochu ostře, a tato vzala si nyní své neštěstí tak k srdci, že předčasně porodila mrtvé dítě. Anna dělala si pro to trpké výčitky, obávala se, že je tím vinna, a následek toho byl, že také ona předčasně porodila. Avšak její dcera zůstala na živu. Poněvadž pak toto dítě nemělo znamení Přislíbení, a předčasně se narodilo, považovala to Anna za trest Boží, neboť se domnívala, že zhřešila. Přece však měli srdečnou radost z novorozené dcerušky, jež také dostala jméno Maria. Bylo to miloučké, tiché a něžné dítě, a viděla jsem je vždycky růsti poněkud do tloušťky a síly. Rodiče měli je také velmi rádi, avšak přece zůstal v nich nepokoj a zármutek, poněvadž poznali, že to není svatý, od nich očekávaný plod jejich spojení.

Pročež dlouho se káli, a žili ve zdrželivém odloučení; také stala se Anna neplodnou, což si stále vykládali jako následek jejího hříchu, a proto zdvojnásobili všecky dobré skutky. Viděla jsem často, že každý zvlášť horlivě se modlil, a jak se na delší dobu od sebe odloučili, almužny dávali a do chrámu posílali oběti.

TAK ŽILI u otce Eliuda dobrých sedm let, což jsem poznávala ze stáří prvního dítěte, když se tu rozhodli, že se odloučí od rodičů a že si zařídí obydlí v domě a na statku, který byl v okolí Nazareta a připadl jim po rodičích Joachimových. Měli v úmyslu, tam v samotě úplně znovu začíti svůj manželský život, a životem ještě bohumilejším strhnouti požehnání Boží na své spojení. Viděla jsem, že bylo tak rozhodnuto v rodině, a že rodiče sv. Anny chystali výbavu svým dětem. Rozdělili stáda, a oddělili do nového hospodářství voly, osly a ovce, které byly mnohem větší než u nás na venkově. Před domovními dveřmi bylo na osly a voly nakládáno různé nářadí, nádobí a šatstvo, a dobří ti lidé dovedli všecko tak obratně naložiti, jako zvířata náklad přijmouti a nésti. My dovedeme věci sotva na vůz tak obratně nakládati, jako tito lidé nakládali na zvířata. Měli krásné domácí nářadí, všecky nádoby byly půvabnější než dnes, bylo to, jako by mistr každou vyráběl se zalíbením, ano s láskou. Viděla jsem, jak pověsili zvířatům přes záda křehké, různými vypuklinami zdobené, uměle vykroužené čbány, vyplněné mechem a zaobalené a přivázané na obou koncích řemene, jak na prázdné hřbety zvířat však položili různé balíky pestrých pokrývek a šatů. Viděla jsem také, jak nakládali drahocenné, zlatem hodně vyšívané pokrývky, a že odcházející obdrželi od rodičů malou těžkou hroudu ve váčku, bezpochyby asi kus drahého kovu.

Když bylo všecko připraveno, přidružili se také služebníci a služky k průvodu, a hnali stáda a soumary do nového obydlí, které bylo dobrých pět nebo šest hodin odtud vzdáleno. Bylo myslím vystavěno od rodičů Joachimových. Anna a Joachim, rozloučivše se se všemi přáteli a služebníky s díky a žehnáním, opustili dosavádní svůj domov dojati a činíce nejlepší předsevzetí. Annina matka nebyla už na živu, avšak přec jsem viděla, že rodiče obou manželů provázeli je do nového příbytku. Snad se Eliud oženil po druhé,

nebo byl některý z rodičů Joachimových při tom. Maria Heli, první dceruška Annina, šla také v průvodu.

Nové obydlí, velmi příjemně položeno v pahorkovité krajině, obklopeno lukami a stromy, bylo as půldruhé hodiny nebo dobrou hodinu západně od Nazareta na návrší mezi údolím nazaretským a údolím Zabulon. Od domu táhlo se k Nazaretu úžlabí, vysázené alejí terebintovou. Před domem rozprostíral se dvůr, jehož půda, jak se mně zdálo, byla holá skála. Dvůr byl ohrazen nízkou skalní stěnou nebo zdí z velkých neotesaných kamenů, a živým plotem, který rostl za zdí nebo na ní. Na jedné straně tohoto dvora nalézaly se malé, lehce stavěné budovy pro čeleď a pro uschování různého nářadí, a také tam byla zřízena otevřená kůlna, aby měli kam postaviti dobytek a soumary. Koldokola rozkládalo se množství zahrad, a v jedné takové zahradě blízko domu stál veliký strom zvláštního druhu. Jeho větve totiž snižovaly se k zemi, zapouštěly kořeny a vyháněly nové stromy, které stejným způsobem se rozmnožovaly, tak že tvořily celý kruh loubí.

Dvéře, které byly uprostřed dosti velikého domu, otáčely se ve stěžejích. Vnitřek byl jistě tak veliký, jako prostřední vesnický kostel, a četnými více méně pohyblivými stěnami z pletiva, které nedosahovaly až ku stropu, byl rozdělen v různé pokojíky. Domovními dveřmi vstoupilo se do prvního oddělení domu, do veliké předsíně, která zaujímala celou šířku domu, a v které se konávaly slavnostní hostiny, nebo také dle potřeby, bylo-li mnoho hostí, mohly se lehkými pohyblivými zástěnami v ní upraviti spací stany. Naproti domovním dveřím, uprostřed zadní stěny této předsíně, nalézaly se lehké dvéře, kterými se vcházelo do střední části domu, a sice do chodby, která se táhla touto částí domu mezi ložnicemi, z nichž čtyři byly po pravé a čtyři po levé straně. Tyto komory byly

utvořeny rovněž stěnami, asi zvýší muže, které jsouce z lehkého pletiva, končily nahoře prolamovaným mřežováním. Odtud vedla chodba do třetí nebo zadní části domu, která nebyla čtyřhranná, nýbrž sledujíc tvar domu, končila jako chor kostela polokruhem nebo úhlem. Uprostřed této místnosti, naproti vchodu, zvedal se komín až k otvoru pro kouř nahoře ve střeše domu; dole u komína bylo ohniště, kde se vařilo. Před ohništěm visela se stropu pětiramenná lampa. Po stranách ohniště a za ním byla místnost lehkými stěnami rozdělena v několik větších komor. Za ohništěm byly četnými zavěšenými koberci odděleny pro rodinu ložnice, domácí modlitebna, jídelna a pracovna. Za krásnými ovocnými zahradami kolem domu rozkládala se pole, pak les, a za tímto zvedala se hora.

Když cestující přibyli do domu, nalezli vše už na svém místě a celé zařízení, neboť staří poslali tam vše napřed, a dali vše uspořádati. Služebníci a služky vybalili a rozestavili všecko tak hezky a dobře, jako všecko dobře zabalili, neboť pomáhali tak ochotně, a dělali všecko tak rozumně a bez pobízení, že nebylo třeba, aby se jim stále, jako dnes, každá maličkost nakazovala. Tak byl tedy brzy všude klid, a když rodiče je uvedli v držení nového domu, rozloučili se s Annou a Joachimem, požehnavše jim a objavše je, a s dceruškou Anninou, která se vrátila s dědečkem, nastoupili zpáteční cestu k domovu. — Nikdy jsem neviděla, že by tito lidé při návštěvách a podobných příležitostech byli hodovali, leželi sice často v kruhu, a měli před sebou na koberci několik mističek a malé čbánky, avšak ponejvíce mluvili o Božských věcech a svatých Očekáváních.

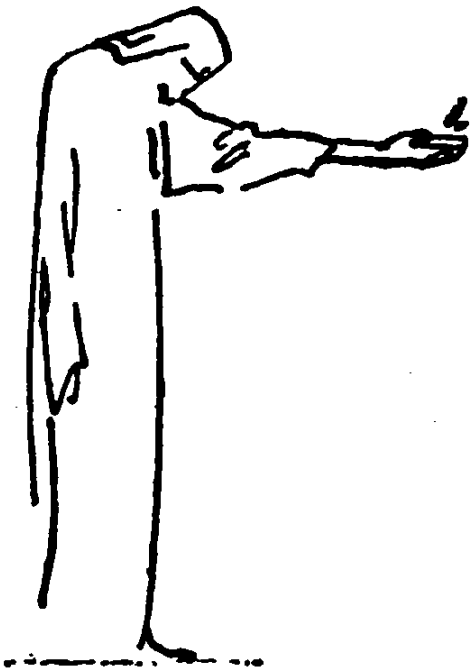
Zde, jak jsem viděla, začali nyní ti svatí lidé zcela nový život. Celou minulost chtěli Bohu poručiti, a zcela

té myšlénce se oddati, jako by teď teprve byli spojeni, a tak tedy také se snažili, aby bohumilým životem vyprosili si ono požehnání, které bylo jediným předmětem jejich touhy. Viděla jsem, jak obadva odešli ke svým stádům, a je dělili ve tři díly, jak jsem dříve o jejich rodičích pravila, pro chrám, pro chudé a pro sebe. Nejlepší díl vybraných kusů poslali chrámu, dobrá třetina dostala se chudým, nejhorší díl ponechali sobě, a tak rozdělili všechen majetek. — Jejich dům byl dosti prostranný, žili a spali v oddělených komůrkách, kde jsem je často viděla, každého zvlášť, modlit se s velkou vroucností. Viděla jsem je tak žíti drahný čas, dávali veliké almužny, a třeba že často jsem je viděla děliti stáda i statek, přec zase rychle se jejich majetek rozmnožoval. Žili velmi střídmě, v újmě a zdrželivosti. Viděla jsem je zajisté také oblékat se k modlitbě v žíněná roucha, a často viděla jsem Joachima venku u svých stád k Bohu vroucně se modlit.

Takový před Bohem přísný život vedli po narození svého prvního dítěte po devatenácte let, ustavičně toužíce po požehnání plodnosti, a jejich zármutek byl stále větší. Viděla jsem také, že zlí lidé z té krajiny k nim přicházeli, a je tupili, „že jsou prý asi špatnými lidmi, když neobdrželi dětí, a ta holčička, která je u rodičů Anniných, ta že prý není jejich dítětem, Anna že prý je neplodna, že prý to dítě podstrčila, jinak že prý by je měla u sebe atp.“, kteréžto řeči ty hodné lidi vždy znovu zase skličovaly.

Anna měla pevnou víru a vnitřní jistotu, že příchod Messiáše je blízek, a že ona je jednou z jeho příbuzných dle těla. Úpěla a volala po vyplnění Přislíbení, a ustavičně s Joachimem usilovala o dokonalejší čistotu. Potupa neplodnosti zarmucovala ji hluboce. Už skoro ani v synagoze nebyla bezpečna před urážkami. Joachim, třeba že byl malý a hubený, byl přece ještě statný, a zhusta viděla jsem ho voditi do Jerusalema dobytek,

určený k obětem. Anna byla také nevelká, ale postavy velmi útlé. Také zármutek ji hlodal tak, že její tváře byly zcela vpadlé, třeba že podržely jakýsi růměnec. Neustávali čas od času rozdělovati svá stáda chrámu a chudým, a ten díl, který sobě ponechávali, stále se zmenšoval.

III

JOACHIM, V CHRÁMĚ POTUPEN, UCHÝLÍ SE KE SVÝM STÁDŮM.

KDYŽ BYLI nyní nadarmo po tolik roků úpěnlivě se modlili o požehnání Boží pro své manželství, viděla jsem, že Joachim hodlal zase v chrámě přinésti oběť. Připravovali se obadva k tomu kajícími skutky. Viděla jsem je, že oblečeni v žíni a opásáni modlili se v noci, ležíce na tvrdé zemi; potom na úsvitě odebral se Joachim přes pole na pastviska ke svým stádům, a Anna zůstala doma samotna. Brzy potom, jak jsem viděla, poslala Anna za ním po služebnících holuby a jiné ptáky v klecích a ještě různé předměty v koších, což vše hodlal v chrámě obětovati.

Vzal dva osly z pastviska, a naložil na ně všecky tyto koše, a ještě jiné, do kterých dal, myslím, tři malá, bílá, milounká zvířátka s dlouhými krky. Nevím už, byli-li to beránci či kůzlátka. Měl s sebou na holi jakousi svítilnu, která blikala jako svíčka ve vyhloubené tykvi. Viděla jsem, že přišel se svými služebníky a soumary na krásně se zelenající pole mezi Bethanií a Jerusalemem, kde jsem později viděla Ježíše často prodlévati. Potom putovali dále k chrámu, a zavedli osly do téže chrámové hospody, blízko dobytčího trhu, kam se uchýlili také

později, když byla obětována Maria. Pak odnesli obětní dary po schodech nahoru, a šli příbytky chrámových služebníků jako tehdy.*) Odtud pak vrátili se služebníci Joachimovi, když byly obětní dary od nich přijaty.

Joachim však šel do síně, kde stála nádržka na vodu, a kde se umývala všecka obětní zvířata. Pak šel dlouhou chodbou do síně, ležící v levo od Svatyně, kde stál oltář kadidlový, stůl chlebů předkladných, a sedmiramenný svícen. Zde, kde ještě mnoho jiných obětujících bylo shromážděno, byl Joachim podroben nejkrutší zkoušce. Viděla jsem, že kněz, jménem Ruben, odmítl jeho dary obětní, a že je nevystavil, jako ostatní dary, za mříží po pravé straně síně, nýbrž že je odstranil. Hlasitě pohaněl ubohého Joachima přede všemi přítomnými pro jeho neplodnost, nedovolil, aby přistoupil, a odkázal ho do potupného, zamřížovaného kouta.

Viděla jsem pak, jak Joachim, nejvýš zarmoucen, opustil Chrám, a Bethanií šel do krajiny kolem Macheru, do domu, kam se shromažďovali Essenové, aby se potěšil a poradil. V tomtéž domě, a dříve v onom domě u Betléma, žil onen prorok Manachem, který Herodovi v jeho mládí prorokoval korunu královskou a veliké zločiny. Odtud odebral se Joachim ke svým nejvzdálenějším stádům, na horu Hermon. Cesta vedla ho pouští Gaddi přes Jordan. — Hermon je dlouhá úzká hora, která na sluneční straně se zelená, a je plna nejbujnějších ovocných stromů, kdežto na straně opačné jest pokryta sněhem.

*) Čtenář nepozastavuj se nad tím, jestliže vypravovatelka zde a jinde vůbec dovolává se událostí, které historicky se ještě nesběhly. Nechť uváží, že vidění ze života sv. Panny, která jsou zde sestavena v postupu historickém, měla vypravovatelka každoročně o příslušných slavnostech církevních; vypravuje-li tedy v červenci a v srpnu r. 1821, v době, kdy slaví se památky sv. Anny a sv. Joachima, svá zjevení o životě rodičů sv. Panny, zmiňuje se, aby byla srozumitelnější, také o leccems, co viděla už v dřívějších letech, v listopadu, o svátku Obětování Panny Marie.

IV

ANNĚ PŘISLÍBENA PLODNOST / JEJÍ POUŤ DO CHRÁMU.

JOACHIM pro potupu v chrámě utrženou tak se rmoutil a styděl, že ani nevzkázal Anně, kam se uchýlil. Ona však dověděla se od jiných lidí, kteří byli svědky té události, o urážce, kterou Joachim utrpěl, a její zármutek byl nevýslovný. Viděla jsem ji často v pláči ležet tváří na zemi, poněvadž nyní ani nevěděla, kde byl Joachim, jenž jistě po pět měsíců zůstal ukryt u svých stád na Hermonu.

Poslední dobou však trpěla Anna ještě více od nezbedné služky, která jí její utrpení často vyčítala. Jednou však, bylo to na počátku svátků Pod Zelenou, když žádala tato služka, aby směla odejíti na tuto slavnost, což jí však Anna, jednou už varována pádem dřívější služebné, jako bdělá hospodyně zakázala, tu jí tato služka vyčetla, že její neplodnost, a to, že Joachim ji opustil, je Boží trest za její tvrdost, a vyčetla jí to tak jizlivě, že Anna nemohla ji déle trpěti ve svém domě. Poslala ji s dary a v průvodu dvou sluhů jejím rodičům zpět, vzkazujíc jim, aby přijali svou dceru z jejího domu tak, jak ji jí svěřili, neboť nemůže ji už déle střežiti.

Odeslavši služku, šla Anna do svého pokojíku a modlila se. Večer pak přehodila si veliký šátek přes hlavu, a celá se do něho zahalila, a šla se zakrytým světlem k tomu velikému stromu na nádvoří, o kterém jsem se už zmínila, a který tvořil loubí, zapálila lampu, která visela na stromě v jakési skříně, a modlila se ze svitku modliteb. Tento strom byl velmi veliký, pod ním byly zřízeny lavičky a besídky, jeho větve skláněly se přes zeď až k zemi, kde zapouštěly kořeny a vyháněly nové stromy, které zase větvemi k zemi se sklonivše a kořeny zapustivše, nové stromy vyháněly, čímž utvořila se celá řada podloubí. Tento strom podobá se stromu zakázaného ovoce v ráji. Plody visí většinou po pěti kolem špičky větví. Jsou hruškovité, uvnitř masité, krvavě žilkované, a uprostřed mají dutinku, kolem níž kupí se jádra, vězící v mase. Listy jsou velmi veliké, a, myslím, takové, z jakých si Adam a Eva v ráji udělali zástěry. Židé užívali těchto listů zvlášť o slavnosti Stánků, aby si jimi zdobili stěny, poněvadž šupinovitě na sebe položeny, list k listu se svými okraji velmi dobře skládal.

Pod tímto stromem volala Anna drahnou dobu k Bohu, aby, když už uzavřel její lůno, aspoň neráčil vzdalovati od ní jejího zbožného druha Joachima. — A hle, tu zjevil se jí Anděl Boží, sestoupil k ní jako s vrcholku stromu, a řekl jí, aby se uklidnila v srdci, že Bůh vyslyšel její modlitbu; druhého dne ať putuje se dvěma služkami do Chrámu, a vezme s sebou holubice k oběti. Také Joachimova modlitba že je vyslyšena, a také on že bude putovati do chrámu s obětí, že se s ním potká pod ZLATOU BRANOU. Že Joachimova oběť bude přijata, obadva že budou požehnáni; brzy že se doví jména svého dítěte. Řekl jí také, že jejímu muži přinesl totéž poselství, a po té zmizel.

Anna, překypujíc radostí, děkovala milosrdnému Bohu. Potom vrátila se do domu, a vykonala se služ-

kami potřebné přípravy, aby příštího jitra vydala se na cestu do Chrámu. Viděla jsem po té, jak se uložila ke spánku, pomodlivši se. Její lůžko sestávalo z úzké pokrývky a z podušky. Ráno se pokrývka svinula. Svlékla vrchní roucho, zahalila se od hlavy až k patě do širokého šátku a lehla si, rovně natažena, na pravý bok ke stěně své komůrky, k níž bylo lůžko přistaveno.

Když Anna byla krátkou dobu spala, viděla jsem k ní s hůry padati jas světla, který vedle jejího lůžka se shustil v postavu zářícího jinocha. Byl to Anděl Páně, který jí řekl, že počne svaté Dítě a vztáhnuv ruku přes ni, psal na stěnu velká zářící písmena. Bylo to jméno *MARIA*. Anděl pak zase zmizel, rozplynuv se ve světlo. Anna zatím byla jako kolébána ve vnitřním, radostném snu, vztyčila se v polobdění na lůžku, modlila se velmi vroucně, a upadla zase do spánku, nenabyvši jasného vědomí. Po půlnoci procitla však radostně, jako pocitem vnitřního blaha dotčena, a nyní viděla s hrůzou a s radostí písmo na stěně. Byla to načervenalá, zlatá, zářící písmena, veliká, a nebylo jich mnoho; avšak hleděla na ně s nevýslovnou radostí a skroušeností, dokud na úsvitě nepohasla. Viděla to tak jasně, a její radost rostla tak, že byla jako omládlá, když vstala.

V tom okamžiku, když na Annu padlo světlo Anděla s milostí, spatřila jsem pod jejím srdcem jas, i poznala jsem v její osobě vyvolenou Matku, osvícenou nádobu blížící se milosti. Co jsem v ní poznala, dovedu jen tím výrazem označiti: poznala jsem v ní požehnanou Matku, pro niž se zdobí kolébka, chystá se lůžko, otevírá se tabernakul, aby důstojně pojal a uchovával Svátost. Viděla jsem, že Anna milostí Boží byla otevřena pro požehnání. — Jak podivuhodně jsem to poznala, nelze mi ani vypraviti, neboť jsem poznala, že Anna jest kolébkou veškeré lidské Spásy, a zároveň že jest otevřenou kostelní schránkou, před níž záclonka

jest rozhrnuta, a poznala jsem to také způsobem přirozeným, a všecko toto mé poznání bylo jednotné a zároveň přirozené i svaté. — Anně bylo tehdy, myslím, 43 let.

Anna pak vstala, rozsvítila lampu, modlila se, a vydala se na cestu do Jerusalema s obětními dary. Všichni, kdo byli v jejím domě, byli proniknuti podivuhodnou radostí, třeba že ona jedině věděla o zjevení andělském.

V

JOACHIM, POTĚŠEN ANDĚLEM, OPĚTNĚ PŘINÁŠÍ OBĚŤ VE CHRÁMĚ.

TOUŽ DOBOU viděla jsem Joachima u jeho stád na hoře Hermonu za Jordanem ve stálé modlitbě úpěnlivě prosit Boha o vyslyšení. Když vídal mladé beránky s radostným mekotem poskakovat kolem svých matek, tu se zajisté velmi rmoutil, že nemá žádných dětí. Než pastýřům neřekl příčiny svého smutku. Bylo však k svátkům Pod Zelenou, a on postavil už s pastýři stánky. Když se pak modlil, a váhal jíti obětovati, jak bylo obyčejem, k svátkům do Jerusalema, pamětliv jsa potupy tam utrpěné, viděla jsem, že se mu zjevil Anděl, který mu přikázal, aby s pevnou důvěrou putoval do Chrámu, že jeho oběť bude přijata a modlitba vyslyšena. Že se tam setká se svou ženou pod ZLATOU BRANOU. — Viděla jsem tedy, že Joachim s velikou radostí svá stáda — a měl mnoho a krásného dobytka! — opětně dělí ve tři díly. Nejhorší podržel pro sebe, lepší poslal Essenům, nejkrásnější díl však vedl se svými služebníky do Chrámu. Do Jerusalema přibyl o čtvrtém dnu svátečním, a ubytoval se, jako dříve, blíže Chrámu.

Anna přibyla do Jerusalema také o čtvrtém dnu svátečním, a bydlela u příbuzných Zachariášových na rybím trhu. Teprv ku konci svátků setkala se s Joachimem.

Třeba že však posledně Joachimova oběť nebyla přijata na jakés znamení s hůry, přece ten kněz, který se na něho tak tvrdě osopil, místo aby ho potěšil, propadl, jak jsem viděla, proto nevím už jakému Božímu trestu. Teď však dostalo se kněžím napomenutí s hůry, aby přijali jeho oběť, i viděla jsem, že někteří, když byl oznámil svůj příchod s obětními zvířaty, vyšli mu vstříc před Chrám, a přijali jeho dary. Dobytek, který přivedl, aby ho daroval Chrámu, nebyl jeho pravou obětí. Jeho obětí zápalnou byli dva beránci a tři milounká zvířátka, myslím, že kůzlátka. Také jsem viděla, že mnoho mužů, kteří ho znali, přálo mu štěstí, že jeho oběť byla přijata.

V Chrámě bylo za příčinou svátků, jak jsem viděla, všecko otevřeno, a listím a pletenci plodů ověšeno, a na jednom místě na osmi volně stojících sloupech byl zřízen stánek. Joachim kráčel v Chrámě zase týmž směrem, jako předešle. Jeho obětní zvířata byla na obvyklém místě zabita a spálena. Některé části z oběti byly však spáleny na jiném místě, myslím, že po pravé straně oné předsíně, kde stála veliká stolice učitelská.*) Viděla jsem však, že kněží konají ve Svatyni oběť vonného zápalu. Také lampy byly rozsvíceny, a hořelo světlo na sedmiramenném svícnu, ne však na všech sedmi ramenech zároveň. Často jsem vídala, že při

*) Tato slova potvrzuje tato okolnost. Dle židovské tradice nebyly ani při zápalných obětech některé části zabitých zvířat, zvláště Nervus femoris, stehenní žíla (vl. šlacha kyčelní. Překl.), která, když anděl, zápase s Jakobem, se jí dotekl, ihned ochrnula (‚(anděl) dotekl se žíly stehna jeho, a hned uvadla', I. Mojž. 32, 25), spalovány na oltáři, nýbrž vedle něho směrem k východu na t. zv. hromadě popelu (srv. t. I. Mojž. 32, 32).

různých příležitostech byly rozsvíceny různé lampy sedmiramenného svícnu.

Když vonný zápal stoupal vzhůru, viděla jsem jako paprsek světla padat na kněze obětujícího ve Svatyni, a zároveň na Joachima meškajícího venku v síni. Úkon byl náhle přerušen, jako z úžasu a nadpřirozeného poznání. Viděla jsem pak, že dva kněží jako na rozkaz Boží vyšli do síně k Joachimovi, a vedli ho postranní komorou do Svatyně ke zlatému oltáři vonných zápalů. Potom položil kněz něco na oltář. Poznala jsem, že to nejsou jednotlivá zrnka kadidlová, nýbrž viděla jsem, že je to jako shnětená hrouda, teď však už nevím, z čeho sestávala.*) Tato hmota se stravovala na zlatém oltáři zápalů kadidlových před oponou Velesvatyně, vydechujíc veliký sloup vonného dýmu. Viděla jsem však, že kněz pak opustil Svatyni, zůstaviv tam Joachima o samotě.

Co vonný zápal se stravoval, viděla jsem Joachima u vytržení na kolenou a s rukama rozpiatýma. Viděla jsem, že k němu, jako později k Zachariášovi, když mu bylo přislíbeno narození Janovo, přistupuje zářící postava, Anděl. Mluvil k němu, a dal mu lístek, na kterém jsem poznala zářícími písmeny napsána tato tři jména HELIA HANNA MIRJAM**) a u tohoto třetího jména viděla jsem obraz malé Archy Úmluvy nebo sakramentaria. Joachim upevnil si tento lístek vespod svého roucha na prsou. Anděl mu řekl, že jeho neplodnost není pro něho hanbou, nýbrž ctí, neboť co

*) Bezpochyby byla to smíšenina oněch součástek, které dle židovské tradice náležely k denní oběti vonného zápalu, totiž myrrha, kassia, narda, šafrán, vonný půškvorec, skořice, kostus, stakte, cippore, pryskyřice a kadidlo, což vše se smísilo s čistou solí.

**) Zpočátku nevěděl písař, že tato tři slova jsou jen jiné formy jmen: Joachim, Anna a Maria. Když se to později dověděl, byla mu tato okolnost novým překvapujícím důkazem, jak přímo viděla vypravovatelka.

jeho žena počne, že bude neposkvrněným plodem z POŽEHNÁNÍ BOŽÍHO na něj vylitého, že bude VRCHOLEM POŽEHNÁNÍ ABRAHAMOVA.

Když Joachim toho nechápal, vedl ho Anděl za oponu, která od mříže Velesvatyně byla tak daleko, že mezi oponou a mříží bylo místo pro člověka, a já jsem viděla Anděla přistoupit k Arše Úmluvy, a, jak se mi zdálo, něco z ní vyjmout. Viděla jsem pak, jako by držel před Joachimem zářící kouli nebo skvoucí kruh, a kázal mu, aby na to dýchl a pohleděl.*) Viděla jsem však, jako by dechem Joachimovým tvořily se ve skvoucím kruhu různé obrazy, a on je viděl, a dech jeho nezakalil kruhu, a Anděl mu řekl, jako tato koule se nezakalila jeho dechem, tak čisté že bude DÍTĚ, které ANNA počne.

Potom jsem viděla, jakoby anděl pozvedl tu skvoucí kouli, i stála nyní ve vzduchu jako kruh i viděla jsem jako otvorem nějakým v ní souvislou řadu obrazů od pádu lidstva až do jeho vykoupení. Celý svět v ní vyrůstal a se rozvinoval. Věděla jsem a poznala všecko, nedovedu to však už podrobně opakovati. — Nahoře, v nejvyšším vrcholu, viděla jsem Nejsvětější TROJICI, pod NÍ na jedné straně ráj, ADAMA a EVU, první hřích, přislíbení SPÁSY, a všecky její předobrazy, NOEMA, potopu, archu, ABRAHAMA, jak přijímá POŽEHNÁNÍ, jak toto POŽEHNÁNÍ se přenáší na prvorozeného syna Abrahamova, na ISÁKA, a s Isáka na JAKOBA, potom jak Anděl odňal je Jakobovi, zápase s ním, dále jak toto POŽEHNÁNÍ přešlo na JOSEFA v Egyptě, a jak v něm a v jeho ženě dosáhlo vyššího stupně důstojnosti, jak

*) ‚Když mu držel ten skvoucí kruh tak blízko před obličejem, myslila jsem na obyčej při našich svatbách na venkově, když totiž kostelník dává líbat hlavičku na prkénku namalovanou, za čež se platí 14 pfeniků.' Slova Anny Kateřiny Emmerichovy.

posléze Mojžíš s ostatky Josefovými a jeho ženy Asnaty odnesl Svátost tohoto Požehnání z Egypta, které pak se stalo nejsvětějším tajemstvím Archy Úmluvy, trůnem živého Boha mezi Jeho lidem; dále viděla jsem službu a život lidu Božího, soustřeďující se kolem tohoto tajemství, a jak Prozřetelnost vedla a spojovala lidi, aby se vyvíjelo svaté pokolení, rod přesvaté Panny, a všecky její předobrazy a symboly, a symboly a předobrazy Vykupitele v dějinách i v prorocích. Všecko to viděla jsem v tajemných obrazech, kolem dokola a také z dola vzhůru ve skvoucím kruhu. Viděla jsem veliká města, věže, paláce, trůny, brány, zahrady, květiny, a všecky ty obrazy jako by byly podivuhodně spojeny skvoucími mosty; a líté šelmy a jiné hrůzné zjevy se na ně vztekle a zuřivě vrhaly. Všecky tyto obrazy znázorňovaly, jak milost Boží rod přesvaté Panny, z níž Bůh ustanovil vzíti na se tělo a člověkem se státi, vede, jako vůbec vše, co jest svaté, mnohými úklady a boji. — Pamatuji se také, že v jistém bodě této řady obrazů spatřila jsem zahradu, kol dokola ohrazenou hustým živým plotem z trní, kterým marně se snažila proniknouti celá změť hadů a jiných hnusných zvířat. — Viděla jsem také pevnou věž, kterou se všech stran slézali vojáci, s které však se řítili. — Viděla jsem mnoho obrazů tohoto druhu, které se vztahovaly na historii svaté Panny v Jejích předcích; a přechody a mosty, které všecko spojovaly, znamenaly vítězství nade všemi rušícími a zdržujícími překážkami Spásy.

Bylo to, jako by slitovnost Boha byla v lidstvo, jako ve zkalený proud, vložila čisté tělo, vylila přečistou krev, a jako by rozptýleným částkám tohoto těla a této krve byla ustanovila, aby velmi namáhavě a pracně opětně splynuly, kdežto dravý proud je s sebou unášel a kalil, až konečně nesčetnými milostmi Božími a věrným spolupůsobením lidí, když často byly zkaleny a zase očištěny, splynuly v proudu stále znovu se vylévajícím a vystoupily pak z proudu jako pře-

svatá Panna, z níž Slovo tělem stalo se a přebývalo mezi námi. —

Mezi obrazy, které jsem spatřila ve stkvoucí kouli, byly mnohé obrazy, kterými také v Loretanských Litaniích vzýváme svatou Pannu, a které vždy vidím a chápu a s hlubokou zbožností uctívám, modlím-li se tyto Litanie. — Obrazy v kouli však se rozvinovaly dále ještě až k naplnění veškerého slitování Božího nad člověčenstvem, propadlým nekonečnému rozštěpování a rozptylování, i končily se obrazy ve stkvoucí kouli na druhé straně proti Ráji a podnoží Trůnu Božího nebeským Jerusalem.*) Když jsem spatřila všecky tyto obrazy, zmizela stkvoucí koule, která vlastně nebyla ničím jiným, než řadou obrazů ve stkvoucím kruhu, z jednoho bodu vycházejících a zase do něho se vracejících. To vše bylo, jak myslím, poznáním, které Andělé poskytli Joachimovi u vidění, a které také já jsem nyní viděla. Vždycky, dostane-li se mi takového sdělení, zjeví se mně ve stkvoucím kruhu jako v kouli nějaké.

*) Ctihodná Marie z Ježíše, představená Františkánek v Agredě, vypravuje ve svých viděních o Životě svaté Panny Marie, že jí bylo vysvětleno, že nový či nebeský Jerusalem (Zjevení sv. Jana 21, 2, 9) není nic jiného než přesvatá PANNA sama (viz Die Geistl. Stadt Gottes b. Pustet, Regensburg 1886, I. Bd., 1. Buch, 17. Hauptstück 248 § a n n. a 18. Hauptstück 264 a n n). Sv. Chrysostomus v homilii na svátek Zvěstování P. Marie, dává Bohu takto mluviti k andělu Gabrielovi: ‚Jdi k oduševněnému Městu, o němž praví prorok: Slavné věci praveny jsou o tobě, ó Město Boží' (Žalm 86. 3). — Řehoř, biskup v Nikomedii (VII. st.) nazývá v řeči na svátek Obětování P. Marie sv. Pannu ‚oduševněným Městem Božím'. — V malých hodinkách přesv. Panny zní antifona k ž. 86: sicut laetantium omnium nostrum habitatio est in te, sancta Dei Genitrix, kteryžto verš sám o sobě vztahuje se na Jerusalem.

VI

JOACHIMOVI DOSTANE SE POŽEHNANÍ Z ARCHY ÚMLUVY.

VIDĚLA JSEM pak, že Anděl koncem palce a ukazováčku poznamenal nebo pomazal čelo Joachimovo, a že mu dal požít zářivé sousto a napít se zářivé tekutiny z lesknoucího se pohárku, který držel dvěma prsty. Tato číška podobala se kalichu POSLEDNÍ VEČEŘE, neměla však stopky. Zdálo se mně také, jako by pokrm, který mu dává Anděl, byl malý skvoucí klas pšeničný a nápoj malý skvoucí hrozen, i poznala jsem, že Joachim, požív to, byl zbaven veškeré hříšné žádostivosti a nečistoty.

Po tom jsem viděla, že Anděl súčastnil Joachima nejvyššího vyvrcholení, nejsvětějšího rozkvětu onoho POŽEHNÁNÍ, které BŮH udělil Abrahamovi, a které konečně skrze kosti JOSEFOVY stalo se přesvatým TAJEMSTVÍM Archy Úmluvy, trůnem BOHA mezi Jeho lidem; Anděl dal toto POŽEHNÁNÍ Joachimovi týmž způsobem, jako se dostalo Abrahamovi, jak mně bylo při jiné příležitosti ukázáno, jen s tím rozdílem, že, jak se zdálo, žehnající Anděl vyňal PO-

ŽEHNÁNÍ pro Abrahama ze sebe sama, jakoby z prsou, kdežto pro Joachima vzal je z Velesvatyně.*)

Když byl žehnán Abraham, tu to bylo, jako by BŮH ustanovoval MILOST POŽEHNÁNÍ tohoto, a žehnal tímto POŽEHNÁNÍM otce Svého budoucího lidu, aby z něho vyšly kameny na stavbu Jeho Chrámu. — Když však Joachim přijal POŽEHNÁNÍ, tu bylo to, jako by Anděl byl vzal SVÁTOST POŽEHNÁNÍ z Tabernakulu tohoto chrámu a odevzdal ji knězi, aby z ní byla utvořena SVATÁ NÁDOBA, V NÍŽ SLOVO STALO BY SE TĚLEM. — To vše je však nevýslovné, poněvadž přesvaté TAJEMSTVÍ bez porušení, které prvním hříchem bylo v člověku porušeno.

Od nejútlejšího mládí, v častých viděních ze STARÉHO ZÁKONA zhusta jsem pohlédla do Archy Úmluvy, a pociťovala jsem, že je tam vše jako v dokonalém kostele, jenže vážnější a hrůznější. Viděla jsem v ní nejenom DESKY ZÁKONA, toto psané SLOVO BOŽÍ, nýbrž také jakousi svátostnou PŘÍTOMNOST živého BOHA**), a tato PŘÍTOMNOST byla takořka kořenem VÍNA a PŠENICE, TĚLA a KRVE příští OBĚTI VYKOUPENÍ. Bylo to požehnání, z jehož milosti, za spolupůsobení bohabojných lidí se ZÁKO-

*) Vypravovateka, jež sdělujíc četná zjevení ze St. Zákona, mluvila často velmi podrobně o Arše Úmluvy, nikdy neřekla, že ve chrámě, vystavěném po zajetí babylonském, nebo později ve chrámě obnoveném od Heroda, byla původní Archa Úmluvy s celým svým obsahem. Přece však ovšem se zmínila, že ve Velesvatyni posledního chrámu byla nová Archa, v níž byly ještě uchovávány některé pozůstatky z posvátných předmětů prvotní Archy Úmluvy, z nichž některé, jak viděla, měli a uctívali Essenové.

**) Nechť nikoho neuráží výraz ‚svátostná Přítomnost Boha'; neboť že Bůh byl tajemným a viditelně naznačeným způsobem přítomen na Arše Úmluvy, to je jasně doloženo Písmem sv. Mezi oněmi sochami Cherubů totiž, které stály na Slitovnici, na Arše Úmluvy položené, ukazovala se,

NEM, vyrostl onen kmen, z něhož vypučel konečně čistý KVĚT, v němž SLOVO TĚLEM, BŮH ČLOVĚKEM SE STAL, který nám v NOVÉM ZÁKONĚ SVÉ TĚLO a SVOU KREV, SEBE SAMA s BOŽSTVÍM i ČLOVĚČENSTVÍM ustanovil za SVÁTOST, bez jejíhož požívání nebudeme míti věčného Života. — Nikdy jsem nepohřešovala v Arše Úmluvy PŘÍTOMNOSTI BOHA, leda když upadla v ruce nepřátel, neboť pak bylo TAJEMSTVÍ odevzdáno v ochranu Velekněze nebo některého proroka. Archa bez TAJEMSTVÍ, jen s deskami ZÁKONA, připadala mně jako chrám Samaritánů na hoře Garizim, nebo za našich dob jako nějaký kostel, ve kterém místo DESK ZÁKONA, psaných RUKOU BOŽÍ, se podává jen kolísavý lidský výklad Písma sv., a ve kterém se nechová NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOST.

V Mojžíšově ARŠE ÚMLUVY, která stála ve Svatostánku a ve chrámu Šalomounovu, viděla jsem toto přesvaté TAJEMSTVÍ St. Zákona v podobě dvou malých, navzájem se prostupujících skvoucích tvarů uvnitř zářícího kruhu; nyní však, když Anděl súčastnil Joachima tohoto POŽEHNÁNÍ, viděla jsem toto Požehnání, jakoby Anděl dával Joachimovi do šatu na prsou otevřeného něco zářícího, jako nějaký zářící klíček rostlinný, tvaru zářícího bobu. Také když

zda vždy nebo jen v určitých dobách, to není řečeno, Sláva Boží Velebnosti, oblakem zahalena. „....přikázal Bůh Mojžíšovi: Mluv k Aronovi, bratru svému, ať nevchází každého času do Svatyně, kteráž je za oponou před Slitovnicí, kterouž pokryta je Archa, aby neumřel, nebo v oblace ukáži se nad Slitovnicí' (III. Mojž. 16, 2). Zprostřed dvou Cherubů chce mluviti Hospodin s Mojžíšem (II. Mojž. 25, 22). Když Archa Úmluvy byla snesena do nového chrámu Šalomounova, sestoupil Hospodin na ni v oblace, tak že kněží nemohli zůstati ve Svatyni, a Šalomoun řekl: ‚Hospodin řekl, že bude přebývati v mlze' (III. král 8, 10—13, II. Paral. 6, 1). Tato zahalená Přítomnost Boha na staré Arše Úmluvy sluje hebr. ‚Šechina', avšak dle zjevení Emmer. byla by tato ‚Sláva' jen paprsky vycházející z tajemného obsahu Archy.

Abraham obdržel Požehnání, viděla jsem, že Milost na něho podobným způsobem přechází a s ním zůstává, působíc, jak určil Bůh, dokud je neodevzdal prvorozenému synu, Isákovi, s něhož pak přešlo Požehnání na Jakoba, a s Jakoba, prostřednictvím Anděla, na Josefa, a s Josefa a jeho ženy v nejrozsáhlejším významu do Archy Úmluvy. — Slyšela jsem, že Anděl přikázal Joachimovi, ostříhati toto tajemství, i poznala jsem z toho, proč později Zachariáš, otec Jana Křtitele, oněměl, přijav u oltáře vonného zápalu od Anděla požehnání a přislíbení plodnosti Alžbětiny (Luk. 1, 9—22). — Bylo mně vysvětleno, že Joachim s tímto Požehnáním přijal nejvyšší plod, a vlastní náplň POŽEHNÁNÍ ABRAHAMOVA, totiž požehnání, aby bez poskvrny byla počata přesvatá PANNA, která potřela hlavu HADOVU.

Anděl vyvedl na to Joachima zase zpět do Svatyně a zmizel. Joachim však, jako u vytržení, bezvládně klesl k zemi. Zde nalezli ho, s obličejem radostí zářícím, kněží opět vstoupivší. Pozvedli ho uctivě, vynesli ho ven, a posadili na stolec, na kterém jen kněží sedávali. Zde omyli mu obličej, podrželi mu pod nosem nějakou posilující voňavku, dali mu píti, a zacházeli s ním, jako se zachází s tím, kdo upadl do mdlob. Když Joachim se vzpamatoval, zdálo se, že září, že kvete, že takřka omládl.

VII

JOACHIM A ANNA POTKAJÍ SE POD ZLATOU BRANOU.

NA BOŽSKÉ napomenutí byl Joachim uveden do Svatyně, a na podobné vnuknutí byl také uveden do posvátné chodby, která se táhla pod podlahou chrámovou a Zlatou Branou. Bylo mně sděleno, jaký význam má tato chodba, jak povstala při stavbě Chrámu, a také jaké jest její určení; nejsem však už s to jasně to vypravovati. Myslím, že v této chodbě konával se náboženský obřad usmíření a požehnání neplodných žen. Sem do této chodby uváděli se za jistých okolností lidé, aby dosáhli očištění, smíření s Bohem, odpuštění hříchů apd.

Joachima uvedli do této chodby kněží malými dveřmi nedaleko dvora, kde se zabíjela zvířata. Kněží se vrátili; Joachim však kráčel dále nížící se chodbou.

Také Anna přišla do Chrámu se služkou, jež v koších mřežovaných nesla holubice k oběti určené. Odevzdala obět a vysvětlila knězi, že Anděl jí přikázal, aby se pod Zlatou Branou setkala se svým mužem. A také jsem pak viděla, že kněží v průvodu ctihodných žen — prorokyně Hanna byla myslím mezi nimi — uvedli ji do posvátné chodby,

avšak vchodem na druhé straně, načež průvod ji opustil.

Viděla jsem, že tato chodba je zařízena podivuhodně. Joachim vešel brankou, od níž cesta klesala. Zpočátku byla chodba úzka, avšak rozšiřovala se. Stěny se třpytily zlatým a zeleným leskem, a se shora padalo načervenalé světlo. Viděla jsem tam krásné sloupy, které byly jako stromy ovinuté vinnými révami.

Joachim, prošed as třetinu chodby, přišel na místo, v jehož středu stál sloup, vytesaný v podobě palmy s ovocem i listím dolů visícím, a zde vystoupila mu vstříc Anna zářic radostí. Objali se ve svaté radosti a sdíleli si své štěstí. Byli u vytržení a byli zahaleni skvoucím oblakem. Toto světlo viděla jsem vycházet od nesmírného zástupu Andělů, kteří nesouce zjev vysoké zářící věže, snášeli se nad Annou a Joachimem. Tato věž měla podobu takovou, jak vídávám v obrazech z Loretanských Litanií VĚŽ DAVIDOVU, VĚŽ ZE SLONOVÉ KOSTI apd. Viděla jsem, jako by věž zmizela mezi Annou a Joachimem, a tu je obklopila světelná sláva.

Po tom jsem poznala, že působením Milosti, zde jim udělené, bylo početí MARIE tak čisto, jako by bylo každé početí, kdyby nebylo prvotního hříchu. Současně měla jsem nevýslovné vidění. Nebe nad nimi se otevřelo, i viděla jsem radost Nejsvětější Trojice, a plesání Andělů a jejich účastenství na tajemném požehnání, uděleném rodičům Mariiným.

Anna a Joachim, chválíce Boha, kráčeli k východu pod Zlatou Branou; ku konci cesta zase stoupala. Vyšli ven krásným vysokým obloukem, jako kaple sklenutým, kde hořelo množství světel. Zde uvítali je kněží, kteří je doprovodili ven.

Ona část Chrámu, kde byla zasedací síň synedria, rozprostírala se více za středem podzemní chodby;

zde nad jejím koncem nalézaly se, jak myslím, příbytky kněží, jimž příslušelo obstarávat roucha.

Joachim a Anna přišli pak do jakéhosi úžlabí na nejzazším kraji hory chrámové směrem k údolí Josafat. Odtud nebylo lze jíti dále přímo. Cesta se otáčela na pravo nebo na levo. —

Joachim a Anna, učinivše ještě návštěvu v jednom kněžském domě, nastoupili, jak jsem viděla, s čeledí na cestu k domovu. Když přibyli do Nazareta, dával Joachim slavnou hostinu, nasytil mnoho chudých a rozdal velké almužny. Viděla jsem oba manžele, jak oplývajíce radostí a vroucností, vzdávají Bohu nejvřelejší díky, když rozjímali, jaké milosrdenství jim prokázal; často viděla jsem je se slzami v očích společně se modlit.

Při té příležitosti dostalo se mi ještě vysvětlení, že přesvatá Panna byla v dokonalé čistotě a ze svaté poslušnosti zplozena svými rodiči, kteří pak spolu žili ve stálé zdrželivosti, v největší zbožnosti a v bázni Boží. Byla jsem také jasně poučena, jaký nesmírný vliv má čistota, cudnost a zdrželivost rodičů a jejich boj proti nečistotě na svatost dětí, které zplodí, a jak úplná zdrželivost po početí odvrací od plodu mnoho zárodků hříchů. — Vůbec poznávala jsem vždycky, že nezdrželivost a výstřednost jest kořenem tělesné zrůdnosti a hříchu.

NEPOSKVRNĚNÉHO POČETÍ PŘEDOBRAZY A OSLAVA*)

*) Zde následuji některá viděni bl. A. K. Emmerichovy, která sdělila v různých dobách, každoročně rozjímajíc o Početí P. Marie v oktávě tohoto svátku. Nerozpřádají sice niti života Mariina přímo, vrhají však na tajemství vyvolení, připravování a uctívání této Nádoby Milosti znamenité světlo. Poněvadž však vypravovatelka, sdělujíc je, byla rozmanitým způsobem vyrušována a utrpením skoro neustávajícím trýzněna, není věru divu, že jsou to jen pouhé zlomky.

I

BŮH UKAZUJE ANDĚLŮM OBNOVENÍ LIDSKÉHO POKOLENÍ.

VIDĚLA JSEM podivuhodný obraz, jak Bůh po pádu člověka ukázal Andělům*), jak obnoví zase lidské pokolení. Na první pohled jsem obrazu nerozuměla, brzy však byl mně úplně jasným.

Viděla jsem Trůn Boha, Nejsvětější Trojici, a takřka hnutí v Její trojícnosti. Viděla jsem devět Kůrů Andělských, a jak jim Bůh oznamoval, jakým způsobem opět obnoví padlé lidské pokolení. Viděla jsem nevýslovný jásot Andělů nad tím.

V rozmanitých symbolických obrazech byl mně pak ukázán vývoj Úradků Božích Spásy lidí se týkajících. Viděla jsem tyto obrazy se objevovati mezi

*) Těžce nemocna, měla A. K. Emmerichova v nocech dne 2. a 3. září r. 1821 obsáhlá vidění o svátku Andělů Str., a o bytnosti a kůrech Andělů vůbec. Nemajíc však žádného duchovního povzbuzení, a kromě toho jsouc obtěžována rozmanitými utrpeními, vyrušováním a pracemi, byla schopna jen něco málo úryvkovitě sděliti, což několikráte byvši opakováno, poskytlo následující vypravování.

devíti Kůry Andělů, a časovým pořadem po sobě sledovati. Viděla jsem, jak Andělé k utvoření těch obrazů spolupůsobili, jak jich střehli a hájili. — Nejsem už s to, abych se na vše upamatovala přesně v tom pořádku, jak to za sebou následovalo, a nemohu než ve Jménu Božím to vypověděti tak, jak to ještě vím.

Viděla jsem před Trůnem Božím objeviti se horu jako z drahých kamenů, která rostla a šířila se. Stupňovitě utvořena, podobala se jakémusi trůnu, potom ale proměňovala se v podobu věže, a v této podobě obsahovala všecky duchovní Poklady, všecky dary Milosti. Devět kůrů andělských ji obklopovalo. Na jedné straně této věže viděla jsem objeviti se jako na okraji zlatého mráčku vinné hrozny a pšeničné klasy, které se proplétaly jako prsty sepiatých rukou. Ve kterém okamžiku rozvinujícího se obrazu jsem to spatřila, nedovedu už přesně určiti.

Viděla jsem v nebi objeviti se postavu, podobnou panně, jež vešla do věže a s ní, jak se zdálo, splynula. — Věž byla velmi široka, nahoře plocha, a po straně, kudy Panna do ní vešla, zdála se mně otevřenou. Tato Panna byla přesvatá PANNA MARIA, nevšak v čase, nýbrž ve VĚČNOSTI, v BOHU.*) Viděla jsem, že Její zjev se utváří před Nejsvětější Trojicí jako dech před ústy se sráží v páru.**) Viděla jsem také, že z Nejsvětější Trojice vychází nějaký zjev a k věži směřuje.

*) Viz Capitulum sobotních vešper Officia o přesv. Panně: ‚Ab initio et ante saecula creata sum, et usque ad futura saecula non desinam, et in habitatione sancta coram Ipsq ministravi'. Eccli 24, 14.

**) Srv. místo, které Církev dlouhým užíváním vykládá o Marii: ‚Ego ex ore Altissimi prodivi, primogenita ante omnem creaturam: ego feci in Coelis, ut oriretur lumen indeficiens, et sicut nebula texi omnem terram: ego in altissimis habitavi, et thronus meus in columna nubis'. Eccli 24, 5—7.

V tomto okamžiku rozvinujícího se obrazu spatřila jsem, že uprostřed Kůrů Andělských povstává Schrána NEJSVĚTĚJŠÍHO. Všichni Andělé spolupůsobili k utvoření této NÁDOBY, která měla tvar věže, obklopené různými tajemnými obrazy. Po jejích stranách stály dvě postavy, jež si za ní podávaly ruce. Tato duchovní NÁDOBA, bez ustání rostouc, byla stále nádhernější a bohatší.

Viděla jsem potom NĚCO z Boha vyjíti a všemi devíti Kůry Andělů projíti, zdálo se mně, že to je jako zářící posvátný mráček, který tím určitěji se utvářel, čím blíže přicházel k oné Schráně NEJSVĚTĚJŠÍHO, do níž konečně veplul.

Abych však poznala, že to je bytnostní POŽEHNÁNÍ BOŽÍ, které věstí milost čistého, bezhříšného rozmnožování, ano takořka dosažení čistých kvítků, viděla jsem konečně toto Požehnání ve tvaru zářícího bobu vejíti do Schrány NEJSVĚTĚJŠÍHO, která pak vešla do věže.*)

Některých těchto zjevení viděla jsem Anděly činně se súčastniti. Avšak z hlubiny vystoupila také řada obrazů, jakýchsi to lživých přeludů, i viděla jsem, že Andělé pracují proti nim, a sunou je stranou. Viděla jsem velmi mnoho takových věcí, a zase jsem jich zapomněla. Nač se ještě o těchto přeludech pamatuji, je toto.

*) Sdělujíc přerozmanitá dílem historická dílem symbolická zjevení ze Starého i z Nového Zákona, zmínila se vypravovatelka o tomto Požehnání v četných vztazích, z nichž některé tuto v dějinném postupu sestavíme. — Bylo to ono Požehnání, s nímž a skrze něž byla Eva vyňata z boku Adamova. Požehnání, které, jak jsem viděla, bylo milosrdnou Prozřetelností Boží odňato Adamovi, když už už ke hříchu svoloval, které však Abraham, když byla ustanovena obřízka, zase z rukou andělů obdržel spolu s přislíbením Isáka, a které pak slavnostním svátostným úkonem bylo s něho přeneseno na jeho prvorozeného syna Isáka, a s Isáka na Jakoba. Jakobovi však odňal toto Požehnání Anděl, jenž s ním zápasil,

Viděla jsem z hlubin vystupovati kostel, skoro v té podobě, ve které se mně vždy zjevuje svatá, všeobecná CÍRKEV, vidím-li ji ne jako kostel určitého místa, nýbrž jako svatou katolickou Církev vůbec, jen s tím rozdílem, že tato má nad vchodem věž, kteréžto kostel z dola vystupující neměl. Tento kostel byl velmi veliký, byl však lživý. Andělé sunuli ho stranou, a on se postavil šikmo. — Viděla jsem dále objevit se velikou mísu, která na jedné straně měla žlábek. Chtěla vejíti do lživého kostela, byla však také stranou odsunuta.

Viděla jsem potom, že Andělé připravují kalich, měl tvar kalichu Večeře Páně, a vešel do věže, do které Panna byla vešla.

Viděla jsem také objevit se věž nebo stavbu beze střechy. Měla mnoho bran. Viděla jsem jí procházeti mnoho zástupů, mezi nimiž jsem poznala některé postavy, jako Abrahama a syny Israelské. Jest tuším obrazem otroctví v Egyptě.

Viděla jsem vystupovat kulatou, stupňovitě sdělanou věž, která se rovněž vztahovala na Egypt. Byla odstrčena a stála šikmo. Viděla jsem vystupovati egyptský chrám, který se podobal onomu chrámu, na jehož strop, jak jsem viděla, egyptští kněží pohanští zavěsili obraz okřídlené panny, když posel Eliášův jim přinesl poselství o předobrazu přesvaté Panny, který tento

i přešlo pak na Josefa v Egyptě. Konečně v noci, před odchodem z Egypta přejal je Mojžíš a odnesl s kostmi Josefovými, načež bylo posvátným Tajemstvím lidu, v Arše Úmluvy uloženým. — Tyto zprávy ctihodné sestry napsali jsme pro tisk ne bez váhání a rozpaků, když jsme slyšeli, že v knize Sohar (která byla sebrána ve II. st. po Kristu, jejíž některé části jsou však starší) se skoro do slova uvádějí tato a podobná za vypravování se vyskytující sdělení o tomto Tajemství Starého Zákona. Čtenář, jenž zná novější chaldejštinu, může se o tom přesvědčiti, srovná-li např. tato místa: Par. Tol' doth p. 340 et 335, B'reschith p. 135, T'rumah p. 251 etc. etc.

prorok viděl na Karmelu; o tom budu vyprávěti později. Tento chrám byl zatlačen, a postavil se šikmo.

Viděla jsem potom uprostřed mezi Kůry Andělů, po pravé straně svaté věže, rozkvésti ratolest, která vzrostla pak v celý rodokmen s malými mužskými i ženskými postavami, jež si podávaly ruce. Tento rodokmen končil obrazem malých jesliček, v nichž leželo děťátko, v té podobě, v jaké jsem je viděla u sv. TŘÍ KRÁLŮ.*) Na to však viděla jsem objevit se veliký nádherný chrám.

Všecky tyto obrazy podivuhodně spolu souvisely, a jeden z druhého se vyvíjel. Celé zjevení bylo ne-

*) Ve zjeveních o učitelské činnosti našeho Pána a Spasitele, která A. K. Emmerichova po tři roky v historické posloupnosti vypravovala, viděla, že Ježíš, vzkřísiv Lazara, což se stalo dne 7. října třetího roku Jeho veřejného života, aby se vyhnul pronásledování fariseů, uchýlil se za Jordan, a propustiv odtud apoštoly a učeníky domů, se třemi jinochy odebral se k tehdejším sídlům sv. Tří Králů, odkud se pak Egyptem navrátil do Zaslíbené Země. Tito jinoši sluli Eliud, Silas a Krimensear, a byli potomky průvodců sv. Tří Králů, kteří, když sv. Tří Králové se vrátili do vlasti, zůstavše v Zaslíbené Zemi, vyvolili si manželky z rodin pastýřů betlémských. Dne 1. ledna před svou smrtí vstoupí zas na půdu Judee, setká se dne 8., v pondělí večer, u studnice Jakobovy zase s apoštoly, učí a uzdravuje v Sicharu, v Efronu, v okolí Jericha, v Kafarnaum a v Nazaretě. Asi v únoru zavítá zase do Bethanie a okolí, učí a uzdravuje v Bethabaře, v Efraimu a v okolí Jericha, od polovice února až do svého utrpení, do 30. března, je střídavě v Bethanii a v Jerusalemě. O této celé době, od vzkříšení Lazarova až do neděle květné, mlčí evangelisté, jen Jan praví (11, 53, 54): ‚od toho času uradili se, aby jej usmrtili. Proto Ježíš nechodil více zjevně mezi lidem, nýbrž odešel (odtamtud) do krajiny poblízku pouště, do města, které slove Efrem, a tam se zdržoval s učeníky svými.' — Že Pán Ježíš byl v Efremu u Jericha, o tom vypravuje A. K. Emmerichova dne 14., 15. a 16. ledna a opětně mezi 6. a 12. únorem, neudávajíc však přesně dne. — Vraťme se však zase k příčině této poznámky. Ve dnech od 1. do 15. prosince třetího roku učitelského viděla a den ze dne

výslovně bohaté a významné. Dokonce i nepřátelské, zlé, lživé zjevy věží, kalichů, kostelů, které byly stranou odstrčeny, musily pomáhati k rozvoji spásy.

Vypravujíc tyto zlomky, vracela se opět a opět k nevýslovné radosti Andělů. Celkem není v těchto troskách žádného ukončení, i zdá se, že je to řada tajemných obrazů z dějin Spásy. Řekla při tom:

Viděla jsem předobrazy Díla Vykoupení nejprve uprostřed mezi Kůry Andělů, a potom řadu obrazů od Adama až do Zajetí babylonského.

vypravovala o pobytu Pána a Jeho tří průvodců v městě stanů v Arabii, kde se sv. Tří Králové brzy po návratu z Betléma byli usadili. Dva z těchto náčelníků ještě žili. Popisuje s podrobnostmi neobyčejně pamětihodnými jejich život, jejich náboženské obyčeje, a slavnosti, kterými uvítali Ježíše. Kromě mnoha jiných věcí vypravovala ve dnech od 4. do 6. prosince, jak tito hvězdoslužebníci uvedli našeho Pána a Spasitele do svého chrámu, který, dle jejího popisu, byl čtyřhrannou pyramidou bez hrotu, zvenčí opatřenou schody a stupni, vystavěnou ze dřeva, s níž pozorovali hvězdy, a v níž slavili bohoslužbu. Ukázali mu v ní obraz Ježíška v jesličkách, který hned po svém návratu byli zhotovili a tam postavili, a sice právě v té podobě, jak ho byli viděli ve hvězdě, než se vydali na cestu. Jasnovidkyně popisuje ho těmito slovy: „Celý obraz byl ze zlata a zasazen ve hvězdicovitou desku zlatou. Děťátko ze zlata sedělo v jesličkách, podobných jeslím v Betlémě, na červené pokrývce, ručičky mělo na prsou skřížené, a bylo od nohou až k prsoum zavinuto. Ba ani na seno jeslí nezapomněli: bylo‘ za hlavičkou dítěte viděti cosi jako bílý věneček, nevím už z čeho. — Tento obraz ukázali Ježíšovi; neměli jiného ve svém chrámě.“ — To je její popis zobrazení jesliček, na které v textě se naráží.

II

PŘEDOBRAZ MARIE PANNY V EGYPTĚ PŘED ELIÁŠEM.

VIDĚLA JSEM v Egyptě, v době velmi dávné, událost, která se předobrazně vztahovala na přesvatou Pannu. Stalo se to nepochybně velmi dávno před Eliášem, z jehož doby jsem tam také něco viděla, což budu vypravovati potom.

Viděla jsem v Egyptě, mnohem dále od Zaslíbené Země, než leží město On nebo Heliopolis, město, u něhož na ostrově v řece stála modla. Hlava této modly byla z polovice lidskou a z polovice volskou, a měla tři rohy, z nichž jeden byl uprostřed čela. Socha byla duta, a měla otvory v těle, v němž se oběti jako v nějaké peci spalovaly. Na jejích nohou byly jakési pazoury. V jedné ruce držela květinu, která lilii z vody vystupuje, a při východu a západu slunce se otevírá a zavírá. V druhé ruce držela modla také květinu, podobnou klasům s velmi velikými zrny, která, jak myslím, rovněž z vody vyrůstá, avšak nevím už zcela určitě. Jednou, dobyvše velikého vítězství, vystavěli Egyptané této modle chrám, hotovili se už ho zasvětiti a vše bylo připraveno na oběť. Avšak,

když se po vodě už k modle přibližovali, viděla jsem podivuhodnou událost.

Viděla jsem u modly hrůzný temný zjev, a nad ním s nebe sestupovati velikého Anděla, podobného Andělu, jenž zjevil se Janu Evangelistovi ve Zjevení. Tento Anděl bil berlou temnou postavu do zad. Tu se ďábel kroutil, a přinucen, nemohl než mluviti z modly, aby chrám nezasvěcovali k jeho cti, nýbrž ke cti Panny, která se objeví na zemi, a jíž jsou povinováni tímto vítězstvím. Neznám už přesně okolností.

Viděla jsem však, že lidé ti pak v novém chrámu postavili obraz okřídlené panny. Obraz byl upevněn na stěnu. Panna, křídla majíc k letu roztažena, skláněla se nad lodičkou, v níž leželo nemluvňátko v plenkách. Lodička stála na sloupku, jehož hořejší část byla rozvětvena jako strom. Z jedné z obou roztažených rukou visely váhy, a na stěně vedle Panny viděla jsem dvě postavy, jež do obou misek vah něco kladly. — Lodička, v níž leželo děťátko, podobala se oné lodičce, v níž Mojžíš byl položen na řeku Nil, jenže byla nahoře otevřena, kdežto lodička Mojžíšova byla přikryta víkem, ve kterém byl malý otvor.

III

ELIÁŠ VIDÍ PŘEDOBRAZ PŘESVATÉ PANNY.

VIDĚLA JSEM celou Zaslíbenou Zemi bez deště, vyschlou a vyprahlou a jak Eliáš s dvěma služebníky vystoupil na horu Karmel, aby na Bohu vyprosil deště. Nejprve slezli vysoký hřbet, pak po hrubých skalních stupních vystoupili na jakýsi taras, pak stoupali zase po mnoha stupních ve skále vytesaných, a přišli na velikou plošinu, na níž se zvedal skalní pahorek, ve kterém se vyhlubovala jeskyně. Na vrchol tohoto skalního pahorku vystoupil Eliáš po schodech. Sluhů zanechal na okraji veliké plošiny, i přikázal jednomu z nich, aby hleděl na jezero Galilejské, to však vypadalo děsně, neboť jsouc zcela vyschlé, bylo plno děr a propadlin, bažin a hnijících zvířat.

Eliáš sednuv si, schoulil se, svěsil hlavu mezi kolena, zahalil se, modlil se mocně k Bohu, a sedmkrát vzkřikl na služebníka, nevidí-li vystupovati z jezera mraku. Když však po sedmé zavolal, viděla jsem vystupovati mrak, a jak služebník to oznámil Eliášovi, který ho ihned odeslal ke králi Achabovi.

Já jsem však viděla prostřed jezera tvořit se bílý kotouč, z něhož vystoupil černý mráček jako pěst,

který se rozevřel a rozšiřoval. V tomto mráčku viděla jsem hned na počátku malou zářící postavu, panně podobnou. Viděla jsem také, že Eliáš spatřil tuto postavu v rozšiřujícím se mráčku. Hlavu měla tato panna paprsky ověnčenu, ramena křížem rozpřažena, a na jedné ruce měla zavěšený vítězný věnec. Její dlouhý šat jako by byl pod nohama zavázán. Zdálo se, že v šířícím se mraku se rozprostírá nad celou Zaslíbenou Zemí.

Viděla jsem, jak mrak ten se rozdělil, a jak v kotoučích bílé rosy padal na určité svaté a posvěcené krajiny a tam, kde bydleli lidé zbožní a po spáse toužící. Viděla jsem, že okraje těchto kotoučů se zbarvily duhovitě, a že v jejich středu se soustředilo Požehnání jako perla v mušli. Bylo mně vysvětleno, že je to předobraz, a že z těch požehnaných míst, kde spadl mrak v bílých kotoučích, skutečně vyšli lidé, jenž spolupracovali k tomu, aby přesvatá Panna se objevila.*)

*) Před Kristem podobalo se lidstvo suchopáru, který žíznil deště, aby přinášel ovoce. Volalo, aby ukojena byla tato žízeň, nejen duchovními milostmi, nýbrž i osobní spravedlností. Kristus nebyl pouze PLODEM a RATOLESTÍ Boha a země (Is. 4, 2. Jerem. 23, 5. 33, 15. Zach. 3, 8. 6, 12), byl také DEŠTĚM a ROSOU, aby dal vypučet plodům Sobě podobným. Neboť David prorokuje: „Sestoupíť jako *déšť* na rouno (jinak: jako na pažit či posečený trávník) a jako *krůpěje* kapající na zem. Vzejde za dnů jeho spravedlnost.... a bude obilí v zemi i na vrších hor (t. j. dle výkladu chald. překladu: „v Církvi") a kvésti budou (obyvatelé) města jako tráva země." Žalm 71 (72), 6. 7. 16. Proto volal také Isaiáš (40, 8): ‚Rosu dejte nebesa shůry, a oblakové dštěte Spravedlivého.' Jsa stálý tento déšť, znamená hojné udělování Nejsvětější Svátosti, jejímž předobrazem byla manna; proto starý hebrejský kommentář, Brešitrabba, k místu, kde Isák přislibuje Jakobovi jako požehnání rosu s nebe (Parascha 65 ve vyd. Cařihradském, za Solimana pořízeném), připomíná, že touto rosou třeba rozuměti mannu, jako pšenicí (rosou živenou) a vínem potomstvo jinochů a panen (Výkl. Genes. 27, 28 — srv. též Zach. 9, 17: „Nebo což jest dobrého jeho

Viděla jsem pak prorocký obraz, ve snu ukázaný, v němž Eliáš, zatím co vystupoval mrak, poznal čtyři tajemství, vztahující se na svatou Pannu. Jsouc stále vyrušována, zapomněla jsem bohužel podrobností, jako mnoho jiných věcí. Eliáš poznal z toho mimo jiné, že Maria se narodí v sedmém věku světa, na což se vztahovala okolnost, že sedmkráte volal k sobě služebníka. Viděl také, z kterého rodu vyjde. Viděl na jedné straně země nízký, ale velmi široký rodokmen, na straně opáčné spatřil však velmi vysoký rodokmen, který u kořene jsa široký, k vrcholu se úžil, a který vrchol svůj vklínil v rodokmen prvý. — Rozuměl tomu všemu a poznal takto čtyři tajemství o příští Matce Vykupitelově.

Měla jsem pak ještě jedno zjevení, jak Eliáš rozšířil jeskyni, nad níž se modlil, jak zavedl větší pořádek mezi syny prorocké, z nichž vždy někteří v této jeskyni se úpěnlivě modlili o příchod přesvaté

a co krásného jeho, jediné obilí vyvolených, a víno plodící panny"). Proto nemůže překvapovati, když také v pozdějších židovských spisech označuje se Messiáš jako rosa. V Talmudu (Taanith. dist. Maimathi maskirin) praví rabbin Berachia: „Obec Israelská prosila nezbedně Boha, aby přisel (Os. 6, 3), jako déšť časný a jako déšť pozdní, který zúrodňuje zemi. Tu řekl jí Bůh: Dcero má, ty žádáš něco, oč brzy prosíš, brzy neprosíš. Chci ti však býti něčím, oč ustavičně budeš vroucně prositi: *Budu jako rosa Israeli a vzkvete jako lilie* (Os. 14, 6)." Patrnější je tento vztah k Messiáši tam, kde Talmud (hierosol. tract. b'rachoth. c. 5) žalm o Velekněžství Messiášově převádí na tuto idei. Slova: „(Žalm 109 [hebr. 110,] 3) .. z lůna ranních červánků přichází rosa tvého narození" (Vulg. 109, 3: „ex utero ante luciferum genui te.") vykládá Talmud těmito slovy proroka Micheáše (5, 7): (I budou ostatkové Jakobovi u prostřed národů mnohých) jako rosa od Hospodina a jako krůpěje na bylinu, kteráž nečeká muže, aniž očekává synů lidských." — Že tajemný onen oblak dešťový, obraz to té mezi všemi VYVOLENÉ, jež pod srdcem nosila a světu darovala onen DÉŠŤ, který prve s Kříže, a nyní až do skonání z Velebné SVÁTOSTI svlažuje vy-

Panny, a jak uctívali Její příští už před Jejím narozením. Viděla jsem, že tato pobožnost k přesvaté Panně zde ustavičně se konala, že ji udržovali Essenové, když Maria už žila na zemi, a že později ji dále slavili poustevníci, a pak jejich dědici, mniši Karmelitáni, až po naše doby.

prahlou zemi, vystupuje právě z moře galilejského, to dobře se shoduje s tou okolností, že od tohoto jezera a od jeho břehů spadla na ubohé lidstvo tak bohatá a dobrodějná rosa učení a uzdravování Kristova. Ano, právě tehdy, když v Kafarnaum učil (Jan 6), že On jest pravou ROSOU, MANNOU s nebe, CHLEBEM Života ve Velebné SVÁTOSTI, přešel bezprostředně před tím po moři jako oblak, a dštil nyní Požehnání nejvyšších Zaslíbení v srdce posluchačů. — Tane nám na mysli, že jsme čtli ve starém rabbinském spise, že Messiáš vystoupí z moře galilejského, nelze nám však v tu chvíli místo přesně udati, což však neopomeneme na vhodném místě učiniti, nalezneme-li je. V tu chvíli však nalézáme ve starém žid. kommentáři k Žalmům (Midrasch Thillim f. 4. 1 cit. v. Lightfoot centur. chronogr. c. 70) toto: „Sedm moří jsem stvořil, praví Hospodin, ale z těchto nevyvolil jsem žádného, jedině moře Genezaretské.“ —

IV

VYSVĚTLENÍ PŘEDEŠLÉHO VIDĚNÍ ELIÁŠOVA.*)

VIDĚLA JSEM v Jerusalemě v Chrámě veliký shon lidí, kteří se radili, psali rákosovými péry, vysílali posly do všech končin země. Modlili se a volali k Bohu o déšť a všude dali hledati Eliáše. Viděla jsem také, jak Eliáš v poušti dostával pokrm i nápoj od Anděla; Anděl měl nádobu, podobnou malému lesklému soudečku, bíle a červeně na příč pruhovanému. Viděla jsem, jak Eliáš vyjednával s Achabem, jak obětoval na Karmelu, jak pobil modlářské kněze, jak modlil se o déšť, jak vystupovaly mraky.

Kromě vyprahlosti země viděla jsem také velikou vyprahlost lidí a jejich neschopnost zploditi ušlechtilejší potomstvo. Viděla jsem, že Eliáš modlitbou volal požehnání, z něhož povstalo mračno, a že dle vnitřního vidění řídil mračna a rozděluje je, dal jim pršeti, jinak byla by z toho povstala snad zhoubná

*) Vypravovatelka, sdělujíc později vidění z doby Jana Křtitele, viděla týž obraz Eliášův vzhledem k tehdejšímu stavu země i lidí. Z toho uvádíme následující, poněvadž je to vysvětlením předcházejícího.

záplava. — Sedmkráte tázal se sluhy po mraku; to ukazuje na sedm věků světa nebo pokolení, až vlastní POŽEHNÁNÍ zapustí v Israeli pevné kořeny, čehož bylo toto mračno požehnání jen předobrazem. On sám spatřil ve vystupujícím mraku obraz přesvaté Panny, a poznal mnohá tajemství, která se vztahovala na Její původ i příchod.*)

Viděla jsem, že modlitba Eliášova svolala nejprve požehnání v podobě rosy. Mrak snížil se bílými plochami, tyto svinuly se v kotouče, s okraji duhovitě zbarvenými, a posléze se rozptýlily, padajíce kapkami k zemi. Poznala jsem v tom také vztah k m a n ě pouště, ta ležela však ráno drobnými krušečky a hustě jako kůže, tak že bylo ji lze nahrnovati. — Viděla jsem tyto kotouče rosy táhnouti podél Jordanu, a ne všudy, nýbrž jen tu a tam na významných místech padati. Zvláště v Ainonu, proti Salému ležícímu, a na místě, kde později Jan křtil, viděla jsem jasně takové lesknoucí se kotouče se spouštěti. Tázala jsem se také, co že znamenají pestré okraje rosných kotoučů, i bylo mně to vysvětleno příkladem mořské mušle, která také má okraje hrající barvami, a slunci vystavena, ssaje světlo a zbavuje barev, až v jejím lůně se vyvine čistá bílá perla. Bylo mně však ukázáno, že tato rosa a déšť po ní následující, je něco více, než co se obyčejně rozumí svlažením země.

Pochopila jsem velmi jasně, že bez této rosy příchod svaté Panny by se byl jistě o sto let opozdil, neboť napojením a požehnáním země byla také lidská pokolení, žijící z plodů země, sycena a občerstvována, a také tělo, přijímajíc to požehnání, se zušlechťovalo.

*) V officiu Neposkvrněného Početí P. M a r i e a vůbec v církevních knihách vykládá se verš ‚s i c u t *nebula* t e x i o m n e m t e r r a m' (Eccli, 24, 6) v dokonalém souhlase s tímto prorockým viděním o Bohorodičce.

Vzhledem k blížení se Messiáše viděla jsem paprsky této oplodňující rosy od pokolení do pokolení až do bytnosti přesvaté Panny. Nedovedu to popsati. — Někdy viděla jsem na takovém barevném okraji tvořiti se jednu nebo i více perel a na nich objevit se jako lidskou postavu, jež, jak se mně zdálo, vydechla ducha a ten spojil se zase s jinými takovými duchy k pučení. Obraz perlorodky vztahoval se na MARII a JEŽÍŠE.

Viděla jsem také, jako tehdy země i tělo žíznily a prahly po dešti, tak že později člověk a Duch prahl a žíznil po křtu Janovu. Celý ten obraz měl předzvěstný vztah jak k příchodu svaté Panny, tak i ke stavu lidu v době Jana Křtitele. — Jako tehdy Židé chvěli se úzkostí, toužili po dešti a hledali Eliáše a přec zas ho Achab pronásledoval, podobně později toužil lid po křtu a pokání, kdežto Synagoga pořád nechápala a posílala k Janovi.

V

JAK BYLA MARIA PŘEDOBRAZENA V EGYPTĚ A ZVĚSTOVÁNA ZBOŽNÝM POHANŮM.

V EGYPTĚ viděla jsem toto poselství spásy zvěstovati takto. Viděla jsem, že Eliáš k rozkazu Božímu měl ze tří stran, z východu, z půlnoci a z poledne, povolati rozptýlené zbožné rodiny, a že k tomuto poslání vyhledal tři žáky prorocké, které však odeslal teprve tehdy, když ze znamení od Boha vyprošeného poznal, že jsou to praví, neboť byla to daleká a nebezpečná úloha, i bylo mu k tomu vyvoliti posly rozvážné, aby nebyli povražděni. — Jeden odebral se na půlnoc, druhý na východ, třetí na poledne, tento musil se značný kus cesty ubírati Egyptem, kde Israelitům zvlášť hrozilo nebezpečí zabití. Tento posel ubíral se cestou, na kterou nastoupila sv. Rodina na útěku do Egypta. Myslím také, že šel blízko mimo město On, kam uprchlo DÍTĚ JEŽÍŠ. Viděla jsem, jak velikou planinou přišel k pohanskému chrámu obklopenému loukou a různými jinými budovami. Zde klaněli se Egypťané živému býku. V chrámě měli sochu býka a různé jiné modly. Přinášeli ohavné oběti a zabíjeli znetvořené děti.

Uchopili prorokova učeníka kolem kráčejícího a přivedli ho ke kněžím. Na štěstí byli velmi zvědavi,

jinak byli by ho snadno zabili. Tak se ho však vyptávali, odkud že je a co ho k nim přivádí? — a on jim řekl vše, ničeho netaje, že se narodí PANNA, z níž vyjde Spása světa; a pak že všechny jejich modly se rozpadnou.*)

Žasli nad jeho sdělením, zdáli se býti tím velice dojati a propustili ho bez úrazu. Viděla jsem pak, jak se radili a dali zhotoviti obraz panny, který upevnili prostřed chrámového stropu v poloze takové, že panna s napiatým tělem se snášela. Tento obraz**) měl účes podobný účesu oněch model, které polo žena polo lev tak četně v řadách tam leží. Na temeni hlavy měla postavenu malou hlubokou mírku na ovoce, ramena až po lokte byla přitisknuta k tělu, podloktí pak jako k obraně byla do zadu vtisknuta a roztažena, a v rukou držela pšeničné klasy. Měla tři prsy, z nichž větší stál uprostřed výše, dva menší stály po jeho stranách níže. Spodní část těla byla zahalena v dlouhý šat, nohy byly poměrně velmi malé a úzké. Od nich viselo něco jako třásně. Na obou ramenou měla jakási křídla, jako z jemných, paprskovitě složených per, a rovněž i na podloktí. Tato křídla zasahovala do sebe jako dva brkové hřebeny. Rovněž i podél beder, a podle

*) Epiphanius v knize O životě proroků praví o Jeremiášovi: Tento prorok dal egyptským kněžím znamení, a zvěstoval jim, že všecky jejich modly rozpadnou se v trosky, až panenská Matka se Svým Božským Dítětem vstoupí na půdu Egyptskou. A tak se také stalo. Proto klaní se ještě dnes panenské Matce s Děťátkem, v jesličkách ležícím. Když král Ptolomeus tázal se po příčině toho, odpověděli: To je tajemství, které jsme zdědili po svých předcích, jimžto je zvěstoval sv. prorok, a jehož vyplnění očekáváme. (Epiph. t. II. p. 240.) Že výše zmíněným žákem proroka Eliáše nemůže býti míněn Jeremiáš, vychází z toho, že tento žil asi 3 století později.

**) Poněvadž popis tohoto obrazu není dost jasný, přirovnává ho jakýsi archeolog k t. zv. soše Isidy, která, jak se zdá, není nepodobna panně, o které vypravuje Emmerichova.

těla od pasu až k nohám táhla se skřížená péra. Sukně neměla záhybů.

Uctívali tento obraz a přinášeli mu oběti, prosíce, aby jejich boha Apise a ostatních bohů neráčil roztříštiti. Ostatně vězeli v celé ohavnosti svého modlářství, jako dosud, jenže od této doby vzývali vždycky na prvém místě tuto pannu, jejíž obraz sestavili, jak se domnívám, dle toho, co prorok ve vypravování naznačil, a dle podoby, kterou Eliáš byl viděl.

* * *

VIDĚLA JSEM také, jak tehdy z velkého Milosrdenství Božího bylo zbožným pohanům zvěstováno, že Messiáš narodí se z Panny v Judei. Předkům sv. Tří Králů, hvězdoslužebným Chaldeům, dostalo se toho poznání obrazem, který se zjevil ve hvězdě nebo na nebi. Prorokovali o tom.

Stopy těchto předobrazů přesvaté Panny viděla jsem na obrazech v jejich chrámech, a zmínila jsem se o nich, vypravujíc o cestě Ježíšově k nim po vzkříšení Lazarově v poslední čtvrtině třetího Jeho učitelského roku.

VI

TOBIÁŠ PŘEDOBRAZEM PŘÍCHODU SPÁSY, A TÍM I PŘEDOBRAZEM JOACHIMA A ANNY.

Ve svátek Michaele Archanděla, v září r. 1821.*)

VIDĚLA JSEM mnoho ze života Tobiášova, který je předobrazem dějin příchodu Spásy v Israeli; ne však tak, jako by tato událost byla vybásněným předobrazem, nýbrž jest to předobraz skutečný, prožitý.

V Sáře, manželce mladého Tobiáše, byl mně ukázán předobraz sv. Anny. Nač se ještě teď z mnoha spatřených obrazů pamatuji, to sdělím, jenže nedovedu to vypravovati ve správné posloupnosti.

Starý Tobiáš byl předobrazem oněch zbožných Židů, kteří doufali v Messiáše. Vlašťovka, poselkyně jara, ukazovala na blízkost Spásy. Slepota starého Tobiáše měla ten význam, aby už neplodil dětí, a aby se oddal jen modlitbě a rozjímání; znamenala věrné, třeba v temnotách tápající toužení a očekávání světla Spásy, a nevědomost, odkud přijde.

Svárlivá žena Tobiášova představovala přetěžující předpisy a prázdné formy farisejského výkladu Zákona.

*) V tento den vypravovala A. K. Emmerichova ze zjevení o sv. Andělech mimo jiné také tento úryvek z příběhu o Tobiášovi, jehož byla viděla, jak Archanděl Rafael ho vede.

Kůzlátko, které přinesla domů místo mzdy, bylo, před čímž Tobiáš varoval, vskutku kradené, a proto jí lidé kůzlátko lacino přenechali. Tobiáš znal tyto lidi a věděl to. Jeho žena ho proto vyplísnila. To také znamenalo ono opovržení, které zbožní Židé a Essenové klidili od Fariseů a Židů přidržujících se prázdných forem, a jejich poměr k těmto, kteryžto význam nedovedu už vysvětliti.

Anděl Rafael neřekl žádné nepravdy řka, že je Azariáš, syn Ananiášův; neboť tato slova znamenají asi tolik, jako pomoc Hospodinova s oblaku Hospodinova.*)

Tento Anděl, který provázel mladého Tobiáše, představoval vedení pokolení, zachování a řízení POŽEHNÁNÍ až do početí přesvaté Panny.

Poznala jsem, že modlitba starého Tobiáše a modlitba Sáry, dcery Raguelovy, kteréž modlitby, jak jsem viděla, současně byly od andělů přineseny před Trůn Boží a vyslyšeny, znamenají úpěnlivé volání zbožného Israele a dcery Sionské po příchodu Spásy, a rovněž i současné úpěnlivé volání Joachima a Anny na místech odloučených po přislíbeném Dítěti.

Slepota starého Tobiáše a jeho pohanění vlastní ženou předobrazovalo bezdětnost Joachimovu a zamítnutí jeho oběti ve Chrámě.

Sedm satanem zabitých mužů Sáry, dcery Raguelovy, zahynulo smyslností, neboť Sára učinila slib, že bude náležeti jen zbožnému a cudnému muži. Předobrazovali takové muže, kteří, kdyby se byli stali předky Ježíše podle těla, byli by zdrželi objevení se svaté Panny a tedy i příchod Spásy, a také předobrazovali v dějinách Spásy jisté doby bez Požehnání, jakož i nápadníky, jež bylo Anně odmítnouti, aby se spojila s Joachimem, otcem Mariiným.

*) Tento výklad, který staří vykladatelé naznačují, nevysvětlujíce ho úplně, jest úplně správným, jak dokazuje biblická filologie.

Potupení Sáry její služkou (Tob. 3, 7) jest předobrazem toho, jak pohané a nevěřící bezbožní Židé tupili očekávání Messiáše, čímž všichni zbožní Židé právě jako Sára byli pobídnuti k horlivější modlitbě. — Také jest to předobrazem toho, jak služka potupila svatou máteř Annu, načež tato tak horlivě se modlila, že byla vyslyšána.

Ryba, která už chňapala po mladém Tobiáši, byla znamením toho, jak peklo, pohané, hřích odpor kladli příchodu Spásy, a tedy též znamením dlouhé neplodnosti Anniny.

Že Tobiáš zabil rybu, vyřízl jí srdce, játra a žluč, a spolu se Sárou játra spálil a obětoval, to znamenalo přemožení ďábla tělesnosti, který byl zardousil její dřívější muže, a dobré skutky a zdrželivost Joachima a Anny, čímž dobyli si požehnání svaté plodnosti. — Viděla jsem v tom také hluboký vztah k Nejsvětější Svátosti Oltářní, který však nedovedu už sděliti. Žluč ryby, kterou starý Tobiáš zase prozřel, znamená hořkost utrpení, kterým vyvolení Židé došli poznání a účastenství na Spáse, znamená to, že hořké utrpení Ježíšovo, počínajíc Jeho narozením, ozářilo temnoty světlem.

Dostalo se mi mnoha takových vysvětlení. Viděla jsem mnoho jednotlivostí z příběhu Tobiášova. Myslím, že potomci mladého Tobiáše byli členy rodu Joachima a Anny. Starý Tobiáš měl ještě jiné, avšak nehodné děti. Sára porodila tři dcery a čtyři syny. Prvním dítětem byla dceruška. Starý Tobiáš dožil se ještě vnuků.

VII

RODOKMEN MESSIÁŠŮV.

VIDĚLA JSEM, jak hlavní linie rodu MESSIÁŠOVA, z Davida vystoupivší, dělí se ve dvě linie. V pravo postupovala linie Šalomounova, a končila Jakobem, otcem sv. JOSEFA. Viděla jsem postavy všech v evangeliu uvedených předků sv. Josefa na ratolestech této pravé větve rodokmenu z Davida skrze Šalomouna postupující.

Tato pravá linie rodová měla vyšší význam, viděla jsem ji zcela bezbarvými proudy skvoucího světla vycházeti z úst jednotlivých postav. Postavy byly vyšší a duchovější, než postavy linie levé. Každá držela v ruce květinový stvol, asi zdélí ramena, s listy svislými jako u palmy, na vrcholu stvolu kvetl veliký liliovitý zvon, s pěti nahoře žlutými tyčinkami, které střásaly jemný pel. Tyto květiny byly rozmanité velikosti, síly a krásy. Květina, kterou držel JOSEF, Pěstoun Ježíšův, byla ze všech nejkrásnější, byla čista, a plna svěžích listů. — Za středem této větve rodové byly tři její články vyrvané, zčernalé a uschlé. Na této Šalomounově linii bylo několik mezer, tak že tam plody stály dále od sebe. Často dotýkala se pravá i levá větev, a dokonce se

i skřížilo několik málo členů před koncem. Byl mně vysvětlen vyšší význam rodové linie Šalomounovy. Byla více duchovní než tělesnou, a měla do sebe něco z významu Šalomounova. Nedovedu to vyjádřiti.

Rodová linie po levici, vycházejíc z Davida, postupovala skrze *NATHANA* k HELIMU, což je pravé jméno JOACHIMA, otce Mariina, neboť jména Joachim dostalo se mu až později, tak jako Abram teprve později byl nazván Abrahamem. Zapomněla jsem příčiny této změny jména, snad mně však bude později zase sdělena. Ve svých zjeveních slyším nezřídka jmenovati Ježíše synem Helijovým*) dle těla.

Tuto celou linii v levo, z Davida skrze Nathana postupující, viděla jsem níženi vycházet. Většinou vycházela z pupku jednotlivých postav. Viděla jsem ji zbarvenou, červeně, žlutě, bíle, nikdy však modře. Zde onde měla skvrny, avšak zase pak vycházela čista. Postavy vedle ní byly menší než postavy linie Šalomounovy. Měly menší, na stranu schýlené větvičky se žlutozelenými vroubkovanými drobnými listy, tyto větvičky měly nahoře načervenalé pupeny barvy plané růže. Tyto pupeny nebyly však poupata květová, nýbrž jen pestíčky, a sice stále zavřené. S větviček skláněla

*) Tak také vykládá většina starších (na př. Hilarius Diac., Quaest. vet. et nov. I. 56. a II. 6.) a novějších exegetů místo u sv. Lukáše, 3, 23, zvláště dle řeckého textu: „Byl p o k l á d á n za syna Josefova, vpravdě však byl synem Heliovým". [Neboť dle sv. Justina Tryf. 100 synové dcer se připisovali otcům matčiným. V. Sušil, Evang. sv. Luk. 57.—Překl.] Že Maria, jejíž rodokmen přec sv. Lukáš uvádí, není ani jmenována, vysvětluje se zásadou židovských rodopisců ‚genus patris vocatur genus, genus matris non vocatur genus'. (Talm. Baba-bathra, fol. 110.) Otec Mariin byl tedy dle toho prvním jmenovatelným členem v původě Kristově dle těla. Kristus, který neměl na zemi otce, sluje dle těla větším právem synem Helijovým, než Laban synem Nachorovým (Gen. 29, 5.) a Zachariáš synem Addonovým (I Esdr. 5, 1.), poněvadž oba tito jsou vnuky jmenovaných.

se na jednu stranu podvojná řada letorostů, na nichž visely zoubkované drobné lístky.

Asi tři neb čtyři členy před Helim či Joachimem skřížily se obě linie, a končily nahoře svatou Pannou.*) Myslím, že tam, kde se křížily, viděla jsem začátek skvoucího paprsku krve přesvaté Panny.

Svatá máť Anna pocházela po otci z pokolení Levi, po matce z pokolení Benjamin. V jednom vidění jsem viděla, že její předkové nosili velmi nábožně Archu Úmluvy, a že tehdy z ní přijali paprsky Požehnání, které se vztahovaly na jejich potomstvo, na Annu a Marii. Viděla jsem vždy mnoho kněží v otcovském domě Anninu, a také u Joachima, čehož příčinou bylo příbuzenství se Zachariášem a Alžbětou.

*) Ctihod. sestra Emmerichova míní tím bezpochyby spojení obou linií Davidových, Nathanovy a Šalomounovy, o níž už byla řeč na str. 25. Ve třetím pokolení před Joachimem totiž bába sv. Josefa, porodivši Mathanovi, potomku Šalomounovu, dva syny, z nichž jeden byl Jakob, otec sv. Josefa, provdala se podruhé za Leviho, z rodiny Nathana, syna Davidova, a tomuto porodila Matthata, otce Helijova či Joachimova. Takto jsou tedy Joachim a Josef spříznění. Jest nápadno, že Raymundus Martini v díle Pugio fidei (ed. Carp. 745) rovněž poznamenává, že bába sv. Josefa po smrti Mathanově provdala se po druhé, z kteréhožto manželství pochází Joachim.

VIII

SVATÁ MÁŤ ANNA ZJEVUJE SE CTIHODNÉ SESTŘE EMMERICHOVĚ.*)

Vypravováno dne 27. července 1819.

KDYŽ JSEM SE včera večer pomodlila před spaním, a sotva jsem usnula, tu přistoupila k mé posteli jakás osoba, i poznala jsem, že to je panna, již jsem už dříve byla často viděla. Řekla mně velmi

*) Dne 26. července r. 1819 vypravovala ctihodná Emmerichova velmi mnoho ze života sv. Anny. Písař nevěděl proč, neboť münstersky kalendář klade na ten den svátek sv. Huberta; později však se objevilo, že římský kalendář slaví dne 26. července svátek sv. Anny, což bylo podnětem jejího vidění. Dne 16. srpna, v den sv. Anny dle kalendáře münsterského, vypravovala také každoročně mnoho o Matce svaté Panny, což vše je sestaveno ve vypravování už sděleném. K tomu patří ještě toto vypravování ze dne 26. července 1819: Vypravovavši odpoledne mnoho o svaté Máteři Anně, modlila se, a při tom upadla ve spánek. Po nějaké chvíli kýchla třikráte a řekla, ještě ospalá, poněkud netrpělivě: „Aj, proč pak bych se probouzela?“ Na to procitla úplně a řekla s úsměvem: „Byla jsem na mnohem lepším místě, a vedlo se mi lépe, než zde. Dostalo se mně mnoho útěchy, tu probudilo mne najednou kýchnutí, a kdosi mně řekl ‚Probuď se!‘, nechtělo se mně však, líbilo se mně tam tak dobře, byla jsem velmi netrpěliva, že dlužno mi odtud, tu jsem kýchla, a probudila jsem se.“

krátce: „Tys mluvila dnes mnoho o mně, nuže viz mne také, abys se ve mne nezmýlila.“ Já jsem se jí však tázala: „Řekla jsem snad příliš mnoho?“ Tu odpověděla zkrátka „Nikoliv!“ a zmizela. Byla ještě svobodna, a byla štíhlá a spanilá; hlavu měla pokrytou bílým čepcem, který v týlu jsa stažen, končil cípem dolů visícím, jako by v něm byly zavázány vlasy. Její dlouhý, celou její postavu zahalující šat, byl z bělavé vlny, přiléhavé rukávy byly jen kolem loktů nepatrným nabíráním vzdouvané. Přes to měla přehozený dlouhý plášť z nahnědlé vlny, tak že vypadal jako z velbloudí srsti.

Ještě neminulo radostné pohnutí nad tímto zjevením, když náhle přistoupila k mému lůžku v podobném oděvu letitá paní, s hlavou poněkud nachýlenou a s tvářemi velmi vpadlými, vypadala jako krásná, hubená, as padesátiletá Židovka. Už jsem si myslila: „Aj, co as mně chce tato stará Židovka?“ Tu mně řekla: „Nelekej se, chci se ti jen ukázati, jakou jsem byla, když jsem porodila Matku Páně, abys se nemýlila.“ Hned jsem se tázala: „Aj, kde pak je tedy milé dítě Maria?“, a ona odvětila: „Nemám ji nyní s sebou.“ Tu tázala jsem se dále: „Kolik pak let je jí teď?“ a odpověděla: „Čtyři roky“, i tázala jsem se opětně: „Mluvila-li jsem pak také právě?“ i řekla krátce: „Ano!“ Já jsem ji však prosila: „O učiň přec, abych neřekla příliš mnoho!“ — Neodpověděla nic a zmizela.

Nyní jsem procitla a přemýšlela jsem o všem, co jsem viděla ze života Máteře Anny a z dětství svaté Panny, a všecko bylo mně jasným, a já jsem se cítila velmi blaženou. Ráno zase sdřímnuvši, viděla jsem nový, překrásný a souvislý obraz. Myslila jsem, že to nemohu zapomenouti, avšak s přicházejícím dnem přihrnulo se na mne tolik vyrušování a utrpení, že už nemám z toho úplně nic.

IX

CÍRKEV VÍTĚZNÁ SLAVÍ SVÁTEK POČETÍ MARIE PANNY.

Vypravováno dne 8. prosince 1819.

CELOU NOC až do rána probděvši hrůzným viděním ohavnosti hříchů celého světa, usnula jsem zas, i byla jsem vtržena do Jerusalema, na ono místo, kde stával Chrám, a pak dále do krajiny nazaretské, kde druhdy býval dům Joachimův a Annin. Poznala jsem ještě okolí.

Tam viděla jsem ze země vystupovati stvolem květiny krásný skvoucí sloup, a jako kalich květiny, nebo hlavička máku vyrůstá na stonku, tak nesl tento sloup zjev zářícího osmibokého kostela.*) Podpěrný sloup

*) Všecky církevní slavnosti, nebyly-li už slaveny na zemi Církví bojující, viděla ctihod. Emmerichova slaviti aspoň Církví vítěznou. Viděla pak, jak ve zjevení průhledného, zářícího kostela, který měl obyčejně, jak udávala, tvar osmiúhelníku, všichni Svatí, kteří byli v nějakém zvláštním vztahu k tomu svátku, konají slavnost tu oslavou s hlubokým pojetím sestavenou. Tento kostel viděla obyčejně vznášet se ve vzduchu. — Zmínky však zasluhuje, že při každém svátku, který se vztahoval na některé příbuzné Ježíše Krista, nebo na Tajemství Jeho Života, neviděla tohoto kostela vznášeti

zasahoval až do středu tohoto kostela v podobě stromečku, na jehož pravidelně rozdělených větvích stály postavy z rodiny svaté Panny, které v tomto slavnostním obraze byly předmětem úcty. Stály jakoby na květinových tyčinkách. Byla to však svatá Mát Anna mezi svatým Joachimem a jiným ještě mužem, snad svým otcem. Pod prsoma svaté Anny viděla jsem skvoucí místo, as tak podoby kalicha, a v něm vyvinovat se a růsti zářící postavu dítěte. Ručičky mělo skřížené na prsou a hlavičku skloněnou, a vycházely z něho nesčetné paprsky na jednu stranu světa. Bylo mně nápadno, že vyzařování nedálo se všemi směry. Na ostatních okolních větvích seděly postavy, obráceny jsouce k tomuto středu a projevujíce rozmanitým způsobem úctu, a kolem dokola v kostele viděla jsem v pořádcích a kůrech nesčetné Svaté vysílat modlitby k této svaté Máteři.

Sladké vroucnosti a jednoty této bohoslužby nelze s ničím srovnati, než s polem, porostlým nejrozmanitějšími květinami, které jemným vánkem rozvlněny, jako v rozhoupaných kaditelnicích přinášejí oběť svých vůní a barev paprskům slunce, z něhož všecky květiny přijaly tyto dary obětní, ano i vlastní život.

Nad tímto symbolickým obrazem svátku Neposkvrněného Početí vyrůstal výše skvoucí stromeček, rozšiřuje se v novou korunu, i viděla jsem, že v této druhé koruně slaví se další událost svátku. Zde klečeli Maria a Josef, a poněkud níže dole před nimi

se ve vzduchu, nýbrž viděla ho, jako by stál na sloupu a tedy takřka vyrůstal, as podobně, jako květ nebo plod vyrůstá na stvolu ze země pučícím. — Nejvíce však překvapovalo písaře, že také o všech svátcích stigmatisovaných Světců, jako na př. ve svátek sv. Františka z Assisi, sv. Kateřiny ze Sieny apd., neviděla zjevu kostela ve vzduchu, nýbrž na stvolu ze země vyrůstat. — Zdá se, že bylo by lze o tom přemýšlet ne bez užitku, ona sama však, patrně ze skromnosti, nikdy se o tom nevyslovila.

svatá Máť Anna. Klaněli se Jesulátku, jež držíc v rukou říšské jablko nebo světovou kouli, sedělo nad nimi na vrcholu, obklopeno nekonečným jasem. Kolem tohoto zjevu klaněli se a kořili v přímé blízkosti kůrové svatých Tří Králů, pastýřů, apoštolů a učeníků, v kruzích vzdálenějších pak ostatní Svatí. Výše nad nimi, v nejjasnějším světle, viděla jsem méně určité tvary a postavy Mocností a Velebností, a s výše ještě větší, takořka kupolí chrámu, vysílalo paprsky jakési poloviční slunce. Tento druhý obraz, jak se zdálo, znamenal, že po svátku Neposkvrněného Početí brzy následuje Boží Hod Vánoční.

Na počátku zjeveného obrazu viděla jsem, jako bych stála vně kostela, pod sloup do okolní krajiny, později do kostela samého, jak jsem ho byla popsala. Viděla jsem také vyvíjet se děťátko Marii ve skvoucím místě pod srdcem svaté Máteře Anny, a zároveň nabyla jsem nevýslovného přesvědčení o početí bez dědičného hříchu. Čtla jsem to jasně jako v nějaké knize a pochopila jsem to. Bylo mně také řečeno, že zde stával kostel ke cti této Milosti Boží, avšak že byl vydán na pospas zkáze, ježto dal podnět k mnohým nevhodným sporům o tomto přesvatém Tajemství, než Církev vítězná že dosud stále slaví tento svátek na tomto místě.

X

SVATÁ PANNA VYPRAVUJE TAJEMSTVÍ SVÉHO ŽIVOTA.*)

Vypravováno dne 16. prosince r. 1822.

SLÝCHÁVÁM ČASTO, jak přesvatá Panna ženám důvěrně spřáteleným, jako na př. Johanně, manželce Chusy a Zuzanně z Jerusalema, vypravuje různá Tajemství, vztahující se na Ni samu i na Pána našeho, která zná dílem z vnitřního poznání, dílem ze sdělení svaté Máteře Anny. Tak slyšela jsem ji také dnes vypravovat Zuzanně a Martě, že, nosíc Pána našeho pod srdcem, nepocítila nejmenších obtíží, nýbrž nekonečnou vnitřní radost a blaženost. Vypravovala jim také, že Joachim a Anna potkali se v síni pod Zlatou Branou ve zlaté hodince; a zde že dostalo se jim náplně milosti Boží, která měla ten účinek, že jedině ze svaté poslušnosti a z čisté lásky k Bohu, beze vší tělesné žádostivosti rodičů byla počata pod srdcem matčiným. Pověděla jim také, že by právě tak čistě byli počati všichni lidé, kdyby nebylo pádu Adamova. Mluvila také o milované starší sestře, o Marii Heli, jak rodiče poznali, že není zaslíbeným plodem, a jak potom

*) Vypravujíc zjevení o učitelském životě Ježíšově, sdělila A. K. Emmerichova také toto.

dlouho žili ve zdrželivosti a touze. Tu mne pak těšilo, že jsem z úst přesvaté Panny slyšela o starší její sestře to, co jsem o ní z vidění svých znala.

Viděla jsem pak zase celý postup Milosti, které rodičům Marie Panny se bylo dostalo od okamžiku, kdy Anděl se zjevil Anně a Joachimovi, až do jejich setkání pod Zlatou Branou, jak jsem to vždy vypravovala. Pod Zlatou Branou, to je v podzemní posvátné síni pod Zlatou Branou Joachim a Anna, jak jsem viděla, obklopeni množstvím Andělů s nebeským světlem, zářili a byli čisti jako duchové v jakémsi stavu nadpřirozeném, a jako nikdy před nimi žádná dvojice lidská nebyla.

Myslím, že ve Zlaté Bráně konaly se zkoušky a obřady osvobození žen nařknutých z cizoložství, a jiná usmíření.*)

Pod Chrámem bylo pět takových podzemních chodeb, jedna také pod tím místem, kde bydlely panny. Při určitých obřadech usmíření byli tam lidé uváděni.**) Zda před Joachimem a Annou jiní lidé vstoupili do této chodby, toho teď nevím, myslím však, že se to přiházelo asi velmi zřídka. Bylo-li to vůbec zvykem při obětech, které přinášely neplodné, na to nemohu si teď také vzpomenouti. Kněžím však bylo tak naporučeno.

*) Tato poznámka A. K. Emmerichovy je úplně ve shodě s tím, co uvádí nejstarší židovská literatura. Viz na př. Mišna, Tract. Tamid. cap. 5 a Sotah, cap. 1.

**) Ne bez prospěchu můžeme zde rozjímati o tom, že na tom místě Chrámu, nad kterýmž ženy, obviněné z cizoložstva, tak zvanou ‚hořkou vodou žárlivosti' soudu Božímu podrobeny, byly potrestány nebo ospravedlněny, tam, kde nečisté byly očisťovány, že právě na tomto místě byla udělena Milost Požehnání, aby čistě byla počata Matka Ježíše Krista, v jehož spojení s Církví manželství velkou svátostí jest (Efes. 5, 32), a který se vydal v oběť smírnou, aby usmířil cizoložstvo lidstva proti Bohu, a aby se stal ženichem vykoupených duší.

XI

VE SVÁTEK NEPOSKVRNĚNÉHO POČETÍ NA ROZLIČNÝCH MÍSTECH.

DNE 8. PROSINCE r. 1820, na svátek Neposkvrněného Početí Marie Panny, prošla duše vypravovatelčina u vidění velikou část země, spojujíc s viděními účinnou modlitbu. Ze sdělených zlomků o tomto putování u vidění, které na příhodném místě bude sděleno celé, uvádíme zde u výtahu toto, abychom podali pojem takových pohybů duše.

Přišla do Říma, byla u svatého Otce, v Sardinii navštívila milou jí, zbožnou jeptišku, dotkla se Palerma, přibyla do Palestiny, a pak do Indie a odtud na horu, kterou nazývala „HOROU PROROKŮ“. Odtud přibyla ještě do podivuhodného města židovského, v Abyssinii na vysokém skalnatém vrchu ležícího, a navštívila jeho starostku, Judith*), s níž mluvila o Messiáši, o dnešním

*) Když písař napsal velmi podrobné vypravování o jejím styku s touto Judithou, a její popis místa, poznal jen ze směru cesty, že to byla Abyssinie; několik let po její smrti nalezl v cestopise Bruce-ově a Saltově zmínku o židovské kolonii, na hoře Samenu v Abyssinii usazené, jejíž představený slul vždycky Gideon, a byla-li to žena, pak Judith, kteréžto poslední jméno vypravovatelka sama vyslovila.

svátku Neposkvrněného Početí Jeho Matky, o svaté době adventní, o blížícím se svátku Jeho Narození. Na celé této cestě činila vše, co dle účelu svého poslání a dle naskytující se příležitosti byl by na podobné cestě činil svědomitý missionář: modlila se, poučovala, pomáhala, těšila a učila se. Abychom však to, co slyšela na této cestě a co se vztahuje na svátek Neposkvrněného početí Marie Panny, a co uvedeme jejími slovy, učinili čtenáři srozumitelnějším, prosíme, aby si přečetl poznámku na str. 59 a 60, kde u výtahu je uvedena ona část učitelského života Ježíšova, na kterou zde naráží.

„Přišedši dnes v noci na své veliké pouti, ve snu vykonané, do Země Zaslíbené, viděla jsem vše, co jsem byla vypravovala o početí přesvaté Panny. Pak přešla jsem do denních vidění učitelských let Pána našeho a dnes byl na řadě 8. prosinec třetího učitelského roku. — Nenalezla jsem však Ježíše v Zemi Zaslíbené, ale můj Vůdce přenesl mne přes Jordan na stranu polední do Arabie, kde Pán, v průvodu tří učedníků, prodléval dnes v městě Stanů, v němž svatí Tří Králové, navrátivše se z Betléma, se byli usadili."

✠

‚HOROU PROROKŮ' nazývala vypravovatelka místo, povýšené nade všecky hory země, kamž na svých cestách v extasi vidění byla vedena dne 10. prosince r. 1820 poprvé, a pak později ještě několikráte. Tam viděla ve stanu uschovány knihy prorockých zjevení všech dob a národů, které zkoumala a střehla osobnost, jež jí připomínala dílem Jana Evangelistu a dílem Eliáše, a tohoto zvláště proto, poněvadž zde na hoře, blízko stanu, spatřila vůz celý potažený živou zelení, na kterém byl tento prorok vzat ze země. Tato osobnost pak jí praví, že všecky knihy prorockého poznání, které kdy lidem byly dány, do nichž však mnohonásobný zmatek byl uveden, anebo které se ještě lidem dají, že všecky tyto knihy srovnává s velikou před ním ležící knihou, mnoho že z nich vymazává nebo ničí v ohni vedle hořícím. Lidé prý nejsou ještě schopni, přijati těchto darů, že jest třeba, aby ještě jiný přišel, atd. To vše viděla na zeleném a čistou vodou

jezera omývaném ostrově, na němž stálo mnoho věží různých tvarů, obklopených zahradami. Měla pocit, že tyto věže jsou pokladnicemi a studnicemi moudrosti různých národů, a že pod ostrovem, z něhož prýštilo několik zurčících pramenů, pramení řeky, které jsou pokládány za posvátné, zvláště Ganges, a které pak na úpatí hory vyvěrají. Směr cesty, kterou byla vedena k této Hoře Proroků, řídil se vždy dle toho, odkud začalo její putování, vždycky však směřovala její cesta k výšinám střední Asie. Líčila polohu, povahu, lidi, zvířectvo a květenu krajin, které proputovala, načež byla vtržena do prostoru zcela prázdného a pustého, což jí připadalo, jako by plula skrze mraky, a tímto prostorem byla přenesena na zmíněné místo, jehož podrobný popis se vším, co vypravovatelka tam zažila, a s celou poutí ve vidění konanou, sdělíme na příhodném místě. Na zpáteční cestě byla zase vedena sestupně oblastí mraků, proputovala pak opětně krajiny, oživené nádhernou květenou, zvířactvem a ptactvem, a přibyla pak k řece Gangu, a dívala se u této řeky na náboženské obyčeje Indů. — Zeměpisná poloha tohoto místa, jakož i zmínka o tom, že zde nahoře viděla skoro všecko pokryto živou zelení, byla příčinou, že kterýsi učenec, čta tato sdělení dvacet let po jejich sepsání, si vzpomněl, že v náboženských systemech mnohých národů asijských žije tradice o podobném místě, dílem s podobným obyvatelem. — Prorok Eliáš je znám Musulmanům pod jménem Chiser, t. j. ‚Zelený', jako bytost podivuhodná, půl člověka a půl anděla, jenž bydlí na hoře Kaf, v četných náboženských i básnických knihách oslavované, a na severu ležící, a tam u pramene Života bdí nad Tajemstvími. — Indové kladou svou posvátnou horu ‚Meru', Číňané horu ‚Kuen-lun', s kterýmižto oběma horami spojují představy o stavu rajském, rovněž do vysoké Střední Asie, kde ctihod. Emmerichova nalézá Horu Proroků. — Také staří Peršané věřili, že jest takové místo, a uctívali je pode jménem ‚El-bors' či ‚Albordž'. Babyloňané měli, jak se zdá (Is. 14, 13.) podobnou víru. Že s Peršany a s Moslimy kladou tuto horu na sever, dá se vysvětliti z jejich zeměpisného poměru ke střední, vysoké Asii.

XII

SVATÍ TŘÍ KRÁLOVÉ OSLAVUJÍ POČETÍ MARIE PANNY.

VIDĚLA JSEM, že dva ze svatých Tří Králů, kteří ještě žili, dnem 8. prosince počínaje, slavili se svým kmenem třídenní slavnost. Patnácte let před narozením Krista spatřili tuto noc poprvé vyjíti hvězdu, ústy Balaamovými přislíbenou (IV. Mojž. 24, 17), kterou oni a jejich předkové tak dlouho byli očekávali, bedlivě pozorujíce nebe, a v ní poznali obraz Panny, jež v jedné ruce držela žezlo a v druhé váhy, na jejichž jedné misce ležel krásný pšeničný klas a na druhé hrozen stejné váhy. Proto od svého návratu z Betlema slavili každoročně slavnost po tři dni, tímto dnem počínaje.

* * *

TOTO POZNÁNÍ, kterého nabyli v den Početí Marie Panny, patnácte let před narozením Kristovým, mělo však, jak jsem viděla, ten účinek, že tito mužové, hvězdám se klanějící, upustili od strašlivého obyčeje, od ukrutných obětí dětí, kterýžto obyčej, poněvadž Zjevení bylo špatně pochopeno a zlými vlivy zkaleno, od drahně let byl u nich vykonáván, totiž od ukrutných

obětí dětí. V různých dobách a různým způsobem přinášeli v oběť lidi dospělé a také děti.

Viděla jsem, že v době před početím Marie Panny konali tyto oběti takto: Vzali dítě nejčistší a nejzbožnější matky, jež byla jejich náboženství, a jež se pokládala za přešťastnou, že dítě své takto obětuje. S děťátka sedřeli kůži, a pak je posypali moukou, aby zachytili krev. Tuto mouku krví prosáklou požívali jako posvátný pokrm, a pak zase dítě posypali moukou a mouku tu požívali, až dítě zcela vykrvácelo. Na konec rozsekali tělo dítěte na kousky, rozdělili sobě a jedli.*)

Viděla jsem je, že tento hrůzný čin vykonávají s největší prostotou a nábožností, a bylo mně řečeno, že tento hrozný obyčej vznikl u nich proto, poněvadž

*) Vzhledem k tomu, co zde řečeno, jest pozoruhodno, že mezi spisovateli prvých křesťanských století, kteří vypočítávají, z čeho vinili pohané křesťany, Minutius Felix uvádí kromě jiných výtek také tuto: křesťané položili prý před toho, jenž žádal býti zasvěcen do jejich náboženství, dítě zcela moukou posypané, aby takto zakryli vraždu, kterou na jejich rozkaz vykoná. Nováčkovi pak bylo prý dítě několikrát nožem bodnouti. Po té pak chtivě prý vssáli řinoucí se krev, rozřezali prý dítě na kousky, a zcela je prý snědli, a tento společný zločin byl jim prý vzájemnou zárukou, že budou mlčeti a zachovávati tajemství o jiných ohavných výstřednostech, kterými prý zakončovali svá shromáždění. — Byly by snad uvedené oběti dětí oněch hvězdoslužebníků, kteří byli z prvních vyznavačů křesťanství, daly podnět k tomuto nařčení? — Rozhodně je na snadě domněnka, že podobné představy, vycházející ze zvěstování Spásy, pověrou ovšem překrouceného, jaké nalézáme tuto u Magů, byly Židům také hlubším důvodem a vnitřní pohnutkou, aby vraždili křesťanské děti; a je-li tomu tak, pak jsou tyto tajemné ukrutnosti jedním z četných důvodů, abychom s ubohým židovstvem měli spíše útrpnost, než jím opovrhovali. Jest v tom ukryta spitvořená touha po Spasiteli. Tyto, opět a opět se vyskytující zjevy, nebyly nikdy, pokud nám známo, řádně sestaveny a srovnány, a zcela nestranně osvětleny. V poslední době psali o nich spisovatelé, jako o všech dějepisných záhadách hlubšího původu, většinou velmi pohodlně, ano opovržlivě, kladouce je prostě na vrub fanatismu.

špatně pochopili a spitvořili předobrazná, prorocká naznačení Svatého Přijímání.

Viděla jsem, že tato strašlivá oběť byla také v obyčeji v Chaldeji, v zemi Mensora, jednoho ze svatých Tří Králů, a jak v den početí Marie Panny Bůh ve vidění osvítil Mensora, který pak tuto ohavnost zrušil. Viděla jsem ho, jak na vysoké dřevěné stavbě v podobě pyramidy pozoruje hvězdy, což tito lidé dle starých podání po staletí bez přetržení dělali. Viděla jsem, že král Mensor, pozoruje hvězdy, náhle strnuv přišel u vytržení; nevěděl naprosto o sobě. Jeho soudruzi přišli k němu a přivedli ho k sobě, ale z počátku se zdálo, že jich nepoznává. Viděl hvězdu s obrazem Panny, vah, klasu a hroznu, a zároveň dostalo se mu vnitřního vnuknutí, načež byla zrušena ona krutá bohoslužba.

XIII

PARALLELNÍ OBRAZ K OBĚTEM DĚTÍ.

KDYŽ JSEM v noci ve spánku po své pravé straně viděla obraz vražděného dítěte, obrátila jsem se s hrůzou na lůžku, ale nyní viděla jsem to právě tak po své levé straně. Tu jsem prosila vroucně Boha, aby mne ráčil zbaviti toho strašlivého pohledu, v tom jsem procitla, slyšela jsem bíti hodiny, a můj Nebeský Ženich, ukazuje kolem, řekl mně: „Tu viz ještě horší věci, které na Mně páší přemnozí denně po celém světě."

A když jsem se rozhlédla kolem, na všecky strany, tu ovšem vstoupilo před mou duši mnoho ještě větších ohavností, než jakými jsou ony oběti dětí, neboť viděla jsem, jak mnohonásobně nehodným a hříšným konáním přesvatého Tajemství jest Ježíš sám na oltáři ukrutně obětován. Viděla jsem, jak svatá HOSTIE ležela na oltáři před nehodnými, zvrhlými kněžími jako živoucí Jezulátko, které patenou rozkrajovali a hrůzně mučili. Jejich obět, třeba že Tajemství vskutku a platně dokonávala, jevila se ukrutným vražděním.*)

*) Jako obět na hoře Kalvarii byla vykonána ukrutnou vůlí bezbožných kněží a krvelačnýma rukama zvrhlých po-

Stejnou ukrutnost jsem viděla, patříc, jak bezcitně se nakládá s údy Kristovými, s vyznavači Jeho Jména, s těmi, jež Bůh přijal za syny, neboť viděla jsem potom za našich časů na mnohých místech utiskovat, mučit a pronásledovat nesčetné množství hodných a nešťastných lidí, a viděla jsem vždy, že se to dálo na Ježíšovi. Jest doba strašlivá, nikde už není žádného útočiště, hustá mlha hříchu leží nad celým světem, a ty nejohavnější věci vidím lidi páchat tak zcela vlažně a lhostejně.

To vše viděla jsem ve velkém množství obrazů, když moje duše byla voděna mnohými krajinami po celé zemi. Konečně přišla jsem zase do obrazu svátku Neposkvrněného Početí Marie Panny.

chopů, tak je Oběť na oltáři, i když nehodně se slaví, sice pravou obětí, avšak ten, jenž ji koná, je-li v hříchu a tedy nehoden, zastupuje při tom místo židovských kněží, Krista odsuzujících, a žoldnéřů zároveň.

XIV

K DĚJINÁM SVÁTKU NEPOSKVRNĚNÉHO POČETÍ MARIE PANNY.

POKRAČOVÁNÍ.

NEDOVEDU ANI ŘÍCI, jakým zázračným způsobem jsem cestovala dnes v noci ve snu. Byla jsem v nejrozmanitějších krajinách světa a také v nejrozmanitějších dobách, a viděla jsem svátek Neposkvrněného Početí Marie Panny slaviti velmi často na nejrozmanitějších místech světa. Také u Efesu jsem byla, a viděla jsem tento svátek slaviti v domě Rodičky Boží, který tam ještě stál proměněn v kostel. Bylo to as v době velmi dávné, neboť viděla jsem, že Křížová Cesta, kterou Maria sama zřídila, jest ještě velmi dobře zachována; druhá Křížová Cesta povstala v Jerusalémě, třetí v Římě.

Řekové slavili tento svátek dávno před svým odtržením od Církve. Vzpomínám si ještě, než ne zcela určitě, na některé pohnutky tohoto svátku. Viděla jsem totiž, jak jeden Světec, tuším Sabas, měl zjevení, které se vztahovalo na Neposkvrněné Početí. Viděl obraz přesvaté Panny, stojící na zeměkouli a potírající hlavu hada, i poznal z toho, že přesvatá Panna jediná nebyla zraněna Hadem a že byla počata

bez poskvrny.*) Viděla jsem také, že jedna církevní obec řecká, nebo spíše jeden biskup řecký nechtěl to uznati, leda že by onen obraz přišel k nim přes moře. Potom jsem viděla onen zjev přivanouti přes moře k jejich kostelu, a v kostele se zjeviti nad oltářem, na kterém pak začali slaviti ten svátek. V tomto kostele měli obraz přesvaté Panny v životní velikosti od sv. Lukáše, který ji namaloval tak, jak žila, v bílém šatě a v závoji. Mám nejasné tušení, že ho obdrželi z Říma, kde mají jen poprsí. Umístili tento obraz nad oltářem, tam, kde se byl zjevil onen obraz Neposkvrněného Početí. Myslím, že jest ještě v Cařihradě, nebo že jsem ho tam viděla v dřívějších dobách uctívati.

Také v Anglii jsem byla a viděla jsem tam před dávnými časy svátek ten zavádět a světit. Už předevčírem, na svátek sv. Mikuláše, viděla jsem tento zázrak na to se vztahující. Viděla jsem jakéhosi opata z Anglie na lodi v bouři u velikém nebezpečí. Všichni, kteří byli na lodi, prosili velmi úpěnlivě o ochranu Matky Boží, tu viděla jsem k lodi přes moře přivanouti zjevení sv. biskupa Mikuláše z Myry, který pravil opatovi, že Maria ho posílá, a že mu vzkazuje, aby dal v Anglii slaviti dne 8. prosince svátek Neposkvrněného Početí, pak že loď přistane. Na otázku opatovu, kterými modlitbami má se svátek slaviti, dal mu také odpověď, že týmiž modlitbami, kterými se slaví Na-

*) Dne 5. července r. 1835 četl písař, že podle poznámek kardinála Baronia k Martyrologium Roman. 8. Dec. chová se v bibliotéce Sforzů, v Miláně, Kodex čís. 65, v kterém je zapsána řeč císaře Leona, jenž nastoupil na trůn r. 886, o slavení tohoto svátku v Cařihradě, z níž vychází na jevo, že slavnost ta byla mnohem dříve zavedena. Dle Canisii, De beatissima Virgine Maria, lib. I. c. 7, a dle Galatini, De arcanis catholicae veritatis, lib. VII. cap. 5., je uveden tento svátek v Martyrologiu Jana Damascenského. Opat Sabas, o němž se vypravovatelka zmiňuje, jest znám jako ctitel Mariánský; zemřel kolem r. 500.

rození Panny Marie. Když se svátek zaváděl, vyskytlo se také jméno Anselmus*), avšak podrobností jsem zapomněla. Viděla jsem také, jak se tato slavnost zaváděla ve Francii, a jak svatý Bernard psal proti tomu, poněvadž se to nedálo na rozkaz Říma.**)

*) Jest věru zmínky hodno, že ‚Anselmus' není ve vypravování Emmerichovy jménem onoho opata, který měl zjevení, kdežto Petrus de Natalis, v ‚Catalogus Sanct', lib. I. cap. 42 ho takto jmenuje, jak písař se dočtl v červenci r. 1835. Tak zdá se býti odůvodněno, co kard. Baronius uvádí ve svých poznámkách k Martyrologium Roman. 4. Decemb., kde prohlašuje, že toto sdělení neobdržel Anselm, nýbrž dříve už, r. 1070., za okolností zcela podobných, benediktinský opat Elsinus či Elpinus. Totéž také J. Carthagena v homiliích De arcanis Deiparae Tom I. lib. 1. hom. 19, prý uvádí z listu sv. Anselma k biskupům anglickým. Tento svatý biskup z Canterbury první zavedl tento svátek v Anglii.

**) R. 1245. zavedla svátek ten kapitula v Lyoně, jíž poslal Bernard list proti tomu.

XV

ROČNÍ DOBA SVÁTKU POČETÍ MARIE PANNY.

POZNÁMKA PÍSAŘOVA.

PŘEDCHÁZEJÍCÍ ZPRÁVY, vztahující se na požehnání Joachima a Anny, byly sestaveny z vidění a ze vzpomínek ctihod. Emmerichovy, k nimž každoročně jí dal podnět svátek Neposkv. Početí Marie Panny (8. pros.) a jeho oktáva. Avšak r. 1821 prohlásila na tento svátek, že setkání Joachima a Anny pod Zlatou Branou nepřipadá v prosinci, nýbrž na podzim, na konec svátků „Pod Zelenou“ (které trvaly od 15. do 23. Tisri t. j. v září nebo v říjnu). Proto viděla Joachima, že dříve, než odebral se do Chrámu, stavěl s pastýři „Stánky“ (v. str. 39.), a že Anně dostalo se přislíbení plodnosti, když se modlila pod stromem, jehož větve se skláněly loubím (str. 36.).

Poněvadž však loňského roku, 1820, podotkla, že se pamatuje, že Joachim o svátku „Posvěcení Chrámu“ se odebral se svými obětními zvířaty do Jerusalema, aby se tam setkal s Annou, tu nemůžeme tím rozuměti obyčejný židovský svátek „Posvěcení Chrámu“, který se konal v zimě (dne 25. kaslevu), nýbrž bezpochyby slavnost na památku posvěcení chrámu Šalomounova, kteréžto slavnosti súčastnil se Ježíš koncem svátků

Pod Zelenou v městečku Aruma, několik hodin od Salema vzdáleném, kázaje o příští zkáze Chrámu, a to ve druhém roce Svého učitelského života, jak to líčí Emmerichova, vypravujíc den ode dne tříleté veřejné působení Pána a Spasitele. — Třeba že naše nejčtenější díla o židovských starožitnostech mlčí o této slavnosti, nemůžeme přece, nehledě ani ke zprávám A. K. Emmerichovy, ani dost málo pochybovati, že vskutku se konala, uvážíme-li, že Salomoun, vystavěv Chrám, posvětil si ho o svátcích Pod Zelenou (III. Král 8, 2. 64. a n. a II. Paral. 7, 7. a n.) a že Massora, vztahující se ke III. Král. 8, 2. a 54., stanoví vypravování o posvěcení Chrámu Salomounova za sváteční čtení pro druhý a osmý den svátků Pod Zelenou. Třeba že A. K. Emmerichova viděla setkání Joachima s Annou ku konci svátků Pod Zelenou, a tedy asi dva měsíce dřív, než jak Církev slaví Početí Marie P. (8. prosince), přece Mariánský svátek v prosinci byl jí pohnutkou ku sdělením o početí přesvaté Panny, i vypravovala, jak v tento den, nikoliv však o svátcích Pod Zelenou, slavili památku této milostiplné události už svatí Tří Králové, když Kristus, vzkřísiv Lazara, navštívil je v Arabii.

Podle toho by se nám ona událost pod Zlatou Branou, kde manželé se setkali a kde na ně bylo s hůry vylito světlo a požehnání, jevila přímým, podstatným obnovením, posvěcením, povznesením, posílením a očištěním tohoto přešťastného manželství pro tu úlohu, kterou mu Bůh v úradcích svých určil. Teprve když Joachimovi dostalo se podstatného Požehnání (str. 45. a n.), a Anně udělena byla Milost, o které bylo vypravováno (str. 37.), dosáhli oba dva toho stupně zralosti, který byl nezbytný pro svatý účel jejich manželství. Jako pak tuto zralost v nich vyvodila jednak přímá a bytnostní Milost a jednak působení Boží, ctnosti vlévající, tak zase se zdá přiměřeným, aby nebe, oba dva takto vyzbrojivši, také oba dva týmž působením spojilo.

* * *

Až potud vysvětlující dodatky A. K. Emmerichovy k jejím vypravováním o Početí Marie Panny; odtud zase pokračuje se ve svatém Životopise.

NAROZENÍ PŘESVATÉ PANNY MARIE.

I

DUŠE VLITA V TĚLO PANNY MARIE.

DĚLA JSEM vidění o stvoření přesvaté duše MARIINY a o jejím spojení s Jejím nejčistším tělem.

Viděla jsem ve skvoucím obraze, ve kterém se mně obyčejně v mých viděních zjevuje Nejsvětější Trojice, hnutí, jako vysokou zářící horu, a přece zas jako postavu člověka, i viděla jsem, že ze středu této lidské postavy něco vystupuje k jejím ústům, a že to vychází z úst jako lesk. Viděla jsem pak, že tento lesk oddělen stojí před Tváří Boží a že se otáčí a utváří, nebo spíše že jest utvářen, neboť viděla jsem, jak tento lesk, nabývaje podoby člověka, byl Vůlí Boží tak nevýslovně krásně vytvořen. Viděla jsem také, že Bůh krásu této duše ukázal Andělům, a že Andělé měli z její krásy nevýslovnou radost. Nejsem s to, abych slovy popsala vše, co jsem viděla a poznala.*)

*) Tím, že stvořená duše přesvaté PANNY objevuje se v *čase* za týchž okolností, jako dříve už (str. 56) ve *věčnosti*, jest vyjádřen jen výkon před věky určené volby, jen doko-

Když uplynulo od početí přesvaté Panny sedmnáct neděl a dva dni, tedy bez pěti dní uprostřed těhotenství Annina, viděla jsem tuto svatou Mát v noci na lůžku v jejím domě u Nazareta ve spánek pohrouženu.*) Tu snesl se nad ni shluk světla, a z něho svezl se paprsek do prostřed jejího boku, a lesk v podobě malé zářící postavy lidské vnikl do ní. V témž okamžiku viděla jsem, že svatá Mát Anna, leskem oblita, vztyčuje se na svém lůžku. Byla jako u vytržení, i viděla, jako by se otevíralo její nitro jako tabernakl, v němž spatřila drobňoučkou zářící Pannu, z níž vyjde veškera Spása lidí.

Viděla jsem, že to byl ten okamžik, kdy děťátko Maria se poprvé pohnulo pod jejím srdcem. Anna však vstala s lůžka, oblékla se a sdělila svou radost sv. Joachimovi, a oba dva děkovali Bohu. Viděla jsem, že se modlí pod tím stromem v zahradě, kde Anděl potěšil Matku Annu.

Byla jsem však poučena, že do těla svaté Panny byla vdechnuta duše o pět dní dříve než u jiných dětí, a že se o dvanácte dní dříve narodila.

nání na počátku BOHEM pojaté ideje, nikterak však skutečné stvoření této duše před časem. — Že Maria byla u BOHA už také *před* stvořením světa, třeba že jen v nazírání předurčené volby, o tom srv.: Bernardin Sen., Sermo 51. De virg. art. 2 cap. 4: ‚Tu ante omnem creaturam in mente Dei predestinata fuisti, ut Deum ipsum hominem ex tua carne procreares.' — Albertus Mag., Super Missus est, 182: ‚Mater hominum dignitate, quia ipsa primogenita ante omnem creaturam.' — Hugo a S. Charo, In Psalm. XXIII. v. 1. et 3.: ‚Praeparavit Deus omnem orbem, id est Beatam Virginem quasi exemplar.' — Salazarius, S. J., In cap. 8. Proverb, num 275: ‚Demum mundum producens Deus, Mariam Sibi contemplandam ideo propusuit, quia ex omnibus pure creatis operibus Dei, praestantissimum erat Maria.'

*) Názor, že duše se nespojuje s tělem hned po početí, nýbrž až po delší době, třeba že není všeobecný, má přece zastance. Viz: Gregorius Nyss., edit. Morel, Tom. II. pag. 25.

II

NAROZENÍ PANNY MARIE.

ANNA už před několika dny řekla Joachimovi, že se blíží její hodina. Vyslala posly do Seforis k mladší sestře Maraze, do údolí Zabulon ke vdově Enue, sestře Alžbětině, a do Betsaidy k neteři Marii Salome, aby tyto tři ženy k sobě sezvala.

Viděla jsem je na cestě, vdovu Enue provázel sluha, obě ostatní ženy pak jejich mužové, kteří však přišedše blízko k Nazaretu, obrátili se zase k domovu.

Viděla jsem, že Joachim ten den před slehnutím Anniným odeslal četné své sluhy ke stádům, a také z nových služek Anniných ponechal v domě jenom nejpotřebnější. Sám také odešel z domu na nejbližší pastvisko.

Viděla jsem, že Annina prvorozená dcera, Maria Heli, opatřovala domácnost. Bylo jí tehda asi 19 let, a byla provdána za Kleofáše, vrchního pastýře Joachimova, s nímž měla dcerušku, Marii Kleofášovu, v té době asi čtyřletou.

Joachim se modlil a vyhledal nejkrásnější beránky, kůzlátka a jalovičky a po pastýřích poslal je do Chrámu obětí díků. Teprve v noci navrátil se do domu.

Viděla jsem, že ty tři spřízněné ženy přišly večer do domu Annina. Odebraly se k ní do její jizby za ohništěm a objaly ji. Anna sdělivši jim, že brzy už povije, zapěla s nimi stojíc žalm: „Chvalte Boha Hospodina, slitovalt se nad lidem Svým a vykoupil Israele, a zpravdil přislíbení, které dal Adamovi v ráji, že sémě Ženy potře hlavu hadovu...“ Nedovedu už všeho po pořádku opakovati.

Anna modlíc se ten žalm byla jako u vytržení, vyjmenovala v žalmu všecky předobrazy Marie. Řekla: „Zárodek, který Bůh dal Abrahamovi, uzrál ve mně.“ Vzpomněla přislíbení Isaaka, daného Sáře, a řekla: „Květ prutu Aronova jest ve mně dovršen.“ Při tom viděla jsem ji jako světlem proniklou.

Viděla jsem, že pokojík jest naplněn leskem, a že žebřík Jakobův se nad ní objevil. Ženy všecky byly radostným úžasem jako u vytržení, a myslím, že zjevení také viděly.

Teprve, když tato modlitba na uvítanou byla dokončena, bylo příchozím ženám podáno malé občerstvení, sestávající z chlebů, ovoce a z vody s balšamem. Jedly a pily stojíce a ulehly pak až do půlnoci, aby si po cestě odpočinuly. Anna neulehla, modlila se, a o půlnoci vzbudila ženy, aby se s ní modlily. Šly s ní za oponu, kde byla její modlitebna.

Anna otevřela dvířka malé nástěnné skříňky, v níž ve schránce byl uschován posvátný předmět. Po obou stranách stála světla, nevím, byly-li to lampy. Z jakési schrány pošouply je do výše, a pod ně zastrčily malé třísky, aby se nesvezla. Rozsvítily světla. Vycpaná podnožka stála dole u tohoto oltářiku. — V posvátné schránce byly vlasy Sáry, již Anna velmi uctívala, kosti Josefovy, které Mojžíš přinesl z Egypta, nějaká relikvie po Tobiášovi, myslím kousek šatu, a bílý lesklý pohárek tvaru hruškovitého, z něhož pil Abraham,

když Anděl mu dával Požehnání, a kterého zároveň s Požehnáním dostalo se z Archy Joachimovi. — Vím nyní, že toto Požehnání bylo chléb a víno, svátostní pokrm a posila.

Anna klečela před skřínkou, jí po každé straně jedna z žen a za ní třetí. Říkala zase nějaký žalm, myslím, že byla v něm zmínka o hořícím keři Mojžíšově. Tu viděla jsem, že nadpřirozené světlo vyplnilo komůrku a že víříc kolem Anny se shušťovalo. Ženy jako omráčené padly na tváře. Světlo kolem Anny rozšlehovalo se právě v takový tvar, jaký měl hořící keř Mojžíšův na Horebu, tak že celá byla ukryta mým zrakům. Všecky paprsky plamene sálaly do vnitř, a náhle jsem viděla, že Anna vzala na ruce zářící Dítě MARII, zavinula do pláště, přitiskla k srdci, pak položila je nahé na podnožku před posvátné předměty a stále ještě se modlila. Potom slyšela jsem dítě zaplakati, i viděla jsem, že Anna vytáhla šátky, které měla pod velikým závojem, jenž ji zahaloval. Zavinula dítě až k ramenoum šedivými a potom červenými šátky, prsa, ramena a hlava byly nahé. Nyní zmizel zjev hořícího keře kolem ní.

Ženy se vztýčily a velmi se divíce vzaly novorozené Dětátko na ruce. Plakaly velikou radostí. Zapěly všecky ještě chvalozpěv, a Anna zdvihla své Dítě do výše jako by je obětovala. Při tom viděla jsem, že komůrka jest opětně plna lesku, a spatřila jsem množství Andělů, kteří zpívali GLORIA a HALLELUJA. Slyšela jsem všecka slova. Ohlašovali, aby dvacátého dne dáno bylo Dítěti jméno MARIA.

Anna šla nyní do ložnice a ulehla na postel. Ženy však rozvinuly Dítě, vykoupaly je a znovu zavinuly, načež položily je k matce, k jejímuž loži v předu nebo u stěny nebo v nohou, jak tomu právě chtěla, bylo lze připevniti malý pletený prolamovaný koš, aby Dítě dle přání bylo blízko matky a přece zase aby mělo zvláštní místo.

Pak zavolaly ženy otce Joachima. Přišel k lůžku Anninu, poklekl, a proudy slz kanuly na Dítě; potom pozdvihl je na rukou a říkal chvalozpěv jako Zachariáš při narození Janovu. Zmínil se v tomto žalmu o svatém zárodku, který Bůh vložil do Abrahama a který ve smlouvě obřízkou spečetěné dále žil v lidu Božím, nyní však v tomto Dítěti dosáhl nejčistšího rozkvětu a dle těla jest v něm dovršen. Slyšela jsem ho také ve chvalozpěvu říci, že nyní jest naplněno slovo prorokovo, „ratolest vypučí z kořene Jesse". — Také řekl ve veliké pokoře a vroucnosti, že nyní rád by zemřel.

Potom teprve jsem zpozorovala, že Maria Heli, starší dcera Annina, teprve později uviděla Dítě. Třeba že už ovšem byla několik let matkou Marie Kleofášovy, přece nebyla při narození Mariině, snad proto, že dle židovských zákonů se neslušelo, aby dcera byla při porodu matčině.

Z rána viděla jsem služebníky a služky a mnoho lidí z okolí shromážděných kolem domu. Byli vpouštěni do domu po oddílech, a všem ukázaly ženy Dítě. Mnozí byli velmi pohnuti, a nejeden z nich se polepšil.

Sousedé přišli sem proto, že v noci spatřili nad domem záři, a že slehnutí Anny, jež byla dlouho neplodna, považovali za velikou milost nebes.

NEBESA PLESAJÍ NAD NAROZENÍM MARIINÝM.

VE CHVÍLI, kdy novorozené Dítě Maria spočívalo na rukou sv. Máteře Anny, viděla jsem, jak bylo zároveň před obličejem Nejsvětější Trojice v nebi představeno a nevýslovnou radostí všech nebeských pluků pozdraveno. Tu jsem poznala, že všecky její radosti, bolesti a osudy byly jí nadpřirozeným způsobem

sděleny. Maria byla poučena o nekonečných Tajemstvech, a přece byla a zůstala dítětem. Tomuto Jejímu vědění neporozumíme, poněvadž naše vědění vyrostlo na stromě poznání. Věděla to vše, jako dítě zná prs matčin a ví, že z něho jest mu píti. Když zmizelo mně to vidění, jak Dítě Maria byla takto milostí Boží v nebi poučena, slyšela jsem ji poprvé zaplakati. Vídávám často takové obrazy, že však mně nelze jich vypraviti, a většina lidí by jim sotva zpola rozuměla, nebudu jich sdělovati.

NAROZENÍ MARIINO ZVĚSTOVÁNO V PŘEDPEKLÍ.

VIDĚLA JSEM ve chvíli narození Mariina, že bylo o něm zvěstováno praotcům v předpeklí, i viděla jsem, že všichni, zvláště Adam a Eva, oplývali nevýslovnou radostí, že nyní splněno jest přislíbení dané v ráji. Poznala jsem také, že milost v praotcích byla rozmnožena, že místo jejich pobytu se vyjasnilo a rozšířilo, a že nabyli větší působnosti na zemi. Bylo to, jakoby všecka práce a kajícnost a všecko zápolení, volání a toužení jejich života bylo uzrálo v uspokojující plod.

HNUTÍ V PŘÍRODĚ A V SRDCÍCH LIDÍ V NOCI MARIINA NAROZENÍ / SIMEON A HANNA.

V DOBĚ, kdy narodila se Maria, viděla jsem veliké radostné hnutí v přírodě, mezi zvířaty, a také v srdcích všech dobrých lidí, a slyšela jsem sladký zpěv. V hříšnících však panovala veliká úzkost a zkroušenost.

Viděla jsem, že zvláště v okolí Nazareta a v jiných krajinách Zaslíbené Země v tuto hodinu propuklo

mnoho posedlých v prudké zuření. Za mocného ryku sem a tam sebou zmítali, a ďábli řvali z nich: „utecme! vyjděme!“

V Jerusalemě viděla jsem, jak stařičký kněz Simeon, jenž bydlel u Chrámu, v hodině narození Mariina polekal se mocným povykem, který pocházel od bláznů a posedlých, jichž mnoho bylo uzavřeno v budově nalézající se v jedné z ulic stoupajících po hoře chrámové, a nad nimiž měl Simeon, blízko bydlící, částečný dozor. Viděla jsem však, že o půlnoci přišel před dům posedlých, a že jednoho, jenž bydlel nejblíže, tázal se po příčině velikého povyku, kterým všecko burcuje ze sna. Tento pak křičel ještě více, že jest hnán ven. Simeon otevřel mu dvéře, posedlý vyřítil se ven, a Satan křičel z něho: „Jsem vyháněn, jsme vyháněni! Panna se narodila! Jest tolik Andělů na zemi, kteří nás souží, my, jimž jest teď vyjíti, nesmíme už nikdy žádného člověka posednouti.“ — Viděla jsem pak Simeona vroucně se modlit; ten ubohý člověk byl strašlivě na místě sem a tam zmítán, i viděla jsem pak ďábla z něho vyjíti. — Těšilo mne velice, že jsem viděla stařičkého Simeona.

Viděla jsem, že také prorokyně Hanna a Noemi, sestra matky Lazarovy, jež bydlela u Chrámu a později byla učitelkou Mariinou, procitly a u vidění byly poučeny o narození vyvoleného Dítěte. Obě se sešly a sdělily si, čeho se dověděly. Myslím, že znaly svatou Máteř ANNU.

NAROZENÍ MARIINO ZVĚSTOVÁNO CHALDEŮM.

VIDĚLA JSEM, že v noci narození Mariina v jednom městě Chaldeů pět Sibyll či panen věštkyň mělo vidění, a jak pospíšily ke kněžím, načež tito po mnoha místech kolem dokola zvěstovali, že věštkyně viděly, že PANNA se narodila, a mnoho bohů že na

zem sestoupilo, aby ji pozdravili, jiní duchové pak že před ní prchali a truchlili.

Viděla jsem také, že mužové, hvězdy pozorující, kteří od početí MARIE PANNY vídali ve hvězdě obraz Panny, držící na vyrovnané váze hrozen vína a klasy pšeničné, v hodinu narození Mariina nespatřili už ve hvězdě tohoto obrazu Panny, jenž jako by byl z ní vystoupil. Objevila se mezera ve hvězdě, která, jak se zdálo, zapadala nad určitou krajinou. — Dali tedy zhotoviti a ve svém chrámě postavili velikou tu modlu, kterou jsem tam viděla při zjevení o učitelském životě Ježíšově, a v níž se skrýval jakýsi vztah k přesvaté PANNĚ.*) — Později postavili ve svém chrámě ještě jiný symbolický obraz svaté PANNY, uzavřenou zahradu. Viděla jsem, že v tomto chrámu chovají a ošetřují živoucí zvířata, nevím už, zda psy; krmili je jinými zvířaty. V chrámu sv. Tří Králů viděla jsem dosud vždy v noci

*) Dne 7. prosince třetího učitelského roku spatřila Pána v jednom chrámě Chaldeů i vypravovala o nich: „Měli stupňovitou pyramidu s galeriemi na blízkém návrší, odkud horlivě pozorovali hvězdy. Prorokovali z běhu zvířat a vykládali sny. Obětovali zvířata, avšak štítili se krve, kterou vždy vylévali na zem. Při náboženských obřadech užívali posvátného ohně a posvátné vody, posvátné šťávy z jakési rostliny, a malých posvěcených chlebů. Jejich vejcovitě stavěný chrám byl pln velmi ozdobně pracovaných soch z kovu. Měli mnoho nejasných domněnek o jakési matce boží. Nejdůležitějším předmětem v jejich chrámě byl trojboký jehlanec. Na jedné straně tohoto sloupu byla socha s množstvím zvířecích noh a ramen, v rukou kromě jiných věcí držela kouli, kruh, svazeček bylin a veliké žebrované jablko za stopku, její obličej byl jako slunce s paprsky, měla četné prsy, a byla představitelkou přirozeného plození a zachovávání; její jméno znělo jako Miter nebo Mitras. Na druhé straně sloupu stála socha zvířete s jedním rohem, byl to jednorožec, a její jméno znělo jako Asfas či Aspar. Svým rohem bojovalo s jiným zlým zvířetem, jež stálo na třetí straně. Toto mělo hlavu jako sova s křivým zobákem, čtyři nohy s drápy, dvě křídla a ocas, který končil jako ocas štíra. Jeho jméno jsem zapomněla, jako vůbec taková cizí jména si těžko pamatuji, snadno je zaměňuji, a možno mi jen říci, že asi tak a tak znělo. — Nad oběma zápasícími zvířaty,

podivuhodné osvětlení. Když se pohledělo vzhůru, bylo viděti hvězdné nebe s rozmanitě sestavenými hvězdami, a dle pozorování, která konali na hvězdách, měnili postavení hvězd na tomto umělém hvězdném nebi svého chrámu. To učinili také teď po narození MARIE PANNY a to tak, že osvětlení, jež dosud bylo venku, postavili nyní do vnitř.

CO SE STALO V EGYPTĚ PŘI NAROZENÍ MARIINĚ.

KDYŽ SVATA PANNA se narodila, viděla jsem, že onen obraz okřídlené Paní, jež s vahami v ruce skláněla se nad dítětem v lodičce na stromku spočívající, byl vynesen z chrámu na ostrově v řece, ve kterém, jak jsem viděla, byl postaven dávno před dobou

na hraně sloupu stála socha, jež prý představovala Matku všech bohů. Její jméno znělo jako Paní Aloa nebo Aloas. Nazývali ji také obilnicí. Soše vyrůstal ze života svazeček bohatých klasů pšeničných; její hlava byla vtisknuta mezi ramena a do předu sehnuta, neboť v týle nesla nádobu, v níž bylo víno, nebo do níž by se víno teprve nalilo. Měli totiž asi takovouto průpověď: „Z obilí bude chléb, z hroznu víno, aby všickni měli občerstvení.“ Nad sochou byla jakási koruna, a na sloupu dvě písmena, která mně připadala jako O a V (snad alfa a omega?) — Zejména však podivovala jsem se v chrámě na kovovém oltáři kulaté, zlatou mřížkou uzavřené zahrádečce, nad níž byl obraz Panny. Střed zahrádečky stála studně, s mnoha nad sebou postavenými zapečetěnými nádržkami, a před studní zelená vinná réva s krásným červeným hroznem, který visel do tmavě nabarveného lisu, jehož podoba mně živě připomínala kříž, byl to však lis. V dutém kmeni byla nahoře zasazena nálevka, na jejímž užším konci visel pytel; tento pytel tiskla dvě pohyblivá ramena jako páky, která s obou stran zasahovala do dutého pně, a vymačkávala hrozny, v pytli se nalézající, tak že šťáva vytékala ze pně otvory níže vyvrtanými. Kulatá zahrádečka, mající v průměru 5—6 střevíců, byla plna něžných zelených keříků, květin, stromečků a plodů, což vše, jako réva bylo uděláno velmi věrně dle přírody a mělo hluboký význam. Viz Pis. Šalom 4, 12.

Eliášovou na vynucenou výpověď modly, a do moře uvržen. Stromeček, na němž spočívalo dítě v lodičce, zůstal státi. Později byl tam postaven kostel.

Onoho obrazu okřídlené ženy se třemi prsy, který jsem viděla zavěšovati na strop jednoho chrámu v Egyptě, když posel Eliášův byl zvěstoval jeho proroctví o Panně, kterou jest jim očekávati, viděla jsem ve chvíli narození Mariina kus se stropu chrámového spadnouti. Obličej, tři prsy, celá dolní část těla spadly a roztříštily se. Koruna hlavy, podoby měřice, ruce s pšeničnými klasy, hořejší část těla a křídla nespadly.

III

NÁVŠTĚVY NOVOROZEŇÁTKU MARII.

DNE 9. ZÁŘÍ, druhého to dne po narození Mariině, viděla jsem v domě ještě více příbuzných z okolí. Slyšela jsem mnoho jmen, a zase jsem jich zapomněla. Také mnoho služebníků Joachimových ze vzdálenějších pastvisek viděla jsem přicházeti. Všem bylo novorozeně ukázáno, všichni měli velikou radost. Byl veselý oběd v domě.

Ve dnech 10. a 11. září viděla jsem opětně mnoho lidí navštíviti Dítě Marii. Mezi jinými byli přítomni příbuzní Joachimovi z údolí Zabulon. V takových chvílích bylo Dítě v kolébce přenášeno do přední prostory domu a tam na odiv lidem vystavováno na povýšeném podstavci, který se podobal řezacímu kozlíku. Bylo zavinuto až po nahé pažičky v červených šátkách, přes něž byla bílá průhledná látka, a okolo krku mělo průhledný závoječek. Kolébka byla pokryta červenou a bílou látkou.

Viděla jsem také Marii Kleofášovu, dvouletou nebo tříletou dcerušku starší dcery Anniny a Kleofáše, hráti si s Dítětem Marií a ji laskati. Marie Kleofášova bylo buclaté, silné děvčátko, a mělo na sobě bílé

šatečky bez rukávů, na jejichž rudém lemování visely rudé knoflíky jako jablíčka. Kolem nahých pažiček měla věnečky, které, jak se zdálo, byly z peří, hedvábí nebo vlny.

IV

DÍTĚTI DÁNO JMÉNO MARIA.

(22.—23. září.)

DNES viděla jsem v domě svaté Máteře Anny velikou slavnost. Všecko bylo odklizeno stranou. V přední části domu byly odstraněny všecky spací komůrky z pletených zástěn sestavené, a tak zřízen veliký sál. V něm kolem dokola viděla jsem při zemi státi nízkou dlouhou tabuli se stolním náčiním, připravenou k hostině. Viděla jsem rozličné stolní náčiní, kterého jsem si však zvláště nepovšimla. Na stole stály lehounké, nahoře otvory proražené nádoby, snad aby se do nich nastrkaly květiny. Zdálo se, že jsou to košíčky. Na jednom postranním stole viděla jsem mnoho bílých jakoby koštěných tyčinek, také lžíce v podobě hlubokých mušlí, na nichž na každé bylo upevněno držátko, kroužkem končící, také zakřivené trubičky, snad k tomu, aby se jimi něco řídkého ssálo.

Střed sálu byl postaven jakýsi oltář s červenými a bílými pokrývkami, na němž stála neckovitá, z bílých a červených proutků spletená kolébka, přes kterou byla přehozena modrá pokrývka. U oltáře stál pokrytý pult, na kterém ležely pergamenové svitky modliteb. Před oltářem stálo pět kněží z Nazareta, všichni oble-

čeni v obřadní roucha, jeden z nich však měl roucho nádhernější; Joachim stál vedle nich. V zadu kolem oltáře stálo více mužů a žen z přízně Anniny a Joachimovy, všichni svátečně oblečeni. Pamatuji se na sestru Anninu, Marahu ze Seforis, na starší dceru Anninu i na jiné. Máť Anna vstala sice s lůžka, dlela však ve své komůrce za ohništěm ležící, a neobjevila se při slavnosti.

Enue, sestra Alžbětina, přinesla Děťátko Marii, až po ramena zavinuté v červenou látku a v průhlednou bílou roušku, a položila je do rukou Joachimových. Kněží postavili se před oltářem kolem svitků modliteb a modlili se hlasitě. Nejvznešenějšímu z nich drželi jiní dva vlečku.

Po té položil Joachim Dítě prvnímu z kněží na ruce, jenž modle se a obětuje je pozdvihl je a položil do kolébky na oltáři. Potom vzal nůžky, na jejichž konci byla malá nádobka, do níž jako u kratiknotu se vtlačilo, co se ustřihlo.*) Tímto nástrojem ustřihl Dítěti tři chomáčky vlasů, dva na obou spáncích a jeden na temeni hlavy, a spálil je na uhelné pánvi. Pak vzal nádobku s olejem a pomazal Dítě na pěti smyslech, palcem omočeným v masti potřel Dítěti uši, oči, nos, ústa a srdeční důlek. Napsal také jméno MARIA na kousek pergamenu, a položil Dítěti na prsa. Potom vzal zase Dítě Joachim, který je podal Enue, jež je odnesla k Anně. Byly ještě zapěny žalmy, načež začala hostina, které jsem však už neviděla.

*) Ty nůžky nebyly jako naše obyčejné nůžky skříženy a spojeny klínkem, nýbrž uváděly se v pohyb perem, asi jako naše kleště na uhlí nebo nůžky na stříhání ovcí.

V

PROČ BYL ZAVEDEN SVÁTEK NAROZENÍ PANNY MARIE.

Večer dne 7. září, v předvečer svátku Narození P. Marie,*) A. K. Emmerichova vypravovala:

JEST TAKOVÝ JÁSOT v přírodě, slyším ptáky zpívati, vidím beránky a kůzlátka poskakovati, a v krajině, kde stával dům Annin, holubice ve velkých hejnech poletovati jako v opojení radostí. Z domu a jeho okolí už nic není zachováno; jest tam teď pustina. Viděla jsem několik poutníků, opásaných, v rukou dlouhé hole, kolem hlavy ovinuté šátky v podobě čepic, putovati tou krajinou směrem k hoře Karmelu. Bydlí tu několik poustevníků s hory Karmelu sem se uchýlivších; poutníci tázali se jich s podivením, co že znamená ta radost teď zde v přírodě? a dostalo se jim

*) Ten večer byla A. K. Emmerichova neobyčejně, ano, jak pravila, nadpřirozeně veselá, třeba že nebyla zdráva. Sv. Panna, zjeviv se jí, dala jí přislíbení, že příštího dne, dne 8. září, kterýž byl také dnem narození A. K. Emmerichovy, dostane se jí milosti, že po několik neděl bude jí lze na lůžku se posaditi, ano i vstáti a poněkud se i po jizbě procházeti, což už asi po deset roků nebyla s to. Tato přípověď vskutku se splnila, a dostavila se také všecka duchovní i tělesná utrpení, která jí byla zároveň oznámena, jak bude na příhodném místě sděleno. Dováděla skoro, a přec byla naplněna neobyčejnou vroucností. Mluvila o mimořádné radosti, která ovládla celou přírodu pro blížící se svátek Narození P. Marie, a vyjádřila se, že jest jí, jako by jí ráno očekávala nějaká radost — jen aby se (dodala) neobrátila v žalost.

za odpověď, že tomu tak bývá vždy v předvečer svátku Narození P. Marie. Zde v té krajině stával prý patrně dům Annin. Poutník, který druhdy touto krajinou prošel, vyprávěl prý jim, jak před dávnou dobou to prvý spozoroval jakýsi zbožný muž, a jak tento zvláštní zjev byl příčinou, že byl zaveden svátek Narození P. Marie.

Sama jsem nyní viděla, co bylo příčinou svátku. Dvě stě padesát let po smrti přesvaté Panny viděla jsem velmi zbožného muže putovati po Svaté Zemi, aby vyhledal a uctil všecka místa a všecky stopy, kterých zanechal a posvětil Ježíšův život na zemi. Viděla jsem, že tento svatý muž byl účasten vyššího vedení, a že častěji na jednotlivých místech po několik dní byl zdržován velikou vnitřní slastí a rozmanitými zjeveními, která měl a prožíval modle se a rozjímaje. Tak také už po několik roků v noci ze sedmého na osmého září pociťoval velikou radost v přírodě a slyšel rozkošný zpěv v povětří, i byl posléze na doléhavou modlitbu ve snách od Anděla poučen, že jest to noc narození přesvaté Panny Marie. Tohoto vysvětlení dostalo se mu na cestě k hoře Sinai nebo Horebu. Zároveň bylo mu oznámeno, že tam v jedné jeskyni proroka Eliáše jest zazděná kaple ke cti Matky Messiášovy, a aby obě zprávy sdělil poustevníkům, tam žijícím. Viděla jsem potom, jak přišel k hoře Sinai. Místo, kde nyní stojí klášter, bylo už tehdy obydleno po různu rozptýlenými poustevníky, a bylo na straně k údolí právě tak srázno, jako nyní, kdy doprava nahoru děje se vytahovadlem. Viděla jsem pak, že na jeho sdělení slavili zde poustevníci dne 8. září asi r. 250 poprvé svátek narození svaté Panny, a tato slavnost přešla odtud později do veškeré Církve.

Viděla jsem také, jak poustevníci se chystali s ním vyhledati jeskyni Eliášovu a kapli ke cti svaté Panny. Tato místa bylo však těžko nalézti mezi četnými jeskyněmi Essenův a jiných poustevníků. Viděla jsem kolem

těchto jeskyň mnoho spustlých zahrad, v nichž tu a tam stály nádherné stromy. — Zbožný muž pomodliv se, poznal, že jest jim přiměti žida, aby šel s nimi do těchto jeskyň, a do které nebude mu lze vejíti, ta že jest jeskyní Eliášovou. Viděla jsem potom, jak posílali starého žida do těchto jeskyň, a jak tento cítil, že z jedné jeskyně s úzkým vchodem opět a opět jest vytlačován, byt sebe více se namáhal, by do ní vnikl. Z toho poznali, že to jeskyně Eliášova. V ní nalezli druhou, zazděnou jeskyni, jejíž vchod zase otevřeli; a to bylo místo, kde Eliáš se modlil ke cti příští Matky Spasitelovy. Veliké krásné, květy ozdobené kameny, kterými byla zazděna, byly později vzaty na stavbu chrámu. Nalezli v jeskyni také mnoho svatých kostí prorokův a praotců, také nejednu zástěnu z pletiva a nářadí k dřívějším bohoslužbám; což všecko bylo zachováno pro kostel.

Při tom měla jsem také mnohé vidění o hoře Horebu, a zase jsem to zapomněla. Pamatuji se ještě, že místo, kde Mojžíš viděl hořicí keř, v tamější řeči bylo nazváno asi jako ‚stín Boha', a že se na ně smí vstoupiti jen bosýma nohama. Viděla jsem tam také horu celou z červeného písku, na které přece rostly velmi krásné plody ajv.

VI

O MODLITBĚ NA NAROZENÍ MARIE PANNY.

MĚLA JSEM nejedno zjevení o sv. Brigittě, a byla mně sdělena četná poznání, kterých dostalo se této Světici od Marie o jejím početí a narození. Vzpomínám si ještě, že jí svatá Panna řekla: „Budou-li těhotné ženy oslavovati předvečer svátku Jejího narození postem a zbožnou modlitbou devíti Zdrávas ke cti Jejího devítiměsíčního prodlévání v lůně mateřském, a budou-li tuto pobožnost opakovati častěji za svého těhotenství, a zvláště v předvečer svého slehnutí, a přijmou-li při tom nábožně svaté svátosti, že přednese jejich modlitbu Bohu, a že vyprosí jim šťastný porod i za nejtěžších okolností.“

Mně pak řekla svatá Panna, zjevivši se mně a blížíc se ke mně, mezi jiným toto: kdo dnes odpoledne se pomodlí ve zbožné lásce devět Zdrávas ke cti Jejího devítiměsíčního prodlévání v lůně mateřském a Jejího narození, a tuto pobožnost bude konati po devět dní, ten že denně podá po devíti květech do kytky, kterou Ona v nebi přijme a odevzdá Nejsvětější Trojici, aby modlícímu se vyprosila tím milosti. — Později cítila jsem, jako bych byla vytržena do výše mezi nebe

a zemi. Země ležela pode mnou pusta a temna, a v nebi viděla jsem mezi kůry Andělův a řády Světců přesvatou Pannu před trůnem Božím. Viděla jsem, že z pobožností a modliteb země se budují pro Ni dvě slávobrány, dva čestné trůny, z nichž vyrůstaly posléze kostelní paláce, ano celá města. Bylo podivuhodno, že tyto budovy, jak jsem viděla, byly celé sestaveny z bylin, květin a věnců, jejichž různé druhy vyznačovaly způsob i cenu modlitby jednotlivých lidí i celých obcí. Viděla jsem, že Andělé a Svatí přijímají to všecko z rukou modlících se a nesou vzhůru.

VII

OČISTNÁ OBĚŤ SVATÉ MÁTEŘE ANNY.

NĚKOLIK NEDĚL po narození Mariině viděla jsem Joachima a Annu putovati s Dítětem do Chrámu, aby tam obětovali. Ze zbožné vděčnosti k Bohu, jenž odňal od nich dlouholetou neplodnost, obětovali své Dítě v Chrámě, jako později přesvatá Panna Dítě Ježíše podle Zákona v Chrámě obětovala a vykoupila.*) Druhého dne po svém příchodu přinesli oběť, a už tehdy učinili slib, že po několika letech Dítě zcela zasvětí Chrámu. Pak vrátili se s Dítětem do Jerusalema.

*) Dle Zákona Božího (III. Mojž. 12) byla židovská žena po narození děvčete po 80 dní nečista, tak že nesměla se dotknouti žádné posvátné věci ani jíti do chrámu ani z domu vycházeti po tu dobu, dokud v chrámě nepřinesla oběti na své očistění. U zámožné ženy byl touto obětí roční beránek pro oběť zápalnou a holubička nebo hrdlička pro oběť za hříchy. Matce chudé bylo lze přinésti jen dvě holubičky nebo dvě hrdličky, jednu pro oběť zápalnou a jednu pro oběť za hříchy.

OBĚTOVÁNÍ PŘESVATÉ PANNY MARIE.

I

PŘÍPRAVY V DOMĚ SVATÉ ANNY.

Dne 28. října r. 1821 ctihodná sestra A. K. Emmerichova bdíc a ve stavu jasnozření, vypravovala:

DÍTĚ MARIA bude už jistě brzy odvedeno do Jerusalema do Chrámu.*) Již před několika dny viděla jsem jednou, jak Anna v jedné komůrce svého domu měla před sebou tříleté Dítě Marii, a jak vyučujíc je modlitbě, připravovala je, poněvadž už brzy as přijdou kněží, aby Dítě vyzkoušeli, možno-li je přijmouti do Chrámu. Dnes jest v domě Annině slavnost přípravy. Jsou zde hosté, příbuzní, muži, ženy, také děti. Jsou tu též tři kněží, jeden ze Seforis, synovec otce Annina, druhý z Nazareta, a třetí z městečka, které asi čtyři hodiny vzdáleno od Nazareta, leží na jakési hoře. Jméno toho

*) Obětování Marie P. v chrámě a Její pobyt tamže jest církevní autoritou dostatečně zaručen. Dne 21. listopadu slaví se všeobecně Mší sv. i officiem památka Obětování Marie Panny. Již z dob apoštolských jest svědkem této tradice biskup Evodius (Niceph. Histor. Eccles. 1. II. c. 3). Řehoř Nyss., Epifanius, Řehoř z Nikom., Řehoř Thessal, Jan Damašk., a jiní svatí otcové dosvědčují totéž. Řecká církev slaví tento svátek aspoň už po jedenácté století. — Dokonce i v Koranu (Sura Imram, v. 31 a n.) líčí se obšírně pobyt Mariin ve chrámu.

městečka počíná hláskou ‚Ma . . .' Tito kněží přišli, dílem aby zkoušeli Dítě Marii, schopno-li jest zaslíbiti se službě chrámové, a dílem aby ukázali, co na jeho šatečkách třeba zhotoviti dle určitého chrámového střihu. Oblek byl trojí, každý jiné barvy, a každý sestával ze sukénky, náprsníčku a pláštíku. K tomu náležely ještě dva otevřené věnce z hedvábí a z vlny, a korunka nahoře uzavřena obloučkem. Jeden z kněží sám přistřihl některé části tohoto oděvu, a nařídil všecko, jak čeho bylo třeba.

Po několika dnech, dne 2. listop., vypravovala ctihodná sestra dále:

Dnes viděla jsem velikou slavnost v domě rodičů Mariiných. Nevím však, stalo-li se to právě v tento den, či byl-li mně obraz jen ještě jednou opakován, neboť již v posledních třech dnech viděla jsem takové věci, ale zase mně vymizely z paměti pro rozličná utrpení a vyrušování. Ti tři kněží byli ještě v domě a kromě nich ještě mnoho příbuzných a jejich dcerušky, jako na př. Maria Heli a její sedmiletá dceruška Maria Kleofášova, která jest mnohem statnější a silnější než Dítě Maria. — Maria jest velmi něžna, a má rusavě světlé, hladké, na konci zkadeřené vlasy. Umí už čísti, a všickni žasnou nad moudrostí jejích odpovědí. Maraha, sestra Annina ze Seforis, jest také zde s dceruškou a kromě ní jiné příbuzné s malými děvčátky.

Šatečky Mariiny, částečně od kněží střižené, ušily ženy. O této slavnosti oblekly je Dítěti v různých dobách, a při tom dávali mu všelijaké otázky. Všecko to dálo se slavnostně a vážně, a třeba že staří kněží konali to s vlídným úsměvem, přece nebylo lze přítomným tu a tam potlačiti podivení nad moudrými odpovědmi Mariinými, a rodičům Jejím slzí radosti.

Slavnost konala se ve čtyřhranné komnatě vedle jídelny. Světlo padalo otevřeným otvorem ve stropě, který byl potažen florem. Na zemi byl rozprostřen

červený koberec a na něm stál oltář s červenou a bílou pokrývkou, na němž čaloun s vyšitým nebo všitým obrazem*) opřen byl o jakousi schránku, obsahující svitky Písma sv. a modliteb, zakrývaje ji jako oponka. Před tímto oltářem, na němž kromě těch tří slavnostních obleků Mariiných ležely ještě jiné látky, které příbuzné věnovaly do výbavy Dítěte, stál, na stupních vyvýšen, jakýsi malý trůn. — Joachim a Anna a ostatní členové příbuzenstva byli zde shromážděni. Ženy stály poněkud vzadu, a malá děvčata po boku Mariině. — Kněží vstoupili bosýma nohama. Bylo sice přítomno pět kněží, ale jen tři z nich, oblečeni v obřadní roucha, vykonávali obřady. Jeden z kněží bral s oltáře šatečky po částech, vysvětloval jejich význam a podával je Annině sestře ze Seforis, která je oblékala Dítěti.

Oblékla jí nejprve žlutavou háčkovanou sukýnku, a přes ni pestrý, na prsou tkanicemi zdobený škapulíř čili náprsník. Přehodil se kolem krku, a pak se kolem těla sešněroval. Na to oblékla jí hnědý plášť

*) Byl to obraz muže, tuším že Mojžíšův. Byl zahalen do širokého pláště modlitebního, který nosil, šel-li na horu, aby si od Boha něčeho vyžádal. Na obraze nedržel Desek Zákona v rukou, nýbrž měl je zavěšeny po boku nebo na rukou. Mojžíš byl velmi veliký a širokých ramenou. Měl ryšavé vlasy. Jeho hlava byla velmi vysoká a špičatá jako homole cukru, nos veliký a ohnutý. Na širokém čele měl nahoře dva výčnělky, podobné rohům, které byly k sobě obráceny. Nebyly tak tvrdé jako rohy zvířat, byly potaženy měkce kůží a byly jako žebérkované nebo pruhované; jako dva nahnědlé vrásčité hrbolky vyčnívaly jen maličko z čela. Měl je už jako dítě v podobě malých bradaviček. Dodávaly mu podivuhodného vzezření. Pohled na ně byl mně skoro nepříjemný, poněvadž mně bezděky připomínaly obrazy Satanáše. Viděla jsem nezřídka takové hrbolky na čelech starých proroků a mnohých starých poustevníků. U některých také jen jeden hrbolek uprostřed čela. — Vypravujíc o útěku do Egypta zmínila se o podobné oponě s obrazem, myslila však, že představuje Melchisedecha. —

s výkrojky pro ruce, které však zakrývaly ústřižky látky na ramenou přišité a dolů visící. Plášť byl kolem krku vystřihnut, od prsou však až dolů uzavřen. Maria byla obuta do hnědých sandálů se zelenými tlustými podešvemi. Její červenavě zlatisté, na konci skadeřené vlasy byly hladce sčesány. Kolem hlavy jí ovinula věnec z bílé vlny nebo z hedvábí, do něhož v jistých mezerách byla vpletena pruhovaná péra, na prst široká a do vnitř zahnuta. Znám tam v tom kraji ptáka, s něhož jsou tato péra. Na to přehodila Dítěti přes hlavu veliký popelavě šedý čtverhranný šátek, který ji zahaloval a pod pažemi se zapínal, tak že ruce v něm spočívaly jako ve dvou okách. Vypadal jako plášť, kterého se užívalo při vykonávání pokání, při modlitbě a na cesty.

Když Maria stála takto oblečena, kladli jí kněží rozmanité otázky, které se vztahovaly na způsob života chrámových panen. Kromě jiných věcí řekli: „Tvoji rodiče zaslíbivše tě Chrámu učinili slib, že nebudeš požívati ani vína ani octa ani hroznů ani fíků; co chceš ještě sama připojiti k tomuto slibu? to si rozmysli při hostině.“ — Židé však, a zvláště židovská děvčata, pili rádi ocet, a také Maria ho ráda pila.*)

Když bylo Marii dáno více podobných otázek, svlékli jí první šat a oblekli druhý. Nejprve blankytnou sukýnku, bohatěji zdobený náprsník, bledě-modrý pláštík, bílý jako hedvábí se třpytící závoj se záhyby složenými v týle jako závoj jeptišek, který byl na hlavě připevněn věnečkem z pestrých hedvábných poupátek se zelenými lístečky. Na to položili jí kněží závoj přes obličej, který byl nahoře stažen jako kápě. Byly na něm v jistých mezerách upevněny tři sponky, které bylo lze do zadu hlavy přišpendliti, a tak bylo lze závoj ze třetiny, z polovice, nebo zcela s obličeje

*) Ve IV. Mojž. 6, 3. stojí psáno, že těm, kteří se zaslíbili Bohu, jest se zdržovati octa.

odcloniti. Byla poučena, jak se závojem tím si počínati, jak ho při jídle zdvihati a zase spouštěti, jak, je-li tázána, odpovídá-li atd. Byla poučena také o všelijakých jiných pravidlech a zvycích při jídle, k němuž se teď do sousední místnosti celé shromáždění odebralo.

Při jídle seděla Maria mezi dvěma kněžími, třetí seděl naproti ní. Ženy a děvčata seděly na jednom konci stolu, odděleny od mužů. Za jídla bylo Dítě ještě častými otázkami a odpověďmi zkoušeno, jak činiti se závojem. Také jí řekli: „Teď ještě smíš všech jídel požívati" a podávali jí rozmanitých pokrmů, aby ji zkoumali ve zdrželivosti. Avšak Maria brala si jen málo z několika málo pokrmů, a dětskou moudrostí svých odpovědí budila v nich veliký úžas. Za jídla i za zkoušky viděla jsem Anděly po jejím boku, kteří jí ve všem skytali pomoci a pokynů.

Po jídle odebrali se opětně všichni do místnosti před oltář, kde Dítě ještě jednou svlékli a oblékli pak do slavnostního roucha. Tímto oblekem byla fialově modrá, žlutě květovaná sukýnka, přes niž se oblékl pestře vyšívaný náprsník nebo živůtek, který končil do špičky a na obou bocích sešit se zadní půlkou, sukýnku nabíral. Přes to přehodil se fialově modrý pláštík, širší a slavnostnější než pláště předešlé, který byl vzadu na konci zaokrouhlen a vůbec trochu táhlý. Plášť měl v předu na každé straně od shora dolů tři stříbrem vyšité pásky, a mezi nimi jako rozhozená zlatá poupátka růží, na prsou byl spiat tkanicí, která, aby netlačila, byla provléknuta knoflíkem na náprsníku upevněném. Až pod náprsník byl plášť otevřen a vzdouval se na obou stranách ve dva záhyby, v nichž spočívaly ruce. Od náprsníku počínaje byl plášť zapiat knoflíky nebo háčky, a poněvadž okraje byly spojeny, bylo odtud dolů viděti pět pásků vyšívání. Také lem byl vyšit. Zadní polovina pláště splývala v bohatých záhybech, které bylo viděti po obou stranách podle

ramenou. — Potom vložili jí na hlavu veliký třpytivý závoj, který s jedné strany jevil se oku bílým a s druhé fialověmodrým. Koruna, kterou jí tentokráte postavili na hlavu, byla z tenkého, širokého obloučku, jehož hořejší okraj, širší než spodní, měl zoubky a knoflíčky. Tato korunka byla nahoře uzavřena pěti sponkami, které sbíhaly se v knoflík. Přes tyto sponky bylo nataženo hedvábí, kdežto kroužek koruny, který uvnitř se leskl zlatem, byl ozdoben růžičkami z hedvábí a pěti perlami nebo drahými kameny.

V tomto slavnostním rouchu, jehož význam jí také kněz při každém jednotlivém kousku byl vyložil, přivedli Marii na schodovitý výstupek a postavili před oltář. Děvušky stály jí po boku. Prohlásila nyní, k jakému odříkání se ve službách Chrámu zavazuje. Že nebude jísti ani masa ani ryb, že také nebude píti mléka, nýbrž jen nápoj připravovaný z vody a ze dřeně jistého sítí, který pijí chudí lidé v Zaslíbené Zemi, jako u nás na venkově vodu rýžovou nebo ječmennou; někdy že si přimísí do vody šťávy terebintové. Tato šťáva jest jako bílý olej, táhne se, velmi občerstvuje, nemá však té jemné chuti jako balšám. Odříkala se všeho koření a nechtěla jísti žádného ovoce vyjma jistých žlutých jahod, které rostou v hrozníčkách. Znám je dobře, jedí je tam děti a chudší lidé. Dále slibovala, že bude spáti na holé zemi a třikrát v noci vstávati k modlitbě. Jiné panny vstávaly jen jednou v noci.

Rodiče Mariini byli hluboce dojati Jejími slovy. Joachym vzal Dítě do náručí a zvolal: „O mé drahé dítě! To jest příliš tvrdé, budeš-li žíti tak přísně, tvůj starý otec tě již nikdy ani nespatří“. Toho všeho nebylo lze vyslechnouti bez pohnutí. Kněží však jí řekli, aby jako druhé panny jen jednou v noci vstávala k modlitbě, a stanovili jí ještě jiné zmírňující podmínky, na př. aby o velikých svátcích jedla ryby. V Jerusalémě v dolejší části města byl veliký rybí trh. Voda se tam přiváděla z rybníka Bethhesdy. Když

jednou rybník ten vyschl, zamýšlel Herodes Veliký vykopati studnu a postaviti vodovod, výdaje pak hraditi prodejem posvátných rouch a nádob chrámových. Z toho div že nevypuklo povstání. Se všech končin země přišli do Jerusalema Essenové a vzepřeli se tomu; neboť Essenové měli dozor nad kněžskými rouchy, to mně teď náhle přišlo na mysl. — Dále mluvili kněží k Dítěti Marii: „Mnohé z ostatních panen, které bez výbavy a bez platu za stravu jsou přijaty ke Chrámu, jsou se svolením rodičů zavázány, jakmile to dovolí jejich síly, práti kněžská krví potřísněná roucha, a jiné hrubé vlněné látky. Jest to těžká práce, a nejednou při ní krvácejí ruce, tobě však není toho třeba, poněvadž tvoji rodiče tě budou při Chrámě vydržovati". Maria prohlásila na to bez váhání, že také tuto práci ráda bude konati, bude-li pokládána toho hodnou. Za takového zkoumání a odpovídání byla slavnost obláčky ukončena. Za posvátného toho úkonu viděla jsem Marii často zdánlivě tak vyrůsti mezi kněžími, že byla vyšší než oni, v čemž zjevil se mně obraz Její moudrosti a milosti. Kněží nevycházeli z radostného úžasu.

Na konci úkonu viděla jsem prvního kněze žehnati Marii. Stála na povýšeném malém trůnu mezi dvěma kněžími, ten, jenž jí žehnal, stál naproti ní, druzí dva pak za ním. Kněží modlili se střídavě ze svitků, a první kněz jí žehnal rukama nad ní vztaženýma. — Při tom byl mi dopřán podivuhodný pohled do vnitra svatého Dítěte Marie. Viděla jsem, že požehnáním knězovým jest jako celá prozářena, a pod Jejím Srdcem spatřila jsem v nevýslovné Slávě týž zjev, který jsem zřela pozorujíc NEJSVĚTĚJŠÍ v Arše Úmluvy. V zářícím obrysu podoby kalichu Melchisedechova viděla jsem nevýslovné skvoucí tvary Požehnání. Bylo to jako pšenice a víno, jako tělo a krev, které se snaží sjednotiti. Zároveň jsem viděla, jak nad tímto zjevem Její Srdce se otevřelo jako dvéře chrámové, a jak do tohoto Jejího otevřeného Srdce

vešlo TAJEMSTVÍ, kolem něhož utvořil se jakýsi baldachýn z rozličných významných drahých kamenů, a bylo to, jako bych viděla Archu Úmluvy vcházeti do Velesvatyně Chrámu. Když se to stalo, tu uzavíralo Její Srdce takřka největší Poklad, který tehdáž byl na zemi. Neviděla jsem ho už, viděla jsem jen svaté Dítě, proniklé leskem žhavé vroucnosti. Viděla jsem ji jako proměněnou a jako nad zemí se vznášející. — Při tomto zjevení jsem poznala, že také jeden z kněží*) vnuknutím Božím dospěl vnitřního přesvědčení, že Maria jest VYVOLENOU NÁDOBOU TAJEMSTVÍ SPÁSY, neboť viděla jsem, že zasáhl ho paprsek z Požehnání, které, jak jsem viděla, obrazně vešlo do ní.

Kněží přivedli nyní požehnané Dítě v jeho nejslavnostnějším rouchu k pohnutým rodičům. Anna pozdvihla Marii k prsoum a políbila ji se slavnostní něžností. Joachim, hluboce dojat, podal jí vážně a uctivě ruku. Starší sestra Mariina objala požehnané a slavnostně přistrojené Dítě mnohem živěji než Anna, jež si ve všem počínala rozvážně a umírněně. Maria Kleofášova, malá net svatého Dítěte, vzala ji, jako to dělávají všecky děti, radostně kolem krku.

Když pak všichni přítomní byli Dítě takto pozdravili, svlékli jí slavnostní roucho, i objevila se zase v obvyklém oděvu.

K večeru navrátila se většina přítomných, mezi nimi také kněží, do svých domovů. Viděla jsem je ještě stoje posvačiti, na nízkém stole stály malé misky a šálky s malými chleby a s ovocem. Pili všichni z jednoho poháru. Ženy jedly zvláště.

*) Vypravujíc totéž v r. 1820. pronesla mínění, že to byl Zachariáš.

II

ODCHOD MARIIN Z OTCOVSKÉHO DOMU.

VSTOUPILA JSEM do domu rodičů Mariiných v době noční. Viděla jsem, že příbuzní ještě většinou spí. Rodina pak konala přípravy na cestu. Několikaramenná visací lampa hořela před ohništěm. Pomalu viděla jsem všecky obyvatele domu v činnosti.

Joachim byl už včera ráno napřed poslal do Chrámu služebníky s obětními zvířaty; po pěti z každého druhu a nejkrásnější které měl. Bylo jich celé krásné stádo. Teď viděla jsem ho, že nakládal cestovní potřeby na soumara, který stál před domem. Obleky Mariiny byly hezky srovnány do jednotlivých vaků a na zvíře upevněny zároveň s dary pro kněze. Soumar dostal pořádný náklad. Střed jeho zad pokrýval široký vak, který byl pohodlným sedadlem. Anna a ostatní ženy všecko už srovnaly do uzlíků, které bylo lze lehce umístniti. Viděla jsem však také rozličné koše viseti po obou bocích osla. V jednom z těchto košů, který byl břichatý jako polévkové hrnce bohatých lidí a měl kulaté víko, jež v poloviče rozděleno se otvíralo, byli ptáci zvící koroptve.

Ostatní koše, jako putny, v nichž se nosí hrozny, obsahovaly rozmanité ovoce. Když měl osel celý náklad, natáhli přes všechno velikou pokrývku, na níž visely tlusté třapce. —

V domě viděla jsem vše v činnosti, jak to bývá před cestou. Viděla jsem mladou ženu, starší sestru Mariinu, s lampou čile sem a tam choditi. Viděla jsem, že její dcera Maria Kleofášova většinou se jí drží po boku. Zpozorovala jsem ještě jednu ženskou, kterou jsem pokládala za služku. Viděla jsem, že také dva kněží jsou ještě v domě. Jeden z nich byl velmi starý muž, měl na hlavě kapuci, která na čele vybíhala do špičky a uši zakrývala laloky. Jeho vrchní oděv byl kratší než spodní a na něm visely řemeny jako nějaká štola. Byl to týž, jenž včera hlavně zkoušel Marii a jenž jí žehnal. Také teď ještě viděla jsem ho říkati Dítěti mnohá ponaučení. Maria, jíž bylo něco přes tři leta, byla něžná a útlá a přec už tak vyrostlá jako u nás dítě pětileté. Měla červenavě světlé, hladké, na konci však zkadeřené vlasy, a delší než sedmileté dítě Marie Kleofášova, jejíž světlé vlásky byly krátké a kudrnaté. Děti jako dospělí měli na sobě většinou všichni dlouhé šaty z nahnědlé nebarvené vlny.

Mezi všemi přítomnými budili mou pozornost zvláště dva pacholíci, kteří jak se zdálo, ani k rodině nepatřili, a také se žádným z nich neobcovali. Vypadalo to, jako by jich nikdo ani neviděl. Byli však velmi milí a líbezní se svými světlými, kučeravými vlasy a se mnou hovořili. — Měli už knihy, myslím, že na učení. Malá Maria neměla knihy, třeba že už uměla čísti. Nebyly to však takové knihy, jaké máme my, nýbrž byly to dlouhé, as půl lokte široké pruhy, navinuté na hůlku, na jejíchž obou koncích vyčníval knoflík. — Větší z obou pacholíků otevřel svůj svitek, přiblížil se ke mně a přečetl a vysvětlil mně něco z tohoto svitku. Byla to zlatá písmena, mně zcela ne-

povědomá, nespojovaná, obráceně psaná, a každé písmě, zdálo se mně, znamenalo celé slovo. Řeč zněla mně zcela cize, rozumněla jsem však přece. Bohužel, zapomněla jsem teď, co mně vysvětloval, bylo to něco o Mojžíšovi; snad si zase vzpomenu. Menší pacholík držel v rukou svůj svitek jako hračku, hopkoval po dětsku sem a tam, a pohrával si svým svitkem, mávaje jím ve vzduchu. Ani nepovím, jak milé mně byly tyto děti; byly jinačí než všichni přítomní, a tito, jak se zdálo, ani jich nepozorovali.

Takto mluvila vypravovatelka s dětinským zalíbením dlouho o těchto pacholících, nemohouc přesně stanoviti, kdo vlastně byli. Když však byla pojedla a nějakou chvíli spala, řekla rozpomínajíc se:

Tyto pacholíky viděla jsem v duchovním smyslu, tenkrát tam nebyli přítomni přirozeným způsobem. Byli jen obrazy proroků. Starší nesl svitek velmi vážně. Ukázal mně v něm místo ve třetí kapitole II. knihy Mojžíšovy, jak Mojžíš vidí v hořícím keři Hospodina, který mu praví, aby zul obuv. Vysvětlil mně toto místo, že jako keř hoří a neshoří, tak že teď také vzplanul Oheň Ducha Svatého v Dítěti Marii a že ona s nevědomostí pravého dítěte nese tento svatý Plamen v Sobě. Naznačovalo to také blížící se spojení Božství s člověčenstvím. Oheň že jest obrazem Boha, keř obrazem lidí. Také sezutí obuvi vysvětlil mně pacholík, nevzpomínám si však už dobře výkladu; znamenalo to tuším, že nyní se odloží schrána, aby Podstata vystoupila, že Zákon se naplní, a že jest tuto více než Mojžíš a Proroci. Druhý pacholík nesl svitek na tenké hůlce jako praporeček ve větru se třepotající; to znamenalo, že Maria nyní radostně se dává na svou cestu, na svou dráhu životní, že se podjímá úkolu, státi se MATKOU VYKUPITELOVOU. Tento pacholík počínal si jako dítě, a pohrával si svým svitkem. To znamenalo dětskou nevinnost Marie, na Níž spočívala tak veliká přípověď, a Jež majíc tak svaté určení, přece si hrála

jako dítě. — Vlastně mně tito pacholíci vysvětlili sedm míst ze svých svitků, avšak v tom vyrušování, které mne stále obklopuje, vypadlo mně všecko z paměti, kromě toho, co jsem řekla. — O můj Bože, zvolala tu vypravovatelka, jak krásné a hluboké, jak prosté a jasné je vše, co zřím, a nejsem s to, abych to řádně vypravovala a nemohu než přemnoho zapomenouti pro ty bídné odporné věci tohoto ubohého života.*)

As před rokem, v polovici listopadu r. 1820, vypravovatelka sdělujíc vidění o obětování Marie zmínila se také o zjevení prorockých pacholíků, a to za těchto okolností:

Dne 16. listopadu večer položili nedaleko lože A. K. Emmerichovy, jež spala, kajícný pás, který jakýsi člověk, toužící po sebemrtvení, ale moudrého duchovního vedení zcela postrádající, sám si zhotovil z těžkého koženého, hřeby probitého řemene, který však, poněvadž to bylo přehnáno, sotva hodinu vydržel na sobě. — Sotva že řemen položili asi dva střevíce od spící Emmerichovy, odtrhla rychle od něho ruce řkouc: „To jest zcela nerozumno a nemožno; sama také vnitřním vnuknutím vybídnuta, nosila jsem v dřívějších letech po dlouhou dobu takový kajícný pás, abych

*) Člověk se až ulekne té násilnosti, kterou se padlý život zmocňuje člověka, uváží-li, co že této omilostněné duši bylo zapomenouti pro pozemskost, které nemilovala. Každý rok v této době viděla obraz odchodu Mariina do Chrámu, a pokaždé zasahovali do té události nějak oba proroci, v podobě pacholíků se zjevujíce. Nevidí jich však ve zjevení v jejich skutečném věku, nýbrž ve věku dětském, poněvadž události nesúčastnili se osobně, nýbrž měli při ní jen význam symbolický. Uvážíme-li pak, že také malíři na historických obrazech takové osoby, které mají jen osvětliti nějakou pravdu, zpravidla zobrazují ne v jejich skutečné podobě, nýbrž v podobě hochů, geniů nebo andělů, vidíme, že tento způsob malby není jejich básnickým objevem, nýbrž že spočívá přímo ve zjevech samých; neboť také naše Vidoucí neobjevila tohoto zjevu, ale byl jí tak ukázán.

se mrtvila a přemáhala, ten však byl ze zcela krátkých, hustě stojících bodlin z mosazného drátu. Tento pás zde však skoro usmrcuje, ten člověk sám si ho udělal velmi namáhavě, měl ho však na sobě jen jednou po několik minut. Bez dovolení rozumného duchovního vůdce nesmí se nikdy nic takového činiti; toho ovšem on nevěděl, neboť ve svém postavení neměl vůbec žádného duchovního vůdce. Takové přehánění více škodí než prospívá".

Následujícího jitra, vypravujíc noční vidění, která měla na způsob cesty ve snu, jejímž zakončením byl vynořivší se obraz odchodu Mariina do Chrámu, řekla sdělivši mnoho jiných věcí: „Potom přišla jsem do Jerusalema, nevím už přesně, v které době, byl to však obraz z doby starých židovských králů. Zapomněla jsem toho. Potom bylo mně putovati k Nazaretu, do domu sv. Máteře Anny. Před Jerusalemem přidružili se ke mně dva pacholíci, ubírali se touž cestou; jeden z nich nesl svitek Písma velmi vážně; mladší však měl svitek připevněný k hůlčičce a pohrával si jím vesele ve větru jako praporečkem. Rozmlouvali se mnou radostně o náplni času, o níž jest řeč v jejich proroctvích, neboť byli obrazy proroků. Měla jsem u sebe ten přemrštěný kajícný pás onoho člověka, který mně včera přinesli, i ukázala jsem ho, nevím už z jakého podnětu, jednomu z těchto pacholíků proroků, který byl obrazem Eliáše. Ten však mně řekl: „To jest pás mučednický, který není dovoleno nositi. Na hoře Karmelu jsem také zhotovil a nosil pás a zanechal jsem ho všem synům svého řádu, Karmelitánům. Tenhle pás ať nosí onen člověk, bude mu mnohem užitečnějším".

Potom ukázal mně pás zšíří ruky, na němž byly nakresleny všelijaké písmeny a čáry, které znamenaly rozličná sebepřemáhání a bojování a ukazoval na rozličná místa řka: „Toto mohl by nositi onen člověk po osm dní, toto jeden den . . ." — ach, přála bych si, aby ten dobrý člověk to věděl!

Když jsme se přiblížili k domu svaté Máteře Anny, a já jsem chtěla vstoupiti, nebyla jsem s to, a můj Vůdce, můj Anděl Strážný mně řekl: „Jest třeba, abys nejprve se mnoha věcí zbavila, jest třeba, aby ti bylo devět let". Nevěděla jsem, jak bych to dokázala, on však mně pomohl, nevím už ani jak; tři leta bylo však třeba úplně z mého života vymazati, ona tři leta, kdy jsem byla tak marnivou na svůj oděv a pořád chtěla jsem býti jen švarnou dívčicí. — Bylo mně tedy náhle devět let, i mohla jsem nyní s pacholíky proroky vejíti do domu. Tu vyšla proti mně tříletá malá Maria, a měřila se se mnou, a byla tak veliká jako já, když přistoupila ke mně. Ach! byla tak vlídná, tak milá, a přece tak vážná!

Hned po té stála jsem v domě u pacholíků proroků. Zdálo se, že nás nepozorují, také jsme nikomu nepřekáželi. Proroci, kteří přece už před mnoha sty lety byli starci, nedivili se pranic, že jsou zde mladými hochy, a já, jež jsem přece už jeptiškou několik a čtyřicet let, nedivila jsem se také nic, že jsem teď takovým malým, devítiletým selským děvčetem. Jsem-li mezi těmito svatými lidmi, nedivím se ničemu, než zaslepenosti a hříšnosti lidí".

Potom vypravovala o přípravách na cestu Mariinu do Chrámu, jako všecka leta touto dobou. —

Že bylo třeba, aby vstoupila do obrazu s pocitem, že jest devítiletým dítětem, má bezpochyby důvod ten, že ve skutečnosti nebyla přítomna právě tak, jako proroci, a proto že byla přenesena do věku dětského; hoši znamenali vyplnění proroctev, ona pak patření na toto vyplnění. — Cítila se zvláště nucena, odložiti ty tři roky, kdy byla trochu marnivou na své šaty. To zdá se míti příčinu v tom, že Maria o této události byla oblečena v různé slavnostní obleky, a Patřící bylo hleděti na ně se stejnou pokorou jen dle jejich duchovního významu. — Že Dítě Maria se s ní měří, znamená asi: jen v tomto svém nevinném věku

dětství možno ti na tuto svatou událost prostě a důstojně patřiti; nebo také: hleď, mně jsou tři leta a tobě devět, a přec jsem zrovna tak velká jako ty, neboť svým nitrem převyšuji svá leta . . .

III

CESTOU DO CHRÁMU.

VIDĚLA JSEM, že s úsvitem dne vydali se na cestu do Jerusalema. Dítě Maria byla tak žádostiva Chrámu, že vyšla spěšně z domu směrem k soumarům. Pacholíci proroci a já jsme stáli u dveří a hleděli za ní. Pacholíci ukazovali mně ještě některá místa ve svých svitcích; jedno z nich obsahovalo, jak nádherný jest Chrám, jak však Tato ještě něco nádhernějšího v sobě chová . . .

Výprava měla dva soumary. Jednoho osla, který měl veliký náklad, vedl služebník, vždy kus před průvodem. Na druhém oslu, který měl také náklad a stál před domem, bylo upraveno sedadlo, a na něj posadili Marii. Byla oblečena v tu prvou žlutavou sukýnku a byla zahalena do velikého závoje nebo plachetky do nepohody, která byla kolem těla ovinuta, tak že paže v ní spočívaly. Joachim vedl osla a držel v ruce dlouhou hůl s velikým kulatým knoflíkem nahoře, podobnou holi poutnické. Anna šla s malou Marií Kleofášovou kousek napřed. Jedna služka šla celou cestu s nimi. Kromě toho vyprovodilo je kus cesty několik žen a dětí. Byly to příbuzné, které se odlučovaly tam, kde se od-

chylovaly cesty k jejich domovům. Také jeden z kněží provázel poutníky kus cesty.

Měli sice s sebou svítilnu, ale viděla jsem, že mým očím její světlo zcela mizí před oním světlem, kterým jsem vídala v nočních obrazech cest svaté Rodiny a také jiných Světců cestu kolem nich ozářenu, nepozorujíc však, že by také oni toto osvětlení viděli. S počátku bylo mně, jako bych s pacholíky proroky kráčela za Dítětem Marií, a později, když šla pěšky, Jí po boku. Pacholíky však slyšela jsem čas od času zpívati Žalm XLIV.: Eructavit cor meum verbum... a Žalm XLIX.: Deus, deorum Dominus, locutus est... a dověděla jsem se od nich, že tyto Žalmy budou zpívati dva chory, až Dítě bude přijímáno ve Chrámě. Že to pak uslyším, až tam přijdou.

Cesta, jak jsem viděla, vinula se s počátku s pahorku, pak zase stoupala. Když už bylo ráno a bílý den, viděla jsem průvod zastaviti u studánky, z níž vytékal potok; byla tam louka. Cestující odpočívali u balšamového křoviska. Pod takovými balšamovými křovisky byly vždy postaveny kamenné misky, do nichž se sbíral kapající balšám, kterým se pocestní občerstvovali a kterým si plnili čbánečky. Byla tam také křoviska s nějakými bobulemi, které si trhali a jedli. Také malé chleby jedli. Zde už zmizeli pacholíci proroci. Jeden z nich byl Eliášem, druhý, jak se mně zdálo, Mojžíšem. Dítě Maria ovšem je viděla, neříkala však ničeho. Viděla je asi tak, jako člověk v dětství vídává u sebe zjevení svatých dětí, a v dospělejším věku zjevení svatých panen a paniců, nesděluje toho nikomu, poněvadž v takovém stavu jest zcela tich a usebrán.

Později viděla jsem je zajíti do osamělého dvorce, kde dostalo se jim dobrého přijetí i pohoštění. Jak se mně zdálo, bydleli zde jejich příbuzní. Odtud poslali malou Marii Kleofášovu domů. — Ten den viděla jsem je ještě několikráte na této pouti, která je dosti

obtížna. Jdou přes hory a doly. Často leží chladná mlha a rosa v údolích, leč vidím také, že někdy ubírají se výsluním a tam jest teď samý květ.

Dříve než přišli na nocleh, překročili říčku. Nocovali v hospodě na úpatí hory, na níž leželo město. — Bohužel nelze mi už jména tohoto města určitě jmenovati. Viděla jsem je také při jiných cestách svaté Rodiny, a proto se ve jméně velmi snadno zmýlím. Řeknu tedy, ne však zcela jistě, jen tolik: Putovali as tou cestou, kterou Ježíš kráčel v září svého třicátého roku z Nazareta do Bethanie a pak ke křtu Janovu; toutéž cestou ubírala se také svatá Rodina na útěku z Nazareta do Egypta. První zastávku na tomto útěku učinili v Nacaře, v malé vesničce, která leží mezi Masalothem a městem na výšině položeném, a to blíže tohoto města. Vidím pořád kolem dokola tolik měst a vsí, jejichž jména slyším, že tato jména velmi snadno zaměňuji. To město vysoko položené jest roztroušeno po svahu hory, ačli k němu náležejí všecky ty části, v něž je rozděleno. Jest v něm bída o vodu, kterou dlužno nahoru tahati provazy. Jsou tam staré, polosbořené věže. Na temeni hory jest věž jako hlídka nějaká a pak nějaké stavení s velikými trámy a provazy, aby se vytahovaly věci z níže ležících částí města. S tím množstvím provazů vypadá to skoro jako lodní stěžně. Od paty hory jest nahoru jistě hodina. Avšak oni se uchýlili do hospody dole pod horou. S této hory jest velmi daleko viděti. V jedné části města bydleli pohané, kteří byli jaksi otroky Židů, a kterým bylo konati rozmanité robotné práce; tak na př. pracovali na stavbě chrámu a jiných budov.*)

*) Z polohy města a ze zmínky o těchto dílem pohanských obyvatelích jakož i o tom, že Ježíš ve svém 30. roce tímto směrem se ubíral ke křtu, možno souditi, že město to bylo Endor, neboť v denních svých viděních z učitelského života Ježíšova viděla Ho v polovici září prvního roku učitelské činnosti na cestě ke křtu v malé vesnici pod Endorem

Dne 4. listopadu r. 1821. řekla:

Dnes večer viděla jsem Joachima a Annu s Dítětem Marií, se služkou a služebníkem, který často s oslem těžkým břemenem obtíženým je předcházel, přijíti do hospody dvanáct hodin od Jerusalema. Zde se setkali se stádem obětních zvířat, které poslali napřed, které však ihned táhlo dále; Joachim byl zde asi dobře znám, byl jako ve svém. Jeho obětní zvířata se vždycky zde zastavovala. Zde také byl, když se od pastýřů, kde žil v skrytě, vracel do Nazareta. Viděla jsem zde Dítě Marii spáti u matky. — Měla jsem v těchto dnech tolik činiti s dušemi v očistci, že, jak myslím, jsem pro ně zapomněla některých příhod z cesty do Jerusalema.

Dne 5. listopadu 1821 vypravovala:

Dnes večer viděla jsem Dítě Marii s rodiči přijíti do města, které leží mezi půlnocí a západem sotva šest hodin od Jerusalema. Jmenuje se Bethoron a leží na úpatí hory. Přišli sem cestou přes říčku, která se v krajině (kolem Joppe), kde Petr učil po seslání Ducha Svatého, vlévá západně do moře. U Bethorona byly svedeny veliké bitvy, viděla jsem je a zase zapomněla. (Jos. 10, 11. I. Makk. 7, 39—49.) — Odtud měli ještě asi dvě hodiny na to místo silnice, odkud viděti Jerusalem. Slyšela jsem také jméno této silnice nebo tohoto místa, nelze mi však už určitě ho uvésti.*) Bethoron jest veliká obec, a jest městem Levitů. Rostly

slaviti sobotu, a ve vysoko položeném, poněkud spustlém Endoru, poučovati Kananity, kteří se zde usadili po porážce Sisery, k jehož tlupám jejich předci náleželi.

*) Upamatovala se, že jméno to zní jako Marion (snad Marom, t. j. výšina, místo vyvýšené). Jak známo, vedla silnice z Jerusalema mimo Bethoron do Nikopole a Lyddy. Vypravovatelka popsala ještě nejednu jednotlivost údolí a hor, kudy se ubírali cestou až sem. Poněvadž však to spíše vidí než přesně vyslovuje, a poněvadž stanovisko Vidoucí nelze určiti, je nemožno to opakovati.

zde velmi krásné, veliké hrozny a mnoho jiného ovoce. Svatá Rodina uchýlila se do domu velmi spořádaného, k přátelům. Muž byl učitelem. V domě byla škola levitů a bylo tam ještě více dětí. Čemu jsem se však zvláště divila, bylo to, že jsem zde také viděla některé ženy z příbuzenstva Annina s jejich dceruškami, o nichž jsem se domnívala, že se cestou od nich vrátily domů. Ony však kratší cestou, jak jsem nyní viděla, přišly sem před nimi, bezpochyby, aby ohlásily příchozí. Byly tu příbuzné ženy se svými děvuškami z Nazarethu, ze Sephoris, Zabulonu a z tamějšího okolí, z nichž některé byly už při zkoušce v domě Anninu; např. starší sestra Mariina a její dceruška, Maria Kleofášova, a Annina sestra ze Seforis se svými dcerami.

Dítě Maria způsobila zde vskutku sváteční radost: v průvodu ostatních dětí vedli Ji do veliké síně, posadili ji na povýšené pokryté sedadlo, jakýsi to trůnek, které bylo pro Ni připraveno. Učitel a jiní z přítomných tázali se Jí zase na všelicos, a dávali Jí na hlavu věnečky. Všichni se divili moudrosti Jejích odpovědí. Slyšela jsem také mluviti o moudrosti jiné panny, jež nedávno vracejíc se z chrámové školy domů, tudy se ubírala. — Slula Zuzanna*), a později byla mezi ženami, které provázely Ježíše. Maria přišla na její místo, neboť byl určitý počet míst pro děvčata v Chrámě sloužící. Zuzanně bylo 15 let, když odešla z Chrámu, a tedy as o 11 let starší Marie. Máť Anna byla také ve Chrámě vychována, přišla tam však až v pátém roce.

Miloučké Dítě Maria radovalo se neobyčejně, že jest tak blízko Chrámu, i viděla jsem, že Joachim, tiskna je se slzami v očích k srdci, řekl „O mé dítě, jistě tě už neuvidím!“ Zatím však přichystali něco

*) O původu Zuzanny a jejím příbuzenství se sv. Rodinou zmínila se Vypravovatelka obšírněji dne 28. září čili 27. měsíce Elul prvního učitelského roku Našeho Spasitele.

na jídlo, a já jsem viděla, jak Maria, co ostatní leželi u stolu, velmi vesele a radostně kolem obcházela, a jak se někdy přitulila k boku Máteře Anny nebo za ní stojíc, ručky jí ovinula kolem krku.

Dne 6. listopadu.

Dnes velmi časně viděla jsem průvod odejíti z Bethoronu do Jerusalema. Všichni přítomní příbuzní a děti i hostitelé šli s nimi. Měli s sebou rozličné šatstvo a ovoce, kterým zamýšleli Dítě obdarovati. Zdá se mně, že v Jerusalemě to bude opravdová slavnost. Zvěděla jsem určitě, že Marii jsou tři léta a tři měsíce. Byla však jako u nás na venkově děvče v pěti nebo šesti letech. Po celou cestu neprošli ani Ussen Šerou ani Gofnou, kde přece byli známi, ale ovšem obě místa obešli v jisté vzdálenosti.

IV

PŘÍCHOD DO JERUSALEMA / MĚSTO A CHRÁM.

DNE 6. LISTOP. r. 1821. řekla Vypravovatelka: Dnes v poledne viděla jsem Dítě Marii přijíti do Jerusalema s průvodem, který Ji provázel.

Jerusalem jest zvláštní město. Ale nemysleme si, že jest tam na ulicích tolik lidí, jako na př. v Paříži. V Jerusalemě jest mnoho srázných údolí, která se vinou za městskými zedmi; do těchto údolí neotevírají se ani dvéře ani okna, a domy na stráních podél úžlabin postavené, jsou obráceny na druhou stranu; neboť mnoho čtvrtí městských bylo přistavěno pozvolna, jedna po druhé, a vždy byl zastavěn jiný horský hřbet, avšak městské zdi mezi čtvrtěmi nebyly strženy. Na několika místech jsou tato údolí vysokými pevnými kamennými mosty překlenuta. — Obytné světnice jsou většinou stavěny na vnitřní stranu domů, kolem dvorů. S ulice jest viděti jen dvéře, nebo nejvýš ještě terasu nahoře na zdi. Kromě dveří jsou domy úplně uzavřeny. Nemají-li obyvatelé práce na tržištích nebo nejdou-li do Chrámu, jsou obyčejně uvnitř na nádvořích nebo v domech.

Celkem jest dosti ticho na ulicích Jerusalemských, vyjma okolí tržišť a paláců, kudy se ubírá a přechází

mnoho vojáků a cestujících; tu také více života a ruchu se přenáší z obydlí do ulic. — Řím má vlastně polohu mnohem příjemnější, jeho ulice nejsou tak příkré a úzké a jsou mnohem oživenější.

V dobách, kdy všechen lid jest shromážděn v Chrámě, jest město z větší části skoro mrtvo. Poněvadž lidé zdržují se ve svých domech, a poněvadž jest tam v údolích mnoho osamělých cest, nebylo ani Pánu Ježíši nesnadno, s učeníky často zcela nerušeně procházeti se městem. Ani vody není nadbytek v městě. Často viděti celé obloukové stavby, kterými se voda rozvádí, a věže, v nichž se do výše žene nebo čerpá. Ve Chrámě, kde se spotřebuje mnoho vody na mytí a čistění nádob, velmi se s ní šetří. Zdvihá se tam velikými čerpadly. — V městě žije mnoho obchodníků. Mají svá stanoviště většinou v lehkých chyžích pohromadě stojících na veřejných místech a tržištích, kolem nichž jsou postaveny síně. Tak na př. nedaleko Brány Bravné má své stánky mnoho lidí, kteří obchodují různými skvosty, zlatem a blýskavými kameny. Mají lehké kulaté chyže, které jsou úplně hnědé, jako by byly natřeny smolou nebo pryskyřicí. Jsou lehké a přec velmi pevné. V chyžích mají zařízenu domácnost, kdežto od chyže k chyži jsou napiaty stany, pod nimiž vykládají zboží. —

Hora, na které stojí Chrám, jest na té straně, kde svah jest mírnější, zastavěna příbytky, které, umístěny za tlustými zedmi, jsou rozděleny několika ulicemi a rozloženy na terasách nad sebou se zdvihajících. Zde bydlí dílem kněží, dílem také nižší chrámoví služebníci, kteří konají hrubé práce, na př. čistí struhy, do nichž stéká z Chrámu všechen kal zabitých zvířat.

Na jedné straně (myslí stranu severní) se Hora Chrámová velmi příkře sklání, a tu jest struha zcela černá. Nahoře kolem Hory Chrámové jest také ještě zelený okraj, kde kněží mají rozmanité zahrádky. Také za doby Kristovy ještě pořád se stavělo na jednotli-

vých částech Chrámu. To nepřestalo nikdy. — V Hoře Chrámové bylo mnoho rudy, kterou za stavby vynášeli a na Chrám upotřebovali. Pod Chrámem jest mnoho hutí a sklepení. Nikdy jsem nenalezla v Chrámě pro sebe místa vhodného k modlitbě. Všecky zdi jsou neobyčejně tlusté, pevné a vysoké. Četné dvory jsou však naproti tomu úzké a temné, zastavěné četnými lešeními a stolicemi, a je-li tam to množství lidu, tu zdá se, že mezi těmi vysokými tlustými zedmi a sloupy jest ponuro, ba až těsno. Také působí na mne velmi trapně to ustavičné zabíjení a to množství krve, třeba že nelze ani popsati pořádku a čistoty ve všech těchto úkonech. — Myslím, že už dávno jsem neviděla žádných budov, cest a stezek tak jasně, jako dnes. Jest však toho tolik, že přece nejsem s to, abych to dobře popsala.

Dítě Maria a ti, kteří Ji provázeli, přicházeli k městu se strany severní, avšak tudy tam nevešli, ale tam, kde už začínají zahrady a paláce města, obešli město až ke straně východní, ubírajíce se částí údolí Josafat; a majíce po levé straně Horu Olivetskou a cestu do Bethanie, vešli do města Branou Bravnou, která vede k dobytčímu trhu. U této brány jest rybník, v němž se z první vody omývají ovce, určené k oběti. To není však rybník Bethesda.

Ubíraje se nějakou dobu městem, obrátil se průvod zase v pravo, a prošed zdí, vstoupil, jak se zdálo, do jiné čtvrti. Také se ubírali dlouhým, městem se táhnoucím údolím, na jehož jedné straně se vysoko zdvihaly zdi jedné městské čtvrti výše položené. Ubírali se více k západní straně města, v ty končiny, kde jest rybí trh, na kterém stál otcovský dům Zachariáše z Hebronu. Žil v něm velmi starý muž, myslím bratr jeho otce. Zachariáš se zde vždycky ubytoval, když měl službu v Chrámě. Také nyní byl v městě, jeho služba právě mu skončila, a on zůstal jen ještě několik dní v Jerusalemě, aby byl přítomen, až Marii budou

uváděti do Chrámu. Teď však, když přišel průvod, nebyl přítomen. — Bylo zde v domě ještě několik příbuzných z okolí Betlema a Hebronu s dětmi, na př. dvě neteře Alžběty, jež však nebyla přítomna. — Tyto všechny osoby, s nimiž šlo mnoho mladých dívek, nesoucích věnečky a ratolesti, vyšly vstříc hloučku příchozích skoro na čtvrt hodiny až na cestu do údolí. Uvítaly poutníky se slavnostní radostí a vedly průvod do rodinného domku Zachariášova, kde zavládla vskutku sváteční radost. Tam podaly jim malou svačinu a připravily vše, aby celý průvod odvedly do sváteční hospody blíže Chrámu. — Obětní dobytek Joachimův byl už dříve od dobytčího trhu zaveden do stájů poblíž tohoto svátečního domu. — Zachariáš přišel také, aby průvod ze svého otcovského domu odvedl do sváteční hospody.

Dítěti Marii oblékli druhé slavnostní roucho a azurový pláštíček. Všichni se seřadili v procesí. Napřed kráčel Zachariáš s Joachimem a Annou, za nimi Maria, kolem níž šly čtyři družičky v bílých šatech, průvod pak uzavíraly ostatní děti a příbuzné. Ubírali se několika ulicemi, kolem paláce Herodova a kolem domu, ve kterém později bydlel Pilát. Ubírali se k tomu boku Hory Chrámové, který se táhne od východu k půlnoci, a měli za zády tvrz Antonii, vysokou to a rozsáhlou budovu na severozápadní straně Chrámu strmící. Bylo jim stoupati po mnoha stupních podél vysoké zdi. Dítě Maria vystupovala sama radostně spěchajíc, chtěli Ji vésti, ona však nedovolila, a všichni byli nad Ní udiveni.

Dům, do kterého se ubírali, byla sváteční hospoda, nedaleko dobytčího trhu. Kolem Chrámu stály čtyři takové hospody. Zachariáš najal jim tuto. Bylo to rozsáhlé stavení, čtyři síně kolem velikého dvoru, v síních byla lůžka a také dlouhé nízké stoly. Byl tu také prostorný sál a krb pro vaření. Dvůr, kde stál Joachimův obětní dobytek, byl zcela blízko. —

Na dvou stranách tohoto stavení bydleli chrámoví služebníci, kteří konali službu při obětním dobytku. — Když vešli do hospody, umyli jim co příchozím nohy, mužům muži, ženám ženy. Pak se odebrali do síně, v níž uprostřed visela se stropu veliká několikaramenná lampa nad velikou měděnicí s uchy, plnou vody. U této měděnice umyli si obličej a ruce. Když se soumara Joachimova sňali zavazadla, zavedl ho služebník do stáje. Joachim, který se byl hlásil k oběti, šel za chrámovými služebníky do blízkého dvora, kde prohlíželi jeho obětní dobytek.

Joachim a Anna odebrali se pak ještě s Dítětem Marií do horních komor, ve kterých bydlívali kněží. Také tu spěchalo Dítě, jako vnitřním duchem puzeno a neseno, s podivuhodnou silou po schodech nahoru. Ti dva kněží zde v domě, z nichž jeden byl už stařičký, druhý však mladší, přivítali je vlídně, oba byli při zkoužce Mariině, a očekávali je. — Pohovořivše si o cestě a o zítřejším obřadu obětním, zavolali nahoru jednu z žen chrámových, letitou vdovu, jejímuž dohledu bude Dítě svěřeno. Bydlela s jinými takovými ženami u Chrámu, kde vykonávaly rozličné ženské práce a vychovávaly děvčátka. Jejich obydlí bylo poněkud dále od Chrámu než síně, přistavěné hned ke Chrámu, ve kterých byly zřízeny také modlitebny žen a dívek, zasvěcených Chrámu, odkud nejsouce viděny, dívaly se dolů do Svatyně. Žena, jež přišla, byla tak úplně zahalena do svého oděvu, že její obličej bylo jen málo viděti. Kněží a rodiče představili jí Dítě Marii jakožto její příští ošetřovanku. Ona byla slavnostně přívětivou, a Dítě jaksi vážně pokorným a uctivým. Poučili ji o povaze Dítěte a mluvili s ní mnoho o tom, co se týkalo Jejího slavnostního zasvěcení. Žena doprovodila je dolů do sváteční hospody a převzala vak s věcmi příslušnými k výbavě Dítěte a s tímto vakem vrátila se domů, aby v obydlí Dítěte vše připravila.

Lidé, kteří provázeli průvod z rodinného domu Zachariášova, zase se tam vrátili. Jen příbuzné, které byly přišly se sv. Rodinou, zůstaly v hospodě, kterou byl najal Zachariáš. Ženy se nyní zařídily, a připravovaly pak vše na slavnostní hostinu na příští den.

Dne 7. listopadu vypravovala A. K. Emmerichova:

Celý dnešní den strávila jsem pozorujíc přípravy na oběť Joachimovu a na přijetí Mariino ve Chrámě.

Joachim a několik jiných mužů odvedli už záhy obětní zvířata do Chrámu, před nímž kněží je opětně prohlédli a některé kusy odmítli, které pak ihned služhové odehnali na dobytčí trh do města. — Přijatá zvířata byla odvedena do dvora, kde se zabíjelo, a tu, jak jsem viděla, dálo se s nimi všelicos, což už nevím po pořádku. Pamatuji se, že Joachim každému obětnímu zvířeti, dříve než ho zabili, položil ruku na hlavu. Bylo mu vzíti krev v nádobě a také jednotlivé části zvířete.

Byly zde rozmanité sloupy, stoly a nádoby, kde všecko rozsekali, rozdělili a spořádali. Pěnu s krve sebrali, lůj vyřezali, a se slezinou a ledvinami stranou položili. Také všecko nasolili. Střeva beránků vyprali, něčím naplnili a zas vložili do beránka, takže byl beránek jako celý. Hnáty všem zvířatům svázali křížem. Nějaká část masa byla donesena do jiného dvora chrámovým pannám, kterým bylo s tím cos činiti. Snad připravily z toho sobě nebo kněžím pokrm. Vše to dálo se v nepopsatelném pořádku. Kněží a levité chodili a přicházeli vždy po dvou, a přes tu rozmanitou a velmi obtížnou práci šlo vše jak na obrtlíku. Kusy připravené na oběť ležely nasoleny až do druhého dne, kdy teprv byly vskutku obětovány.

V hospodě byla dnes slavnost a hostina; bylo na ní, čítaje v to děti, jistě na sto lidí. Bylo tam jistě čtyřiadvacet děvčat různého věku; mezi jinými viděla jsem Serafii, tehdy už hezky vyrostlou, jež po smrti Ježíšově nazývala se Veronika. Bylo jí asi deset až

dvanácte roků. Chystaly věnce a květinové pletence Marii a jejím družičkám, a ozdobovaly také sedm svící nebo pochodní. Tyto měly podobu žezlovitých svícnů bez podstavců, a nahoře hořel plamen, nevím už, čím živený, zda olejem či voskem nebo něčím jiným. — V čas slavnosti přicházelo do hospody a vycházelo z ní mnoho kněží a levitů. Také se súčastnili hostiny. Když se divili velikosti oběti Joachimovy, řekl jim, že pamětliv jsa pohany, jíž utrpěl v Chrámě, když jeho oběť nebyla přijata, a pro slitování Boha, který vyslyšel jeho lkání, že teď dle sil svých ukáže se vděčným. — Viděla jsem dnes také Dítě Marii s druhými dívkami procházeti se kolem domu. Mnoho jiných událostí jsem zapomněla.

V

MARIA DO CHRÁMU UVEDENA A BOHU ZASLÍBENA.

Dne 8. listopadu 1821 vypravovala:

JOACHIM ŠEL se Zachriášem a ostatními muži dnes již dříve do Chrámu. Potom také Matka Anna vedla tam Dítě Marii ve slavnostním průvodu. — Anna, a její nejstarší dcera, Maria Heli, s dceruškou Marií Kleofášovou kráčely napřed, pak následovalo svaté Dítě Maria, oblečena v azurový šat a pláštík a ozdobena na ramenou a krku věnečky; v ruce nesla svíci či pochodeň, ověnčenou květy. Po každé straně vedle ní kráčely tři dívky s pochodněmi podobně zdobenými, jejichž bílé šaty byly zlatem vyšívány. Také ony měly na sobě světle modré pláštíky, byly celé ovinuty květinovými věnečky, a měly věnečky kolem ramenou a krku. Pak následovaly ostatní panny a dívky, všecky slavnostně, ale nestejně oblečeny, všecky měly na sobě pláštíčky. Průvod uzavírały ostatní ženy.

Ze sváteční hospody nemohly přímo ke Chrámu, nýbrž bylo se jim ubírati oklikou několika ulicemi. Všichni se radovali krásnému průvodu, kterému u několika domů úctu prokázali. Ve zjevu Dítěte Marie bylo cosi nepopsatelně svatého a dojemného.

Viděla jsem, že když průvod došel, mnoho chrámových služebníků s velikou námahou otevíralo neobyčejně velikou, těžkou, zlatem se lesknoucí bránu, na níž byly zobrazeny rozličné hlavy, vinné hrozny a svazečky klasů. Byla to Zlatá Brána. Průvod prošel touto branou. Vystupovalo se k ní po patnácti stupních, nevím však už, zda přerušených. Chtěli Marii vésti za ruku, ona však se nedala. Radostí nadšená spěchala, neklopýtajíc, po schodech vzhůru. Všichni byli tím dojati.

V bráně uvítali je Zachariáš, Joachim a několik kněží, a vedli je branou, která byla překlenuta hlubokým obloukem, v pravo do několika síní nebo vysokých sálů, z nichž v jednom byla připravena hostina. Zde se průvod rozdělil. Většina žen a dětí šla na to místo Chrámu, které bylo vykázáno ženám k modlitbě, Joachim a Zachariáš šli však obětovati. V jedné ze síní dávali kněží ještě jednou Dítěti Marii zkušebné otázky, a když, žasnouce nad moudrostí Dítěte, byli se vzdálili, oblékla Anna svaté Dítě v třetí, nejslavnostnější šat sváteční barvy fialově modré, přehodila jí plášť, závoj, a na hlavu vstavila korunku, kteréžto věci náležely k tomuto oděvu a které jsem už popsala při obřadech v domě Annině.*)

Zatím Joachim odešel s kněžími k oběti. Vzal oheň s určitého místa a stál mezi dvěma kněžími u oltáře. — Jsem teď příliš nemocna a vyrušována, i nelze mi celý postup oběti po pořádku vypravovati. Co mám ještě v paměti, jest toto:

Jen se tří stran byl přístup na oltář. Kusy masa, připravené na oběť, nebyly složeny na hromadu, nýbrž

*) Podivuhodno je, že Svatostánek měl trojí slavnostní příkryt, z nichž nejkrásnější a nejvnitřnější byl modrý a červený. Kromě toho byla ještě hrubší pokrývka. Tak měla také přesvatá Panna, Jež byla náplní Stánku Úmluvy, kromě slavnostního oděvu šaty všední. O trojích příkrytech a prosté pokrývce Svatostánku srv. Ex. 26, 1.—14.

rozloženy po oltáři kolem dokola. Na těch třech stranách byly desky, které se vytahovaly a na které se kladly obětní dary, aby se pak posunuly doprostřed oltáře; neboť byl příliš široký, aby se rukama dosáhlo až do středu. Ve čtyřech rozích oltáře stály duté kovové sloupky, a na nich spočívaly jakési komíny, široké to nálevky z tenké mědi, které se nahoře končily rourami, jak roh zahnutými a ven vychýlenými, tak že na těchto místech odcházel kouř rourami nad hlavami obětujících kněží.

Když Joachimova oběť už hořela, šla Anna s vystrojenou malou Marií a jejími družičkami do nádvoří žen, kteréžto místo Chrámu bylo vykázáno ženám. Toto nádvoří bylo od nádvoří, kde stál obětní oltář, odděleno zdí, která se nahoře končila mřežováním; uprostřed této přepážky byla však brána. — Stanoviště žen stoupá od přepážky do zadu šikmo, takže ne sice všechněm, ale aspoň těm, které stály vzadu, bylo lze poněkud hleděti na obětní oltář. Byla-li však brána ve zdi otevřena, tu aspoň část žen touto branou viděla na oltář.

Maria a ostatní dívky stály před Annou, a ostatní spřízněné ženy nedaleko této brány. Na odděleném místě stál zástup bíle oděných hochů, kteří hráli na flétny a harfy.

Když oběť ukončena, byl v bráně, která se z nádvoří žen otevírala do nádvoří obětí, postaven pokrytý přenosný oltář či obětní stůl,*) a k němu se přistavilo několik schodovitých stupňů. — Zachariáš a Joachim s jedním knězem vyšli z nádvoří obětí k tomuto oltáři, před kterým stáli kněz a dva leviti se svitky a psacím náčiním, k nimž Anna uvedla vystrojené Dítě

*) Tento obětní stůl byl postaven v této bráně, poněvadž ženám nebylo dovoleno dále jíti. Pod klenbou této brány sestoupil Joachim v den, kdy se sešel s Annou, do podzemní chodby, kdežto Anna tam sestoupila na straně opačné.

Marii. Poněkud vzadu stály dívky, které provázely Marii. — Maria poklekla na stupně; Joachim a Anna položili Jí ruce na hlavu. Kněz ustřihl Jí něco vlasů, které spálil na pánvi. Rodiče pronesli také několik slov, kterými obětovali své Dítě, a tento úkon obětování zapsali oba levité. Zatím zpívaly dívky Žalm XLIV: Eructavit cor meum Verbum bonum, a kněží zpívali Žalm XLIX: Deus, deorum Dominus locutus est, a k jejich zpěvu hoši hráli.

Potom však jsem viděla, jak dva kněží vedou za ruku Marii po mnoha schodech na povýšené místo ve zdi, která oddělovala nádvoří Svatyně od ostatní prostory chrámové. Uprostřed této příčky postavili Dítě do jakéhosi výklenku, tak že hleděla do Chrámu, kde stálo mnoho mužů v řadách, kteří, jak se mně zdálo, byli také Chrámu zaslíbeni. Dva kněží stáli jí po boku, a po stupních se rozestavilo ještě mnoho jiných kněží, již se modlili a hlasitě ze svitků předčítali. — Na druhé straně za příčkou stál tak vysoko, že odpolu byl viděn, starý Velekněz u oltáře zápalů. Viděla jsem, že zapálil kadidlo, a že sloup kouře se šířil kolem Dítěte Marie.

Co toto se dálo, viděla jsem, jak kolem svaté Panny objevuje se symbolický obraz, který posléze celý Chrám naplnil a zastínil. — Viděla jsem pod srdcem Mariiným Slávozář, i poznala jsem, že tato Slávozář obsahuje Přislíbení, Nejsvětější Požehnání Boha. Viděla jsem, že tato Slávozář se objevila jako uzavřena v Arše Noemově, tak že hlava přesvaté Panny nad Archu vyčnívala. Potom jsem viděla, že tvar Archy tuto Slávozář uzavírající se mění ve tvar Archy Úmluvy, a v zápětí že nad Archou Úmluvy se rozklenul zjev Chrámu. Pak viděla jsem, že tyto formy mizejí, a že ze Slávozáře vynořuje jakoby Kalich Večeře Páně, který stanul před prsoma Mariinýma, a před Jejími ústy že nad tímto Kalichem se objevuje Chléb, Křížem znamenaný. — Z těchto zjevů vyzařovaly na obě strany

mnohonásobné paprsky, na jejichž koncích se objevila v symbolech četná Tajemství přesvaté Panny, jako na př. všecka Vzývání Loretanských Litanií, obrazy znázorněna. Dvě různé ratolesti, olivová a cypřišová, nebo cedrová a cypřišová, skláněly se, křižujíce se, s Jejího pravého a levého ramene nad krásnou palmou s chomáčkem listí, kterou jsem viděla objeviti se právě za Ní. — Mezi těmito ratolestmi, zelenými a skříženými, viděla jsem zjeviti se všecky Nástroje Umučení Ježíšova. — Duch Svatý, v podobě spíše lidské než holubičí, na křídlech ze světla vznášel se nad tím obrazem, a nad Ním viděla jsem Nebesa otevřena, a nad Pannou vznášel se Střed Nebeského Jerusalema, Město Boží se všemi paláci, zahradami a příbytky příštích Světců a Světic, a Nebesa byla samý Anděl, jako také celá Slávozář, která nyní zastřela přesvatou Pannu, hemžila se hlavičkami Andělů.*)

Kdo to vypraví? Vše bylo tak nesmírně rozmanité, ze sebe vyrůstajíc a se proměňujíc, že jsem nesmírně mnoho z toho zapomněla. Vesměrný význam přesvaté Panny, ve Starém i v Novém Zákoně a až na věky věkův, byl v tomto obraze vysloven. — Toto zjevení lze mi srovnati jen s tím, které jsem měla, když mně byl nedávno v malém ukázán svatý Růženec a celá jeho velebnost, o kterém mnozí zdánlivě chytří lidé mluví ještě nerozumněji, než se ho takoví hloupoučcí ubožáčkové ve své sprostnosti modlí, neboť tito ozdobují ho aspoň leskem poslušnosti a pokorné pobožnosti, která důvěřuje Církvi, jež Růženec odporučuje.

Když jsem to vše viděla, tu zdálo se mně, že všecka nádhera a okrasa Chrámu a ta krásná zdobená zeď za

*) Církev modlí se často v kněžských hodinkách o Matce Boží: „Omnium nostrum habitatio est in Te, Sancta Dei Genitrix", což krásně souvisí s představou, že Maria se objevuje jako Archa Noemova, v níž bydleli ti, již se zachránili z potopy.

svatou Pannou, se zcela zakaluje a zachází, ano zdálo se, že ani Chrámu tu už není, Maria a Její Slávozář vyplňovala všecko. Zatím co veškeren význam přesvaté Panny se v těchto zjeveních před mýma očima rozvíjel, neviděla jsem Marie už dítětem, nýbrž svatou Pannou, velikou a vznášející se, a přece jsem skrze obraz viděla kněze a kouř z oběti a všecko, a bylo to, jako by kněz, za Marií stoje, prorokoval a lidu zvěstoval, aby děkoval Bohu a modlil se, že toto Dítě bude velikou Ženou. A všichni, kteří byli v Chrámě, třeba že neviděli obrazu, který jsem viděla já, byli velmi tiši a slavnostně dojati. — Obraz však mizel zas právě tak část po části, jak jsem ho viděla vystupovati. Na konec viděla jsem už jen Slávozář pod srdcem Mariiným, a Požehnání Přislíbení v Ní zářiti, načež zmizel i tento zjev, a já jsem viděla svaté, Chrámu obětované Dítě v jeho bohatém oděvu zase samotno mezi kněžími.

Kněží sňali nyní Dítěti věnečky s ramenou a vzali Jí pochodeň z ruky a podali vše Jejím družičkám. Přehodili Jí přes hlavu hnědý závoj, jako kápi upravený, a vedli Ji po stupních dolů a pak dveřmi do jiné síně, kde vyšlo Jí vstříc asi šest jiných, avšak odrostlejších panen chrámových, květy před Ni steloucích. Za těmito dívkami stály jejich učitelky, Noemi, sestra matky Lazarovy, a prorokyně Hanna a ještě jiná žena; těm odevzdali kněží Dítě Marii a vrátili se. — Rodiče a blízcí příbuzní také tam byli vstoupili, zpěv byl u konce a Maria se rozloučila se svými milými. — Joachim byl zvlášť hluboce dojat, pozdvihl Marii, přitiskl Ji na své srdce, a roně slzy, řekl Jí: „Pamatuj před Bohem duše mé!“ Načež odebrala se Maria s učitelkami a mnoha děvčaty do obydlí žen na půlnoční straně vlastního Chrámu. Bydlely v komnatách, které byly upraveny v tlustých zdech Chrámu. Chodbami a po točitých schodech vystupovaly do malých modliteben, vedle Svatyně a Velesvatyně zařízených.

Rodiče a příbuzní Mariini vrátili se do síně u Zlaté Brány, kde na počátku slavnosti prodlévali, a tam s kněžími pojedli. Ženy jedly v jiné síni zvláště. — Zapomněla jsem velmi mnoho z toho, co jsem viděla a slyšela, mezi jiným pravé příčiny, proč že byla ta slavnost tak velkolepá a slavnostní; než přece ještě vím, že se tak stalo na zjevení Boží Vůle. Rodiče Mariini byli vlastně zámožni, žili jen proto chudě, aby se zapírali a almužny udělovali. Nevím už, jak dlouho Anna jen studených jídel požívala. Avšak k čeledi byli štědři a bohatě ji vybavovali. — Také jsem viděla ještě v Chrámě mnoho lidí na modlitbách, také mnoho lidí provázelo průvod až k bráně Chrámu. — Jistě že měli někteří z přítomných aspoň nějaké tušení o určení přesvaté Panny, neboť vzpomínám si některých slov, která Anna v radostném nadšení k jednotlivým ženám pronesla, a která zněla as takto: „Nyní vchází do Chrámu Archa Úmluvy, Nádoba Přislíbení.“

Rodiče a ostatní příbuzní Mariini nastoupili ještě dnes cestu k domovu a přišli až do Bethoronu.

Nyní viděla jsem také u chrámových panen slavnost. Maria, jak bylo zvykem, dotazovala se pořadem učitelek a jednotlivých dívek, budou-li Ji trpěti mezi sebou. Bylo to tak zvykem. Pak měly hostinu a po ní uspořádaly společný tanec. Stály dvě a dvě proti sobě, a prostupujíce se při tanci, opisovaly kříže a jiné obrazce. Neposkakovaly, jejich tanec byl jakýsi menuet. Někdy se v bocích zakolébaly a protáhly, as podobně, jako Židé pohybují tělem modlíce se. Některá děvčata jim k tanci hrála na flétny, tŕmeny a bubínky. — Měly tam nástroj, který měl zvláště příjemný a podivuhodný zvuk. Byla to skříňka, jejíž dvě strany šikmo se sbíhaly, a na ní byly napiaty struny, na něž se drnkalo. Uprostřed skříňky pak byly měchy, které, jsouce natahovány a stlačovány, vyluzovaly z několika křivých a rovných píšťal tóny, které se mísily s harfovými

tóny strun. Dívka, jež hrála na tento nástroj, držela ho na kolenou.

Večer jsem viděla, jak učitelka Noemi odvádí svatou Pannu do její komůrky, z níž bylo viděti do Chrámu. Nebyla zcela čtverhranná, a stěny byly vykládány trojhrannými obrazci různobarevnými. Stála v ní podnožka a stolek, a v koutech byly police s přihradami, kamž se leccos ukládalo. Před touto komůrkou byla ložnice a šatna, jakož i komora Noemina. Maria mluvila ještě s Noemi, že bude vstávati častěji v noci, což Jí však Noemi teď ještě nedovolila.

Chrámové ženy chodily v dlouhých, širokých, bílých šatech s pásy a s velmi širokými rukávy, které si, pracujíce, vykasávaly. Měly závoje.

Pamatuji se, že jsem nikdy neviděla, že by Herodes byl Chrám úplně znovu vystavěl. Viděla jsem jen, že za jeho panování se na něm vykonaly některé změny. Teď, 11 let před Kristovým narozením, když Maria přišla do Chrámu, nebylo nic stavěno na vlastním Chrámě, nýbrž, jako vždy, na vnějších přístavbách; to nikdy zcela nepřestalo.

Dne 21. listopadu řekla Vypravovatelka:

Dnes pohleděla jsem do obydlí Mariina u Chrámu. Na severní straně zdi chrámové, směrem ke Svatyni, bylo na horním poschodí několik komůrek, které souvisely s obydlím žen. Komůrka Mariina byla jedna z nejposlednějších směrem k Velesvatyni. Z chodby vstoupilo se dveřmi, záclonou zakrytými, do jakési síňky, která polokruhovitou nebo uhelníkovitou přepážkou byla oddělena od vlastního pokojíku. V pravém i v levém koutě byly police na šaty a různé jiné věci. — Naproti dveřím v této přepážce otevřeným byly schody, které vedly k otvoru, pod stropem proraženému a flórem a kobercem zastřenému, který otevíral pohled do Chrámu. V levo u stěny komůrky byl koberec, svinutý a složený, který rozvinut byl lůžkem, na němž Maria v noci odpočívala.

Ve výklenku zdi byla na rameni zavěšena lampa, pod níž jsem dnes viděla Dítě státi na stoličce a modliti se z pergamenového svitku, jehož hůlky byly ozdobeny červenými knoflíky. Byl to dojemný pohled. Dítě bylo oblečeno v bílé, modře pruhované, žlutými kytičkami protkávané šatečky. Kulatý nizounký stoleček stál v komůrce. Viděla jsem, jak Hanna vstoupila a postavila na stůl mísu s plody tak velikými jako fasole a malý čbán.

Maria byla na svůj věk velmi obratna, viděla jsem, že už robí malé bílé šátky pro službu chrámovou.

* * *

Vidění, tuto zaznamenaná, sdělovala Anna Kateřina Emmerichova obyčejně kolem svátku Obětování Marie Panny (21. listopadu). Kromě toho však vypravovala o jedenáctiletém pobytu Mariině ve Chrámě čas od času ještě toto:

VI

ZE ŽIVOTA PŘESVATÉ PANNY V CHRÁMĚ.

VIDĚLA JSEM, jak přesvatá Panna při Chrámě vyrůstá učíc a modlíc se a pracujíc dílem v obydlí žen s ostatními dívkami, dílem samotna ve své komůrce. Tkala, pletla, háčkovala na dlouhých hůlkách úzké pruhy látek pro službu chrámovou. Prala plátna a čistila nádoby. — Často jsem Ji viděla modliti se a rozjímati. — Nikdy jsem neviděla, že by se bičovala nebo jinak tělesně se umrtvovala: nepotřebovala toho. Jedla, jako všichni velmi svatí lidé, jen aby žila, a žádné jiné pokrmy, než ty, pro které se zaslíbila.

Kromě předepsaných modliteb ve Chrámě byla pobožnosti Mariinou nepřetržitá touha po Vykoupení, ustavičná vnitřní modlitba. — To vše konala bez hluku a v skrytě. Když všichni spali, vstávala s lůžka a vroucně se modlila k Bohu. — Nejednou jsem viděla, že se rozplývá v slzách, a že, modlíc se, jest oblita září. — Její oděv, když vyrůstala, byl vždy, jak jsem viděla, barvy leskle modré. Modlíc se, byla zahalena závojem. Závojem byla také zahalena, mluvila-li s kněžími, nebo scházela-li do některé komory chrámové, aby si vzala práci nebo hotovou odvedla. Takové místnosti byly

na třech stranách Chrámu. Připadaly mně vždy jako sakristie. Byly v nich uschovány nejrozmanitější předměty, které chrámovým služebnicím bylo v pořádku udržovati, opravovati a doplňovati.

Viděla jsem svatou Pannu při Chrámě žíti v ustavičném vytržení modlitby. Zdálo se, že duší není na zemi, a často dostávalo se Jí nebeské útěchy. — Měla nesmírnou touhu po Vyplnění Přislíbení, a z pokory netroufala si ani přáti, aby byla aspoň nejposlednější služkou Matky Vykupitelovy.

Učitelka a ošetřovatelka Mariina při Chrámě slula Noemi, byla sestrou matky Lazarovy a bylo jí 50 let. Ona a ostatní služebnice chrámové byly z řádu Essenů. Maria učila se od ní háčkovati a pomáhala jí, když čistila náčiní a nádobí, obětní krví potřísněné, nebo když rozdělovala určité části obětního masa a z něho připravovala pokrm kněžím a chrámovým služebnicím; neboť to byla většinou jejich strava. Později měla Maria větší účast na těchto pracech. Měl-li Zachariáš v Chrámě službu, navštěvoval Ji; také Simeon Ji znal.

Význam přesvaté Panny nebyl kněžím asi zcela neznám. Celá Její bytost, Její milost, Její moudrost byla od dětství při Chrámě stráveného tak pozoruhodna, že ani největší Její pokorou nedaly se zcela zastříti. Viděla jsem také, že staří svatí kněží napsali o Ní veliké svitky, a tyto knihy byly mně, nevím už kdy, pod jinými ještě starými knihami ukázány.

* * *

Zde přerušíme rozptýlené zprávy o pobytu přesvaté Panny při Chrámě, a uvedeme něco z toho, co A. K. Emmerichova vypravovala o mládí Sv. JOSEFA.

PŘED ZVĚSTOVÁNÍM.

I

Z MLÁDÍ SVATÉHO JOSEFA.

Vypravováno 18. března 1820 a 18. března 1821.

MNOHA UDÁLOSTÍ z mládí svatého Josefa, které jsem dnes viděla, pamatuji se ještě na tyto:

JOSEF, jehož otec slul Jakob, byl ze šesti bratří třetím. Jeho rodiče bydleli ve veliké budově před Betlémem, která byla druhdy rodinným domem Davidovým a náležela jeho otci Isaiovi či Jesse-ovi. Avšak do doby Josefovy nezůstalo ze staré budovy už mnoho, jedině hlavní zdi. Okolí domu bylo velmi příjemné a vodou bohaté. — Vyznám se tam skoro lépe, než v naší vesničce Flamske.

Před domem, jako před domy ve starém Římě, rozprostíralo se nádvoří, které bylo ohrazeno krytými sloupovými chodbami jako nějakým podloubím. V těchto sloupových chodbách viděla jsem obrazy, které vypadaly jako hlavy dávných mužů. — Na jedné straně dvoru byla vyhloubena studně pramenité vody, nad níž se zdvihala kamenná stavba. Voda proudila z hlav zvířat. — Na obytném stavení nebylo v přízemí viděti žádných oken, nahoře však okrouhlé otvory. Dům, jak jsem viděla, měl jedny dvéře. — Nahoře kolem domu

vinula se široká galerie, v jejíchž čtyřech rozích vystupovaly věžičky, podobné tlustým, krátkým sloupům, které končily velikými koulemi nebo kupolemi, do nichž byly zatknuty praporečky. Z otvorů těchto kupolí, do nichž vedly věžičkami schody, bylo člověku lze široko daleko všecko pozorovati zcela neviděnu. Na Davidovu paláci v Jerusalemě byly také takové věžičky, a z kupole jedné takové vížky pozoroval David, jak Bethsabé se koupá. Tato galerie nahoře na domě (otce Josefova) vinula se kolem nižšího poschodí, na jehož ploché střeše zdvihal se ještě výstupek s takovou věžičkou. — Zde nahoře bydlel Josef a jeho bratří, a v nejvyšším výstupku jejich učitel, starý Žid. Spali všichni kolem stěn v jedné světnici uprostřed poschodí, kolem něhož se vinula galerie. Jejich lůžka, z houní a koberců, které ve dne byly svinuty ke stěně, byla oddělena matracemi, které bylo lze také odstraniti. — Viděla jsem, jak si tu nahoře ve svých komorách hrají. Měli hračky v podobě zvířat, jako malé pejsky (tak nazývá všecky figury zvířat a pitvory, kterých nezná). — Viděla jsem také, jak jejich učitel je vyučoval všelijakým podivným způsobem, čemuž jsem dobře nerozuměla. Viděla jsem, jak na zemi z hůlek skládal dokola rozmanité obrazce, a jak kázal hochům, stoupati do těchto obrazců; pak jsem viděla, jak hoši stoupají zas do jiných obrazců, jak hůlky rozbírají, jinak skládají a rozdělují, a při tom všelicos vyměřují. Viděla jsem také rodiče; nestarali se mnoho o děti a málo se s nimi stýkali. Nezdáli se mně ani dobrými ani zlými.

Josef, kterému bylo, když jsem měla toto vidění o něm, asi osm let, lišil se povahou svou velmi od bratří. Měl dobré vlohy a učil se dobře, avšak byl prostý, tichý, zbožný a bez ctižádosti. Jeho bratří vyváděli mu všelijaká šelmovství, a strkali jím sem a tam. Hoši měli malé, oddělené zahrádky, a u vchodů do zahrádek stály na sloupech, ale poněkud ukryty (snad v jakýchsi

výklencích?) obrazy podobné loutkám, jaké jsem vídávala často, a zvláště také na zácloně, která byla zavěsena před modlitebnou svaté Matky Anny a také před modlitebnou přesvaté Panny, jen že v domě Mariině tato postava držela něco v ruce co připomínalo kalich, z něhož se něco vinulo. Obrazy zde v domě byly jen jako loutky s kulatými obličeji, paprsky ověnčenými. — Zpozorovala jsem, zvlášť ještě v dřívějších dobách, mnoho podobných obrazů v Jerusalemě. Také mezi ozdobami v Chrámě se vyskytovaly. V Egyptě jsem je viděla také, tam měly mnohdy malé čepičky na hlavách. Mezi obrazy, které Rachel odnesla svému otci Labanovi, bylo také několik takových obrazů, než menších, bylo však mezi nimi také několik jiných. Viděla jsem také takové obrazy u Židů v malých skříňkách nebo v košíčkách. — Myslím, že snad znázorňovaly dítě Mojžíše, jak byl vysazen na vody Nilu, že pak bylo dítě zavinuto, to snad představovalo, že jsou Židé pevně vázani Zákonem. Často jsem si myslila, že mají tento obrázek as v takové úctě, jako my Jezulátko.

V zahradách hochů viděla jsem byliny, křoviska a stromky. Viděla jsem, jak bratří v zahrádce Josefově často tajně něco rozšlapali nebo vytrhali. Dělali mu mnoho příkoří. Vídala jsem ho, jak v podloubí nádvoří, obrácen ke stěně a kleče, s ramenoma rozpiatýma se modlíval, a jak jeho bratří se přikradávali a do zad ho šťouchali. Viděla jsem jednou, když takto klečel, že jeden z nich ho kopl do zad, a poněvadž jak se zdálo, si toho nevšímal, že ho kopl ještě jednou tak prudce, že ubohý Josef padl na tvrdou kamennou dlažbu. Z toho jsem poznala, že za modlitby nebyl při sobě, nýbrž že byl u vytržení. Vzpamatovav se pak, nezlobil se, nemstil se, nýbrž vyhledal si skrytý koutek, kde se dále modlil.

Ku vnějším zdem domu viděla jsem přistavěná malá obydlí, v nichž bydlelo několik žen prostředních

let. Chodily zahaleny, tak jako často vídávám tam v těch krajinách ženy bydlící při školách. — Zdálo se, že jsou z domácí čeledi, neboť vídala jsem je konati rozličné práce a pochůzky. Přinášely vodu, myly a drhly, zavíraly okna mřížemi zvenčí zavěšenými, svinovaly lůžka ke stěnám a stavěly před ně pletené zástěry. — Viděla jsem někdy Josefovy bratry mluviti s těmito služkami nebo jim v práci pomáhati a také s nimi žertovati.

Josef toho nečinil; zachovával vážnost a samotu. Zdálo se mně, že také dcery jsou v domě. — Zařízení dolejších místností obytných bylo skoro takové jako v domě Annině, jen že vše bylo prostrannější.

Ani rodiče nebyli zcela spokojeni s Josefem, přáli si, aby, maje takové schopnosti, dopracoval se nějakého světského úřadu, ale neměl na to nižádné chuti. Byl jim příliš prostý a bez hrdosti; modliti se a tiše něco robiti, to bylo jedinou jeho zálibou. — Aby se vyhnul stálému škádlení bratří, vídávala jsem ho často, když mu bylo už asi 12 let, za Betlémem nedaleko pozdější jeskyně Jesličck prodlévati u několika zbožných žen, jež byly z malé obce Essenek, které bydlely v řadě skalních komor ve vylámané stěně pahorku, na němž leží Betlém, vzdělávaly malé zahrádky u svých příbytků a vyučovaly děti jiných Essenů. Když při lampě ve své skalní kobce se modlily ze svitku na stěně zavěšeného, tu malý Josef, jak jsem viděla, nejednou se k nim utíkal od škádlení svých bratří a s nimi se modlil. Také jsem viděla, že pobývá ve slujích, z nichž v jedné se později narodil Náš Pán. Modlíval se tam zcela samoten, nebo robil všelijaké drobnosti ze dřeva, neboť nedaleko Essenek měl starý tesař dílnu; Josef meškal celé hodiny u něho, býval mu při práci k ruce, a přiučil se tak pomalu jeho řemeslu, při čemž mu nemálo prospívalo jeho umění měřické, kterým se doma u svého učitele zabýval.

Nepřátelství jeho bratří činilo mu posléze další pobyt v oteckém domě nemožným; viděla jsem, že přítel z Betléma, který byl od jeho otcovského domu oddělen potůčkem, dal mu jiné šaty, do nichž přestrojen, odešel v noci z domu, aby jinde si tesařinou vydělával živobytí. Tehdy mu bylo asi osmnáct nebo dvacet let.

Viděla jsem ho nejprve pracovati u jistého tesaře v Libonah*), u něhož se vlastně teprve řádně naučil řemeslu. Jeho mistr bydlel ve starých hradbách, které jako nějaká silnice vedly po úzkém hřbetu horském vzhůru k rozbořenému hradu. Tam v hradbách bydlelo více takové chudiny. — Zde mezi vysokými zedmi, v nichž nahoře byly světlíky, viděla jsem Josefa tesati dlouhé tyče. Byly to rámy, do nichž se vsazovaly pletené stěny. Jeho mistr byl chudý člověk, robil většinou jen takové stěny z hrubého pletiva a tesal jiné zcela nepatrné práce.

Josef byl velmi zbožný, dobrý a prostinký, a každý ho miloval. Viděla jem ho, jak zcela pokorně koná svému mistru každou službu, viděla jsem ho třísky sbírati, dříví snášeti a na zádech do dílny vláčeti. Později jednou šel tudy se Sv. Pannou, a jak myslím, navštívil s Ní místo, kde druhdy pracoval.

Jeho rodiče s počátku se domnívali, že ho unesli lupiči. Viděla jsem však, že ho bratří zde posléze vypátrali a že ho velmi vyplísnili, neboť styděli se za jeho nízké zaměstnání, kterého se však proto přece z pokory nevzdal; jenom odešel z tohoto místa a pracoval později v Thanath (Thanaach**) u Megidda na

*) Z několika sdělení A. K. Emmerichové o učitelském působení Ježíšovu vysvítá, že ono město, kde sv. Josef nejprve pracoval, nebyl Libnah, který leží v pokolení Judovu několik hodin západně od Betléma, nýbrž Lebonah na jižním svahu hory Garizim. Uvádí se v knize Soudců 21, 19, dle kteréžto zmínky třeba ho hledati severně od Silo.

**) Poněvadž Thanath nebo Thaanath (Jos. 16, 6.) leží 10 mil východně od Nablu směrem k Jordanu, avšak obec

říčce (Kisonu), která teče do moře. Obec ta leží nedaleko Afeke, otcovského to města apoštola Tomáše. Zde žil u zámožného mistra, tesařili rovněž, dělali však už lepší práci.

Viděla jsem ho ještě později v Tiberiadě pracovati pro jistého mistra. Bydlel samoten v domě u vody. Bylo mu už asi tři a třicet let. Jeho rodiče v Betlémě byli už před delší dobou zemřeli. Dva bratří bydleli ještě v Betlémě, ostatní byli rozptýleni. Rodný dům byl v jiných rukou, a celá rodina rychle zchudla.

Josef byl velmi zbožný a horlivě se modlil o příchod Messiáše. Zabýval se právě tím, že si u svého příbytku zřídí komůrku, v níž by mu bylo lze u větší ještě samotě se modliti, když se mu zjevil Anděl a jemu řekl, aby toho nečinil, neboť jako druhdy patriarcha Josef stal se Vůlí Boží v tomto věku správcem obilí v Egyptě, tak že také jemu bude nyní svěřena Obilnice Spásy.

Josef ve své pokoře tomu neporozuměl, a neustal se modliti, až dostalo se mu poslání, aby se odebral do Jerusalema do Chrámu, kde Božím rozhodnutím stal se manželem přesvaté Panny.

Neviděla jsem, že by byl před tím ženat, žil velmi v ústraní a vyhýbal se ženskému pohlaví.

zde uvedená, jak ujišťovala Jasnovidkyně, leží od Nablu as severozápadně, chtěla bezpochyby místo Thanath říci spíše Thaanach, nebo snad vskutku tak řekla, jenže písař, nemaje tehdy žádných zeměpisných vědomostí o Palestině a také ani příslušných pomůcek, jí nerozuměl, což se tím snáze přiházelo, poněvadž v nemoci nebo ve stavu exstase, mluvíc westfalským nářečím dolní němčiny, vyslovovala jména poněkud nejasně nebo je zaměňovala. Jest to však tím jistější, že zde chtěla říci Thaanach, poněvadž v každodenních sděleních o učitelském působení Ježíšovu, sledujíc r. 1823 třetí rok Jeho činnosti, vypravovala, že Ježíš dne 25. a 26. Sivanu učil v Thaanach, městě Levitů u Megidda, a že tam navštívil někdejší tesařskou dílnu svého pěstouna Josefa.

O STARŠÍM BRATRU JOSEFOVU.

VE ZJEVENÍCH A. K. Emmerichové nalezneme později ještě všelijaké jiné poznámky z rodinné Kroniky Josefovy, a zvláště jeho bratří, které však ve velmi obsáhlých sděleních jsou příliš rozptýleny a vpleteny, aby je písař, neporuše souvislosti, zde všecky jistě sestavil. Poněvadž však naskytá se bezděky k tomu místo, zmíníme se o starším bratru Josefovu, který bydlel v Galilei.

Když jsme příbuzenství Josefa a Joachima, uvedené na str. 25. hledali ve svých dennících, v nichž se o tomto příbuzenství vypravuje dne 24. srpna 1821, kterýžto den, na nějž připadá svátek sv. Bartoloměje, jsme sdělili podrobné vypravování ze života tohoto Apoštola, kteréž měla Jasnovidkyně, jsouc k tomu podnícena ve vyšším stupni relikvií téhož světce. V tomto zjevení bylo řečeno, že otec Bartolomějův, bydlící v Gessuře, po delší dobu užíval lázní v Bethulii a později se v té krajině zcela usadil, a sice zvláště z přátelství k jednomu staršímu bratru Josefovu.

Vypravovala:

Blízko Dabbesethy uchýlil se otec Apoštolův do jakéhosi údolí, kde bydlel Zadok, zbožný starší bratr Josefův, kterého si zbožný otec Bartolomějův za svého pobytu v lázních velmi oblíbil. Zadok měl dva syny a dvě dcery, tyto děti obcovaly se Sv. Rodinou; když dvanáctiletý Ježíš, zůstav v Chrámě, se ztratil svým rodičům, hledali Ho také u této rodiny. Viděla jsem, že synové Zadokovi v jinošském věku byli mezi druhy Ježíšovými.

II

JAN PŘISLÍBEN ZACHARIÁŠOVI.

VIDĚLA JSEM Zachariáše hovořiti s Alžbětou o tom, jaké má těžké srdce, že blíží se doba, kdy má službu v Chrámě Jerusalemském, a že tam jde vždycky zarmoucen, poněvadž tam pro svou neplodnost jest v nevážnosti. Zachariáš měl však dvakrát do roka službu v Chrámě.

Nebydleli přímo v Hebronu, nýbrž asi hodinu odtud, v Juttě. Mezi Juttou a Hebronem ležely všelijaké rozvaliny, jakoby obě obce byly spolu kdysi souvisely. Za Hebronem ležely porůznu také mnohé budovy a skupiny domů, jakoby to byly zbytky větší rozlohy Hebronu, neboť byl kdysi bezpochyby tak veliký jako Jerusalem. — V Hebronu bydleli kněží nižší, v Juttě vznešenější. Zachariáš byl jaksi jejich představeným. On a Alžběta byli tam pro svou ctnost a čistý původ z Árona u veliké cti.

Viděla jsem potom, jak Zachariáš se s mnoha jinými kněžími z té krajiny sešel na svém statečku, který měl blízko Jutty. Byla tam zahrada s rozmanitými podloubími a s domečkem. Zachariáš se tam modlil se shromážděnými a dával jim poučení. Byla

to jakási příprava na nastávající službu chrámovou. Také jsem slyšela, jak si naříká, že jest mu teskno, a že tuší, že ho něco čeká.

Viděla jsem ho pak, jak se ubíral s těmito lidmi do Jerusalema, a jak mu tam bylo ještě čtyři dni čekati, než došlo na něj obětovati. Až do té doby se modlíval v přední části Chrámu. — Když pak došlo na něj, zapáliti oběť zápalů, viděla jsem ho vejíti do Svatyně, v níž před vchodem do Velesvatyně stál zlatý oltář zápalů. Strop nad ním byl otevřen, že bylo viděti širé nebe. Ti, kdo stáli venku, neviděli sice obětujícího kněze, viděli však vystupovati kouř. Když Zachariáš vstoupil do Svatyně, řekl mu jiný kněz něco a vyšel pak ven.*)

Zachariáš, osaměv tedy, rozhrnul, jak jsem viděla, záclonu a vstoupil do jakési kobky, která byla temna. Tam odtud něco vynesl, položil to na oltář a rozdělal kouř. — Nyní viděla jsem v pravo od oltáře sestoupiti na něj zář, a v ní stkvoucí postavu se k němu blížiti, i viděla jsem, jak Zachariáš, uleknuv se a takřka ztrnuv u vytržení, klesl k pravé straně oltáře. Anděl však ho zase pozdvihl, dlouho s ním mluvil, a Zachariáš mu také odpovídal. — Viděla jsem nad Zachariášem nebesa otevřena, a dva Anděly jako po řebři nějakém k němu sestupovati a vystupovati. Jeho pás byl rozvázán a šat rozevřen, a viděla jsem, jakoby jeden z Andělů mu něco odnímal, a druhý jako by mu do boku vkládal něco malého, zářícího. Bylo to právě tak, jako tehdy, když Joachimovi dostalo se od Anděla požehnání pro početí přesvaté Panny.

Kněží, zapálivše oběť zápalů, vycházeli ihned zase ze Svatyně. Když tedy Zachariáš tak dlouho se ne-

*) Řekl mu asi, jak bylo obyčejem: „Zapal oběť zápalů!“ V. Mišná, tract. Tamid., 6, § 3, ed. Surenh. p. 305.

vracel, tu lid, v nádvoří se modlící, se velmi znepokojoval. Zachariáš však oněměl, i viděla jsem, že psal na destičku, dříve než vyšel ze Svatyně.

Když pak z Chrámu vstoupil do nádvoří, hrnuli se k němu mnozí, tázajíce se, proč že tam tak dlouho prodléval. Nemohl však mluviti a kynul rukou, ukazuje na ústa a destičku, kterou potom ihned poslal do Jutty Alžbětě, aby ji spravil o milosrdném přislíbení Božím a o své němotě, dokud by sám za nedlouho se tam neodebral; ale také Alžběta měla zjevení, na které se však už nepamatuji.

✠ ✠ ✠

Zde bylo jen sděleno, co sestra Emmerichová v nemoci zběžně vypravovala. Aby si však čtenář oživil v paměti hovor Andělův se Zachariášem a slova Alžbětina, uvádíme zde toto Tajemství slovy evangelia sv. Lukáše, 1, 5—25:

Za dnů Heroda, Krále judského, žil jistý kněz, jménem Zachariáš, ze třídy Abdiášovy, a měl manželku z dcer Áronových a její jméno bylo Alžběta. Oba byli spravedlivi před Bohem, chodíce ve všech přikázáních a předpisech Páně bez úhony. A neměli žádného dítka, neboť Alžběta byla neplodná, a oba byli již pokročili ve věku svém. Stalo se pak, když v pořádku třídy své konal úřad kněžský před Bohem, že podle obyčeje úřadu kněžského připadlo naň losem, aby vejda do Chrámu Páně, zapálil v obět kadidlo; a všecko množství lidu modlilo se venku v hodinu zápalu. I ukázal se mu Anděl Páně, stoje po pravé straně oltáře kadidlového, a Zachariáš, uzřev jej, ulekl se a bázeň připadla na něho. I řekl mu anděl: Neboj se, Zachariáši; neboť vyslyšena jest modlitba tvá, a manželka tvá Alžběta porodí tobě syna a nazveš jméno jeho Jan. I budeš míti radost a plesání, a mnozí se budou radovati z jeho narození; neboť bude veliký před Pánem Bohem, a vína a nápoje opojného

píti nebude a již ze života matky své bude naplněn Duchem Svatým, a mnohé ze synů israelských obrátí k Pánu Bohu jejich. A on předejde před ním v duchu a moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům a nevěřící ke smýšlení spravedlivých, by připravil Pánu lid hotový. I řekl Zachariáš k Andělovi: Po čem to poznám? Neboť jsem stár a manželka moje pokročila ve věku svém. A Anděl odpověděv řekl jemu: Já jsem Gabriel, který stojím před Bohem, a jsem poslán, abych mluvil k tobě, a ty věci tobě zvěstoval. A hle, budeš němý, a nebudeš moci mluviti až do dne, ve kterém se ty věci stanou, poněvadž jsi neuvěřil mým slovům, kteráž se naplní časem svým. A lid očekával Zachariáše, a divili se, že prodléval ve Chrámě. Když pak vyšel, nemohl k nim mluviti; i poznali, že měl vidění ve Chrámě. A on kynul jim a zůstával němým. I stalo se, když se naplnili dnové služby jeho, odešel do svého domu. A po těch dnech počala Alžběta, manželka jeho; i tajila se po pět měsíců řkouc: Takto mi učinil Pán ve dnech, v nichž vzhlédl, aby odňal pohanu moji mezi lidmi.

III

ZASNOUBENÍ SVATÉ PANNY S JOSEFEM.

SVATÁ PANNA žila s mnoha jinými pannami v Chrámě pod dozorem zbožných paní. Zaměstnáním těchto dívek bylo, vyšívati a jiným rozmanitým způsobem zdobiti koberce a kněžská roucha, také práti tato roucha a mýti chrámové nádoby. Bydlely v malých kobkách, z nichž bylo viděti do Chrámu, a v nichž se modlily a rozjímaly. Když tyto panny dorostly, byly provdány. — Jejich rodiče, odevzdávajíce je Chrámu, zcela je zasvěcovali Bohu, nebot mezi zbožnými, duchovnějšími Israelity bylo od dávných dob rozšířeno nevyslovené tušení, že jedno takové manželství jednou přispěje k příchodu zaslíbeného Messiáše.*)

*) Třeba že pozdější židovská literatura celkem nic neví o tom, že by ženy nebo dívky byly ve službě chrámové, jsou přece jednak autorita Církve, která slaví svátek Obětování Panny Marie (dne 21. listopadu), jednak bible a staré zprávy důvodem dostatečným, abychom za jisto považovali, že vskutku tomu tak bylo. Již za Mojžíše (Ex. 38, 8.) a pak v době posledních soudců (I. Sam. 2, 22.) čteme o ženách nebo dívkách, zaměstnaných při bohoslužbě. Když Archa Úmluvy byla přenesena na Sion, Žalm 68 (Vulg: LXVII), 26.

Když tedy přesvaté Panně bylo čtrnácte let a bylo Jí se sedmi ještě jinými dívkami opustiti Chrám a provdati se, viděla jsem, že Matka Anna Ji navštívila v jejím příbytku u Chrámu. Joachim už nežil, a Anna byla se z rozkazu Božího provdala za jiného muže. Když však oznámili Panně, že jest Jí nyní z Chrámu odejíti a provdati se, tu přesvatá Panna, velmi dojata, jak jsem viděla, prohlásila kněžím, že netouží vůbec odejíti ze služby chrámové, že se zaslíbila jedině Bohu, a že netouží po vdavkách. Tu Jí však řekli, že jest nevyhnutelno, aby se vdala.*)

Potom viděla jsem, jak přesvatá Panna ve své modlitebně se k Bohu vroucně a úsilovně modlí. Pamatuji se také, že jsem viděla, jak Maria za modlitby vyprahnuvši velikou žízní, sešla se džbánečkem na dvůr ke studni nebo k nádržce vodní pro vodu, a jak tam nikoho nevidouc, slyšela hlas, načež se Jí dostalo vnuknutí, které Jí poskytlo takové útěchy a síly, že svolila k svému provdání. Toto zjevení nebylo však

zvláště vzpomíná dívek, v průvodu na bubínky tlukoucích. Že pak panny byly Chrámu obětovány a tam vychovávány, to praví už apoštolský žák Evodius, nástupce sv. Petra v Antiochii, (v listě, který ovšem uvádí teprve Nicefor II. c. 3.), který první mluví o svaté Panně; také Řehoř z Nyssy, Jan Damascenský. Rabbi Azarjah v díle Imre Binah, kap. 60., vypravuje, že při Chrámu panensky a pospolitě žily zdrženlivé služebnice Boží. Lze tedy uvésti také židovské svědectví na doklad, že vskutku byly tyto chrámové panny.

*) Ve Starém Zákoně nebylo považováno ustavičné panenství — aspoň všeobecně — za záslužné. Mezi nesčetnými druhy slibů, které dle Mišná byly u starých Židů v obyčeji, nenalézáme ani stopy slibu čistoty. Pokud ještě byl očekáván příchod Vykupitelův, bylo manželství dětmi hojně požehnané stavem největší blaženosti a bohulibosti na zemi. „Miláčkové Boží dědí syny od Hospodina, a mzdou jejich jest plod života.“ (Ž. CXXVI, 3.) A dříve už přislíbil Hospodin: „Požehnaný budeš mezi všemi národy. Nebude u tebe neplodný obého pohlaví.“ (Deuter., 7, 14.) Tím lze vysvětliti, proč kněží nesplnili přání Mariina, nehledě ani k tomu, že už tehdy žili mnozí panicky, zvláště mezi Esseny.

Zvěstováním, neboť toto Tajemství, jak jsem viděla, událo se později v Nazaretě. Někdy jsem však přece asi tvrdila, že také u studně jsem viděla zjevení andělské, neboť za mlada zaměňovala jsem někdy tento obraz se Zvěstováním, a domnívala jsem se pak, že Zvěstování událo se v Chrámě.*)

Viděla jsem také, že kněží přinesli před Velesvatyni na stolici kněze velmi starého, který už nemohl choditi — byl to jistě Velekněz —, a zatím, co zapálili oběť zápalů, že se modlil z pergamenového svitku, který byl před ním rozvinut na podstavci. Viděla jsem však, že Velekněz, duchem jsa u vytržení, měl vidění, a že mu byla položena ruka na svitek ukazováčkem na tato slova proroka Isaiáše: „a vyjde prut z kořene Jesse a květ vystoupí z jeho kořene". Is. 11, 1. — Starý kněz, vzpamatovav se zase, četl tato slova a poznal z toho něco.

Potom jsem viděla, že vyslali po okolí na všecky strany posly, a povolali všecky svobodné muže z rodiny Davidovy do Chrámu. — Když se jich sešlo

*) Je hodno zmínky, že v apokryfickém Protoevangelium Jacobi, které Církev prohlásila za podvržené, mezi jiným čteme, že Maria v průvodu několika dívek ubírala se do Nazareta. Z Chrámu dali jim všelijaké předivo na spředení, a Marii dostalo se losem šarlatu a purpuru, „a vzavši džbán, vyšla ven, nabrati si vody, a hle, hlas řekl jí: Zdrávas Maria . . . atd., a Maria pohledla vpravo a vlevo, aby viděla, odkud přišel k ní tento hlas, a polekána vrátila se do domu, postavila džbán, vzala purpur a posadila se na sedadlo, aby pracovala, a hle, Anděl Hospodinův stál před ní tváří v tvář a řekl: Neboj se, Maria . . ." — Zde tedy také se činí zmínka o hlase, když byla pro vodu, ale všecko se odbývá v Nazaretě a jest to spojeno se Zvěstováním. — Podobně se tato událost vypravuje v apokryfické Kronice o Joachimovi a Anně a o narození požehnané Bohorodičky a ustavičné Panny Marie a o dětství Vykupitele, kterou Thilo otiskl z latinského rukopisu pařížské bibliotheky. Jenže dle této Kroniky uplynuly mezi hlasem u studně a mezi zjevem andělským v Pozdravení tři dni.

v Chrámě mnoho ve slavnostních oděvech, byla jim svatá Panna představena, a já jsem spatřila mezi nimi velmi zbožného jinocha z okolí Betléma; také on se modlíval vždy velmi vroucně o vyplnění Přislíbení, i poznala jsem v jeho srdci vřelou touhu, aby se stal manželem Mariiným. — Svatá Panna uchýlila se však zase do své komůrky, prolévala vřelé slzy a nebyla ani s to, aby pomyslila, že nezůstane pannou.

Potom jsem viděla, že Velekněz dle vnitřního vnuknutí, kterého se mu dostalo, odevzdal všem přítomným mužům po ratolesti, a přikázal jim, aby každý označil ratolest svým jménem a po čas modlitby a oběti ji držel v rukou. — Když se bylo takto stalo, byly ratolesti od nich sebrány a na oltář před Velesvatyní položeny, mužům však bylo ohlášeno, že ten z nich, jehož ratolest rozkvete, jest od Pána určen k tomu, aby byl zasnouben s pannou Marií z Nazareta.

Zatím co ratolesti ležely před Velesvatyní, kněží vykonávali oběti a modlitby a já jsem viděla, že onen jinoch, na jehož jméno*) si dojista vzpomenu, po tu dobu v jedné síni chrámové s rozpiatýma rukama k Bohu vroucně volal, a že vyhrkly mu vřelé slzy, když po určené době vraceli jim všem kněží jejich ratolesti, oznamujíce, že žádná z nich nerozkvetla, a že tudíž žádný z nich není od Boha určeným ženichem této panny. — Muži pak byli propuštěni do svých domovů, kdežto onen jinoch odebral se na horu Karmel k synům prorockým, kteří tam od dob Eliášových žili poustevnicky, kdež od této doby žil, ustavičně se modle o vyplnění Přislíbení.

Viděla jsem potom, že kněží u Chrámu znovu prohlíželi rodové rejstříky, není-li snad v nich zapsán

*) Dle tradice sluje Agabus, a Rafael na obraze „Zasnoubení P. Marie", zvaném obyčejně Sposalizie, vymaloval ho v onom jinochu, jenž láme svou hůl o koleno.

ještě nějaký potomek Davidův, kterého by byli přehlédli.*) Poněvadž pak shledali, že z Betléma bylo ohlášeno šest bratří, z nichž jeden jest neznámý a nezvěstný, pátrali po pobytu Josefovu, a objevili ho nepříliš daleko od Samaří v obci, položené u malé říčky, kde bydlel v osamělé chýši u vody a pracoval pro jakéhosi mistra.

Na rozkaz Velekněze přišel nyní Josef, oděn v nejlepší roucho do Jerusalema do Chrámu. Také jemu bylo po dobu modlitby a oběti držeti v ruce ratolest, a když ji kladl na oltář před Velesvatyni, vypučel z ní nahoře běloučký květ liliovitý, a já jsem viděla, jak nad Josefem se snesl stkvoucí zjev, nenepodobný Duchu Svatému. — Nyní poznali kněží, že Josef jest od Boha určeným ženichem přesvaté Panny, i představili Jí ho u přítomnosti Její Matky. Maria, odevzdána do Vůle Boží, přijala ho pokorně za svého ženicha, vědouc, že všecko jest možno Bohu, který přijal Její slib, že Jemu jedině se tělem i duší zasvěcuje.

*) Dle běžných představ bylo uschovávání rodových rejstříků soukromou věcí jednotlivých rodin. Že se však izraelská vrchnost kněžská starala o zachování a další vedení těchto listin, to vysvítá už z té okolnosti, že velmi vlivná nařízení a zařízení sv. státu měla základ v rozdělení na pokolení a rody. Máme však také staré zprávy, že aspoň od zajetí babylonského byly v Chrámě vedeny přesné rodokmeny. V. Lightfoot, Horae hebr., Tom I, pag 178 (ed Carpzov) a Otho, Lexicon rabinico-philol, 1625, p. 240.

IV

O SVATBĚ A SVATEBNÍM ROUŠE MARIE A JOSEFA.*)

KDYŽ obě vdovy za řeči zmínily se o svatbě Marie a Josefa, spatřila jsem v obraze tuto svatbu, zvláště však krásné svatební roucho přesvaté Panny, o němž dobré ty ženy nemohly se ani do syta napovídati. Budu o tom vypravovati nač se ještě pamatuji.

Svatba Marie a Josefa, která trvala sedm nebo osm dní, konala se v Jerusalemě na hoře Sionu v domě, který často býval pronajímán k takovým slavnostem. Kromě učitelek a spolužaček Mariiných ze školy chrámové bylo na svatbě mnoho příbuzných Anniných a Joachimových, také jakási rodina z Gofny se dvěma dcerami. — Svatba byla velmi slavnostní

*) Ctihodná A. K. Emmerichova ve svých viděních o učitelském životě Našeho Pána a Spasitele, která den ode dne postupují, viděla 24. září r. 1821, čtyři dni přede křtem, Ježíše učiti v synagoze v Gofně a zůstávati tam u rodiny představeného synagogy, spřízněného s Joachimem. Majíc toto vidění, slyšela, jak dvě vdovy, dcery tohoto člověka, si vypravovaly o svatbě rodičů Ježíšových, na které byly za mlada s jinými příbuznými, a toto o tom vypravovala.

a bohatá. Mnoho beránků bylo zabito a obětováno. Ale zvlášť svatební roucho přesvaté Panny takovou vynikalo krásou a slavnostností, že přítomné ženy také ještě ve stáří rády o tom mluvily. Takový hovor vyslechla jsem, majíc vidění, a z něho jsem pochytila toto:

Viděla jsem Marii v Jejím svatebním rouše velmi zřetelně. Měla na sobě spodní roucho z nebarvené vlny a bez rukávů; ramena byla ovinuta páskami bílé vlněné košile, neboť košile měly tenkrát místo uzavřených rukávů takové pásky. Prsa pak a krk pokryla si jakýmsi límcem, který byl ozdoben stříbrnými cetkami, perlami apd., a měl as podobný tvar jako spodní límec, který jsem nedávno byla vystřihla pro Essena Arga. Na to oblékla si velmi širokou, zpředu otevřenou řízu. Byla od shora až dolů široká jako plášť a měla široké rukávy. Tento šat byl barvy modré, a do této základní barvy byly všude po celém šatu vetkány nebo vyšity veliké červené, bílé a žluté růže se zelenými lístky je proplétajícími, jako mešní roucha ze starých zlatých časů. Spodní okolek končil třapci a třásněmi, a hořejší okraj přiléhal k bílé pokrývce krku. — Přes tuto širokou řízu, kterou složily po délce do svislých záhybů, oblekly Jí jakýsi škapulíř, asi takový, jaký nosí mnozí mniši, na př. Karmelitáni. Tato část oděvu z bílého, zlatě květovaného hedvábí, zšíří půl lokte, byla na prsou posázena perlami a lesklými kaménky, a celá z jednoho pole, visela až k okolku řízy, jejíž přední otevření zakrývala. Dole byl škapulíř ozdoben třásněmi a knoflíčky. — Přes záda visel podobný pruh látky, a rovněž přes plece a ramena visely pruhy, ale kratší a užší. Tyto čtyři kusy látky, roztaženy kolem krku, měly podobu kříže. — Na obou bocích pod ramenoma byla přední a zadní strana škapulíře svázána zlatými šňůrami nebo řetízky, tak že hořejší široká část řízy byla stažena, a škapulíř k prsoum přiléhal, kdežto květovaná látka řízy na obou bocích mezi šňůrami se poněkud vydouvala. — Široké rukávy, přes něž byly

přehozeny postranní pole škapulíře, byly v polovičce ramene a lokte náramky lehce přimknuty k rukám. — Tyto náramky, které byly asi dva prsty široké a písmeny označené, měly okraje šikmo stepané, a, sbírajíce široké rukávy, nadouvaly je kolem ramenou, loktů a zápěstí, kde rukáv končil bílým řasnatým nabíráním, tuším z hedvábí nebo z vlny. — Na to vše oblékla si dlouhý plášť barvy azurové, který vypadal as jako veliká plena. Kromě tohoto pláště chodily židovské ženy při jistých církevních nebo domácích slavnostech v jakýchsi smutečních pláštích s rukávci, které byly ušity dle starobylého střihu. Plášť nebo plenu Mariinu spínal na prsou pod krkem šperk, nad nímž vinulo se kolem krku bílé řasnaté nabírání jako z pér nebo z chomáčků hedvábí. Plášť splýval do zadu po obou ramenou, přechyloval se však na obou bocích poněkud do předu a splýval pak do zadu užící se vlečkou. Na jeho lemu byly vyšity zlaté kytky.

Vlasy Její byly nepopsatelně uměle upraveny. Uprostřed hlavy byly rozčísnuty, a nezapleteny, rozděleny v množství jednotlivých tenkých pramínků, které bílým hedvábím a perličkami křížem spojeny, byly takto spleteny v jakousi velikou síť, do špičky vybíhající, která splývajíc po ramenou pokrývala záda až do středu pláště. Konečky vlasů byly vkrouceny do vnitř, a kolem celého okraje této vlasové sítě visely ozdobné třásně perlami krášlené, které svou vahou vlasovou síť stahujíce, udržovaly ji v dobrém pořádku.

Na hlavě měla hned na vlasech věnec z bílého hrubého hedvábí nebo z vlny, který nahoře se uzavíral třemi páskami z téže látky, sebranými v nábor, a na tomto věnci spočívala koruna, zšíří as ruky a šperkem ozdobená, z níž vycházely tři tyčinky, nad temenem v knoflíku spojené. Koruna byla nad čelem ozdobena třemi nad sebou zasazenými perlami, a po každé straně jednou perlou.

V levé ruce držela věneček z bílých a červených hedvábných růží, v pravé ruce pak jako žezlo nějaké držela krásný pozlacený svícen bez nohy. Dřík uprostřed poněkud tlustší, byl nad držící rukou a pod ní posázen knoflíky a končil nahoře malým talířkem, z něhož hořel bílý plamen.

Střevíčky měly podešve asi dva prsty tlusté, a byly vzadu i v předu vyvýšeny podpatkem. Tyto podešve byly celé ze zelené látky, jako by noha stála na trávníku, a dva bílé a zlaté řemeny poutaly je k ohbí holé nohy, jejíž prsty, jako u všech lépe oděných žen, byly zakryty kouskem látky, do špičky zahnuté a k podešvi přidělané.

Panny chrámové upletly umělé spletení vlasů Mariiných; viděla jsem to, bylo jich několik tím zaměstnáno, a šlo to rychleji, než by si kdo myslil. — Anna přinesla ty krásné šaty, a Maria byla tak pokorna, že jen nerada je oblékla. — Po sňatku bylo jí spletení vlasů kolem hlavy obtočeno, koruna sňata, závoj mléčné bělosti, až do půl ramenou splývající, přehozen, a na závoj posazena koruna.

Přesvatá Panna měla velmi bohatý zlatý, trochu naryšavělý vlas, a černé vysoko sklenuté, jemné obočí, velmi vysoké čelo, veliké, obyčejně sklopené oči s dlouhými černými řasami, jemný, rovný, přiměřeně dlouhý nos, velmi ušlechtilá, milostná ústa a úzkou bradu; byla prostřední velikosti, a kráčela velmi něžně, cudně a vážně ve svém bohatém oděvu. — O svatbě oblékla si později ještě jiné šaty, pruhované a ne tak nádherné, z nichž mám kousek mezi svými relikviemi. Tyto pruhované šaty měla na sobě také v Káni, a o jiných posvátných slavnostech. Svatební roucho měla na sobě ještě několikrát v Chrámě. — Lidé velmi zámožní převlékali se o svatbách třikrát až čtyřikrát. — Majíc oblečeny tyto nádherné šaty, vypadala Maria as podobně, jako bohatě nastrojené ženy z dob mnohem pozdějších, na př. jako císařovna Helena, ano dokonce

jako Kunhuta, třebaže se svrchní roucho židovských žen, které se spíše podobalo rouchu Římanek, od oděvu těchto vznešených paní velmi lišilo. — Na Sionu kolem Večeřadla bydlelo velmi mnoho tkalců, kteří tkali rozličné krásné látky, což jsem viděla majíc vidění o těchto šatech.

Josef měl na sobě dlouhou, volnou, světle modrou halenu, od prsou až dolů k lemu šňůrami na háčky nebo knoflíčky zapiatou. Široké rukávy byly po stranách také šňůrami sepiaty, byly široce ohrnuty, a uvnitř měly jakési kapsy. Kolem krku přeložil si hnědý límec či spíše jakousi širokou štolu, a od prsou splývaly mu dva bílé pruhy látky, nenepodobné (jazýčkovému) límečku našich kněží, jenže mnohem delší.

Viděla jsem obřady, když sezdáváni byli Josef a Maria, viděla jsem svatební hostinu a všecky obyčeje slavnosti, viděla jsem však zároveň takové množství jiných věcí, a jsem tak nemocna a tolikerému vyrušování vydána, že z obavy, abych vypravování nepopletla, si ani netroufám, více z toho sděliti.

V

SNUBNÍ PRSTEN MARIIN.

Dne 29. července r. 1821.*)

VIDĚLA JSEM snubní prsten přesvaté Panny, není ani ze stříbra ani ze zlata ani z jiného kovu, jest tmavé barvy a blýští se; není to úzký tenký obroučeк, nýbrž hezky tlustý a skoro zšíří prstu. Na první pohled byl prsten hladký, a přec zas mně připadalo, jako by byl hlazen v malých pravidelných trojúhelníčcích, které se zdály jako zasazeny, a do nichž byla vyryta písmena. Na té straně, kterou byl otočen ke dlani, byl prsten bez těchto ozdob. Prsten měl nějaké označení. — Viděla jsem ho v krásném kostele chovaný pod mnoha zámky. Zbožní lidé, kteří hodlají sňatek uzavříti, dávají si snubní prsteny dotýkati prstenem Mariiným.

Dne 3. srpna r. 1821 řekla:

*) Tohoto dne zřela ctihodná A. K. Emmerichova u vidění jednotlivá pohřební plátna Pána našeho Ježíše Krista, a obrazy Pána, které zázračně se byly na plátna otiskly. Poněvadž pak při tomto vidění byla vedena po různých místech, kde tyto posvátné předměty jsou jednak chovány k slavnostnímu uctívání, jednak také zapomenuty od lidí a jen od Andělů a zbožných duší uctívány, domnívala se, že na jednom z těchto míst spatřila také uschovaný snubní prsten Mariin, a toto o něm vypravovala.

V posledních dnech viděla jsem mnoho z dějin snubního prstenu Mariina, ale pro vyrušování a bolesti nedovedu to už souvisle vypravovati. Dnes viděla jsem slavnost v kostele v Italii, kde je snubní prsten uschován. Zdálo se mně, jako by byl zavěšen v monstranci, která stála nad tabernakulem. Byl tam veliký, nádherně ozdobený oltář, na kterém bylo nakupeno tlustě stříbra. Viděla jsem, že na monstranci dotýkají mnoho prstenů.

O slavnosti viděla jsem po obou stranách prstenu zjeviti se Marii a Josefa v jejich svatebních šatech, a jako by Josef dával přesvaté Panně prsten na prst. A tu jsem viděla, že prsten září a jako by se pohyboval.*)

V pravo a v levo od tohoto oltáře viděla jsem dva jiné oltáře, které asi nebyly v témž kostele, nýbrž byly mně jen tak u vidění zároveň ukázány. — Na oltáři v pravo byl zavěšen obraz Pána Ježíše „ECCE HOMO", který se zázračným způsobem dostal zbožnému římskému radnímu, příteli sv. Petra, v oltáři v levo bylo uschováno jedno z pohřebních pláten Našeho Spasitele.

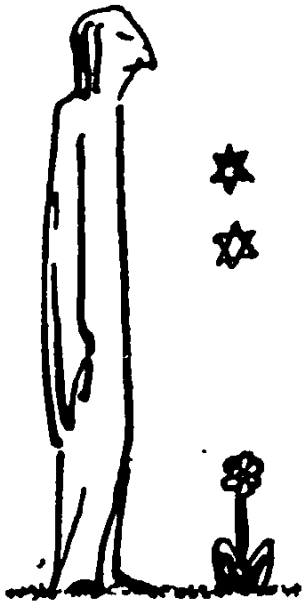
* * *

Po svatebních slavnostech navrátila se Anna s příbuznými do Nazareta, a také Maria se tam ubírala, provázena několika družkami, spolu s ní z Chrámu propuštěnými.

*) Písař, zapsav tyto zprávy z úst zbožné Vypravovatelky dne 4. srpna 1821, marně hledal nějaký důvod, proč právě dne 3. srpna měla toto vidění. Jak veliké bylo tudíž jeho podivení, když několik let po smrti Vypravovatelčině v latinském spise o snubním prstenu přesvaté Panny, který se chová v Perugii, četl, že dne 3. srpna (III monas Augusti) byl prsten ukazován lidu, o čemž jsme bezpochyby oba nic nevěděli. — Dočetl se toho na str. 59. spisu: De annulo pronubo Deiparae Virginis, qui Perusiae religiosissime asservatur, J. B. Lauri Perusini Commentarius, 12, 1626, Coloniae Agrippinae apud J. Kinckium.

Vyšly z města v slavnostním průvodu. Nevím, jak daleko Ji dívky provázely. První nocleh měly zase v levitské škole v Bethoronu. Maria konala zpáteční cestu pěšky.

Josef po svatbě šel do Betléma, aby tam uspořádal ještě nějaké rodinné záležitosti. Teprve později přišel do Nazaretu.

VI

OD NÁVRATU MARIINA DO ZVĚSTOVÁNÍ.

TŘEBA že ctihodná Emmerichova měla tato zjevení z kroniky SVATÉ RODINY vždy ve dny, kdy Církev slaví tyto události, viděla přece, že skutečná výročí těchto příběhů se tu a tam odchylují od svátků církevních. Tak viděla na př. skutečný historický den narození Kristova o celý měsíc dříve, totiž dne 25. listopadu, kteryžto den v roce narození Kristova dle jejích vidění připadl na 10. den měsíce Kislev, tak že viděla, jak Josef patnáct dní po narození Kristovu slavil zároveň svátek Posvěcení Chrámu čili Slavnost Světel, kteréžto svátky začínaly dne 25. měsíce Kislev, rozsvěcuje po několik dní v jeskyni Narození lampy. — Z toho následuje, že také slavnost Zvěstování viděla o měsíc dříve, totiž 25. února. Tato sdělení učinila sestra Emmerichova poprvé r. 1821. Byla tou dobou velmi nemocna, a proto její sdělení jsou s počátku trochu kusá.

Dříve vypravovala, že Josef po svatbě neodcestoval hned do Nazareta, nýbrž že se odebral do Betléma, aby tam uspořádal některé rodinné záležitosti. — Anna a její druhý muž a svatá Panna s několika družkami

vrátily se do Galileje, na Annin statek, který byl as hodinu vzdálen od Nazareta. — Anna zařizovala pro svatou Rodinu domek v Nazaretě, který jí také náležel, zatím co svatá Panna za nepřítomnosti Josefovy ještě bydlela u ní.

Dříve než sestra Emmerichova sdělila, co viděla o Zvěstování, vypravovala dva úryvky dřívějších zjevení, jichž význam lze nám jen přibližně naznačiti. Ještě velmi slabá po těžké nemoci, vypravovala nějakou dobu po zasnoubení svaté Panny s Josefem toto:

Bylo mně popřáno viděti slavnost nějakou v domě Anninu. Zpozorovala jsem jejího druhého muže, asi šest hostů kromě lidí domácích, několik dětí a Josefa s Marií, shromážděné kolem stolu, na kterém stály poháry.

Přesvatá Panna měla na sobě plášť, pestře červeně, modře a bíle květovaný, jako stará mešní roucha. Měla přehozený průhledný závoj, a přes něj černý. Slavnost ta, jak se zdálo, byla pokračováním slavnosti svatební.

Více o tom už nevypravovala, i není vyloučena doměnka, že konala se tato hostina, když po příchodu Josefovu přesvatá Panna odešla od své matky, a s Josefem se odstěhovala do domu v Nazaretě. Druhého dne vypravovala:

Za vidění dnešní noci hledala jsem přesvatou Pannu, můj Vůdce uvedl mne do domu Mateře Anny, který jsem zase ve všech jeho částech poznala. Nenalezla jsem tam však už Josefa ani Marie. Viděla jsem, jak Anna se chystala na cestu do blízkého Nazareta, kde nyní svatá Rodina bydlela. Měla pod paždí uzel, který nesla Marii. Šla rovinou a nízkým podrostem do Nazareta, který leží před pahorkem. Šla jsem tam také. — Dům Josefův stál nedaleko brány, nebyl tak veliký jako dům Annin. Čtyřhranná studně, k níž se sestupovalo po několika stupních, byla na blízku, a čtyřhranný dvoreček rozkládal se před domem. Viděla jsem, že Anna, přišedši k svaté Panně, odevzdala

Jí, co byla přinesla. Viděla jsem také, jak Maria velmi plakala, a matku, která se zase domů navrátila, kus cesty provázela. Spatřila jsem svatého Josefa v přední části domu v oddělené místnosti.

Toto kusé sdělení lze snad asi takto doplniti: Matka Anna navštívila svatou Pannu poprvé v Nazaretě, a přinesla Jí ještě dar. Maria, která žila nyní sama a odloučena od milované matky, prolévala slzy pohnutí, když opět odcházela, a provázela ji. — Josef byl ještě v Nazaretě.

ZVĚSTOVÁNÍ PŘESVATÉ PANNY MARIE.

I

ZVĚSTOVÁNÍ MARIE PANNY.

Dne 25. března roku 1821. vypravovala sestra Emmerichova:

UPLYNULÉ NOCI viděla jsem církevní slavnost ZVĚSTOVÁNÍ, i dostalo se mně opětně určitého prohlášení, že v této době roční byla přesvatá Panna už čtyři neděle v požehnaném stavu. Bylo mně to však výslovně řečeno, poněvadž už 25. února viděla jsem Zvěstování, zamítla jsem však to vidění a proto jsem ničeho nevypravovala. Tu viděla jsem tedy dnes opětně celou událost s vnějšími okolnostmi.

Brzy po Její svatbě viděla jsem přesvatou Pannu v domě Josefově v Nazaretě, kamž mne můj průvodčí provodil. Josef odejel se dvěma osly z městečka, myslím, aby si přivezl malé své dědictví nebo nářadí. Zdálo se mně, že jest ještě na cestě k Betlému. Annin druhý muž a jiní muži byli ráno v domě, ale zase odešli.

Kromě přesvaté Panny a dvou dívek Jejích let, myslím, Jejích družek chrámových, viděla jsem v domě Matku Annu a onu s ní spřízněnou vdovu, která jí posluhovala, a později po Kristově narození s ní do Betléma putovala. Celé zařízení v domě bylo od Anny a nové.

Viděla jsem ty čtyři ženy choditi po domě po různém zaměstnání, a pak po dvoře spolu se procházeti. K večeru, jak jsem viděla, vrátily se do domu, a stojíce kolem kulatého stolečku modlily se a pak jedly zeleninu, která byla na stůl přinesena. Potom se rozešly. Anna, jsouc přičinlivou hospodyní, dlouho ještě chodila po domě. Obě dívky šly do své oddělené komůrky a také Maria šla do své ložnice.

Komůrka přesvaté Panny byla v zadní části domu blíže ohniště, které, jako v domě Annině, také zde nebylo umístěno uprostřed domu, nýbrž více k jedné jeho straně. Vchod byl vedle kuchyně. Vystupovalo se k ní po třech stupních, které byly položeny spíše šikmo než kolmo, neboť podlaha této části domu ležela na vyvýšené skalní plošině. Naproti dveřím byla stěna komůrky kulatá, a v tomto vyklenutém prostoru, odděleném zástěnou z pletiva, vyšší člověka, stálo rozvinuté lůžko přesvaté Panny. Stěny komnaty byly všecky do určité výše obloženy proplétaným řimsovím, které bylo poněkud hrubší než pohyblivé lehké zástěny. Poněvadž bylo vyrobeno ze dřeva různých barev, bylo vzorkováno drobnými kostkami. Strop komnaty byl z několika sbíhavých trámců a z pletiva s hvězdovitými vzorci mezi trámy napiatého.

Zářící jinoch, který mne stále provázel, uvedl mne do této komůrky, a co jsem viděla, budu vypravovati, jak taková ubohá bídná osoba, jakou jsem, to nejlíp dovede.

Přesvatá Panna, vstoupivši do komůrky, oblékla si za zástěnou svého lůžka dlouhé modlitební roucho z bílé vlny se širokým pásem, a zahalila hlavu bělo-žlutým závojem. Mezitím vstoupila služka s lampičkou, rozsvítila několikaramennou lampu, která visela se stropu komnaty, a zase se vzdálila. — Přesvatá Panna vzala pak nizounký stoleček, který složen byl opřen

o zeď, a postavila jej střed jizby. Opřen o stěnu byl jen, jak se zdálo, pohyblivou deskou, která na dvou nohách kolmo visela. Maria pozdvihla desku do polohy vodorovné a posunula polovičku jedné nohy stolu, která byla rozříznuta, do předu, tak že stoleček stál teď na třech nohách. Ta strana stolní desky, kterou podpírala tato třetí noha, byla kulatá. — Stoleček byl potažen modrou a červenou pokrývkou, která na rovné straně stolní desky prodloužena a třásněmi lemována v záhybech splývala. Do středu pokrývky byl vpleten nebo vháčkován obrazec, nevím už, byla-li to písmena nebo ozdoba. Na kulaté straně ležela rozvinutá bílá pokrývka. Svitek Písma ležel na stolečku.

Přesvatá Panna, postavivši tento stoleček mezi lůžko a dvéře střed jizby poněkud vlevo, kde na podlaze byl rozestřen koberec, a položivši před něj vycpaný kulatý polštářík, aby měla nač kleknouti, poklekla před stolečkem na kolena, opírajíc se o něj oběma rukama. Dvéře komůrky měla po pravé straně, kdežto k lůžku byla obrácena zády.

Maria spustila si závoj přes obličej, a skřížila ruce, ne však prsty, na prsou. Tak viděla jsem Ji dlouho úpěnlivě se modliti s obličejem k nebi pozdviženým. Volala o Vykoupení, o zaslíbeného Krále, jakož i o to, aby svou modlitbou aspoň poněkud uspíšila Jeho seslání. Klečela dlouho, takto u vytržení se modlíc, pak sklonila hlavu na prsa.

Teď však vylil se po Její pravici šikmo od stropu Její komůrky takový proud světla, že jsem se bezděky před ním přitiskla ke stěně, ve které byly dvéře, a v tomto světle viděla jsem bílého zářícího Jinocha, se zlatistými splývajícími vlasy snésti se před Ní. Byl to ANDĚL GABRIEL. Mluvil k Ní, mírně pohybuje rukama po obou bocích. Viděla jsem slova žhavými písmeny vycházeti z Jeho úst, čtla jsem je i slyšela. Maria nachýlila hlavu závojem zastřenou poněkud na

pravou stranu, avšak jsouc stydliva, nepohlédla vzhůru. Anděl mluvil však dále, a Maria, jako na Jeho rozkaz, obrátila obličej poněkud k němu, poodhrnula závoj a odpověděla. Anděl mluvil opět, a Maria odhrnula závoj úplně, pohlédla na Anděla, a odpověděla svatými slovy: „Aj, já DÍVKA PÁNĚ, STANIŽ MI SE PODLE SLOVA TVÉHO.“

Přesvatá Panna byla v hlubokém vytržení. Světlo vyplňovalo komoru, neviděla jsem už záře hořící lampy, neviděla jsem ani stropu komůrky. Nebesa zdála se otevřena, proud světla otevřel mně výhled vysoko přes Anděla, a tam, odkud se vylévaly tyto proudy světla, tam spatřila jsem obraz Nejsvětější Trojice, as jako Světlo, trojúhelníkem sálající a křižující se paprsky vysílající, i poznala jsem, že v tomto světle jest Tajemství, Jemuž dlužno se jen klaněti a Jehož nelze vysloviti, Bůh Všemohoucí, Otec a Syn a Duch Svatý, a přec jen Jediný Bůh Všemohoucí.

Když však přesvatá Panna vyřkla: „Staniž mi se podle Slova Tvého“, viděla jsem onen okřídlený zjev Ducha Svatého, ale ne úplně tak, jak se obyčejně v podobě holubice zobrazuje. Hlava byla jako obličej člověka, a světlo se šířilo v podobě křídel po pravém a levém boku postavy, z jejíchž prsou a rukou viděla jsem tři proudy světla se vřinouti v pravý bok přesvaté Panny a spojiti se v Jejím lůně.

V okamžiku, kdy světlo vproudilo v Její pravý bok, byla přesvatá Panna s této strany celá prozářená a jako zprůhlednělá, a bylo to, jako by neprůhlednost jako noc prchala před tím světlem. V tom okamžiku byla tak světlem proniklá, že nebylo v Ní ani temnoty ani roušky, byla zářící a prozářená v celé své bytosti.

Po tomto prozáření viděla jsem Anděla zmizeti, proud světla, z něhož vystoupil, sunul se zpět; bylo to, jako by nebesa zase vdechovala ten proud světla, a já jsem viděla, jako by z tohoto do nebe se sunoucího

proudu světla padalo na přesvatou Pannu množství nerozvitých bílých růží, každá se zeleným lístečkem.

Patříc na všecko to, co se dálo v komůrce Mariině, měla jsem zvláštní osobní pocit. Trnula jsem ustavičnou úzkostí, jakoby se mně strojily úklady, a vskutku také viděla jsem obludného hada plaziti se domem a pak po schodech až ke dveřím, u kterých jsem stála. Když světlo proniklo přesvatou Pannu, vylezla obluda až na třetí schod. Had, asi tak dlouhý jako chlapec, byl u hlavy široký a ploský a na prsou měl dvé krátkých pazourů, s drápy a blánami, nenepodobných křídlům netopýřím, po kterých se šoural. Na těle měl skvrny rozličných odporných barev, a připomínal hada v Ráji, avšak v hrůzném znetvoření. Zmizev z komůrky přesvaté Panny, vstoupil Anděl této obludě na hlavu, a ta zavyla tak příšerně, že mráz mně projel po zádech. Viděla jsem však zjeviti se tři duchy, kteří bijíce a šlapajíce tuto obludu, vyhnali ji za dvéře domu.

Když Anděl byl zmizel, viděla jsem přesvatou Pannu u hlubokém vytržení zcela v sobě ponořenu, i viděla jsem, že svatá Panna poznala, že přislíbený Vykupitel se vtělil v Ní malou lidskou zářící postavou se všemi údy až do prstíčků vyvinutou, a že se Mu klaněla. — Ach! zde v Nazaretě jest tomu jinak než v Jerusalemě, tam jest ženám zůstati v nádvoří, a není jim dovoleno vejíti do Chrámu, Svatyně jest jen kněžím přístupna, ale zde v Nazaretě, zde v tomto kostele jest Panna sama Chrámem, a Velesvatyní jest Její lůno, a Velekněz jest v Jejím lůně a Ona jediná jest s Ním. Ach, jak jest to milé a podivuhodné, a přece zcela tak prosté a přirozené! Naplnila se slova Davidova v Žalmu XLV: „Posvětil stanu svého Nejvyšší, Bůh jest uprostřed něho, nepohnet se.“*)

*) Sanctificavit Tabernaculum Suum Altissimus, Deus in medio ejus, non commovebitur.

Bylo kolem půlnoci, když jsem viděla toto Tajemství. Po nějaké době vstoupila Anna s ostatními ženami do komůrky Mariiny. Zázračné hnutí v přírodě probudilo je ze spánku. Jasný oblak objevil se nad domem. Spatřivše přesvatou Pannu klečící pod lampou a v hlubokém vytržení se modlící, odešly zase uctivě.

Po nějaké době přesvatá Panna, jak jsem viděla, vstala a přistoupila k svému oltáříku u stěny. Spustila obraz na zdi svinutý, na kterém byla zobrazena táž podoba zahalené lidské postavy, kterou jsem už byla spatřila v domě Annině, když se konaly přípravy na Mariin odchod do Chrámu (viz str. 129). Rozsvítila nástěnnou lampu a modlila se stojíc před ní. Svitky písma ležely před Ní na vyšším pulpitě. Potom k ránu viděla jsem Ji ulehnouti.

Pak vyvedl mne můj Vůdce, když však jsem vstoupila na dvoreček domu, pojalo mne veliké zděšení. Onen ohavný had číhal tam skryt, dorážel na mne a pokoušel se uschovati do záhybů mých šatů. Děsná hrůza se mne zmocnila. Ale můj Vůdce mne rychle odtud odvlekl, a zase se objevili oni tři duchové a udeřili na obludu, jejíž strašlivé vytí pořád ještě rozléhá se mně v uších a budí ve mně hrůzu.

Když jsem pozorovala Tajemství Vtělení, dostalo se mně ještě rozličných poučení v této noci. Anna byla omilostněna vnitřním vědomím o tom, co se stalo. Přesvatá Panna věděla, že počala Mesiaše, Syna Nejvyššího. Celé Její vnitro otevřelo se Jejímu duševnímu zraku. Ale nevěděla tehda ještě, že Trůn Davida, otce Jeho, který Mu dá Bůh Hospodin, jest Trůn Nadpřirozený; nevěděla tenkrát ještě, že Dům Jakobův, kterému dle slov Gabrielových bude panovati na věky, jest Církev, Shromáždění obrozeného člověčenstva. Domnívala se, že Vykupitel bude svatým Králem, který Její lid očistí a povede ho k vítězství nad peklem.

Nevěděla tehda ještě, že tento Král zemře přehořkou smrtí, aby lidi vykoupil.

Byla jsem poučena o tom, proč Vykupitel ustanovil po devět měsíců prodlévati v lůně mateřském a naroditi se dítětem, proč nechtěl vystoupiti dokonalý jako Adam, proč nechtěl se objeviti tak krásný jako právě stvořený Adam. Nedovedu však toho už jasně sděliti. Ale tolik ještě jest mně známo, že ustanovil opět posvětiti početí a narození člověkovo, které pádem prvních lidí v takovou hanbu bylo strženo. Maria však stala se Jeho Matkou, a On nepřišel dříve, poněvadž jedině Ona, a žádný jiný tvor před Ní ani po Ní, byla čistou Nádobou Milosti, kterou Bůh lidem přislíbil, aby se v Ní vtělil, aby lidstvo Svým náměstným Utrpením od viny vykoupil. Přesvatá Panna byla jediným, bez poskvrny rozkvetlým Květem lidského pokolení, který vypučel v plnosti času. Všichni Synové Boží mezi lidmi od počátku, zápasíce o posvěcení, pracovali o Její příchod. Ona jediná byla ryzím Zlatem celé země. Ona jediná byla neposkvrněným Tělem a čistou Krví veškerého člověčenstva, připravována a tříbena a shromažďována a posvěcována všemi pokoleními Jejích předků, vedena, střežena a posilována Zákonem, až se zjevila Plností Milosti. Byla předvěděna od věčnosti, a v čase žila jako Matka Vykupitele.

O svátcích Matky Ježíšovy vkládá Církev do úst přesvaté Panny tato Slova Boží Moudrosti z knihy Přísloví (8, 22—35).

„Hospodin vládl mnou na začátku cest svých, prve než byl co učinil od počátku. Od věčnosti ustanovena jsem, a od pradávna, prve než země učiněna byla. Ještě nebylo propastí, a já již počata byla; aniž ještě studnice vod byly se vyprýštily; ještě hory u veliké tíži nestály: před pahrbky já jsem se zrodila: ještě byl neučinil země a řek a stěžejí okrsku zemského.

Když připravoval nebesa, byla jsem tu; když jistým zákonem a okruhem ohražoval propasti; když povětří upevňoval svrchu a odvažoval studnice vod; když vůkol kladl moři meze jeho, a zákon ukládal vodám, aby nepřestupovaly končin svých; když odvažoval základy země. S Ním jsem byla, všecko pořádajíc: a kochala jsem se na každý den, hrajíc před Ním každého času, hrajíc na okrsku země: a rozkoš má, býti se syny lidskými.

Nyní tedy, synové, slyšte mne: blahoslavení, kteří ostříhají cest mých. Slyštež kázeň, a buďte moudří, a nezamítejte jí. Blahoslavený člověk, který slyší mne, a kterýž bdí u dveří mých na každý den, a střeže u veřejí dveří mých. Kdo mne nalezne, nalezne Život a vezme spasení od Hospodina."

* * *

Svaté Panně bylo při Vtělení Kristově něco přes čtrnáct let. — Kristus žil třiatřiceti let a třikrát šest neděl. Pravím, třikrát šest, nebot tato cifra byla mně v té chvíli vždy třikrát ukázána.

NAVŠTÍVENÍ PŘESVATÉ PANNY MARIE.

Ve mši sv. o tomto svátku mluví Církev slovy Velepísně 2, 8—14.:

LAS Milého mého! Hle, On se béře, skáče po horách, přeskakuje pahrbky: podobný jest Milý můj srně a kolouchu jelenímu, hle On stojí za stěnou naší, hledě okny, patře mřížemi. Aj, Milý můj mluví ke mně: „Vstaň, pospěš, přítelkyně má, holubice má, krásná má, a pojď! Nebo již zima pominula, prška přestala a odešla! Kvítí ukázalo se v zemi naší, čas řezání vinic přišel! Hlas hrdličky slyšán jest v zemi naší; fík vypustil holičky své; vinice kvetoucí vydaly vůni svou. Vstaniž, přítelkyně má, krásná má a pojď: Holubičko má v rozsedlinách skalních, v dutině hradby, ukaž mi tvář svou, ať zazní hlas tvůj v uších mých: nebo hlas tvůj jest sladký a tvář tvá spanilá.

I

MARIA A JOSEF PUTUJÍ K ALŽBĚTĚ.

NĚKOLIK DNÍ po tom, když Anděl zvěstoval Marii, navrátil se sv. Josef do Nazareta a ještě leccos v domě zařizoval pro své řemeslo, neboť před tím se nebyl ještě v Nazaretě usadil, a sotva několik dní tam pobyl. Josef nevěděl ničeho o vtělení Boha v Marii; Ona byla Matkou Páně, ale také Dívkou Páně, a pokorně zachovávala Jeho Tajemství. Přesvatá Panna, pocítivši, že Slovo se v Ní stalo tělem, pojala velikou touhu, bez meškání navštíviti svou tetu Alžbětu v Juttě u Hebronu, o níž Jí byl Anděl řekl, že už šest měsíců jest v požehnaném stavu. Poněvadž pak blížila se doba, kdy Josef hodlal putovati na Svátky Velikonoční do Jerusalema, toužila jíti s ním, aby byla nápomocna Alžbětě za jejího těhotenství. Josef vydal se tedy s přesvatou Pannou na cestu do Jutty.

* * *

Ctihodná sestra Emmerichova vypravovala tyto jednotlivé události z cesty, kterou Josef a Maria konali k Alžbětě, poněvadž však byla tehdy nemocna a často vyrušována, dlužno v těchto sděleních předpokládati

velmi mnoho mezer. Nevypravovala o začátku cesty, nýbrž jednotlivosti, které se den ode dne udály, a které tuto sdělíme.

✠ ✠ ✠

Ubírali se směrem poledním a měli s sebou osla, na kterém Maria čas od času jela. Na oslu bylo všelicos naloženo, zvláště také pruhovaný, a jak se mně zdálo, pletený vak Josefův, ve kterém byl uložen dlouhý nahnědlý plášť Mariin s kápí. Tento plášť se svazoval v předu tkanicí. Maria ho oblékala, šla-li do Chrámu nebo do synagogy. Cestou měla na sobě hnědou vlněnou košili, přes ni měla šedivé šaty, v bocích přepásané, a na hlavě žlutavou roušku.

Vykonali dalekou tu cestu dosti rychle. Když prošli rovinou Esdrelon jižním směrem, viděla jsem je uchýliti se k příteli Josefova otce, jenž měl dům v městě Dothanu na jakési výšině. Byl to zámožný člověk a pocházel z Betléma. Jeho otci říkal otec Josefův bratře, nejsa jeho rodným bratrem; pocházel však z rodu Davidova od muže, který také, myslím, byl králem a slul Ela nebo Eldoa nebo Eldad, nevím už určitě.*) V té obci zde byl čilý obchod.

*) Sestra Emmerichova viděla, jak Ježíš dne 21. listopadu (= 12. Marchesvanu) svého 31. roku v Dothanu v témž domě z vodnatelnosti uzdravil Issachara, padesátiletého manžela dcery z této rodiny, jež slula Salome. Při tom vypravoval Issachar, jak druhdy Josef a Maria tam zůstali. — Tím potomkem Davidovým, kterého Vypravovatelka neurčitě nazývá Eldoa nebo Eldad, a skrze něhož byl prý otec oné Salome spřízněn s Josefem, jest bezpochyby Elioda nebo Eliada, syn Davidův, o němž se děje zmínka v II. Král 5, 16. a v I. Paral. 3, 8. Třebaže záměnu různých jmen v ústech Vypravovatelčiných lze považovati za velmi přirozenou, přece není třeba vždycky takové záměny nezbytně předpokládati. Hebrejská jména vlastní mají vůbec určitý význam. Poněvadž však pro jeden a týž význam má řeč více výrazů, mají nezřídka tytéž osoby různá jména. Tak shledáváme, že jeden syn Davidův sluje brzy Elišua, „Bůh pomáhá“, brzy Elišama, „Bůh slyší“. Podobně není nemožno, že Eldea nebo Eldaa

Jednou viděla jsem je přenocovati v jakési stodole; pak viděla jsem je večer v jednom lese, ještě dvanáct hodin od bydliště Zachariášova, uchýliti se do chyže, sroubené ze dřeva, porostlé živou zelení s pěknými bílými kvítečky, která byla určena cestujícím. Tam v té zemi jest na silnicích mnoho takových dřevěných bud bez dveří nebo také řádně stavěných budov, ve kterých cestující přenocují nebo polední žár zde přečkávají a pokrmy, které si přinesli s sebou, si připravují. V nejedné takové hospodě dohlíží rodina nejblíže bydlící, a za mírný plat dodává, čeho cestující potřebují.

* * *

Zde, jak se zdá, jest ve vypravování mezera. Bezpochyby byla Svatá Panna s Josefem na Svátcích v Jerusalemě a teprv odtud odebrala se k Alžbětě, neboť už na počátku činí se zmínka o Josefově cestě na Svátky, později pak o tom, že Zachariáš den před navštívením Marie navrátil se domů se slavnosti Pascha.

* * *

Z Jerusalema nešli přímo do Jutty, nýbrž udělali okliku na východ, aby cestovali více o samotě. Obešli jakési městečko, dvě hodiny od Emaus, a ubírali se tedy cestami, kterými Ježíš za svých učitelských let často kráčíval. Měli pak ještě dvě hory překročiti. Mezi těmato dvěma horami viděla jsem je jednou usednouti k odpočinku, chleba jísti a vodu píti, do které si přikapávali balšamu, cestou nasbíraného. Bylo zde velmi hornato. Kráčeli mimo skály, které byly nahoře širší než dole, a také tu bylo viděti veliké jeskyně s rozličnými podivnými kameny. Údolí

znamená „Bůh přijde" jako Eliada. — Nad nerozřešenou poznámkou, že tento potomek Davidův byl také králem, netřeba se pozastavovati, neboť nelze pochybovati, že synové nebo potomci Davidovi vládli ve státech vasalských.

byla velmi úrodna. Potom vedla jejich cesta ještě lesem, pastvinou, lukami a poli. Ku konci cesty zpozorovala jsem zvláště květinku s drobnými zelenými lístečky a s hrozníčkem o devíti bledočervených uzavřených zvonečcích či soudečcích. V těchto zvonečcích bylo něco, s čím jsem něco měla, což jsem zapoměla.*)

*) Snad měla tato květinka s devíti zvonečky pro Jasnovidkyni mystický vztah na devítiměsíční prodlévání Pána v lůně mateřském, nebo viděla v ní sestra Emmerichova symbol nějaké pobožnosti nebo modlitby, vztahující se na svátek Navštívení P. M. — Ostatně Písma znalý přítel sdělil písaři toto: „květina zde naznačená jest bezpochyby hrozníček cypřišovitý (Lavsonia spinosa inermis, Linn), o němž jest zmínka ve Velepísni (1, 13.) ‚Milý můj jest mi jako hrozen cyprový na vinicích v Engaddi'. Mariti ve svém cestopise Syrií a Palestinou zmiňuje se o tomto keři a jeho květu právě v té krajině, kterou přesvatá Panna cestuje. Dle něho jsou listy menší a jemnější než listy myrty, květy načervenalé, tvar květenství hrozníčkovitý, což by ovšem odpovídalo zběžnému popisu Jasnovidkyně; praví-li však, že měla cos činiti s obsahem zvonečků bylinky, což už zapoměla, pak bylo to snad vidění, vztahující se k Velep. 1, 13.; tehdy, kdy její Miláček byl ještě pod srdcem Své panenské Matky, oslavovala snad, pozorujíc plodový obal onoho keře, stupeň vývoje Vtěleného Slova, kteréžto rozjímání mohlo býti tím užitečnější, ježto sladce vonící hrozen cypřišový v hebrejštině slouje hrozen Kofer, tj. hrozen smíření, a proto někteří do slov: ‚milý můj jest mi jako hrozen cyprový' kladou smysl: ‚miláček můj vylil pro mne krev hroznů na usmíření'. Jako Východané velice si cení tyto kvetoucí keře, sladkou vůni vydechující a pokládají je za dar velmi příjemný, tak asi Jasnovidkyně, když přesvatá Panna kráčela mimo tyto hrozníčky květů, oslavovala uzrávání Krve Hroznů Smíření v Požehnaném Plodu Jejího Života. Uvažovala snad ve Velep. 1, 13 ten smysl, že pravý hrozen Kofer uzrává nám pod Srdcem Mariiným, jako při verši 12. Kap. I. ‚Milý můj jest mi jako kytička myrrhy, kteráž mezi prsy mými odpočívati bude' asi rozjímala, jak později Maria Dítě Ježíše na prsou chovala, a jak potom na klín přijala Spasitele s Kříže sňatého, když myrrhou byl nabalsamován a přec sám byl vlastně Myrrhou proti hnilobě.

II

MARIA A JOSEF PŘIJDOU K ALŽBĚTĚ A K ZACHARIÁŠOVI.*)

DŮM ZACHARIÁŠŮV stál na osamělém návrší. Kolem ve skupině stály ostatní domy. Nedaleko odtud stékal s hory dosti silný potok.

Připadalo mně, že Zachariáš právě se byl vrátil domů z Jerusalema se Svátků Velikonočních. Viděla jsem, že Alžběta, puzena velikou touhou, ušla značný kus cesty od svého domu směrem k Jerusalemu, a jak navracející se Zachariáš se velmi ulekal, že nalézá ji v jejím stavu tak daleko od domu. Řekla mu, že jest tak pohnuta a že ustavičně jen na to myslí, že přijde k ní její teta Maria z Nazareta. Zachariáš snažil se jí vymluviti tuto domněnku, a ukazuje a píše na tabulku, dal jí na srozuměnou, jak jest pravdě nepo-

*) Následující vidění sdělila sestra Emmerichova dílem kolem svátku Navštívení P. M. v červnu r. 1820, dílem vynořila se jí před duši, když rozjímajíc slyšela hovory, které Eliud, stařičký Essén z Nazareta, měl s Ježíšem, provázeje Ho v září prvního Jeho učitelského roku cestou ke křtu Janovu a mnoho Mu vypravuje ze života Jeho rodičů a z Jeho nejrannějšího mladí, neboť byl v důvěrných stycích se sv. Rodinou.

dobno, aby ta, jež nedávno slavila svatbu, vydala se na tak dalekou cestu. Po té vrátili se společně domů.

Avšak Alžběta nebyla s to, aby potlačila své očekávání, neboť ve snu poznala, že jedna z jejího rodu stala se matkou přislíbeného Messiáše. Myslila při tom na Marii, velmi po Ní zatoužila a v duchu viděla Ji v dáli ubírati se k ní. V domě v pravo od vchodu měla přichystanou jizbičku se sedátky. Tady seděla druhého dne dlouho čekajíc a vyhlížela příchozí. Pak vstala a vyšla Jí kus cesty vstříc.

Alžběta byla vysoká letitá žena s malým něžným obličejem; hlavu měla zahalenu. Znala přesvatou Pannu jen z doslechu. Maria, spatřivši ji z dálky, poznala ji ihned a spěchala jí vstříc, zanechavši Josefa, jenž skromně zůstal vzadu. Maria byla už mezi sousedními domy, jejichž obyvatelé, dojati Její neobyčejnou krásou a pohnuti nadpřirozenou důstojností, z celé Její bytosti vyzařující, skromně se vzdalovali, když se setkala s Alžbětou. Pozdravily se přívětivě, podavše si ruce, a v té chvíli jsem viděla, že ve svaté Panně se rozsvítila záře, a že z Ní paprsek světelný smekl se na Alžbětu, jež tím byla podivuhodně dojata. Neprodlévaly však před očima lidí, nýbrž ubíraly se ruku v ruce k domu dvorem před ním se rozkládajícím, a u dveří domovních přivítala ještě jednou Alžběta Marii, načež vstoupily.

Josef, jenž přišel na dvůr veda osla, odevzdal soumara služebníku a šel k Zachariášovi do otevřené síně vedle domu. Pozdravil stařičkého ctihodného kněze velmi pokorně, ale Zachariáš objal ho srdečně, a rozmlouval s ním, píše na svou tabulku, jsa od té doby, co Anděl se mu ve Chrámě zjevil, němý.

Maria a Alžběta, vstoupivše dveřmi domu, ocitly se v síni, která, jak se mně zdálo, byla také kuchyní. Zde vzaly se za obě ruce, Maria pozdravila Alžbětu velmi vlídně, a obě dotekly se tvářemi. Tu viděla jsem opětně z Marie vytrysknouti zářící paprsky na Alžbětu,

která jimi celá prozářena, byla v srdci uchvácena svatou radostí, a velmi pohnuta. Zdvihnuvši ruku poustoupila, a přetékajíc pokorou, radostí a nadšením, zvolala:

POŽEHNANÁ TY MEZI ŽENAMI A POŽEHNANÝ PLOD ŽIVOTA TVÉHO! A odkud mi to, aby Matka Pána Mého přišla ke mně? Neboť aj, jak došel hlas pozdravu Tvého do uší mých, zaplesalo radostí dítko mé v životě mém. A blahoslavená, která jsi uvěřila, že se vyplní ty věci, které Tobě pověděny byly od Pána.

Za posledních slov vedla Marii do připravené komůrky, aby si usedla a po cestě odpočinula. Bylo tam jen několik kroků. Maria však pustila rámě Alžbětino, které držela, skřížila ruce na prsou a v nadšení propukla v chvalozpěv:

Velebí duše má Hospodina, a zaplesal duch můj v Bohu, Spasiteli mém, že vzhlédl na ponížení služebnice své, neboť aj, od této chvíle blahoslaviti mne budou všecka pokolení. Neboť veliké věci učinil mi Ten, Jenž mocný jest, a svaté jméno Jeho, a milosrdenství Jeho od pokolení do pokolení těm, kteří se Ho bojí. Učinil sílu ramenem Svým: rozptýlil pyšné smýšlením srdce jejich, sesadil mocné se stolců a povýšil nízkých. Lačné naplnil dobrými věcmi a bohaté propustil prázdné. Ujal se Israele, služebníka Svého, na milosrdenství Své se rozpomenuv, jakož byl mluvil k otcům našim, k Abrahamovi a semeni jeho na věky.*)

Viděla jsem, že Alžběta se stejným nadšením se celý Magnificat modlila s Marií, potom však usedly si na nizoučká sedadla, před stoleček, který rovněž nebyl vysoký, a na kterém stála číška. — Ach, jak jsem byla blažena! Všecko modlila jsem se s nimi, pak také jsem se posadila blízko nich. Ach, jak jsem byla blažena!

*) Když starý Essén Eliud ve chvíli v předešlé poznámce (str. 214) uvedené s Ježíšem hovořil o této události, slyšela jsem z jeho úst podivuhodný výklad celého Chvalozpěvu Mariina. Netroufám si však opakovati tohoto výkladu.

Toto vypravovala sestra Emmerichova ráno, jakoby se to bylo událo předešlý den. Odpoledne mluvila ze spánku:

Josef a Zachariáš jsou teď také spolu, a hovoří o příští Messiášově, které dle toho, jak proroctví se vyplňují, jest za dveřmi. Zachariáš jest krásný, vysoký stařec, po kněžsku oděný, odpovídá vždy ukazuje neb píše na tabulku. Sedí v síni po straně domu, která jest otevřena do zahrady. — Maria a Alžběta sedí v zahradě na koberci pod velikým košatým stromem, za kterým jest studna, z níž tryská voda vytáhne-li se čep. Kolkolem vidím trávu a květiny a stromy s malými žlutými švestkami. Jedí spolu malé ovoce a chlebíčky z cestovní tašky Josefovy; ach jaká to dojemná prostota a střídmost! — Jsou dvě služky a dva služebníci v domě, vidím je sem tam choditi. Pod jeden strom postavují stůl s pokrmy. Zachariáš a Josef přicházejí a pojedí něčeho. Josef zamýšlel hned zase vrátiti se do Nazareta; ale zůstane přec asi týden. Neví ničeho o požehnaném stavu přesvaté Panny. Maria i Alžběta pomlčely o tom; ve svém nitru měly hluboký přetajemný vztah k sobě.

Častěji za dne, zvláště před jídlem, když všichni byli shromážděni, modlívaly se svaté ženy jakési Litanie,*) také Josef se modlil s nimi, a já jsem pak vídala uprostřed nich zjeviti se Kříž, a přec nebyl to tehda ještě Kříž, bylo to spíše, jakoby dva kříže se navštěvovaly.**)

*) Netřeba se pozastavovati nad tím, že jméno známé křesťanské modlitby nalézáme ve zprávě ze Starého Zákona; neboť formou žily litanie v ústech lidu dávno před narozením Kristovým. Tak jsou Litaniemi na př. Žalm CXXXV (136.), částečně také Žalm CXVII (118.) a m. j.

**) Nelze nám s určitostí vysvětliti, co Jasnovidkyně as mínila slovy: „bylo to jakoby dva kříže se navštěvovaly". Dle zbožného obyčeje v její vlasti, katolické víře věrně oddané, že různé obce, které v procesích společně putují na společné pobožnosti, nosívají své milostné obrazy Svatého

Dne 3. července vypravovala:

Jedli včera večer všichni pospolu. Seděli až do půlnoci při lampě pod stromem v zahradě. Pak viděla jsem ještě Josefa a Zachariáše samotny v modlitebně. Marii a Alžbětu viděla jsem v jejich komůrce. Stály proti sobě, vroucností překypujíce a jako u vytržení a modlily se společně Magnificat.

Kromě šatů už dříve popsaných měla přesvatá Panna také ještě černý, průhledný závoj, který spouštěla, mluvila-li s muži.

Dnes odvedl Zachariáš svatého Josefa do jiné zahrady, stranou od domu ležící. Zachariáš jest ve všem velmi pořádný a přesný. Tuto zahradu osázel hojně krásnými stromy a rozličným ovocem a bedlivě si jí hleděl. Středem vede stinné podloubí. Na konci zahrady jest zřízena skrytá besídka, která má dvéře se strany. Nahoře na této besídce jsou okna, uzavřená zasouvátky. V besídce jest postaveno pletené odpočívadlo, vycpané mechem nebo jinými jemnými bylinami; také jsem tam viděla dvě bílé sochy zvýší dítěte. Nevěděla jsem dobře, jak tam přišly nebo co znamenaly, ale zdálo se mně, že jsou Zachariášovi a Alžbětě velmi podobny, jen že u věku mnohem mladším.

Dnes odpoledne viděla jsem Marii a Alžbětu v domě při společné práci. Přesvatá Panna brala účast na všech domácích pracech. Chystala všelijaké prádelko a jiné věci očekávanému dítěti. Viděla jsem je obě společně pracovati, pletly velikou pokrývku, koberec, na kterém bude odpočívati Alžběta v šestinedělí.

Kříže nebo přesvaté Panny, což se označuje rčením: ‚Kříže, Obrazy Matky Boží se navštěvují', tu když objevil se mezi modlící se přesvatou Pannou a Alžbětou Kříž, mínila snad Emmerichova, že to bylo, jakoby se byli navštívili Ježíš, Jenž ovšem dosud dlel pod Srdcem Své Matky, ale jednou bude ukřižován, a Jeho Kříž našeho Vykoupení, který dlel ještě pod srdcem budoucnosti.

Židovské šestinedělky používaly takových koberců, uprostřed nichž byla připevněna rouška tak, že šestinedělka, bylo-li třeba, i s dětátkem se do ní úplně zabalila. Vězela pak takořka jako ve velikém střevíci nebo v lodičce, a sama byla zavinuta jako dítě v peřince. A jak si právě přála, buď si usedla zpříma, opřena o polštáře, nebo si lehla. — Na okraj koberce byly všity květiny a průpovídky. — Maria a Alžběta chystaly také rozličné věci, aby, až dítě se narodí, měly čím obdarovati chudé. — Za nepřítomnosti svaté Rodiny vídávám často Máteř Annu posílati služku do domu v Nazaretě, aby na všecko dohlédla. Jednou viděla jsem ji tam samu.

Dne 4. července vypravovala:

Zachariáš vyšel s Josefem na procházku do polí. Jeho dům stojí o samotě na návrší, jest to nejlepší dům zde v té krajině; ostatní domy jsou kolem roztroušeny. Maria jest pounavena, jest s Alžbětou sama doma.

Dne 5. července vypravovala:

Viděla jsem, že Zachariáš a Josef strávili celou dnešní noc v zahradě od domu vzdálené. Dílem spali v zahradním domečku, dílem se modlili v zahradě pod širým nebem. Za ranního úsvitu vrátili se do domu. Alžbětu a přesvatou Pannu viděla jsem v domě. Vždy ráno a večer se modlily společně Chvalozpěv Magnificat, kterýž po pozdravu Alžbětině vnukl Duch Svatý Marii.

Pozdravením Andělským byla přesvatá Panna vysvěcena v Chrám. Když pronesla slova: Aj já dívka Páně, staniž mi se podle slova tvého! tu vstoupilo do Ní SLOVO, tu vstoupil do Ní BŮH, pozdraven Svou Církví, pozdraven Svou Děvečkou. Teď byl Bůh ve Svém Chrámě, teď byla Maria Chrámem a Archou Úmluvy nového Zákona. Pozdrav Alžbětin, hnutí Janovo pod srdcem mateřským, to byla první bohoslužba obce před touto Svatyní. Když však přesvatá Panna pěla Magnificat, tu Církev nového Zákona, no-

vého Manželství poprvé oslavovala vyplnění Božích Přislíbení starého Zákona, starého Manželství, vzdávajíc díky jakýmsi TE DEUM LAUDAMUS. Ach, kdo dovede zcela vysloviti, jak dojímavým byl pohled na pobožnost Církve k Jejímu Vykupiteli už před Jeho narozením.

Dnes v noci, když jsem viděla svaté ženy se modliti, dostalo se mně mnoho zjevení o výkladu Magnificat a o Velebné Svátosti jak v nynějším stavu přesvaté Panny se přibližuje. Nynější má těžká choroba a ustavičná vyrušování jsou vinny, že jsem zapomněla skoro vše, co jsem viděla. Počínajíc veršem Magnificat „Učinil's sílu Ramenem Svým", zjevily se mně rozličné starozákonní předobrazy Velebné Svátosti. Mezi nimi byl obraz, jak Abraham obětuje Isaaka, a jak Isaiáš zlému jednomu králi něco oznamuje, čemuž se král posmívá. Zapomněla jsem to. Viděla jsem přemnoho obrazů od Abrahama až do Isaiáše, a od Isaiáše až do přesvaté Panny Marie, a vždy jsem viděla, jak Velebná Svátost se přibližuje Církvi Ježíše Krista, který však ještě spočíval pod Srdcem Své Matky.*)

Sdělivši toto, služebnice Boží pomodlila se litanie k Duchu Svatému a hymnus Veni Sancte Spiritus, a usnula, usmívajíc se. Po nějaké chvíli řekla velmi vroucně:

Dnes mám přikázáno docela nic už nedělati a nikoho k sobě nepouštěti, pak prý zase uzřím vše, co jsem zapomněla. Budu-li míti jednou úplný pokoj, pak prý poznám také posvátný předmět Archy Úmluvy, svatou Svátost starého Zákona, a budu moci o tom vyprávěti. Viděla jsem dobu pokoje, jest to krásná doba. Viděla jsem u sebe Písaře, zvím pak prý mnoho.

*) Poslání Isaiášovo, které Vypravovatelka zapomněla, jest bezpochyby ono proroctví, které Isaiáš promluvil před králem Achazem (Is. 7, 3—25): Aj, Panna počne a porodí Syna, a nazváno bude jméno Jeho EMMANUEL ...

Za těchto slov rozkvetl a rozzářil se ve spánku její obličej obličejem dítěte, vyndala Kristovými ranami poctěné ruce z pod pokrývky, a řekla:

Jest docela teplo zde v Zaslíbené Zemi, u Marie. Jdou nyní všichni do zahrady u domu, napřed Zachariáš s Josefem, a za nimi Alžběta s Marií. Pod stromem jest rozpiata plachta stanem. Na jedné straně stojí tu nizoučká sedadla s opěradly.

III

OSOBNÍ SDĚLENÍ VYPRAVOVATELČINO.

POTOM pokračovala:

Mám přikázáno klidně ležeti, a pak prý zase uzřím vše, co jsem zapomněla. Sladká modlitba k Duchu Svatému mně pomohla; ach, jak jest milá a sladká.

Večer v 5 hodin se obviňovala:

Z povolnosti nezachovala jsem zákazu, nikoho k sobě nepouštěti. Známá jedna dlouho mluvila přede mnou o nevraživostech, horšila jsem se na to a potom jsem usnula. Dobrotivý Bůh dostál lépe slovu než já, ukázal mně zase vše, co jsem zapomněla; avšak za trest mně to většího dílu zase povypadalo z paměti.

Potom vypravovala následující, což my, třeba že něco se opakuje, přece jen sdělíme, poněvadž, co mínila, nedovedeme jinými slovy vyjádřiti, než kterých sama užila. Řekla tedy:

Viděla jsem, jako obyčejně, tyto dvě svaté, požehnané ženy státi proti sobě a modliti se Magnificat. Uprostřed modlitby spatřila jsem, jak Abraham obětuje Isaaka. Pak následovala řada předobrazů, znázorňujících, jak Velebná Svátost se přibližuje. Myslila jsem,

že jsem ještě nikdy tak zřetelně nepoznala přesvatých Tajemstev starého Zákona.

Druhého dne řekla:

Jak mně bylo slíbeno, poznala jsem zase vše, co jsem zapomněla. Oplývala jsem radostí, že konečně budu vypravovati tolik podivuhodných věcí o Patriarších a Arše Úmluvy, ale mé radosti z toho nedostávalo se asi pokory, neboť řízením Božím nelze mně to, co jsem poznala, jasně spořádati a sděliti, neboť bylo toho nevýslovně mnoho.

Příčinou nového vyrušení byla zvláštní událost, která vyvolala v ní prožívání Utrpení Kristova, které ji stále provázelo a teď ji učinilo ještě neschopnější spořádaného vypravování. Poněvadž však od počátku, co viděla opět a opět svaté ženy modliti se Magnificat, zde onde sdělila v úryvcích a bez pořádku nejednu podrobnost o tajuplném Požehnání starého Zákona a o Arše Úmluvy, pokusili jsme se tato vypravování, pokud možno, časově sestaviti, a připojíme je, aby Život Marie Panny nebyl příliš přerušován, v dodatku, nebo jim vyhradíme jiné příhodnější místo.

V pátek dne 5. července, v sobotu dne 6.

Viděla jsem včera v podvečer, v pátek dne 5. července Alžbětu a přesvatou Pannu jíti do vzdálenější zahrady Zachariášovy. Nesly s sebou v košíčku ovoce a malé chleby, a zamýšlely stráviti tam noc. Když později tam přišli také Josef a Zachariáš, tu, jak jsem viděla, šla jim přesvatá Panna vstříc; Zachariáš měl s sebou psací tabulku, ale na psaní se příliš už sešeřelo, i viděla jsem, že Maria z vnitřního vnuknutí Ducha Svatého mu řekla, aby jen dnešní noc mluvil (i viděla jsem), že Zachariáš odložil svou psací tabulku a že po celou tuto noc mohl s Josefem mluviti a se modliti. Viděla jsem to tak, a když, velice se tomu divíc, hlavou jsem vrtěla a svým očím nevěřila, můj Anděl Strážce nebo duchovní Vůdce, který jest mi stále po boku, ukazuje na druhou stranu, řekl mně: „Tomu ne-

věříš, pohleď tedy tamto, co to jest!" Ale tam, kam kynul, viděla jsem zcela jiný obraz z doby mnohem pozdější.

Viděla jsem svatého poustevníka Goara*) v krajině, kde se žalo žito. Rozmlouvali s ním poslové biskupa nepřátelsky o něm smýšlejícího, kteří také o něm nesmýšleli poctivě. Když tedy s nimi odejel k onomu biskupu, viděla jsem, že se ohlížel po nějakém háku, na který by pověsil plášť, a vida vnikati sluneční světlo otvorem ve zdi, že v prostotě víry pověsil plášť na tento paprsek, a že plášť zůstal pevně viset ve vzduchu. Žasla jsem nad tímto zázrakem sprostné víry, a nedivila jsem se už pranic, že mluvil Zachariáš, kterému se to stalo od přesvaté Panny, v Níž sám Bůh přebýval. Ale můj Vůdce mluvil se mnou o tom, co se nazývá zázrakem, pamatuji si z toho jasně ještě toto: Živoucí, dětinná důvěra v Boha s prostotou spojená že činí všecko podstatou, činí všecko substancí (Žid

*) Jeho svátek připadá na týž den, který sestra Emmerichova tuto událost vypravovala, totiž na den 6. července, což písaři nebylo známo. Když však později, náhodou pohlednuv do kalendáře, se toho dověděl, dostalo se mu takto nového potvrzení, že všecka její vidění jsou v organickém vztahu k rozjímajícím slavnostem Církve, což ho už tak často způsobem nejdojemnějším překvapilo a poučilo. — Sv. Goar, zbožný kněz z Akvitanie (Gascone, Guienne), usadil se v VI. stol. na stoku potoku Mochenu s Rýnem (u nynějšího městečka Sv. Goar) v biskupství Trevírském, vedl tam život poustevnický, a mnoho pohanů, kteří na svých cestách byli u něho pohostinu, obrátil svým poučováním na víru křesťanskou. Když křivě obžalován ze života hýřivého, byl biskupem Rustikem pohnán do Trevíru, udál se tam ten zázrak, který byl ukázán ctihodné Emmerichové na potvrzení, jakou moc má sprostná víra. Rustikus obvinil ho z čarodějnictví, byl však novým zázrakem, který si vyžádal od sv. Goara na důkaz jeho neviny, tak hluboce zahanben, že padnuv k nohoum Světcovým a vyznávaje svou vinu, prosil za odpuštění. Sv. Goar, vrátiv se do své poustevny, a odmítnuv několikerou nabídku Sigoberta, krále v Austrasii, aby přijal biskupství Trevírské, prosil Boha, aby ho vzal k sobě, a byl vyslyšen ke konci VI. století.

11, 1).*) Tyto oba výrazy otevřely mně veliké vnitřní poznání všech zázraků, nejsem však s to, dokonale to vyjádřiti.

* * *

Viděla jsem tedy ty čtyři svaté lidi noc stráviti v zahradě. Seděli a jedli, nebo procházeli se dva a dva rozmlouvajíce a modlíce se, a byli také střídavě v malém domečku si odpočinouti. Slyšela jsem také, že po sobotě Josef vrátí se do Nazareta a že ho Zachariáš kus cesty vyprovodí. Měsíc svítil, a jasné nebe bylo plno hvězd. Nevýslovná krása míru a klidu šířila se kolem těch svatých lidí.

Za modlitby obou svatých žen viděla jsem opětně část tajemství chvalozpěvu Magnificat, a uzřím prý také vše ještě jednou v oktávě svátku v noci se soboty na neděli, kdy pak bude mně asi možno, něco z toho sděliti; nyní je mně dopřáno jen toto říci: Magnificat jest chvalozpěvem díků za vyplnění svátostného požehnání ve starém Zákoně.

Za modlitby Mariiny viděla jsem nepřetržitou řadou všecky Její předky. Za ty věky následovalo po sobě třikrát čtrnáct manželstev, v nichž pokaždé otec byl synem z manželství předcházejícího, a z každého tohoto manželství viděla jsem tryskati stkvoucí paprsek na Marii, jež tu stála modlíc se. Zatím však, co celý obraz jako nějaký rodokmen ze stkvoucích ratolestí složený, které se víc a více zušlechťovaly, se rozvinoval před mýma očima, viděla jsem posléze na určitém místě tohoto stkvoucího rodokmenu neposkvrněné tělo a přečistou krev Marie Panny, v Níž Bůh ustanovil se vtěliti, zřejmě se odlišovati jasnější stkvělostí, i modlila jsem se k tomuto obrazu radostně, s toužebným očekáváním, jako dítě, které vidí před sebou vánoční stromek vyrůstati. Celý obraz pak představoval, jak

*) Est autem fides sperandarum substantia rerum.

blíží se Ježíš Kristus dle těla a Jeho Nejsvětější Svátost Oltářní. — Ach bylo to, jako bych viděla zráti pšenici pro Chléb Života, kterého lačním! Nelze to vysloviti, nenalézám slov, abych řekla, jak vytvořeno bylo tělo, v němž Slovo Tělem učiněno jest. — Jak dovedl by to vysloviti ubohý člověk, jenž ještě sám vězí v onom těle, o kterém Syn Boha a Syn člověka řekl, že tělo nic není, duch že všecko oživuje; Týž, který byl řekl, že jenom ti, kteří budou požívati Jeho Těla a Jeho Krve, budou míti Život věčný, a od Něho že budou vzkříšeni v den nejposlednější. Jen Jeho Tělo a Jeho Krev že jest tím pravým pokrmem (a nápojem), a ti, kdo požívají tohoto Pokrmu, ti že zůstávají v Něm, a On v nich.

Byl to nevýslovný obraz, který jsem patřila, jak od počátku, od pokolení do pokolení, se přibližovalo Vtělení Boha, a současně Nejsvětější Svátost Oltářní, pak ta nová (již jsem viděla) řada patriarchů, představitelů živého Boha, jenž až do Svého příchodu k soudu přebývá mezi lidmi jako Oběť a Pokrm ve zřízení Kněžstva, kteréž Bůh a Člověk, nový usmiřující Adam, odevzdal Svým Apoštolům, a Apoštolové zas vzkládáním rukou odevzdali je následující řadě kněží, aby takto bez přerušení se přenášelo s jedné řady kněží na druhou. Vidouc to poznala jsem ovšem ono převeliké tajemství, které se tají v tom, zpívají-li se o Božím Těle před vystavenou Velebnou Svátostí evangelia s rodokmeny Našeho Spasitele.*) Zároveň

*) Dvě starší agendy pražské: Rituale Romano-Pragense / Jussu et Authoritate Rev. et Cels. Princ. DD. Ferdinandi e Com. de Khünberg ... Vetero — Pragae 1731 — a Manuale Ritualis Pragensis Pragae 1848, obsahují in Festo SS. Corporis Christi ritus poněkud odlišný od nejnovějšího Processionale Pragense: o theoforickém průvodě zpívají se totiž u čtyřech oltářů počátky Evangelií. Týž ritus se asi zachovává nebo zachovával v Německu, tanul by tedy Vypravovatelce na mysli rodokmen Ježíše Krista v I. Kap. sv. Matouše. Překl.

jsem také poznala, že jako mezi předky Kristovými dle těla mnozí nejen že nebyli světci, nýbrž že byli i hříšníky, nepřestávajíce proto býti příčkami v žebříku Jakobově, po kterém Bůh sestupoval k lidstvu, tak také že i v nehodných biskupech zůstává moc, posvěcovati Velebnou Svátost, a udělovati Svěcení Kněžstva s veškerou mocí, tuto svátost provázející. — Vidouc to, pak ovšem dokonale pochopuji, proč ve starých německých knihách duchovních starý Zákon nazývá se zhusta starou Úmluvou nebo starým Manželstvím, a nový Zákon pak novou Úmluvou, novým Manželstvím. Nejkrásnějším Květem tohoto starého Manželství byla Panna Panen, Nevěsta Ducha Svatého, Nejčistší Matka Vykupitelova, Duchovní, Ctihodná, Výborná Nádoba Pobožnosti,*) v Níž Slovo Tělem se stalo. Tímto Tajemstvím počíná nové Manželství, nová Úmluva. V této Úmluvě zůstávají panici kněží a všichni ti, kdož jdou za Beránkem, a manželství, v ní uzavřené, jest velikým Tajemstvím, totiž v Kristu a Jeho Nevěstě, Církvi (Efes. 5, 22—33.).**)

Abych však pokud mně možno jasně sdělila, jakými obrazy mně bylo vysvětleno, jak se přibližovalo Vtělení Boha a spolu s ním také Nejsvětější Svátost Oltářní, nelze mi jinak než ještě jednou opakovati, jakým způsobem se mně vše před oči vynořilo v rozsáhlých obrazech, ač ovšem mně není možno, abych zmítána ustavičným utrpením a vydána tolikerému vnějšímu vyrušování, svedla pěkně srozumitelně do nejmenších podrobností vše, co se stalo. Řeknu všeobecně jen tolik: nejprve viděla jsem Požehnání Přislíbení, které Bůh dal prvním lidem v Ráji, a z tohoto

*) Tyto názvy jsou většího dílu přejaty z Litanií Loretanských, v nichž se přesvatá Panna uctívá také pod jménem „Archa Úmluvy".

**) Tajemství toto veliké jest, ale já pravím v Kristu a v Církvi (Efes. 5, 32.).

Požehnání tryskati paprsek až na přesvatou Pannu, Jež nyní stojíc proti svaté Alžbětě, modlila se Magnificat. Pak viděla jsem Abrahama, který přijal toto Požehnání od Boha, a z Abrahama vytrysknouti paprsek na přesvatou Pannu, pak ostatní patriarchy, kteří nosili a opatrovali toto Tajemství, a z každého z nich vycházeti stkvoucí paprsek na Marii, a pak hned přechod tohoto Tajemství až na Joachima, jenž z nejvnitřnějšího vnitra Chrámu byv omilostněn nejvyšším Požehnáním, byl uschopněn, státi se otcem přesvaté Marie Panny, bez hříchu prvotního počaté; v Této však Počato z Ducha Svatého, Slovo stalo se Tělem, a v Ní, v Arše Úmluvy nového Zákona, po devět měsíců ukryto, přebývalo mezi námi, až v plnosti času jsme uzřeli Slávu Jeho, narozeného z Marie Panny, Slávu to jako Jednorozeného od Otce, plného milosti a pravdy.

Dne 7. července vypravovala:

Dnes v noci jsem viděla, jak přesvatá Panna v domě Alžbětině ve své komůrce spí na lůžku, leže na boku a hlavu majíc položenu na ruce. Od hlavy až po paty byla zahalena v širokou bělavou plenu. Z pod Jejího Srdce viděla jsem vyzařovati stkvoucí Slávu, podoby hruškovité, která obklopovala zářící plamínek nepopsatelné jasnosti. Z Alžběty viděla jsem linouti slávu méně jasnou, ale větší a oblejší; světlo v ní bylo méně jasné.

V sobotu, dne 8. července, vypravovala:

Když včera, v pátek večer, začal sabbath, viděla jsem v jedné místnosti Zachariášova domu, které jsem ještě neznala, rozsvítiti lampu a slaviti sabbath: Zachariáš, Josef a ještě asi šest mužů, bezpochyby z okolí, modlili se pod lampou, stojíce kolem truhlice, na které ležely svitky Písma. Přes hlavu měli přehozeny šátky, nečinili však za modlitby tolik pitvorných pohybů tělem, jako nynější Židé, třeba že někdy sklonili hlavy nebo zdvihli ruce. Maria, Alžběta a ještě tři čtyři jiné ženy stály zvláště na místě zamřížovaném, odkud hle-

děly do modlitebny. Všecky byly zahaleny v modlicí pláště, kterými měly zakrytu i hlavu.

Po sváteční večeři stála, jak jsem viděla, přesvatá Panna s Alžbětou ve své komůrce modlíc se Magnificat. Ruce skříženy na prsou a černé závoje spuštěny přes obličej: tak stály proti sobě, každá u jedné stěny, modlíce se jako v choru. Modlila jsem se Magnificat s nimi, a při druhé jeho části, jež se vztahuje na přislíbení Boží, měla jsem opětně rozličná vidění předků Mariiných, na blízku i v dáli kdysi žijících, z nichž vycházely světelné nitky na Ni, Jež modlíc se stála přede mnou. Tyto světelné nitky nebo paprsky viděla jsem vždy u mužských předků vycházeti z úst, u ženských pak z pod srdce, a vtékati v Slávu Mariinu.

Když Požehnání Abrahamovo působilo k narození přesvaté Panny, žil as tento patriarcha blízko toho místa, kde se nyní modlila Magnificat, neboť viděla jsem stkvoucí paprsek z něho vycházející zcela z blízka na Ni tryskati, kdežto z osob, které časově Jí byly mnohem bližšími, viděla jsem paprsky přicházeti ze vzdálenosti mnohem větší.

Když dokončily Magnificat, který, jak vídávám, modlí se od Navštívení denně ráno a večer, odešla Alžběta, i viděla jsem, jak přesvatá Panna se odebrala na lůžko. Rozepiala pás a svlékla svrchní roucho, a měla tedy na sobě jen dlouhou, nahnědlou košili. Vzala stůčku látky, kterou vidouc v hlavách nízkého lůžka, pokládala jsem vždy za podhlavničku, která však, jak jsem nyní viděla, byla svinutá pole lněné, skoro loket široké látky, jejíž jeden cíp přesvatá Panna v podpaždí pevně přitiskla ramenem, a kterou pak od hlavy až dolů po kotníky a zase od zdola nahoru kolem sebe ovíjela, tak že celá tím ovinuta jen malé krůčky mohla dělati. Ruce zůstaly odpolu volny, a také obličej a prsa nebyly látkou zastřeny. Takto se zahalila u samého lůžka, které v hlavách bylo maličko vyvýšeno, a ulehla

pak na bok, zpříma natažena, podloživši ruku pod líc. — Mužů neviděla jsem spáti tak zahalených.

V neděli, dne 9. července, vypravovala:

Včera v sobotu po celý sabbath viděla jsem Zachariáše v témž oděvu, který byl oblekl s počínajícím sabbathem. Měl na sobě dlouhý bílý oděv s rukávy nepříliš širokými. Měl široký pás, který byl několikrát otočen kolem těla, byl popsán písmeny a visely na něm řemeny. Na tomto oděvu byla vzadu přišita kapuce, která s hlavy splývala záhyby na ramena, jako závoj, vzadu v záhyby složený. Když v sobotu za dne něco dělal nebo někam šel, přehazoval si tento šat i s pasem přes rameno a zastrčil pak tuto vykasanou půli na druhém boku pod paží za pás. Pak bylo viděti na každé noze siroké jakési nohavice, dole zachycené řemeny, kterými byly k bosým nohoum přivázány opánky. Dnes také ukázal Josefovi svůj kněžský plášť, který byl velmi hezký. Byl to široký těžký plášť, mihotající se bílými a purpurovými nitkami, a zapínal se na prsou třemi tepanými zámky. Nebylo na něm rukávů.

V neděli večer, když sabbath byl u konce, viděla jsem je zase nejprvé jísti. Jedli pospolu v zahradě u domu pod stromem. Jedli zelené listy, které omáčeli, a vyssávali omáčené zelené chomáčky, také byly na stole mističky s malými plody, a jiné mísy, z nichž pojídali něco průhlednými hnědými lžičkami, myslím, že to byl med, který jedli koštěnými lžičkami, také malé chleby viděla jsem na stole, které jedli.

Potom za svitu měsíce, v tiché noci plné hvězd, nastoupil Josef, provázen Zachariášem, na cestu k domovu. Před tím se modlili, každý zvlášť. Josef měl zase v ruce svůj raneček, v kterém byly malé chleby a čbáneček, a držel v ruce hůl nahoře ohnutou. Zachariáš měl dlouhou hůl s knoflíkem nahoře. Oba měli cestovní pláště přes hlavu stažené. Než odešli, objal Josef Marii a Zachariáš Alžbětu, přitisknuvše je na prsa; že by se byli líbali, jsem tehda neviděla. Rozloučili se zcela

vesele a klidně, a obě ženy vyprovodily je ještě kousek, pak kráčeli sami nocí nevýslovně příjemnou.

Maria a Alžběta vrátily se pak do domu, do komůrky Mariiny. Na rameni na zdi upevněném visela lampa, která hořela, jako vždy, když Maria se modlila a šla spat. Obě ženy, zastřeny závoji, stály zase proti sobě a modlily se Magnificat.

Při tom měla jsem opětně, jak mně bylo přislíbeno, ono vidění, kterého jsem nedávno zapomněla. Ale dnes v noci viděla jsem toho tolik, že také tentokráte bude mi lze jen něco málo z toho sděliti. Viděla jsem toliko, jak Požehnání s jednoho patriarchy přechází na druhého až do Josefa Egyptského.*)

V úterý, dne 11. července, řekla:

Tuto noc viděla jsem u vidění Marii a Alžbětu, z čehož však už vím jen tolik, že se celou noc modlily. Nevím už proč. Za dne viděla jsem Marii konati rozličnou práci, na př. plésti pokrývky. — Josefa a Zachariáše viděla jsem ještě na cestě, noc strávili v nějaké kůlně. Dělali veliké okliky, a jak myslím, navštívili různé lidi. Byli na cestě, myslím, tři dni. — Všeho ostatního jsem zapomněla.

Ve čtvrtek, dne 13. července, vypravovala:

Včera, ve středu dne 12., spatřila jsem Josefa v jeho domě v Nazaretě. Josef, jak se zdá, nešel do Jerusalema, nýbrž přímo domů. Annina služka mu všecko obstarává, a odcházívá proto někdy z domu Annina. Nebyla-li však přítomna, byl Josef samoten.

Zachariáše viděla jsem také přijíti domů. — Vídala jsem Marii a Alžbětu jako vždy modliti se Magnificat a konati rozličné práce. Na večer procházívaly se v zahradě, v které byla studna, což tam v té krajině jest dost velikou vzácností, pročež také nosí lidé s sebou

*) Zlomky, které o všech těchto věcech vypravovala, sdělíme později soustavně.

čbánek s občerstvující šťavou. Na večer, když se ochladilo, vycházívaly si na procházku také do okolí, neboť dům Zachariášův stál o samotě, v polích. — Obyčejně ukládaly se kolem deváté hodiny na lůžko, vstávaly však vždy před východem slunce.

* * *

Tot vše, co ctihodná sestra Emmerichova sdělila ze svých zjevení o návštěvě přesvaté Panny u Alžběty. Dlužno poznamenati, že vypravovala tuto událost kolem svátku Navštívení Marie Panny, tedy v prvních dnech měsíce července, že však Maria navštívila Alžbětu, jak se podobá, v březnu, neboť, jak viděla Vypravovatelka, poselství o vtělení Kristově bylo přineseno přesvaté Panně už 25. února, brzy potom však vydala se Maria na cestu k Alžbětě, a to ve dnech, kdy Josef ubírá se na svátky Velikonoční, které začínaly dne 14. nisanu, kterýžto měsíc jest skoro souběžný s naším březnem.

IV

O NAROZENÍ JANOVĚ A NÁVRATU MARIINĚ / JOSEF NAPOMENUT ANDĚLEM.*)

KDYŽ se navrátila přesvatá Panna z Jutty do Nazareta, viděla jsem Ji několik dní pobývati v Nazaretě v domě rodičů pozdějšího učenníka Parmeny, který však tehdy nebyl ještě narozen. Viděla jsem to, myslím, právě v tu dobu roční, kdy se to stalo. Aspoň jsem měla při vidění takový pocit.

Dle toho by se byl Jan Křtitel narodil koncem května nebo začátkem června. Maria zůstala u Alžběty tři měsíce, až. do narození Janova, ale na slavnosti obřízky nebyla.

* * *

Stále jsouc vyrušována, ctihodná Emmerichova nevypravovala ničeho ani o narození ani o obřezání Janovu; abychom tudíž doplnili její vypravování, uvedeme zde slova Evangelia sv. Lukáše, I, 57—80:

*) Dne 9. června 1821 objevila ctihodná sestra Emmerichova ve svém příbytku relikvii Kristova učenníka Parmeny, a kromě jiných vidění, vztahujících se na tohoto Světce, sdělila také, co tuto uvádíme.

Alžbětě pak naplnil se čas, aby porodila; i porodila syna. A sousedé i příbuzní její uslyšeli, že Hospodin prokázal jí veliké milosrdenství; i radovali se s ní. I stalo se, v den osmý přišli obřezat dítko, i nazývali je dle jména otce jeho Zachariášem. Ale matka jeho, promluvivši pravila: Nikoliv, ale slouti bude Jan. I řekli k ní: Vždyť není nikoho ve tvém příbuzenstvu, jenž by se tím jménem nazýval. I pokynuli otci jeho, jak by chtěl, aby se jmenovalo. A on požádav tabulky napsal na ni: Jan jest jméno jeho. I podivili se všichni. A hned se otevřela ústa jeho i jazyk jeho, a mluvil velebě Boha. I připadla bázeň na všecky sousedy jeho, a po všech horách judských rozhlašovala se všecka ta slova, a všichni, kteří to slyšeli, vštípili si to do srdce svého řkouce: Čím medle bude toto dítko? Neboť Ruka Páně byla s ním. — Zachariáš pak, otec jeho, byl naplněn Duchem Svatým, a prorokoval řka:

Požehnán buď Hospodin, Bůh Israelský, že navštívil a vykoupení zjednal lidu Svému, a vyzdvihl nám Roh Spásy v domě Davida, Svého služebníka, jakož byl mluvil ústy Svých svatých proroků odvěkých, Spásu to od nepřátel našich, a z ruky všech, kteří nás nenávidí, aby učinil Milosrdenství s našimi otci, a byl pamětliv svaté Úmluvy Své, přísahy, kterou byl přísahal Abrahamovi, našemu otci, že nám dá, abychom vysvobozeni jsouce z rukou nepřátel svých beze strachu sloužili Jemu ve svatosti a spravedlnosti před Ním po všecky dny své. A ty, dítko, prorokem Nejvyššího slouti budeš, neboť předejdeš před tváří Páně připravovat cest Jeho, abys dal lidu Jeho známost o Spáse na odpuštění hříchů jejich útrobami milosrdenství Boha našeho, kterýmiž nás navštívil Východ s Výsosti, aby posvítil těm, kteří sedí ve tmě a v stínu smrti, aby zřídil kroky naše na cestu pokoje.

Dítko pak rostlo a sílilo duchem, a bylo na poušti až do dne, kdy se ukázalo lidu israelskému.

✠ ✠ ✠

Přesvatá Panna vrátila se do Nazareta po narození Janově, ale ještě před jeho obřezáním. Josef přišel Jí na půl cesty naproti. Ctihodná sestra byla tak nemocna a vyrušována, že ani nevypravovala, kdo že doprovázel přesvatou Pannu na první polovici cesty, ani neudala místa, kde se setkala s Josefem; snad v Dothanu, v kteréžto obci se byli na cestě k Alžbětě zastavili u přítele Josefova otce. Až tam vyprovodili Ji bezpochyby příbuzní Zachariášovi, nebo přátelé z Nazareta, kteří se právě ubírali touto cestou, kteroužto domněnku lze odůvodniti aspoň poněkud tím, co následuje.

Když na zpáteční cestě z Jutty do Nazareta ubíral se Josef s přesvatou Pannou druhou polovicí této cesty, zpozoroval na Její postavě, že jest v požehnaném stavu, a byl tím uvržen do velikého nepokoje a nemalých starostí, neboť nevěděl nic o tom, co Anděl byl zvěstoval přesvaté Panně. Hned po svatbě odebral se Josef do Betléma, aby tam urovnal nějaké dědictví, kdežto Maria zatím se byla odebrala s rodiči a několika družkami do Nazareta. Pozdravení Andělské pak se událo dříve, než Josef se navrátil do Nazareta. Maria však ve skromné pokoře uchovávala Tajemství Božího v sobě.

Josef tedy, znepokojen tím, co byl zpozoroval, nehlesl ani slovem, ale mlčky bojoval s pochybnostmi. Přesvatá Panna, která se toho předem obávala, upadla ve vážnou zamyšlenost, která nepokoj sv. Josefa jen ještě zvyšovala. Když přibyli do Nazareta, tu, jak jsem viděla, přesvatá Panna neodebrala se hned do domu Josefova, nýbrž prodlela několik dní ve spřízněné rodině. Byli to rodiče učeníka Parmeny, jenž se narodil později než Ježíš a později stal se jedním ze sedmi diakonů první křesťanské obce v Jerusalemě. Tito lidé byli spřízněni se svatou Rodinou, matka byla sestrou třetího muže Marie Kleofášovy, otce to Simeona, biskupa Jerusalemského. Měli v Nazaretě dům a zahradu,

kde pěstovali koření. Také se strany Alžbětiny byli spříznění se sv. Rodinou.

U těchto lidí viděla jsem přesvatou Pannu prodlévati několik dní, než se navrátila do domu Josefova. Ale znepokojení Josefovo stouplo tou měrou, že, když Maria zamýšlela se navrátiti konečně k němu do domu, pojal úmysl, Ji propustiti a tajně odejíti. Když se tedy zabýval touto myšlenkou, zjevil se mu ve snách Anděl a těšil ho.

ADVENT.

I

PŘESVATÁ PANNA KONÁ SE SVOU MATKOU PŘÍPRAVY NA NAROZENÍ KRISTOVO.

ÝROČNÍ DEN Kristova narození, jak ho vždy vídávám, připadá ve skutečnosti o čtyři neděle dříve, než jak slaví Církev toto Tajemství; připadal by asi na svátek sv. Kateřiny. Zvěstování Marie Panny vídávám vždy koncem února.

Již koncem října viděla jsem v Zaslíbené Zemi ohlašovati sčítání lidu a placení daní, což nařídil císař. Od té doby viděla jsem v zemi mnoho lidí všemi směry cestovati.

V neděli, dne 21. listopadu 1821.

Již po několik dní vidím přesvatou Pannu u Její Matky Anny, jejíž dům jest vystavěn v údolí Zabulon as hodinu od Nazareta. V Jejím obydlí v Nazaretě zůstala pouze služka, která hospodaří svatému Josefu, dlí-li Maria v domě Anninu. Pokud Anna žila, neměli vůbec domácnosti, úplně oddělené od domácnosti Anniny, nýbrž dostávali živobytí vždy od Anny.

Teď už po několik neděl vidím svatou Pannu zabývati se přípravami na narození Kristovo. Šije a vyšívá koberčíky, pásky a pleny. Všeho je připraveno s dostatek.

Otec Joachim není už na živu, vidím v domě jiného muže. Anna se opětně provdala. Její muž zastával v Chrámě nějaký úřad, při kterém měl činiti s obětním dobytkem. Byl-li u stád, posílala za ním Anna, jak jsem vídala, jídlo, malé chleby a ryby v koženém vaku, ve kterém bylo několik tašek. — V domě žije as sedmileté, hezky vyrostlé děvče, které pomáhá svaté Panně a u Ní se lecčemus přiučuje. Jest to snad, myslím, dceruška Marie Kleofášovy. Slula také Marie. Josef není v Nazaretě, brzy ale přijde, vrací se právě z Jerusalema, kam byl odvedl dobytek obětní.

Viděla jsem svatou Pannu v domě. Byla v posledním měsíci, a sedíc s několika jinými ženami v jizbě pracovala. Chystaly rozličné potřeby a pokrývky na slehnutí Mariino. Anna byla velmi zámožnou majitelkou stád a pastvin. Bohatě opatřila svatou Pannu vším, co obyčej ženám Jejího stavu předpisoval. Domnívajíc se pak, že Maria slehne v jejím domě, a že všichni příbuzní tam Ji navštíví, přichystala vše na narození Dítěte Přislíbení co nejpůvabněji; a tu se požadovalo zvláště také krásných pokrývek a koberců.

Takovou pokrývku viděla jsem také v domě Alžbětině o narození Janovu. Byly na ní vyšity rozmanité symbolické obrazy a průpovědi, a uprostřed byla přišita jakási kapsa, do které bylo lze šestinedělce se zabaliti tak, že, byly-li půle této kapsy kolem ní řádně kličkami a knoflíky spojeny, vězíc jako v nějaké lodičce nebo jako dítě v peřince zavinuté, seděla pohodlně vzpřímena mezi polštáři, když ji navštívily přítelkyně, které se rozsadily kolem ní na okraji koberce.

Kromě rozmanitých povijanů a plének Dítěti připravených byly zde v domě Annině chystány také takové potřeby. Na některých kusech viděla jsem dokonce i zlaté a stříbrné vyšívání. Nebyly však všecky ty pokrývky a potřeby pro Dítě a Šestinedělku, mnohé

ty věci byly určeny za dary chudým, na něž se při tak radostných událostech vždycky pamatovalo.

Viděla jsem však svatou Pannu s ostatními ženami seděti na zemi kolem veliké truhlice, a dvěma tyčinkami, na nichž byly navinuty pestré niti, tkáti nebo plésti takovou velikou pokrývku, která ležela na truhle mezi nimi. Matka Anna byla velmi čilá; chodila sem tam, tu aby přinesla vlny a rozdala ji, tu zas aby služkám vykázala práci. —

II

ANDĚL ZVĚSTUJE JOSEFOVI, ABY S MARIÍ PUTOVAL DO BETLÉMA.

V pondělí, dne 12. listopadu.

DNES PŘIBUDE zas Josef do Nazareta. Byl v Jerusalemě, kam hnal obětní zvířata. Dal je do stáje v oné malé hospodě, která ležela čtvrt hodinky před Jerusalemem na cestě od Betléma. Staří, zbožní, bezdětní manželé vedli tam domácnost. Byla to tak zastávka tichých, důvěrných přátel. Tam odtud šel Josef do Betléma, nenavštívil tam však příbuzných. Přeptával se tam jen, jak je to se sčítáním lidu a s daněmi, pro něž bylo se každému odebrati do svého rodiště. Nedal se však ještě zapsati, maje v úmyslu, že až uplyne doba očišťování Marie Panny, že pak s Ní půjde z Nazareta do Jerusalema do Chrámu, odtud pak že se odebéře do Betléma, aby se tam usadil. Nevím teď už určitě, jakých výhod mu skytal Nazaret, ale rád tam nebyl. Prohlédl si tedy vhodná místa v Betlémě, vyptal se na cenu kamene a stavebního dříví, neboť zamýšlel postaviti si tam příbytek. Vyptav se na vše, navrátil se do hospody před Jerusalemem, přinesl ve Chrámu obět, a spěchal k domovu.

Když dnes kolem půlnoci ubíral se polem Chimki, šest hodin od Nazareta, zjevil se mu Anděl a oznámil

mu rozkaz, aby ihned putoval s Marií Pannou do Betléma, neboť tam že porodí DÍTĚ. Také mu určil, co vše Maria má s sebou vzíti pro svou potřebu, a to jen málo zcela prostých věcí, a zvláště žádných vyšívaných pokrývek. Kromě osla, na kterém by seděla Maria, nechť vezme s sebou roční oslici, která ještě nevrhla. Tu aby pustil bez ohlavce, a aby šel za ní tou cestou, kudy se dá.

Dnes večer šla Anna s přesvatou Pannou do Nazareta, věděly totiž, že Josef přijde. Leč nevěděly, jak se zdálo, že Maria bude putovati do Betléma se statku Annina; domnívaly se asi, že Maria dá život DĚŤÁTKU ve Svém domě v Nazaretě, neboť viděla jsem, že jim tam odnesli většinu připravených věcí, zabalených do vaků z rohoží. Mezi jiným viděla jsem několikery šatečky z modré látky s kapucemi. Byly myslím určeny k tomu, aby se do nich DÍTĚ zahalilo. — Josef vskutku přibyl večer do Nazareta.

V úterý, dne 13. listopadu.

Dnes viděla jsem přesvatou Pannu a Matku Annu v domě v Nazaretě, kde je Josef zpravil o tom, co předešlé noci mu bylo zvěstováno. Potom se vrátili do obydlí Annina, i viděla jsem, že se chystali na spěšné odcestování. Anně působilo to starosti. Přesvatá Panna věděla sice, že porodí DÍTĚ v Betlémě, ale z pokory mlčela.

Věděla to z prorockých spisů o narození Messiášovu, které všecky měla uschovány ve skříncе v Nazaretě. Dostala je od učitelek v Chrámě a dala si je vyložiti od těchto svatých žen. Čítala v nich přečasto, a úpěnlivě volala k Bohu o jejich naplnění. Toužebná Její modlitba stále volala po příští Messiáše, stále už blahoslavila TU, KTERÁ PORODÍ SVATÉ DÍTĚ, a přála si jen té milosti, aby byla Její nejposlednější služkou, a nikdy Jí v Její pokoře ani na mysl nepřišlo, že Ona sama Jí bude. Vědouc tedy z oněch prorockých míst, že Spasitel se narodí v Betlémě, podrobila se tím ra-

dostněji Boží Vůli a nastoupila na cestu, která v této roční době Jí byla obtížnou, neboť bylo už v údolích mezi horami často citelně chladno.

Viděla jsem dnes večer z domu Annina odcestovati Josefa a přesvatou Pannu v průvodu Anny, Marie Kleofášovy a několika sluhů. Maria seděla na pohodlném ženském sedle na oslu, který také nesl Její zavazadla. Josef vedl osla. Vedli ještě jiného osla, na kterém zamýšlela Anna se navrátit. Když se vydali na cestu, byl její muž na poli.

III

SVATÝ JOSEF A MARIA PANNA VYDAJÍ SE NA CESTU.

Ve středu, dne 14. listopadu.

DNES RÁNO viděla jsem svaté Poutníky přijíti na pláň zvanou Ginim*), šest hodin od Nazareta vzdálenou, na které se předevčírem zjevil Anděl svatému Josefovi. Anna měla tam pastvinu, a sluhům bylo tam chytiti roční oslici, kterou Josef, jak mu bylo rozkázáno, vzal s sebou. Běžela brzy před průvodem, brzy vedle něho. Anna a Maria Kleofášova rozloučily se tam dojemně se svatými Poutníky a navrátily se se služebníky domů.

Svatá Rodina, jak jsem viděla, brala se dále a vystupovala na hory Gilboa. Neprošli žádným městem a šli za mladou oslicí, která se dala vždy osamělými

*) A. K. Emmerichova praví, že pláň Ginim táhne se několik hodin a že má podobu hruškovitou. Jiná pláň Gimmi rozprostírá se u Nazareta u pastýřské, na výšině ležící vesnice Gimmi nebo Gimchi, ve které Ježíš ve dnech 7.—9. září před Svým křtem vyučoval pastýře, kteří ve svých pastouškách ukrývali malomocné. Tam také uzdravil Svou hostitelku, vodnatelností stíženou, a byl potupen od fariseů. Ještě dále od této vesnice na druhou stranu, jihozápadně od Nazareta za říčkou Kisonem, jest místo, vykázané malomocným, chatrče rozptýlené kolem rybníka, do kterého strouhou přitéká voda

pěšinami. Tak viděla jsem je, že se uchýlili do statku Lazarova, ležícího na výšině nedaleko města Ginim*) směrem k Samaří. Správce uvítal je vlídně. Znal je z jiných cest. Jejich rodina žila v důvěrných stycích s Lazarem. Jsou tam krásné štěpnice a aleje. Jest to na takové výšině, že se střechy jest daleký rozhled. Lazar zdědil ho po otci; Pán Ježíš častěji tam prodléval za svého učitelského působení a učíval v okolí. Správce a jeho žena rozmlouvali velmi přívětivě s přesvatou Pannou, i divili se, jak to, že v Jejím stavu vydávají se na cestu tak dalekou, když přece doma u Matky Anny měli by všecko pohodlí.

V noci se čtvrtku na pátek, s 15. na 16. listopadu.

Několik hodin dále za předešlým městečkem viděla jsem Svatou Rodinu v noci se bráti údolím velmi chladným směrem k jedné hoře. Zdálo se, jakoby leželo jíní. Přesvatou Pannu citelně mrazilo, i řekla Josefovi „jest třeba, abychom odpočinuli, nemohu dále". Sotva že to řekla, zastavila se volně běžící oslice pod blízkou, košatou a starou terebintou, nedaleko níž byla vykopána studně. Pod tímto stromem se zastavili; z pokrývek upravil Josef sedátko přesvaté Panně, Jíž pomohl se soumaru a Jež si usedla pod strom, na jehož spodní větve zavěsil Josef rozsvícenou lucernu, kterou nesl s sebou. Často jsem viděla, že to tak tam v té krajině dělávají ti, kteří cestují v noci.

Přesvatá Panna modlila se vroucně k Bohu, aby přec neráčil na ni úhony dopustiti tím mrazem. Tu proniklo

z Kisonu. Tam uzdravoval Ježíš dne 30. září před Svým křtem. Od této planiny Ginim jest pláň Ginim, kterou se ubírala Svatá Rodina dnes, oddělena říčkou nebo řečištěm. Jména jsou si tak podobna, že jsem si je asi popletla.

*) Stopy tohoto města jsou podnes, jak se zdá, zachovány ve vesnici Gimea, která má tuto polohu, a kterou cestující jmenují Ginin, Ginim, Gilin, Genin, Jenin, Šenan, Chilin nebo také Dženin. Leží na úpatí pohoří Gilboa, čtyři něm. míle severovýchodně od Samaří, dle jiných půl denního pochodu od Sichema, dle Brocharta 7 něm. mil od Jordanu.

Ji náhle teplo tak veliké, že podala svatému Josefu ruce, aby si o ně ohřál své. Občerstvili se tam poněkud, pojedše malých chlebíčků a ovoce, které měli s sebou a napili se z blízké studně vody, smíšené s balšámem, který Josef nesl s sebou ve džbánečku. Josef mluvil k přesvaté Panně slova velmi konejšivá; Josef jest tak dobrý, a tak ho bolí, že cesta je tak obtížna. Když naříkala na zimu, mluvil k Ní o dobrém přístřeší, kteréž, jak doufá, Jí nalezne v Betlémě. Že ví o domácnosti velmi hodných lidí, u nichž za něco peněz naleznou asi pohodlný koutek. Že je líp, aby zaplatili nějaký ten groš, než aby bydleli zdarma. Vůbec vychvaloval Jí Betlém a těšil Jí všemožným způsobem. Mne to znepokojovalo, poněvadž jsem ovšem věděla, že to dopadne zcela jinak. Tak tedy i tento svatý muž skládal naději v lidi.

Na své pouti šli až dosud přes dvě malé říčky, jednu překročili po vysoké lávce, a oba osli se přebrodili. Mladá, neuvázaná oslice pobíhala kolem poutníků docela zvláštně. Když cesta se neotevírala ani křižovatkou ani rozcestím, jako mezi horami, kde nebylo možno zblouditi, běžela oslice buď za nimi, nebo daleko před nimi. Kde však se cesta dělila, objevovala se zase, a dala se na pravou cestu, a kde bylo jim odpočívati, tu se zastavila, jako tady u terebinty. Nevím už, strávili-li noc pod stromem, či došli-li ještě do nějaké hospody.

Tato terebinta byla velmi starým posvátným stromem v háji Moreh u Sichemu; když Abraham ubíral se do země kanaanejské, zjevil se mu tam Hospodin, který tuto zemi přislíbil jemu a jeho potomkům. Abraham vystavěl pod terebintou oltář. Pod touto terebintou zakopal Jakob, dříve než se odebral do Béthelu obětovati Hospodinu, všecky modly odcizené Labanovi a šperky, které měla jeho rodina. Josue postavil pod touto terebintou Svatostánek, ve kterém byla Archa Úmluvy, a lidu, kolem Svatostánku shromážděnému přikázal, aby se odřekl model. Tu pozdravili Sichemští Abimelecha, syna Gedeonova, králem.

V pátek, dne 16. listopadu.

Dnes viděla jsem Svatou Rodinu přijíti k velikému selskému dvorci, asi dvě hodiny jižně od zmíněného stromu. Hospodyně nebyla doma, a muž odbyl svatého Josefa, aby jen šel ještě dále. Když tedy ušli ještě něco cesty, shledali, že oslice veběhla do prázdné kolny pastýřské, i uchýlili se tam též. Několik pastýřů, kteří kolnu vyklízeli, zachovalo se k nim velmi přívětivě, a dali jim slámy a otýpeček rákosí a klestí, aby si rozdělali oheň. Tito pastýři šli také do domu, kde byli svatí poutníci odbyti, a když vypravovali hospodyni, právě se vracející, jak přívětivý a zbožný muž jest Josef a jak krásná a neobyčejně svatá jest jeho žena, vyčítala svému muži, že odbyl lidi tak hodné. Viděla jsem také, že ta žena hned šla na to místo, kde Svatá Rodina se zdržovala, ale netroufajíc si vstoupiti zas se vracela, aby přinesla něco jíst.

Samota, ve které teď byli, byla vystavěna na severní straně hory, asi mezi Samařím a Thebezem. Skoro východně odtud, za Jordanem, leží Sukoth, a poněkud k poledni, rovněž za Jordanem, jest Ainon, týmž směrem pak, ale před Jordanem, leží Salim. Z Nazareta jest na tuto salaš as 12 hodin.

Za chvíli přišla selka se dvěma dětmi k Svaté Rodině, nesouc něco potravin. Omlouvala se přívětivě a byla dojata, a když pak se občerstvili a si poodpočinuli, přišel též muž a prosil Josefa za odpuštění, že ho vyhnal. Poradil mu také, aby se brali ještě dále, tou cestou do hor asi hodinu, tam že ještě před započetím Sabbathu přijdou do dobré hospody, ve které jim bude lze přes Sabbath zůstati. — Pak odcestovali.

Když pak, stále stoupajíce, urazili ještě asi hodinu cesty, přišli k dosti výstavné hospodě o několika budovách, obklopených zahradami a štěpnicemi. U latových plotů stály také balsamové keře. A přece ležela hospoda ještě na straně severní. — Přesvatá Panna byla slezla s osla, a Josef ho vedl; přicházeli k domu;

Josef prosil hospodáře, jenž vyšel ven, o nocleh, hospodář však se omlouval, že prý dům jest plný lidí. Žena hospodářova přistoupila také k nim, a když pak přesvatá Panna se k ní přiblížila a tak pokorně a vroucně prosila o přístřeší, byla žena hluboce dojata a také hospodář nemohl prosbám odolati. V blízké kolně upravil jim pohodlné místečko a soumara zavedl do stáje. Oslice nebyla u nich, nýbrž pobíhala volně v okolí, když neměla ukazovati cesty, tu vždycky odběhla.

Josef rozsvítil v kolně svoji sabbatní lampu a modle se pod ní, slavil se svatou Pannou sabbath velmi dojemně a zbožně, pojedli také ještě několik soust, a po té si ulehli na rozprostřené rohože.

V sobotu, dne 17. listopadu.

Dnes po celý den viděla jsem Svatou Rodinu zde prodlévati; modlili se společně.

Žena hospodářova, jak jsem viděla, byla se svými třemi dětmi u přesvaté Panny, a také žena předešlého hospodáře přišla sem se svými dvěma dětmi a navštívila Ji. Seděly po boku Marie Panny, velmi dojaty Její skromností a moudrostí, a nemálo pohnuty Jí naslouchaly, když s dětmi o rozličných věcech hovořila a je poučovala.

Děti měly malé svitky pergamenové, z těch dala jim Maria čísti a rozmlouvala s nimi o tom tak roztomile, že děti nemohly od Ní ani očí odvrátiti. To byla sladká podívaná, a ještě sladší poslechnutí.

Svatého Josefa viděla jsem však odpoledne s hospodářem kolem domu choditi, prohlížeti zahrady a pole a zbožně hovořiti. Zbožné venkovany vídávám vždycky takto tráviti sabbath. Také následující noc tam zůstali.

V neděli, dne 18. listopadu.

Dobří manželé z té hospody zamilovali si svatou Pannu neobyčejně, a měli s Ní něžnou útrpnost v Jejím stavu. Prosili Ji přívětivě, aby zůstala u nich a tam aby očekávala svou hodinku. Ukázali Jí také pohodlnou jizbu, kterou by Jí postoupili. Hospodyně zvlášť Jí nabízela z plna srdce všechnu péči a lásku.

Než ráno nastoupili na další cestu a sestupovali horskou úžlabinou na jihovýchodní straně pohoří. Nyní vzdalovali se více od Samaří, kam dosavádní jejich cesta zdála se směřovati. Slézajíce s hor, spatřili chrám na hoře Garizim, který bylo viděti široko daleko. Na jeho střeše jest mnoho soch lvů nebo jiných zvířat, které na slunci se oslnivě blýští.

Dnes viděla jsem je asi šest hodin putovati a k večeru uchýliti se do výstavné pastoušky, v polích asi hodinu jihovýchodně od Sichému, kde byli dobře přijati.

Hospodář byl dozorcem v sadech a na polích nedalekého města. Dům nestál ještě zcela na rovině, nýbrž byl vystavěn na svahu. Tady byla poloha už mnohem lepší a úrodnější než v krajině, kterou dříve putovali, neboť tato krajina byla na straně sluneční, což v Zaslíbené Zemi v této době roční činí značný rozdíl. Tam odtud až do Betléma bylo mnoho podobných salaší roztroušeno po údolích křížem krážem se rozvírajících.

Tamější lidé byli z oněch pastýřů, s jejichž dcerami oženili se mnozí služebníci svatých Tří Králů, kteří doprovodivše své pány do Betléma, zůstali v zemi, a z jednoho takového manželství byl hoch, kterého náš Pán a Spasitel na přímluvu přesvaté Panny byl uzdravil právě v tomto domě dne 31. července, t. j. dne 7. měsíce Abu druhého roku Své učitelské činnosti, po rozmluvě se Samaritánkou. Ježíš, ubíraje se po vzkříšení Lazarově do Arabie, vzal si tohoto hocha se dvěma jinými jinochy za průvodce; později stal se učeníkem. V této krajině Ježíš často se zdržoval a učil. — V domě byly děti. Josef jim žehnal než nastoupili na další pout.

V pondělí, dne 19. listopadu.

Dnes viděla jsem je putovati po rovnější cestě. Svatá Panna jde někdy pěšky. Častěji zastavují se na pohodlných místech a svačí. Ve vaku mají chlebíčky a ve džbánečkách pěkně zdobených, které mají dvě ucha a lesknou se hnědě jako měď, mají nápoj, který občerstvuje a zároveň posiluje. Jest to balsám, přilévají

si ho do vody. Místy trhají také bobule a ovoce, které ještě visí po stromech a křovinách na slunných místech.

U sedla, na kterém Maria na oslu sedí, jest v pravo i v levo připevněno prkénko, o které se opírají nohy křížem přeložené, tak že nevisí dolů, jako se jezdí u nás na venkově. Pohyb jest velmi klidný a vážný. Maria sedí střídavě na levé a na pravé straně soumara.

Zastaví-li se k odpočinku nebo vejdou-li na nocleh, tu Josef vždy nejprve připraví svaté Panně pohodlné místo, kde by si usedla a odpočinula. Často umyje si nohy, také Maria myje si často nohy. Vůbec myjí se častěji.

Když už se setmělo, přišli k samotě. Josef zaklepal a prosil noclehu. Ale hospodář domu neotvíral, a když Josef mu řekl, v jakém stavu jest Maria, jíž nelze už další cesty konati, a že také nežádá noclehu zadarmo, odsekl tvrdý muž nevrle, že tu není žádná hospoda, že netrpí, aby byl vyrušován, ani aby se tlouklo na jeho vrata, aby jen táhl svou cestou. Neúprosný člověk ani neotevřel dveří, nýbrž zavřenými dveřmi vykřikoval své tvrdé řeči.

Šli tedy kousek cesty dále, a uchýlili se do kolny, u které našli státi oslici. Josef rozdělal světlo, a chystal lůžko svaté Panně, při čemž mu pomáhala. Zavedl tam také osla, jemuž shledal slámy a obroku. Pomodlili se, pojedli něčeho a spali několik hodin.

Od poslední hospody až sem jest asi šest hodin cesty. Teď jsou vzdáleni od Nazareta na 26 hodin, od Jerusalema asi 10. Dosud necestovali po žádné hlavní silnici, překročili však několik silnic obchodních, které z Jordanska se vinou do Samařska a ústí do vojenských silnic, které vedou ze Syrie do Egypta. Postranní cesty, kterými se ubírali, jsou velmi úzké, a zvláště v horách často tak těsné, že jest potřebí veliké obratnosti, aby člověk po nich přešel neklopýtna. Osli však jdou po nich velmi jistě. — Kolna, ve které přenocovali, ležela na rovině.

V úterý, dne 20. listopadu.

Z této kolny odešli ještě před svítáním. Cesta teď zase poněkud stoupala. Jak myslím, přišli také na cestu, která vede z Gabary do Jerusalema, a sice na hranicích mezi Samařskem a Judskem. Byli ještě jednou hrubě odbyti, zas v jiném domě.

Když byli několik hodin severovýchodně od Bethanie, tu se stalo, že Maria velmi zatoužila po občerstvení a odpočinku; Josef tedy, uchýliv se s cesty, ubíral se dobré půl hodiny stranou, kde věděl o krásném fíkovníku, který jindy byl vždy obsypán plody. Kolem stromu byly lavičky pro odpočinek. Josef ho znal z dřívější cesty. Když ale k němu přišli, neměl strom pražádného ovoce, z čehož se velmi zarmoutili. Jak se nejistě rozpomínám, s tímto stromem později Ježíš něco učinil. Neměl už nikdy plodů, byl však zelený, a, jak myslím, Pán Ježíš prchaje z Jerusaléma a tudy se ubíraje, proklel strom, i uschl.*)

Potom přicházeli k domu, ve kterém muž byl s počátku velmi hrubý k Josefovi, jenž pokorně žádal od něho noclehu. Posvítil si svaté Panně do obličeje a vysmíval se Josefovi, že vodí s sebou tak mladou ženu, patrně že jest žárliv. Přišla však hospodyně, i měla útrpnost se svatou Pannou a s mnoha projevy laskavosti vykázala jim komůrku v postranní budově a přinesla jim také chlebíčků na posilněnou. Také muž litoval své nezdvořilosti a choval se velmi přívětivě k svatým Poutníkům.

Po té vešli ještě do třetího domu, bydleli tam mladí lidé a stařec, jehož jsem viděla belhati se o berli po domě. Zde ještě tak tak že je přijali, třebas ne právě přívětivě. Nestarali se hrubě o ně. Tito lidé nebyli obyčejní prostí

*) Ctihodná sestra byla ve dnech 19.—21. tak nemocna, že nebylo jí lze udati přesně místa této události, kterou vypravovala dodatečně dne 22., ale přibližně zařadila ji do této části cesty. Ostatně není to prokletý fíkovník z Evangelia.

pastýři, nýbrž jako u nás na venkově bohatí sedláci, měli styky se světem, zabývajíce se obchodem a pod.

Do jednoho z těchto domů zavítal Ježíš dne 30. října, t. j. 1. Tišri po Svém křtu, a shledal, že komůrka, ve které odpočívali Jeho rodiče, byla vyzdobena a proměněna v modlitebnu. Nevím už zcela určitě, nebyl-li to ten dům, ve kterém muž se s počátku vysmíval Josefovi. Rozpomínám se nejasně, že to ti lidé zřídili asi hned, jak uslyšeli o zázracích o Kristově narození.

Teď ke konci cesty dělal Josef mnoho zastávek, neboť cesta stávala se přesvaté Panně čím dál obtížnější. Ubírali se cestou, kterou se dala oslice, a udělali jistě zacházku půl druhého dne na východ od Jerusalema. Josefův otec míval zde v okolí pastviny, a Josef znal krajinu velmi dobře. Kdyby byli prošli pouští za Bethanií přímým směrem k poledni, byli by dostihli Betléma za šest hodin, leč tato cesta byla hornatá a v této době roční velmi neschůdná, ubírali se tedy za oslicí údolími, a přiblížili se tak více Jordanu.

Ve středu, dne 21. listopadu.

Dnes viděla jsem svaté Poutníky za bílého dne hledati nocleh ve veliké salaši, která byla as tři hodiny od toho místa Jordanu, kde Jan křtil, a asi sedm hodin od Betléma. Jest to týž dům, ve kterém nocoval Ježíš po 30 letech dne 11. října před tím jitrem, kdy poprvé po Svém křtu šel mimo Jana Křtitele. Vedle domu stála o samotě kolna, ve které bylo uloženo nářadí polní a pastýřské. Ve dvoře byla studně, kolem které byly nádržky na koupání napájené vodou, potrubím ze studně vedenou. Hospodář měl asi mnoho polí, neboť bylo tu veliké hospodářství. Viděla jsem přicházet a odcházet mnoho služebníků, kteří tu jedli.

Hospodář uvítal poutníky velmi přívětivě a byl k nim velmi úslužný. Uvedli je do pohodlné jizby a jejich osla dobře opatřili. Sluha dostal rozkaz, aby Josefovi umyl u studně nohy a oblékl mu jiné šaty, zatím než jeho šaty vyklepá z prachu a pěkně urovná.

Přesvaté Panně prokázala stejné služby jedna ze služek. Jedli a spali v tomto domě.

Hospodyně byla poněkud popletena na mysli. Bydlela zvláště a zůstávala v ústraní. Podívala se pokradmu na cestující a jsouc mladá a marnivá, zlobila se na svatou Pannu pro Její krásu; kromě toho se obávala, že Maria bude na ní žádati, aby Jí dovolila zde zůstati a slehnouti, a tak zůstávala nevrle v ústraní, a druhého dne byla pro to, aby jen odcestovali. Jest to táž žena, kterou po 30 letech, dne 11. října po Svém křtu nalezl Ježíš v tomto domě slepou a skroucenou a kterou uzdravil, vytknuv jí její nepohostinnost a marnivost. V domě byly také děti. Svatá Rodina zde přenocovala.

Ve čtvrtek, dne 22. listopadu.

Dnes k poledním viděla jsem Svatou Rodinu zase odcestovati z domu, ve kterém včera přenocovali. Někteří domácí lidé je vyprovodili ještě kus cesty.

Po krátké, asi dvouhodinové cestě na západ přišli do dědiny, která dvěma dlouhými řadami domů se zahradami a dvorky táhla se ne zcela těsně po obou stranách široké hlavní silnice. Josef měl tam usazené příbuzné. Bylo to as takové příbuzenství, jako synové z druhého manželství otčíma nebo macechy. Viděla jsem, že jejich dům má dobrou polohu a že jest výstavný. Prošli však celou vesnicí a pak šli dobré půl hodiny v pravo směrem od Jerusalema do veliké hospody, na jejímž dvoře šplouchal veliký vodotrysk s četnými rourami. Bylo tu shromážděno mnoho lidí, konal se tu pohřeb.

Vnitřek domu, v jehož středu bylo ohniště s komínem, proměnili v jedinou velikou místnost, odklidivše nízké pohyblivé přepážky dřevěné, ze kterých bylo jindy sestaveno několik oddělených komůrek. Za ohništěm visely černé pokrývky, a před ohništěm stálo něco černě zahaleného jako rakev. Kolem toho bylo shromážděno mnoho mužů na modlitbách. Měli na sobě dlouhé černé kaftany, přes ně kratší bílé pláštíky,

a někteří měli na ruce zavěšený černý, třásněmi zdobený manipul. V jiné místnosti ženy, zcela zahalené, seděly na zemi na nízkých truhlicích a truchlily.

Hospodář a jeho žena, jsouce zabaveni smuteční slavností, uvítali poutníky jen z dálky. Ale domácí služebníci uvítali je velmi laskavě a prokazovali jim veškeru péči. Připravili jim také oddělenou komůrku k pobytu, spustivše rohože, které byly vytaženy, tak že se nacházeli jako v nějakém stanu. V tomto domě bylo mnoho lůžek, svinutých ke stěnám, a spustily-li se rohože, bylo lze zříditi mnoho oddělených komůrek.

Později, jak jsem viděla, navštívil hospodář se ženou Svatou Rodinu a vlídně s nimi pohovořil. Neměli už bílých přehozů na černých šatech. Josef a Maria, pookřávše a pojedše něčeho, pomodlili se společně a odebrali se na lůžka.

V pátek, dne 23. listopadu.

Dnes k polednímu odcestovali Josef a Maria do Betléma, kamž byly ještě asi tři hodiny cesty. Hospodyně je vybízela, aby přece zůstali u nich, že Maria, jak se zdá, slehne každou chvíli. Maria však, majíc spuštěný závoj, odpověděla, že má ještě šestatřicet hodin času. Nevím určitě, neřekla-li osmatřicet. Žena by ji sice ráda byla zde nechala, ale ne ve vlastním domě, nýbrž v jiné budově.

Když už byli na cestě, viděla jsem, jak Josef ještě mluvil s hospodářem o svých oslech. Pochvaloval si tato zvířata velice a řekl, že vzal také oslici, aby ji zastavil, kdyby měl bídu.

Když pak hostitelé ještě o tom se zmínili, jak jest obtížno nalézti v Betlémě noclehu, řekl Josef, že tam má přátele, a že jistě bude dobře přijat. Jest mně vždycky tak líto, že s takovou jistotou mluví o dobrém uvítání. Také s Marií mluvil cestou zase o tom. Tu viděti, že i lidé tak svatí se snadno mýlí.

IV

PŘESVATÁ PANNA A SVATÝ JOSEF PŘIJDOU DO BETLÉMA A MARNĚ HLEDAJÍ NOCLEHU.

V pátek, dne 23. listopadu.

CESTY od poslední hospody do Betléma bylo asi tři hodiny. Obešli Betlém na straně severní a blížili se městu od západu. Stranou od cesty pod stromem se zastavili. Maria slezla s osla a upravila si šaty.

Potom šel s Ní Josef do veliké budovy, která, obklopena několika menšími budovami a dvory, stála několik minut před Betlémem. Před ní stály také stromy, a kolem dokola tábořili ve stanech všelijací lidé. Tato budova byl starý rodný dům Davidův a druhdy dům otce Josefova. Dosud v něm také bydleli příbuzní nebo známí Josefovi, ale ti chovali se k němu cize a ani se k němu neznali. Nyní vybírali zde Římané berně.

Josef, veda osla za uzdu, odebral se ihned se svatou Pannou do domu, neboť každému příchozímu bylo se zde ohlásiti, načež dostal lístek, bez kterého neměl přístupu do Betléma.

Po několika přestávkách, ctihodná sestra, dívajíc se brzy na tu brzy na onu stranu, vypravovala toto:

Mladá neuvázaná oslice nejde tu s nimi, pobíhá jižně od města, jest tam mírné údolí a v něm cesta. Josef vešel do domu. Maria jest v domku na dvoře se

ženami; jsou k Ní velmi laskavy a podávají Jí pokrm... Tyto ženy vaří vojákům... Jsou to římští vojáci, mají kolem beder viset takové řemeny... Je tu velmi příjemné počasí, a docela žádná zima. Slunce svítí na horu mezi Jerusalemem a Bethanií, odtud jest to pěkný pohled... Josef jest ve veliké jizbě, která není v přízemí. Vyptávají se ho, kdo jest, a prohlížejí dlouhé svitky, jichž veliké množství visí po stěnách. Rozvinují je a předčítají mu jeho rod, také rodokmen Mariin; Josef, jak se zdá, nevěděl, že Maria skrze Joachima rovněž pochází přímo od Davida; neboť on sám pochází od staršího potomka Davidova... Muž se ho táže: „Kde máš svou ženu?..."

Jest tomu už sedm let, co lidé v Židovské Zemi pro rozmanité zmatky nemohli býti podrobeni řádnému odhadu. Vidím cifry V a II, a to přece jest sedm. (Cifry ukazuje na prstech.) Tato daň vybírá se už několik měsíců. Za těch sedm let se sice tu a tam něco platilo, nikoli však pořádně. Těm lidem bude odváděti ještě dvojí daň. Pobudou si tu většinou tři měsíce.

Josef se poněkud opozdil s daní. Ale jednali s ním velmi laskavě. Dnes ještě neplatil, ale vyptali se ho na jeho majetek, a tu prohlásil, že nemá nemovitých statků, a že žije ze svého řemesla a z podpor tchyně.

Po domě v několika sálech jest veliké množství písařů a vyšších úředníků. V hořejších místnostech jsou Římané a také množství vojáků. Jsou tu Farisevé a Sadduceové, kněží, starší, a různí podobní úředníci a písaři, židovští i římští. V Jerusalemě není takové komise, za to však v mnoha jiných městech Židovské Země, na př. v Magdalu u jezera Genezaretského, kam chodí platiti daně Galilejští, a také Sidonští, hlavně, jak myslím, k vůli obchodu. Jenom těm, kteří nejsou usedlí a kterých nelze odhadnouti dle nemovitého majetku, jest se odebrati do rodiště.

Daň se zapraví do tří měsíců ve třech splátkách. Každá tato splátka má jiný účel. Z první splátky dostane se podílu císaři Augustovi, Herodesovi a ještě jednomu králi, který bydlí blíže Egypta. Vykonal nějaké válečné tažení a má právo na jednu krajinu nahoře v zemi, pročež jest třeba, nějakou části mu odváděti. Druhá splátka jest na stavbu Chrámu, jest to, jakoby měl býti zapraven dluh učiněný. Třetí splátka jest určena vdovám a chudým, kterým dávno se už ničeho nedostalo; nýbrž z toho všeho, tak právě jako dnes, přijde jen málo do pravých rukou. Jsou to sice vesměs dobré účely, a přece hodně peněz uvízne v rukách těch velkých. Jest to hrozné psaní a jednání, právě jako ve .... ském hospodářství.

Konečně byl Josef nahoře propuštěn, a když sešel se schodů, volali také svatou Pannu do jedné chodby před písaře, ale nic Jí nepředčítali. Řekli také Josefovi, že nebylo třeba voditi sem ženu, a jak se zdálo, škádlili ho pro Její mládí. Josef se styděl před Marií, obávaje se, že si bude mysliti, že není dost vážen ve svém rodišti.

Vešli nyní do Betléma, jehož domy byly stavěny daleko od sebe. Vchod se otvíral mezi polozbořenými zedmi, bylo to jako rozvalená brána. Hned na začátku ulice zůstala Maria stát u osla, a Josef hledal už v prvních domech nadarmo přístřeší, neboť v Betlémě bylo plno cizinců a ulice se zrovna hemžily zástupy příchozích. Josef se vrátil a řekl Marii, že tu nelze najíti hospody, že půjdou dále do města. Vedl osla za uzdu, klestě si cestu, a svatá Panna kráčela vedle něho. Když přišli k ústí nové ulice, Maria zůstala u soumara, a Josef dům od domu sháněl přístřeší, vždycky nadarmo, a vracel se zase zarmoucen. To opakovalo se několikráte, a Marii bylo často dlouho čekati. Všude bylo plno lidstva, Josef byl všude odbyt, a tu řekl Marii, že se odeberou na druhou stranu Betléma, tam že jistě naleznou hospody. Vrátili se tedy kus cesty tím směrem, kudy byli přišli,

a pak šli k poledni. — Ubírali se velmi skromně ulicí, která se podobala spíše venkovské cestě, neboť domy byly vystavěny po stráních na pahorcích. Také tu bylo hledání marné.

Na druhé straně Betléma, kde domy stály už řídčeji, přišli na volné prostranství v mírném dolíku; bylo to jako pole. Zde nebylo tolik lidstva. Stála zde jakási kolna a nedaleko ní mohutný košatý strom, který jako košatá lípa poskytoval stínu. Kmen byl hladký, a větve rozkládaly se kol dokola jako střecha.

Pod tento strom zavedl Josef svatou Pannu, a dole u kmene upravil Jí z cestovních tlumoků pohodlné sedadlo, aby si měla kde odpočinouti, zatím co on ještě v okolních domech hledal noclehu. Osel stál hlavou obrácen ke stromu.

Maria s počátku stála opřena o strom. Její široké šaty z bílé vlny nebyly přepásány a splývaly Jí záhyby po těle, Její hlava byla zastřena bílým závojem. Mnoho lidí šlo mimo a pohlédli na Ni, a nevěděli, že SPASITEL byl jim tak blízko. Maria byla tak trpělivá, tak odevzdána a pokorna. Ach, bylo Jí velmi dlouho čekati, i usedla si na pokrývky, podloživši nohy. Tak sedíc, měla ruce skříženy na prsou a hlavu skloněnu.

Josef navrátil se k Ní zarmoucen: nenalezl noclehu. Jeho přátelé, o nichž vyprávěl svaté Panně, sotva že se k němu znali. Plakal, a Maria ho těšila. Ještě jednou hledal dům od domu, ale poněvadž všude uváděl za hlavní důvod své prosby, že jeho žena brzy slehne, odmítli ho tím rozhodněji.

Okolí bylo sice pusté, ale konečně přece se zastavovali kolemjdoucí, a z povzdálí hleděli zvědavě na Ni, jako to zajisté děláváme, vidíme-li někoho dlouho státi ve stínech večera. Myslím, že někteří Ji dokonce oslovili a tázali se Jí, kdo jest.

Posléze se vracel Josef po druhé, byl tak zarmoucen, že přicházel krokem váhavým. Pravil Jí, že jest

všecko marné, že však ví za městem ještě o jednom obydlí, o obydlí pastýřů, do kterého často přicházeli, když hnali dobytek do města. Tam že najdou přístřeší, buď jak buď. Že zná to místo od svého mládí, když bratří ho trápili, že se tam častěji uchyloval k modlitbě a před nimi se skrýval. I kdyby tam pastýři přišli, že se s nimi snadno dohodne. Avšak v této době roční že tam nebývají často. Až jen Ona bude míti kde si odpočinouti, pak že se ještě jednou poohlédne po nějakém přístřeší.

Ubírali se nyní směrem východním z Betléma do polí po pusté stezce, která se otáčela v levo. Měli as takovou cestu, jako kdo se ubírá podél rozbořených zdí, příkopů a valů opevněného městečka. Cesta s počátku poněkud stoupala, překročili také pahrbek, a na východní straně Betléma, několik as minut za městem, přišli na jiný pahorek nebo starý val, před kterým rozkládalo se rozkošné údolíčko, osázené rozličnými stromy. Byly tam stromy jehličnaté — terebinty nebo cedry — a jiné s malými lístky, jako u nás zimostráz. V té končině to bylo jako na nejzazším konci rozbořených valů městečka.

V

JESKYNĚ NAROZENÍ.

NA JIŽNÍM SVAHU pahorku, kolem něhož se zatáčela cesta do Údolí pastýřů, mezi rozličnými jinými jeskyněmi a sklípky otvírala se také Jeskyně,*) ve které vyhledal Josef nocleh svaté Panně. Dveřmi, které byly na straně západní, a úzkou chodbou vcházelo se do prostranství, které rozšiřujíc se dílem do půlkruhu dílem do trojúhelníku táhlo se pahorkem směrem východním. Stěny jeskyně byly samorostlá skála a jen na polední straně, podél níž vedla cesta do Údolí pastýřů, byly částečně doplněny hrubým zdivem.

Na této polední straně otevíral se ještě jeden vchod do jeskyně. Ale obyčejně byl zandán, a teprve Josef ho zase otevřel, aby jím vcházel a vycházel. Vystoupíme-li z těchto dveří a obrátíme-li se v levo, nalezneme širší vchod vedoucí do níže položeného úzkého, nepohodlného sklepení, které se táhlo pod Jeskyní Narození. Od vchodu do Jeskyně Narození, kterého se obyčejně

*) Aby nám nebylo později stále přerušovati vypravování, pokusíme se tuto dle rozptýlených údajů Vypravovatelčiných popsati okolí pahorku a vnitřek Jeskyně Betlémské.

používalo a který hleděl na západ, bylo viděti jen některé střechy a věže Betlémské. Vystoupíme-li z těchto dveří a obrátíme-li se v pravo, přijdeme ke vchodu do tmavé, níže ležící jeskyně, ve které svatá Panna také jednou se byla ukryla.

Před západním vchodem byla přistavěna lehká střecha ze sítin na sloupech, která se táhla také po celé jižní straně Jeskyně až za vchod tam upravený, tak že bylo lze před Jeskyní ve stínu prodlévati. V polední stěně Jeskyně nahoře byly prolomeny asi tři obezděné a zamřížované otvory, kterými proudil vzduch a světlo, a podobný otvor byl ve klenbě skály, která pokryta drnem, byla posledním výběžkem návrší, na kterém se rozkládá Betlém.

Dle opětovaných popisů Vypravovatelčiných vypadala jeskyně uvnitř asi takto:

Se strany západní vstoupilo se dveřmi z lehkého pletiva do chodby prostřední šířky, ústící do sklepení, které nepravidelně, dílem do úhlu, dílem do oblouku se rozevírajíc, rozšiřovalo se značně na stranu polední, tak že půdorys celé jeskyně bylo by lze přirovnati k hlavě, na šíji spočívající.

Vstoupí-li se z ne příliš vysoké šíje jeskyně do vyšší, od přírody jeskyňovitě sklenuté sluje, sestoupí se hlouběji na půdu pozvolna klesající; ale půda v celé sluji byla kolkolem stěn vyvýšena, a tak takořka ovroubena nižší kamennou lávkou rozličné šířky. Stěny Jeskyně, kde byly pouhým dílem přírody, třeba že nebyly zcela hladké, byly přec dost hezky a čistounce utvořeny, a dívala jsem se na ně skoro s rozkoší. Líbily se mně mnohem líp, než místa vyplněná hrubým a neumělým zdivem, jako to bylo třebas nahoře na jižní stěně, v níž byl vchod, neboť tam byly vylomeny asi tři otvory pro světlo a vzduch. Střed stropu sluje byl také otvor, a pamatuji-li se dobře, viděla jsem ještě tři šikmo vpadající otvory, které prolomeny v nadpoloviční výšce klenutí, byly rozděleny po straně polední a východní.

V severní straně chodby otvíral se vchod do menší postranní jeskyně. Jdouce mimo tento vchod, přijdeme na místo, kde Josef rozdělal si oheň, dále pak otáčela se stěna severovýchodně do vyšší a prostrannější sluje, a tu na širší, půdu sluje obklopující kamenné lávce stál později soumar Josefův. Za tímto místem severně, ustupujíc, tvořila skála sklípek, asi tak veliký, že tam mohl státi osel; byl tam obrok.

Odtud zahýbala se stěna sluje k jihovýchodu a opisovala pak kolem prostranství široký oblouk k jihu, a vracela se konečně severně do vchodu jeskyně.

Ve východním bodě této sluje, právě naproti vchodu do jeskyně, byla přesvatá Panna, když z Ní vzešlo SVĚTLO světa. Na západní straně poledního rozšíření jeskyně stály jesličky, do nichž bylo uloženo Jezulátko. Jesličkami bylo kamenné koryto na zemi ležící a neckovitě vyhloubené, z kterého se napájel dobytek, a nad tímto korytem stály podlouhlé čtyřhranné, dole užší, nahoře širší jesle z dřevěných hůlek mřížovitě zasazených, zrobené a do takové výše na čtyřech nohách postavené, že zvířata pohodlně žrala trávu nebo seno do jeslí založené a sehnouce hlavu pila vodu nalitou do koryta pod jeslemi.

Naproti Jesličkám, na východní straně této části sluje, seděla přesvatá Panna s Jezulátkem, když svatí Tři Králové obětovali dary. Obrátíme-li se od místa jesliček ze sluje západně zase do tak zvané šíje jeskyně, jdeme podél polední stěny nejprve mimo vzpomenutý už, později od Josefa zase otevřený jižní vchod, a pak přijdeme ke komůrce svatého Josefa, kterou si později na jižní straně v této chodbě stěnami z lehkého pletiva byl ohradil. Na této straně byl ve stěně výklenek, do kterého si uklízel všelijaké náčiní.

Podél jižní strany Jeskyně Jesliček vinula se cesta k Údolí pastýřů. Tam stály porůznu po pahorcích chyžky, a v polích roztroušeny kolny, jejichž střechy ze sítin spočívaly na čtyřech, šesti nebo osmi sloupech; mezi

sloupy byly stěny z pletiva. Na východním konci jeskyně skláněl se pahorek v úžlabinu, která na severu byla uzavřena a asi polovičku čtvrthodinky široka.

Tu na svahu byly křoviny, stromy a zahrady, a když se prošlo bujnou, vysokou travou louky, kterou protékal potůček, a stromy pěkně v řadách zasázenými, a šlo se k východnímu návrší tohoto údolí, přišlo se touto zcela příjemnou cestou, od Jeskyně Jesliček jihovýchodně se zatáčející, k vybíhajícímu pahorku výšiny, k pohřební jeskyni Marahy, chůvy Abrahamovy, zvané také jeskyní mléčnou nebo jeskyní kojících, ve které přesvatá Panna prodlévala s Ježíškem v různých dobách. Nad touto jeskyní stál veliký strom, pod nímž byla upravena sedátka, a odtud bylo lze lépe pozorovati položení Betléma než od Jeskyně Jesliček.

Slyšela jsem o nejedné předobrazné události starozákonní, která se udála v Jeskyni Jesliček, z čehož mám ještě v paměti:

Po sedmiletém pokání Eva tu počala a porodila Setha, dítě přislíbení. Tu jí řekl Anděl, že toto sémě dal jí Bůh za Abela. Také zde a v pohřební jeskyni Maražině byl Seth ukrýván a kojen, neboť jeho bratří ukládali mu o život, jako synové Jakubovi Josefovi. Poněvadž jsem nejednou viděla, že lidé, kteří v dřívějších dobách bydleli v jeskyních, vyhlubovali tam kameny, a že v těchto vyhlubeninách oni a jejich děti pohodlně spali na zvířecích kožích nebo na trávě, pak by snad byl důlek v kamenné lavici pod jeslemi takovým lůžkem Sethovým nebo pozdějších obyvatel. Ale teď právě to nevím určitě.

Ze svých vidění z učitelského života Ježíšova si také vzpomínám, že Spasitel dne 6. října po Svém křtu, slavě sabbath v Jeskyni Jesliček, kterou pastýři právě byli proměnili v modlitebnu, řekl pastýřům, že Jeho nebeský Otec byl předurčil toto místo, právě když Maria byla počata.

VI

POHŘEBNÍ JESKYNĚ MARAHY, CHŮVY ABRAHAMOVY, ZVANÁ TÉŽ JESKYNÍ KOJÍCÍCH.

ABRAHAM měl chůvu, jménem Marahu, již měl u veliké úctě; dožila se velmi starých let, a Abraham vozil ji vždy s sebou na velbloudu na svých cestách. V Sukkothu*) žila u něho delší dobu; později, v posledních svých dnech, zde v Údolí pastýřů, kdež Abraham rozbil stany blízko této jeskyně. Cítíc pak, víc jak stoletá, že se blíží její smrt, žádala Abrahama, aby ji pochoval v této jeskyni, o níž vyřkla proroctví a které dala jméno „jeskyně mléčná“ nebo „jeskyně kojících“.

Tu stalo se něco zázračného, čehož jsem zapomněla, a vytryskl tam pramen. Jeskyně byla tehdáž úzkou vysokou chodbou z bílé a ne tvrdé hmoty. Na jedné straně sužovalo ji ložisko této hmoty, které nedosahovalo až ke stropu. Vylezlo-li se na toto ložisko, bylo lze přijíti ke vchodům do jiných výše položených jeskyň. Také se táhlo několik hlubokých podzemních chodeb z pod jeskyně na výšinu.

*) Toto sdělení jest tím pozoruhodnější, že Plinius, Historia natur. lib. V. cap. 18, praví, že Skythopolis (což jest bezpochyby jiné jméno Sukkothu) se nazývala dříve Nysa, poněvádž Bacchus pochoval zde svou chůvu Nyssu.

Abraham, vyhloubiv z massy stranou ležící hrob Maražin, rozšířil jeskyni. V zemi ležel veliký balvan kamenný, a na něm na krátkých silných nohách spočívalo jakési těžké kamenné koryto, které nahoře bylo jako zubované. Mezi hořejší truhlou a spodním balvanem byla široká skulina, i divila jsem se, že teď za času Ježíše Krista jsem jí už nespatřila.

Tato jeskyně s hrobem chůvy měla předobrazný význam vzhledem k Matce Spasitelově, za pronásledování kojící; neboť v mládí Abrahamově vyskytuje se také předobrazné pronásledování, a chůva zachránila mu život, ukryvši ho v jeskyni. Nač z toho ještě v hlavních rysech se pamatuji, jest toto: Králi ve vlasti Abrahamově se zdálo nebo bylo prorokováno o dítěti, které prý se narodí a bude jemu nebezpečno. Král učinil opatření proti tomu. Těhotenství matky Abrahamovy bylo utajeno; porodila ho tajně v jeskyni. Chůva Maraha kojila ho tajně. Pracujíc jako chudá otrokyně, žila v pustině u jeskyně, ve které kojila dítě Abrahama. Rodiče vzali ho pak k sobě, a poněvadž byl neobyčejně veliký, domnívali se lidé o něm, že se narodil před oním proroctvím. Později však, v letech chlapeckých, upadl pro několik podivuhodných výroků přece v nebezpečí, a chůva zase s ním uprchla do úkrytu. Viděla jsem, jak ho tajně unesla, majíc ho pod svým širokým pláštěm uvázaného kolem těla. Tehdy bylo mnoho dětí jeho velikosti povražděno.

Už od dob Abrahamových konávaly se v této jeskyni pobožnosti, zvláště matky a kojné se tu modlívaly, což mělo prorocký význam; neboť uctívajíce chůvu Abrahamovu, uctívaly předobrazně přesvatou Pannu právě tak, jako Eliáš, spatřiv Ji v mraku déšť přinášejícím, vystavěl Jí na Karmelu modlitebnu. Maraha, kojíc praotce přesvaté Panny, přispěla svým mlékem ku příchodu Messiášovu. Ne, nelze mně ani toho dobře vyjádřiti, ale bylo to, jako by se byla rozevřela hluboká studně až po hranice života, ze které se ustavičně čer-

palo, až vystoupila čistá voda — MARIA. (Tak se vyjádřila Vypravovatelka v exstatickém spánku.)

Strom, který stál nad touto jeskyní, byl košatý, stinný strom, nahoře úzký a dole široký, a podobal se veliké lípě. Byla to však terebinta. Rostla na ní bílá zrna, olejnatá a jedlá. Už Abraham sešel se pod tímto stromem s Melchisedechem. Nevím už kdy a proč. — Josef ještě více rozšířil jeskyni a východy hlouběji položené v ní zasypal.

Strom stojí na pahorku, pod ním vedou šikmo ležící dvéře do chodby či jakési síňky táhnoucí se až ke dveřím zpříma stojícím, které vedou do samotného hrobu, jehož vnitřní prostora teď byla spíše kulatá než čtyřhranná. V síňce meškali často pastýři.

Tento veliký starý strom vrhal široký stín. Okolní lidé a pastýři, ba i zbožní cestující pokládali ho za strom posvátný. Pod ním odpočívávali a se modlívali. Nevím teď, co bylo s tím stromem, má nějaký vztah k Abrahamovi, snad že ho sázel. Bylo pod ním ohniště, které bylo lze přikrýti, také byla před ním studně, z níž pastýři v jistých dobách nabírali si vody, mající prý zvláštní léčivou moc. Po obou stranách stromu stály otevřené chyže, ve kterých lidé spali. Toto vše bylo ohrazeno plotem.

Za této řeči trpěla vypravovatelka veliké bolesti, a když Písař jí řekl: Tento strom byla tedy terebinta? tu náhle duchem nepřítomna, odvětila: Tenebrae — nikoliv terebinta — — ve stínu Tvých perutí, to jest peruť — Tenebrae — ve stínu Tvém budu plesati. — Písař neporozuměl významu těch slov, snad vztahovalo se místo nějakého žalmu na tento strom — ona pak sama, jak se zdálo, utěšovala se těmito slovy. Říkala je s velikou vroucností.

Sv. Helena vystavěla zde kostel, také mše sv. se zde sloužila, tuším jako v kapli nějaké zasvěcené sv. Mikuláši.

VII

SVATÁ RODINA UCHÝLÍ SE DO JESKYNĚ NAROZENÍ // JOSEFOVO HOSPODÁŘSTVÍ.

V pátek, dne 23. listopadu.

SLUNCE STÁLO už nízko, když přišli před vchod Jeskyně. Mladá neuvázaná oslice, která hned už od Josefova otcovského domu odběhnuvši do polí sem kolem města přiběhla, přišla jim hned o jejich příchodu naproti, a radostně a vesele poskakovala kolem nich; tu řekla přesvatá Panna Josefovi: „Hleď, jistě je to Vůle Boží, abychom se sem uchýlili.“

Josef však byl velmi zarmoucen a v duši se styděl, poněvadž tak často vykládal o dobrém přijetí v Betlémě. Zavedl soumara pod přístřešek před vchodem do jeskyně a upravil tam přesvaté Panně sedadlo, na které si usedla, kdežto Josef rozžal si lucernu, otevřel lehké dvéře z pletiva a vešel do Jeskyně. Vchod do jeskyně byl úzký, neboť u stěn bylo narovnáno mnoho otepí slámy, sítině podobné, přes něž visely hnědé rohože. Také vzadu, ve vlastním sklepení, byly rozličné věci, které překážely. Josef vyklidil tolik, kolik bylo třeba, aby ve východním koutě upravil přesvaté Panně pohodlné lože. Po té zavěsil hořící lampu na stěnu temné Jeskyně, a uvedl tam přesvatou Pannu, která se posadila na lože upravené z pokrývek a cestovních tlumoků.

Omlouval se velmi pokorně, že hospoda jest špatná, ale Maria, tonouc ve vroucnosti, byla vesela a spokojena.

Když tedy odpočívala, odběhl Josef s koženým měchem, který nosil s sebou, za kopec na louky k tenounkému potůčku a dvěma kolíky upevnil vak do pramene tak, že se naplnil vodou, a přinesl ho pak do Jeskyně. Na to šel do města, nakoupil misiček, košíček ovoce a otýpčičku klestí.

Nastával sabbath, a poněvadž bylo v městě mnoho cizinců, kteří potřebovali nejrozmanitějších velmi nezbytných věcí, byly na rozích ulic postaveny stoly s nejnutnějšími životními potřebami. Vedle nich byly udány ceny. U stolů stáli, myslím, služebníci, nebo lidé, kteří nebyli Židé. Nevím to už zcela určitě.

Josef se vrátil a přinesl na jakémsi přikrytém roštu s držátkem řeřavé uhlí, které vysypal v chodbě Jeskyně u severní stěny a rozdělal ohníček. Tuto pánev na oheň s jiným drobným nářadím měl s sebou na cestě. Otýpčička byla z tenkých polínek, širokou sítinou pěkně svázaných.

Josef uvařil teď něco k jídlu, totiž kaši ze žlutých zrn a jakýsi veliký vařený plod, který požívajíce rozkrajovali, a který má v sobě hojně zrn; kromě toho měli placaté chlebíčky. Když byli pojedli a také se pomodlili, Josef upravil přesvaté Panně lůžko. Nastlav sítí, prostřel přes ně takovou pokrývku, jakou hotovily, jak jsem už byla popsala, v domě Mateře Anny a do hlav položil svinutou pokrývku. Zaved pak osla do jeskyně a uvázav ho, kde by nepřekážel, ucpal otvory ve sklepení, aby nebyl průvan a v chodbě jeskyně upravil si posléze své lůžko.

Poněvadž pak začal sabbath, postavil se s přesvatou Pannou pod lampu a modlil se s Ní modlitby sabbathu, a pak pojedli velmi střídmě skrovné večeře. — Josef vyšel pak z Jeskyně a odebral se do města. Ale Maria se zabalila, aby si ulehla k spánku. Za nepřítomnosti Josefovy viděla jsem poprvé přesvatou Pannu modliti

se na kolenou. Klečela na lůžku, a lehla si pak na pokrývku na bok. Hlava spočívala na rameni, které leželo na polštáři. — Josef vrátil se dosti pozdě. Byl zarmoucen, myslím, že plakal. Modlil se ještě, a ulehl pak pokorně na své lůžko v chodbě jeskyně.

VIII

SABBATH V JESKYNI // JOSEFOVY NÁKUPY A MODLITBA.

V sobotu, dne 24. listopadu. — Dnes byla vypravovatelka velmi nemocna, sdělila tudíž jen toto:

PŘESVATÁ PANNA strávila sabbath v Jeskyni narození oddána velmi vroucí modlitbě a rozjímání. Josef několikráte vyšel, patrně do betlemské synagogy. Viděla jsem, že společně jedí pokrm včerejšího dne připravený, a také že se společně modlí.

Odpoledne, v dobu, kdy Židé o sabbathu se vždy procházívají, odvedl Josef přesvatou Pannu údolím za Jeskyní Jesliček do pohřební Jeskyně Marahy, chůvy Abrahamovy. Meškali dílem v této jeskyni, která byla prostrannější než Jeskyně Jesliček a ve které Josef upravil sedátko svaté Panně, dílem pak pod posvátným stromem, u jeskyně stojícím, modlíce se a rozjímajíce; nějakou dobu po ukončení sabbathu odvedl Ji Josef do Jeskyně Jesliček.

Maria řekla svatému Josefovi, že půlnoční hodina dnešní noci bude hodinou narození Jejího DÍTĚTE, neboť tehdy že dovršeno bude devět měsíců od té chvíle, co Anděl Boží Ji pozdravil. I prosila ho, aby přece dobrotivě učinil, co mu možno, aby DÍTĚ, BOHEM PŘISLÍBENÉ A NADPŘIROZENĚ POČATÉ uctili po Jeho příchodu na svět co nejlépe; konečně, aby spojil svou

modlitbu s Její modlitbou za ty lidi tvrdého srdce, kteří jim nechtěli popřáti přístřeší. Josef se nabídl, že povolá svaté Panně na pomoc několik zbožných žen z Betlema, které zná. Ale Maria odmítla a řekla, že nepotřebuje lidské pomoci.

Před ukončením sabbathu šel Josef do Betléma, a jakmile zapadlo slunce, nakoupil rychle některých potřeb, jako podnožku, malý nizounký stoleček, několik mističek, také sušeného ovoce a hroznů, a pospíšil s tím do Jeskyně narození, načež odběhl do hrobu Maražina a odvedl přesvatou Pannu do Jeskyně narození, ve kteréž si usedla na koberec k odpočinku v nejvýchodnějším koutě rozprostřený.

Josef ještě přichystal jídlo, i pojedli a pomodlili se společně. Potom však postaviv kolem své spací komůrky několik tyčí a navěšev na ně rohože, které nalezl v jeskyni, oddělil ji takto úplně od ostatní prostory. Nakrmil také ještě osla, který stál, hledí-li se od vchodu, v levo u stěny jeskyně narození. Pak nasypal do koše Jesličeek sítin a jemných travin nebo mechu a prostřel přes ně pokrývku, která visela přes okraj.

Když pak mu přesvatá Panna řekla, že se blíží Její hodina, aby se uchýlil do své komůrky na modlitby, tu rozvěsil ještě více hořících lamp ve sluji a zaslechnuv před jeskyní šramot, vyšel ven. Zde nalezl mladou oslici, která dosud volně pobíhala Údolím pastýřů. Radostně k němu přiskočila a skotačila kolem něho. Přivázal ji pod přístřešek před jeskyní a nasypal jí obroku.

Když pak Josef se vrátil do Jeskyně a od vchodu do spací komůrky pohleděl ještě k přesvaté Panně, viděl, že obličejem obrácena k východu a k němu zády, modlí se na svém lůžku klečíc. Viděl Ji jako plameny oblitu. Jeskyně byla všecka jako naplněna nadpřirozeným světlem. Zíral tam jako Mojžíš, který hleděl do hořícího keře; tu zachvácen svatou bázní, vstoupil do své kobky a padl na tvář k modlitbě.

IX

NAROZENÍ JEŽÍŠE KRISTA.

LESK KOLEM PŘESVATÉ PANNY, jak jsem viděla, stále jasněji a jasněji se rozhoříval a pohlcoval světlo lampy, které rozžal Josef. S pasem rozepiatým, s volnými, široce kolem sebe rozhozenými šaty, obličejem obrácena k východu, tak klečela na koberci.

O dvanácté hodině noční přišla modlíc se do vytržení. Viděla jsem Ji od země pozdviženu, tak že se nedotýkala půdy. Ruce skřížila na prsou. Jas kolem Ní se prudce rozplápolal, všecko všecinko, i věci neživé, byly jako prolnuty vnitřní radostí, kamení stropu, stěn a půdy Jeskyně jako by oživovalo v tom světle. Náhle však strop sluje zmizel mým očím: nad Marií až do nejvyšších nebes se rozlil proud světla, hoře jasem prudčím a prudčím.

V tomto proudu světla bylo zázračné hnutí Glorií, jež pronikajíce se a blížíce jevily se zřejměji Kůry nebeských Duchů. Přesvatá Panna však u vytržení pozdvižena, hledíc teď na zem klaněla se svému BOHU, Jehož Matkou se byla stala, a Jenž jako NOVOROZENÉ SLABOUČKÉ DÍTĚ ležel před Ní na zemi.

Náš Spasitel, jak jsem viděla, ležel na koberci před kolenoma přesvaté Panny, jsa zářícím, malounkým

Dětátkem, jež Svým světlem všechen okolní lesk převyšovalo. Zdálo se mi, jakoby bylo maloučké a jakoby před mýma očima rostlo. To vše bylo však jen hnutí tak oslepujícího jasu, že mně nelze určitě říci, jak jsem to viděla.

Přesvatá Panna byla ještě nějakou dobu v takovém vytržení, i viděla jsem, jak položila plenu přes Dítě, ale ještě se Ho nedotkla ani Ho nevzala do náručí. Po značné chvíli viděla jsem Jezulátko se pohnout a slyšela jsem Je zaplakat, tu bylo, jakoby Maria se probírala z vytržení, i pozdvihla Děťátko s koberce, halíc Je do pleny, kterou přes Ně přehodila, a držíc Je na rukou, tiskla Je na prsa. Seděla nyní, a celá i s Dítětem zahalila se závojem, i myslím, že Maria kojila Vykupitele. Tu viděla jsem Anděly úplně v lidské podobě kolem Ní na tváři ležeti a Dítěti se klaněti.

Asi hodinu po porodu zavolala Maria svatého Josefa, jenž ještě ležel na modlitbách. Přiblíživ se k Ní, padl zbožně, radostně a pokorně na tvář, a teprve, když Maria znovu ho prosila, aby nejsvětější Dar Nejvyššího Boha přitiskl z vděčné radosti na srdce, povstal, vzal Jezulátko do náručí a velebil Boha prolévaje slzy radosti.

Přesvatá Panna zavinula pak Jezulátko. V tu chvíli nepamatuji se už zcela dobře na pleny, kterými Je ovinula, vím jen, že bylo až po pažičky zavinuto do roušky červené a potom do bílé, prsíčka pak a krček byly zahaleny ještě jinou plenkou. Maria měla s sebou jen čtyři plénky.

Tu viděla jsem pak, že Maria a Josef sedí vedle sebe na zemi s nohama podloženýma. Nemluvili, ale zdálo se, že oba jsou pohrouženi v rozjímání. Před Marií na koberci ležel zavinut jako malé dítě novorozený Ježíšek krásný a zářící jako blesk. Ach, myslela jsem si, to místo zde chová Spásu celého světa, a nikdo toho netuší.

Po té položili Dítě do Jesliček, které byly vystlány sítinami a drobnými travinkami a přes něž byla

přehozena pokrývka na obou stranách převislá; stály nad kamenným korytem na zemi ležícím v pravo od vchodu tam, kde jeskyně se dále zahýbala k poledni. Tato část Jeskyně, majíc půdu stupňovitě vyhlodanou, ležela níže než místo porodu. Položivše Dítě do Jesliček, postáli oba vedle nich slzíce radostí a chválíce Boha.

Ale Josef upravil nyní lůžko a sedadlo přesvaté Panně vedle Jesliček. Viděla jsem, že před narozením Ježíšovým i po něm byla všecka oblečena a zahalena v bílé šaty a závoje. Viděla jsem, že v prvních dnech u Jesliček sedí, klečí, stojí, a také zahalena na boku dřímá, nepozorovala jsem však, že by byla nějak nemocna nebo vysílena. Přišli-li k Ní lidé, tu seděla vzpřímá na pokrývce šestinedělky těsněji zahalena.

X

GLORIA IN EXCELSIS / PŘÍRODA JÁSÁ / ANDĚLÉ ZJEVUJÍ SE PASTÝŘŮM.

V TĚCHTO OBRAZECH Kristova narození, které jsem viděla jako historickou událost a nikoliv jako plesání oslavy církevní, neviděla jsem sice takového záblesku blaženého opojení radosti, jako to vídávám o Svaté noci, kdy tento zjev vyjadřuje vnitřní význam, přece však i dnes spatřila jsem nezvyklou radost, a na četných místech až do nejzazších končin světa mimořádné hnutí v tuto půlnoční hodinu.

Viděla jsem, že srdce mnoha dobrých lidí překypují radostnou touhou, a srdce všech zlých že se zachvívají velikou úzkostí. Mnoho zvířat, jak jsem viděla, bylo zachváceno radostným pohnutím, na nejednom místě viděla jsem květiny se povztyčovati, byliny i keře, a stromy pookřívati a vůni vydechovati.

Viděla jsem mnoho pramenů vytrysknouti a nabíhati. Tak vytryskl v hodinu narození Vykupitelova v jeskyni, která byla v pahorku na půlnoc od Jeskyně Jesliček, vydatný pramen, který svatý Josef druhého dne podchytil a vykopal stružku, kterou by odtékal.

Nad Betlémem bylo pochmurno, na nebi se rozlil matný narudlý přísvit; ale nad Jeskyní Jesliček a nad

údolím u pohřební jeskyně Marahy, chůvy Abrahamovy, a nad údolím pastýřů visel stkvoucí oblak par.

V údolí pastýřů, as půldruhé hodiny od Jeskyně narození zdvihal se pahorek na kraji vinic, které se táhly odtud směrem ke Gaze; na tomto pahorku stály chatrče tří pastýřů, kteří byli náčelníky pastýřských rodin v okolí bydlících, jako svatí Tři Králové byli náčelníky kmenů jim poddaných.

Asi ještě jednou tak daleko od Jeskyně narození stála tak zvaná „Věž pastýřů". Bylo to vysoké jehlancovité lešení z trámců, které se týčilo na podezdívce z velikých neotesaných kamenů na pahorku v polích mezi stromy živě se zelenajícími. Kolem věže vinuly se schody a galerie, tu a tam byla zřízena malá krytá stanoviště, nenepodobná hlásnicím, a všecka byla ověšena rohožemi. Podobala se poněkud onomu věžovitému lešení, s něhož svatí Tři Králové ve své vlasti pozorovali v noci hvězdy, a z dálky působila dojmem námořního korábu s četnými vysokými stěžni a s rozpiatým plachtovím. S této věže bylo lze celou krajinu široko daleko přehlédnouti; bylo viděti Jerusalem a též Horu Pokušení v poušti Jerišské. Pastýři měli nahoře strážce, aby bděli nad pohybem stád, a aby je varovali troubením, kdyby hrozilo nebezpečí od lupičů nebo táhnoucích rot vojenských, které nahoře bylo viděti už v dálce.

Jednotlivé rodiny pastýřů bydlely po salaších, o samotě mezi zahradami a poli stojících v okruhu na pět hodin kolem věže. U věže bylo jejich společné shromáždiště, a také středisko těch, kteří pásli, nebot zde uschovávali si nářadí a sem také si chodili pro potravu. Podél pahorku věže byly totiž postaveny chyže a stranou od nich větší kolna, rozdělena v několik komor, v nichž bydlely a pastýřům vařily jejich ženy.

Zde u věže viděla jsem stáda dnes v noci ještě částečně pod širým nebem, ale u pahorku tří pastýřů viděla jsem stáda v košáru.

Když se Ježíš narodil, tu ti tři pastýři, jak jsem viděla, dojati zázračnou nocí stáli spolu před chyží, rozhlíželi se a spatřili žasnouce podivuhodný jas v těch místech, kde byla Jeskyně narození. Také mezi pastýři u vzdálenější věže viděla jsem shon a úžas, některé viděla jsem vystoupiti na věžovité lešení a pozorovati zvláštní záření nad Jeskyní narození.

Když tedy ti tři pastýři tak hleděli k nebi, viděla jsem, jak se k nim snesl světelný oblak. A co se blížil, zpozorovala jsem v něm hnutí, proměňování a přecházení ve tvary a podoby, a slyšela jsem rostoucí, sladký, tichý a přec radostně jasný zpěv. Pastýři se s počátku ulekli, ale ihned stál před nimi Anděl a oslovil je: „Nebojte se, neboť aj, zvěstuji vám radost velikou, které se dostane všemu lidu, neboť dnes narodil se vám v městě Davidově SPASITEL, kterýž jest KRISTUS PÁN. A po tomto znamení ho poznáte, že naleznete Ho dítětem zavinutým v plenkách a položeným do jesliček.“ Co jim Anděl toto zvěstoval, planul lesk kolem něho čím dál jasněji, i viděla jsem teď pět nebo sedm velikých, spanilých, zářících postav andělských před pastýři, v rukou drželi dlouhý lístek*) stuze podobný, na němž bylo cosi psáno písmeny zvýší pěsti, i slyšela jsem je chváliti Boha a prospěvovati: „SLÁVA NA VÝSOSTECH BOHU, A NA ZEMI POKOJ LIDEM DOBRÉ VŮLE“.

Pastýřům u věže dostalo se téhož zjevení, jen poněkud později. Rovněž tak zjevili se třetí skupině pa-

*) Zmínka o lístku v rukou Andělů vzbudí snad domněnku, že vypravovatelka, upamatovavši se na nějaký obraz, na kterém jej viděla, vpletla jej nyní do svého vnitřního vidění; avšak přes to jest dovolena otázka, kdo prvý maloval takové lístky do rukou těchto Andělů, kdo vůbec prvý vložil lístky, na kterých jsou napsány řeči, do úst nebo rukou mluvících osob zobrazených. My to nepokládáme za vynález malířů, nýbrž za tradici, která z dřívějších dob se k nim dostala, a to obrazy, které malovali rozjímaví lidé dle svých rozjímání, a tak není nikterak ještě vyloučeno, že také pastýři spatřili takový lístek v rukou Andělů.

stýřů u studně tři hodiny od Betléma východně od Věže pastýřů.

Neviděla jsem, že by pastýři se byli ihned pustili do Jeskyně narození, kamž ti tři pastýři měli dobré půl druhé hodiny, pastýři pak od věže jistě ještě jednou tak daleko; viděla jsem však, že se ihned radili, jaký dar přinesou Novorozeňátku a že co nejrychleji shledávali dárky. K jesličkám přišli teprve časně ráno.

XI

NAROZENÍ KRISTOVO ZVĚSTUJE SE SVĚTU.

V HODINU NAROZENÍ JEŽÍŠKOVA konala má duše nesčetné cesty do všech končin světa, abych spatřila zázračná oznámení narození naší Spásy. Ale poněvadž jsem byla velmi nemocna a unavena, zdálo se mně často, jako by ty obrazy přicházely ke mně. Spatřila jsem nesmírné množství událostí, jsouc však vydána rozličnému vyrušování a utrpení, zapomněla jsem skoro všecko; jen ještě tyto zlomky mi tanou na paměti:

V ZEMI ŽIDOVSKÉ.

DNES V NOCI jsem viděla, jak Noemi, učitelce přesvaté Panny, a prorokyni Hanně a stařičkému Simeonovi, kteří bydleli v Chrámě, a Matce Anně v Nazaretě a Alžbětě v Juttě dostalo se u vidění zpráv o narození Vykupitelově. Viděla jsem, že nemluvně Jan v náručí Alžbětině bylo velmi pohnuto podivuhodnou radostí. Všichni sice spatřovali a poznávali v těchto

zjeveních Marii, ale nevěděli, kde zázrak ten se udál, ani Alžběta nevěděla ničeho o tom, jedině Anna věděla, že Betlém jest místem Spásy.

V Chrámě viděla jsem dnes v noci podivuhodnou událost. Sadduceům byly všecky svitky Písem několikrát ze svých schránek vymrštěny a rozházeny. To vyvolalo veliké zděšení, připisovali to kouzlům a zaplatili mnoho peněz, aby to bylo zatajeno. — (Zde vypravuje nejasně cosi o dvou synech Herodových, kteří byli sadducey a byli ve službách Chrámu z vůle otcovy, a jak Herodes má skoro stálé spory s farisey, a jak se namáhá rozličnými úskoky, vždy více práv v Chrámě si osvojiti.)

V ŘÍMĚ.

V ŘÍMĚ viděla jsem tuto noc velmi mnoho událostí, a pro mnoho jiných obrazů jsem mnoho z nich zapomněla, není tedy nemožno, že tu a tam něco zaměním. Vypravuji, nač se teď pamatuji:

Když se narodil Ježíš, viděla jsem, že v Římě, ve čtvrti, která se zdvihala nad řekou a ve které bydlelo mnoho Židů — (zde popsala poněkud nejasně jakýsi pahorek vodou obtékaný, jakýsi to poloostrov) — vytryskl pramen jako olejový, a že všichni se tomu divili.

Pukla také nádherná modla Jupitera ve chrámě, jehož celá střecha se střítila; a tu u veliké hrůze konali oběti a dotazovali se jiné modly, tuším že Venuše, co že to znamená, a ďábel byl přinucen z té modly odpověděti: „Stalo se to proto, že Panna bez muže počala a nyní porodila syna.“ Modla tato mluvila také o vytrysknuvším prameni oleje. Tam kde vytryskl, stojí nyní kostel Matky Boží.

Viděla jsem však, že užaslí kněží pohanští hledají v knihách. Před 70 lety, když onu modlu velmi ná-

kladně ozdobili zlatem a drahým kamením a s velikou slávou konali jí oběti, žila v Římě velmi dobrá zbožná žena, nevím už zcela určitě, nebyla-li to Židovka, její jméno znělo jako Serena nebo Cyrena. Žila ze svého jmění, dostávalo se jí vidění a bylo jí prorokovati. Nejednou též vyjevila lidem příčinu jejich neplodnosti; velmi mnoho jsem o ní zapomněla. Tato žena veřejně rozhlašovala, aby neprokazovali této modle pocty tak nákladné, že jednou se rozpoltí. Pro tento výrok pohnali kněží tu ženu k zodpovídání, aby tedy řekla, kdy se to stane, a poněvadž nebyla s to, aby ihned odpověděla, uvrhli ji do vězení a mučili ji tak dlouho, až úpěnlivou modlitbou vyprosila si na Bohu odpovědi, že modla se rozpukne, až čistá Panna porodí syna. Pro tento její výrok se jí vysmáli a propustili ji, že prý blázní. Teď, když střícený chrám vskutku roztříštil modlu, poznali, že mluvila pravdu, a jen tomu se divili, jak označila dobu této události, nevědouce ovšem ničeho o narození Kristově z přesvaté Panny.

Viděla jsem také, že purkmistři Římští, z nichž jeden slul Lentulus a byl dědem kněze a mučedníka Mojžíše a onoho Lentula, s kterým se svatý Petr v Římě spřátelil, jářku tedy, oba purkmistři Římští si vyžádali zpráv o této události a o vyprýštění olejového pramene.

Měla jsem také nějaké vidění o císaři Augustovi, nepamatuji se však už na ně zcela určitě. Viděla jsem císaře s jinými muži na římském pahorku, na jehož druhé straně ležel střícený chrám; na kopec vedly schody a nahoře stála zlatá brána. Tam se vždy jednávalo o potřebách státních. Když císař slézal s hory, spatřil v pravo nad vrcholkem hory zjevení na nebi. Byl to obraz panny, sedící na duze, z jejíhož života vznášelo se dítě.*) Myslím, že to viděl jen on. Přikázal, aby se na význam tohoto

*) Patrně totéž zjevení, které viděli sv. Tři Králové v hodinu narození Ježíšova, a které později (str. 284) bude podrobněji popsáno.

zjevu poptali orakula, které sice oněmělo, ale teď promluvilo o novorozeném dítěti, před nímž všem jest ustoupiti. Tu přikázal, aby postavili oltář na tom místě hory, nad kterým spatřil zjevení, a aby mnoha obětmi ho zasvětili Prvorozenci Božímu. — Ze všech těch věcí jsem mnoho zapomněla.

V EGYPTĚ.

TAKÉ V EGYPTĚ viděla jsem událost, oznamující narození Kristovo. Daleko za Matareou, Heliopolí a Memfidou oněměla náhle veliká modla, která dosud vydávala nejrozmanitější věštby. Tu přikázal král, aby po celé zemi se konaly veliké oběti, aby modla řekla, proč že mlčí. Ale Bůh přiměl modlu říci, že mlčí a že jest jí ustoupiti, poněvadž Syn se narodil z Panny, a tomu Synu že zde bude postaven chrám. Pro tento výrok zamýšlel král země postaviti mu chrám vedle chrámu modly.

Nepamatuji se už zcela určitě na postup událostí, na to si však přece vzpomínám, že modla zmizela, a že tu byl postaven chrám Panně s děťátkem, jak o ni byla modla zvěstovala, a že byla uctívána pohanskou modloslužbou.

SVATÍ TŘI KRÁLOVÉ.

V HODINU NAROZENÍ JEŽÍŠKOVA spatřila jsem podivuhodné zjevení, které viděli svatí Tři Králové. Klaněli se hvězdám a měli na jedné hoře jehlancovitou, stupňovitou věž, většinou ze dřeva, na které vždy jeden z nich s několika kněžími prodléval, aby pozoroval hvězdy. Co viděli, to zapisovali a na-

vzájem si sdělovali. Tuto noc viděla jsem tuším dva z Králů na této věži. Třetí, jenž bydlel někde na východě od Kaspického moře, nebyl u nich. Bylo to určité souhvězdí, které stále pozorovali, a v němž vídali rozličné proměny, při čemž dostávalo se jim vidění na nebi.

Dnes v noci viděla jsem obraz, který poznali, a který se několikráte změnil. Neviděli ho v jediné hvězdě, nýbrž v celé skupině několika hvězd, které se jaksi pohybovaly.

Viděli tedy krásnou duhu nad měsícem, který byl v první nebo poslední čtvrti. Na duze seděla panna. Levá její noha byla ohnuta jako když se sedí, kdežto pravá spíše rovně visela a spočívala na měsíci. Po levé straně panny objevila se na duze vinná réva, po pravé kytka pšeničných klasů.

Před pannou viděla jsem objeviti se nebo vynořiti nebo jasněji od lesku, kterým byla zalita, se odrážeti kalich, nenepodobný Kalichu, kterého bylo použito při ustanovení Nejsvětější Svátosti. Z tohoto kalicha viděla jsem vystupovati děťátko a nad děťátkem lesklý kotouč, podobný prázdné monstranci, ze kterého tryskaly paprsky podobné klasům. Vidouc to, bezděky jsem myslela na Nejsvětější Svátost.

Z pravého boku děťátka z kalicha vystupujícího vyrůstala ratolest, na níž květem vypučel osmiboký chrám, který měl velikou zlatou bránu a dvě postranní dvířka. Zdvihajíc pravici, sunula panna kalich, dítě a hostii do chrámu, do kterého jsem pohlédla, a který, když jsem tak do něho hleděla, jevil se mně velmi velikým. Vzadu v kostele viděla jsem zjev Nejsvětější Trojice, a věž povznesla se nad kostel, který se konečně rozvinul v město celé zářící, v město takové, jak vídáváme nebeský Jerusalem.

Hledíc do tohoto chrámu, viděla jsem na tomto obraze přemnoho zjevů jeden z druhého vystupovati, nepamatuji se však už, jak po sobě sledovaly, jako si už ani nevzpomínám, jak byli králové poučeni, že Dítě

se narodilo v Judsku. Třetí král, dále od nich bydlící, spatřil ve své vlasti týž obraz v tutéž hodinu.

Králové měli z toho nevýslovnou radost, ihned sebrali své poklady a dary a dali se na pochod. Teprve po několika dnech se sešli všichni tři. Už poslední dni před narozením Kristovým jsem pozorovala, že byli velmi zaměstnáni na své hvězdárně a měli rozličná vidění.

Jaké slitování měl Bůh s pohany! Víš-li pak, odkud dostalo se králům tohoto proroctví? Povím ti nyní jen kratince o té době, neboť na všecko se tu chvíli nepamatuji. Více než pět set let před Kristovým narozením žili předkové Tří Králů, od nichž tito pocházeli v čisté neporušené linii syn z otce. (Eliáš žil jistě 800 let před Kristem.) — Jejich předkové byli bohatší a mocnější, neboť měli veškery své statky více v celosti, a jejich dědictví nebylo ještě tak příliš rozděleno.

Také tehdy už žili jen v městech stanů, kromě praotce onoho krále, jenž bydlí na východ od Kaspického moře, jehož město teď vidím; má základy kamenné, na nichž na hoře jsou postaveny stanovité střechy, neboť leží u moře, které často vystupuje z břehů. Zde na horách jest tak vysoko, vidím moře po pravici a moře po levici, a dívám se tam jako do černé díry.

Tito pohlaváři už tehdy klaněli se hvězdám; ale měli ještě jinou, velmi ošklivou bohoslužbu: obětovali starce a mrzáky a také zabíjeli děti. Nejkrutější bylo, že stavěli děti oblečené v bílých šatečkách do kotlů a za živa je vařili. To však se posléze přece napravilo, a Bůh přece byl těmto slepým pohanům tak dávno předpověděl narození Vykupitelovo.

Tehdy žily současně tři dcery těchto kmenových knížat, ty byly znalé hvězdářství, a všem třem dostalo se zároveň prorockého ducha a v tutéž dobu viděly u vidění, že z Jakoba vzejde Hvězda a že Panna bez muže porodí Spasitele. Oblečeny v dlouhé pláště, chodily po veškeré zemi a kázaly pokání a zvěstovaly, že poslové

Vykupitelovi přijdou jednou až k nim a že přinesou jim také pravou bohoslužbu. Předpověděly ještě mnoho věcí, dokonce i události z naší doby, ano z doby ještě pozdější.

Tu tedy otcové těch tří panen postavili příští Matce Boží chrám jižně od moře, tam kde se tři jejich země stýkaly, a přináseli jí oběti většinou tím krutým způsobem, jak jsem byla už řekla. Proroctví tří panen mluvilo však velmi určitě o jistém souhvězdí a rozličných jeho proměnách, a tak začali od té doby pozorovati toto souhvězdí s pahorku u onoho chrámu příští Matky Boží a zaznamenávali všecko a dle svých pozorování činili ustavičně rozličné změny na svých chrámech i v nich, v bohoslužbě i v ozdobách chrámových. Stanovitou střechu chrámu pokrývali látkami rozličně zbarvenými, brzy modrými, brzy červenými, brzy žlutými nebo látkami jiných barev. Týdenní svátek přeložili na sobotu, což mně bylo podivno. Dříve jím byl čtvrtek — vím také ještě jméno svátku — — — (zde vypravila ze sebe jakési slovo, znějící jako Tanna nebo Tannada, kterému však nebylo dobře rozuměti).

Zde byla její řeč náhle přerušena způsobem tak zvláštním, že příhodu tu uvedeme, poněvadž charakterisuje její stav. Bylo to 27. listopadu 1821 kolem 6. hodiny večer, když dřímajíc promluvila slova výše uvedená; — tu dlužno uvážiti, že od mnoha let nohy její byly ochrnuty, že nemohla choditi, a že jen s velikou námahou se na loži posadila, a že proto jako vždy ležela na lůžku natažena; dvéře její komůrky byly otevřeny do síňky, ve které právě její zpovědník seděl modle se při světle brevíř. Co jsme výše uvedli, vypravovala s takovým výrazem pravdivosti, že bylo naprosto vyloučeno jakékoliv podezření, že by těchto událostí neviděla vlastníma očima. Sotva však vypravila ze sebe slovo Tannada, tu ta smrtelnou slabostí zraněná, schromlá, dřímající osoba bleskem vyskočila s lůžka, běžela do síňky a rukama a nohama jako zápolíc a se bráníc prudce postupovala k oknu, načež obrácena ke zpovědníkovi, řekla: „To bylo chlapisko, veliké, ale zahnala jsem ho kopanci.“ — Po těchto slovech klesla jako ve mdlobách, a rovně natažena v poloze velmi vážné a slušné ležela na podlaze jizby na příč před oknem. Sotva že však

modlící se kněz, třeba s tímto neočekávaným výstupem byl neméně rozrušen než písař, neplýtvaje slovy jí řekl: ‚Jménem poslušnosti, panno Emmerichova, vraťte se na lože!', tu vstala ihned, vrátila se do komůrky a natáhla se zase na lůžko. Po té na otázku písařovu: ‚Co to bylo za podivnou událost?' vypravovala bdíc a za plného vědomí a třebas unavena, přece s jarou myslí osoby, jež právě dobyla vítězství: ‚Ba že to bylo podivné, neboť stojíc tak daleko, předaleko odtud na vysokých horách mezi dvěma moři, v zemi Tří Králů a hledíc dolů na jejich města stanů, jako se díváme s okna na slepičí dvůr, pocítila jsem náhle, že mne můj Anděl Strážný volá domů, a tu obrátivši se spatřila jsem zde v Dülmenu nešťastnou, mně dobře povědomou stařenu přicházeti z kupeckého krámu a ubírati se mimo náš domek. Byla všecka převrácena a rozezlena, a bručíc vylévala ze sebe velmi ohavné kletby a nadávky, a tu jsem viděla, jak její Anděl Strážný od ní odešel a jak temné veliké ďáblisko lehlo si jí v temnu přes cestu, aby padnouc přes něj zlámala vaz a tak zemřela v hříších. Spatřivši to, nechala jsem Tři Krále Třemi Králi a modlila jsem se vroucně k Bohu o pomoc té ubohé ženě a tak jsem se octla zas ve své komůrce. Leč tu jsem viděla, jak ďábel strašlivě rozzuřen vrhl se k oknu a jak násilím se dral do jizby, a viděla jsem, že má v drápech veliký svazek smyček a zamotaných provazců. Neboť ze vzteku a pomsty zamýšlel nám tu všem vespolek spiskati hodně zamotaný nesvár a mrzutost, a tu jsem tam přiskočila a zasadila mu takový kopanec, až se zapotácel. Bude na to pamatovati; potom jsem se položila před okno napříč do cesty, aby sem nemohl.'

Jest to ovšem dost divno: zatím co hledíc s Kavkazu vidí a vypravuje věci, které se udály 500 let před Kristovým narozením, jako by se dály před jejíma očima, vidí zároveň ve své domovině přímo u svého obydlí nebezpečí ubohé stařenky a spěchá jí účinně na pomoc. — Byl to ohromující pohled, vyřítila se jako letící kostroun a živě se bránila, kdežto bdí-li, tu sotvaže, a to teprve od posledního 8. září (viz str. 118.) dobelhá se o berlách několik kroků, a už padá do mdlob.

XII

KDY SE NARODIL KRISTUS PÁN.

NĚKOLIK ROZPTÝLENÝCH ZLOMKŮ.

VYPRAVOVATELKA SAMA viděla ve Svatou Noc mnoho událostí, které přesněji udávají dobu Kristova narození, ale nemoc a návštěvy, které ji druhého dne, na sv. Kateřinu, na její to svátek, vyrušovaly, vytlačily jí nejedno vidění z paměti. Ale brzy po té, večer, vypravovala u vytržení znova a znova tyto trosky oněch vidění, při čemž jest poznamenati, že všecky letopočty vidí napsány vždy římskými ciframi, písmenami, a že je často těžko čte, ale zpravidla tak je vysvětlí, že několikrát opakuje písmena, jak po sobě následují, nebo je prsty kreslí. Dnes však vyslovovala též číslice. Pravila:

Tu sám čti, pohleď jen, zde to napsáno; když Kristus se narodil, nebyl zcela ještě dovršen rok 3997 od stvoření světa. Na ty necelé čtyři roky od Křistova narození až do konce roku 4000 se později zcela zapomnělo, a pak o čtyři roky později se začalo s naším letopočtem. Kristus se tedy narodil ne celých osm roků před naším letopočtem.

Jeden z tehdejších římských konsulů slul Lentulus, byl dědem kněze a mučedníka Mojžíše, jehož relikvii

mám zde u sebe a který žil za času svatého Cypriana; z jeho rodu byl také onen Lentulus, jenž žil v Římě a byl přítelem svatého Petra.

Kristus se narodil v pětačtyřicátém roce vlády císaře Augusta. Herodes vládl celkem až do smrti čtyřicet let. Sedm let byl sice ještě v područí, ale už tehdy velmi zle týral zemi a vykonal mnoho ukrutností. Zemřel, když Kristu bylo asi šest let. Tuším, že jeho smrt byla několik dní utajena.*) Zemřel strašlivou smrtí, a ještě v posledních chvílích způsobil mnoho vražd a běd. Viděla jsem ho, jak lezl po světnici, polštáři vystlané. V ruce držel kopí a bodal po služebnících, kteří k němu přicházeli. Ježíš se narodil asi ve čtyřiatřicátém roce jeho vlády.

Dva roky před příchodem Panny Marie do Chrámu, právě sedmnáct let před narozením Kristovým, dal se Herodes do stavby Chrámu. Nestavěl však nového Chrámu, nýbrž jen některé části přestavoval a vyzdoboval. — Kristu Pánu bylo tři čtvrti roku, když s Ním utekli do Egypta, a dva roky, když byla povražděna Neviňátka.

Kromě toho uvedla ze života Herodova mnoho událostí, vyličujících jeho vládu, povahu a cesty, což dokazuje, jak jasně všecko zřela, ale nebylo možno zachytiti a spořádati tu spoustu vypravování, většinou jen úryvkovitě sdělených.

Kristus Pán se narodil v roce, ve kterém Židé čítali 13 měsíců. Bylo to bezpochyby něco podobného jako naše přestupné roky. Něco jsem tuším zapomněla, jak totiž Židé měli v roce po dvou měsících o 21 a 22 dnech, slyšela jsem při tom něco o svátcích, ale na všecko to vzpomínám si už jen nejasně. Viděla jsem též, jak několikráte byl jejich kalendář nějak pozměněn.

*) Snad tu mluví o smrti následujícího krále Heroda Antippy, o kterém vypravovala podobně, a kterého, jak se zdá, s tímto Herodem někdy zaměňuje.

Bylo to po nějakém zajetí, tehdy také stavěli Chrám. Viděla jsem muže, jenž opravil kalendář, a znala jsem jeho jméno.

Zde si vzpomínala, a řekla pak s žertovnou netrpělivostí v dolnoněmeckém dialektě: ‚Nevím už, jak ten člověk se jmenoval'.

Myslím, že Kristus se narodil v měsíci Kaslev, a to zrovna o měsíc dříve, než Církev slaví toto Tajemství, a to proto, že jednou, když byl opravován kalendář, bylo úplně vypuštěno několik měsíců a dní. Viděla jsem to velmi dobře, nedovedu toho však už řádně opakovati.

XIII

PASTÝŘI U JESLIČEK.

V neděli dne 25. listopadu, ráno.

ZA SVÍTÁNÍ PO NAROZENÍ KRISTOVĚ přišli do Jeskyně oni tři gazdové pastýřů s pahorku s dary, které byli dříve sehnali. Jejich dary byla malá zvířátka, která se poněkud podobala srncům. Byla-li to kůzlátka, pak jsou tam v těch krajinách poněkud jinačí než u nás. Měla dlouhé krky, velmi jiskrná a krásná očka, stepilé a hbité nožky. Na dlouhých tenkých provazcích vedli je pastýři vedle sebe a za sebou. Kromě toho měli pastýři přes ramena přehozené svázané ptáky zabité a pod paždím nesli větší ptáky živé.

Když zaklepali nesměle na dvéře Jeskyně, vyšel jim svatý Josef vlídně v ústrety. Řekli mu, co jim Andělé v noci zvěstovali a že přišli, by uctili DÍTĚ PŘISLÍBENÍ a obdarovali Je svými chudičkými dárky. Josef přijav jejich dary, pokorně za ně poděkoval a poprosil jich, aby zvířata odvedli do sklepení, jehož vchod jest vedle jižních dveří Jeskyně narození a do něhož je provodil. Po té uvedl ty tři pastýře k svaté Panně, jež seděla na zemi na koberci vedle Jesliček a chovala Jezulátko na klíně. Pastýři s holemi v rukou vrhli se pokorně před Ježíšem na kolena, plakali radostí a okoušejíce

nesmírných slastí nepromluvili dlouho ani slova, potom však zazpívali chvalozpěv Andělů, který slyšeli této noci a ještě žalm, kterého jsem zapomněla. Když pak se už loučili, podala svatá Panna každému z nich Jezulátko, aby Je pochoval, a oni Je vraceli se slzami v očích a odcházeli z Jeskyně.

V neděli, dne 25. listopadu večer.

Dnes po celý den trpěla vypravovatelka velikými tělesnými i duševními bolestmi, a večer sotva že usnula, cítila se ihned přenesena do Zaslíbené Země. Pozorujíc pak v tomto roce u vidění také první rok učitelského života Kristova, a to teď právě Jeho čtyřicetidenní půst, řekla s dětinským podivením: ‚Jak jest to dojemné! Tu na jedné straně vidím, jak Ježíš, třicetiletý muž, se v jeskyni na poušti postí a jest pokoušen, a na druhé straně vidím, jak pastýři od věže pastýřské se klanějí novorozenému Ježíškovi v Jeskyni Jesliček.‘

Po těchto slovech povstala extatická sestra s překvapující rychlostí s lůžka, běžela k otevřeným dveřím komůrky a radostí opojena volala na přátele v síňce: ‚Pojďte rychle, rychle poklonit se Jezulátku, jest u mne!‘ A vrátila se rovněž tak rychle na lůžko, a zářic zbožností a nadšením zapěla jasným, nevýslovně dojemným hlasem Magnificat, Gloria a několik neznámých, prostých, velmi hlubokých a částečně rýmovaných chvalozpěvů. K jedné písni zpívala však kvintu. Byla neobyčejně dojemná a radostně pohnuta, a následujícího rána vypravovala:

Včera večer přišlo k Jesličkám s dary několik pastýřů a pastýřek a dětí od věže pastýřské, která jest od Jeslíček na čtyři hodiny vzdálena. Přinesli ptáků, vajec, medu, také přize rozličných barev, a přadének, která byla jako hrubé hedvábí, a otýpek sítinovitých keříků s velikými listy.

Tato bylina měla klasy bohaté velikými zrny.

Odevzdavše svatému Josefu dary, přistupovali pokorně k Jesličkám, u nichž seděla svatá Panna. Po-

zdravili Matku i Dítě, a klečíce kolem Ní, zpívali velmi líbezné žalmy, Gloria a několik krátkých veršů.

Zpívala jsem s nimi, zpívali několikahlasně. K jedné písni zpívala jsem kvintu. Vzpomínám ještě přibližně slov: ‚O Děťátko, jak jsi všecko růžové, jako hlasatel přicházíš z dáli . . .‘

Loučíce se, skláněli se nad Jesličkami, jako by líbali Jezulátko.

XIV

ESSÉNKY POSLUHUJÍ SVATÉ RODINĚ. ÚČAST SVATÉ ANNY.

V pondělí, dne 26. listopadu.

DNES JSEM VIDĚLA, jak ti tři pastýři střídavě vypomáhali svatému Josefu, aby v Jeskyni jesliček a kolem ní a ve slujích postranních všelicos lépe upravili.

Také jsem viděla několik zbožných žen u svaté Panny, které Jí posluhovaly. Byly to Essénky a bydlely nedaleko Jeskyně jesliček; jde-li se úžlabím východně podél pahorku se vinoucím, tam bydlely v komůrkách vedle sebe poněkud výše nad úžlabím ve skále vylámaných na tom místě, kde z hory bylo vybráno kamení. U svých příbytků měly zahrádečky a vyučovaly děti své sekty. Svatý Josef jich povolal, znaje toto společenstvo už od mládí, neboť když za mlada se ukrýval svých bratří v jeskyni jesliček, navštívil nejednou zbožné ženy na skalní stěně. Přicházely, střídajíce se, k přesvaté Panně, přinášely drobných potřeb a otýpeček dříví a vařily a praly svaté Rodině.

V úterý, dne 27. listopadu.

Dnes viděla jsem v Jeskyni jesliček dojemný obraz. Josef a Maria stáli u jesliček a dívali se s velikou vroucností na Jezulátko; tu osel vrhl se náhle

na kolena a přitiskl hlavu až k samé zemi. Maria a Josef plakali.

Večer přišel vzkaz od Mateře Anny. Letitý muž a služka Annina, její ovdovělá příbuzná, přišli z Nazareta. Přinesli Marii rozličných drobných potřeb. Byli velmi dojati, vidouce Děťátko, starý sluha plakal slzami radosti. Brzy vydal se zase na cestu, aby svaté Anně přinesl zprávy. Služka zůstala u svaté Panny.

XV

SVATÁ PANNA SKRYJE SE VYZVĚDAČŮ. NÁSILNÝ ČIN HERODŮV.

Ve středu, dne 28. listopadu.

DNES VIDĚLA JSEM přesvatou Pannu s Ježíškem a se služkou odejíti na několik hodin z Jeskyně.*) Vystoupivši z Jeskyně obrátila se, jak jsem viděla, v pravo pod přistavěný přístřešek z rákosí, a po několika krocích ukryla se v postranní sluji, ve které o Kristově narození vytryskl pramen, který Josef podchytil. Meškala asi čtyři hodiny v této jeskyni, ve které později bydlela několik dní. Už za svítání Jí to tam Josef dost pohodlně upravil.

Odebrali se tam na vnitřní napomenutí, neboť dnes přišlo z Betléma k Jeskyni narození několik mužů, myslím, že vyzvědači Herodovi, poněvadž z řečí pastýřů se rozšířila pověst, že se tam stal zázrak s ně-

*) S tím souhlasí její vypravování ze dne 29.—30. prosince 1820. (v. 28. listop. 1821): Dnes viděla jsem Marii s Ježíškem v jiném sklepení, kterého jsem dříve nezpozorovala, jeho dvéře byly ve vchodu v levo, blízko ohniště Josefova. Úzkým otvorem a namáhavě sestupovalo se poněkud. Světlo padalo otvory shora. Maria seděla vedle Ježíška, jenž ležel před ní na pokrývce. Ukryla se tam návštěvy. Dnes viděla jsem mnoho lidí u jesliček, Josef s nimi rozmlouval.

jakým dítětem. Viděla jsem, že tito muži promluvili několik slov se svatým Josefem, kterého zastihli před Jeskyní jesliček, an se někam ubíral s pastýři, a že od něho odešli s úsměvem povzneseného opovržení, zpozorovavše jeho chudobu a prostotu. Svatá Panna pobyla asi čtyři hodiny v postranní sluji a vrátila se pak k Jesličkám.

Jeskyně jesliček má vlastně klidnou a velmi příjemnou polohu. Nikdo sem z Betléma nepřichází, jen pastýři mívají sem cestu. Teď se vůbec lidé v Betlémě pramálo starají o to, co se děje zde venku, neboť pro to množství cizinců jest tam veliký zmatek a shon. Prodává a zabíjí se tam velmi mnoho dobytka, neboť příchozí platí daň většinou dobytkem; jest tam též mnoho pohanů, kteří slouží za pacholky.

Dnes večer pravila vypravovatelka náhle ze spánku:

Herodes rozkázal zavražditi zbožného muže, který měl význačné postavení v Chrámě. Pozval ho velmi vlídně k sobě do Jericha a cestou ho utratil. Stavěl se proti Herodovým troufalostem v Chrámě. Herodes jest sice proto obžalován, ale nabude ještě větší moci v Chrámě.

Sestra Emmerichova tvrdila znova, že Herodes o své vůli dosadil na vysoké úřady chrámové dva nemanželské syny, kteří byli sadducey a vše mu prozrazovali, co se v Chrámě děje.

XVI

ROZLIČNÉ NÁVŠTĚVY U JESLIČEK.

Ve čtvrtek, dne 29. listopadu.

DNES RÁNO poslal přívětivý hospodář z poslední hospody (před Betlémem), ve které přenocovala svatá Rodina ze dne 22. listopadu na 23., do Jeskyně jesliček služebníka s dary, a přišel pak sám ve dne uctít Ježíška. — Poněvadž v hodině narození Ježíšova zjevili se Andělé pastýřům, už teď se roznesla pověst o podivuhodném DÍTĚTI PŘISLÍBENÍ mezi všemi dobrými lidmi zde po údolích bydlícími, a nyní přicházejí tito lidé, aby uctili dítě, jemuž bezděčně popřáli pohostinství.

V pátek, dne 30. listopadu.

Dnes přišli četní pastýři a jiní dobří lidé do Jeskyně jesliček a velmi pohnuti klaněli se Jezulátku. Byli oblečeni svátečně a ubírali se do Betléma na sabbath.

Mezi těmito lidmi spatřila jsem též hodnou ženu hrubého pastýře, která dne 20. listopadu poskytla svaté Rodině noclehu. Byla by sice měla od svého domu blíže na sabbath do Jerusalema, ale vážila delší cestu do Betléma, aby uctila svaté Dítě a Jeho milé rodiče. Dobrá ta žena byla velmi šťastna, prokázavši jim lásku.

Dnes odpoledne viděla jsem, jak do Jeskyně jesliček zavítali a Dítě pozdravili také příbuzní svatého Josefa,

v jejichž sousedství svatá Rodina přenocovala dne 22. listopadu. Přišel otec Jonadaba, který Ježíšovi při Jeho ukřižování přinesl roušku na zahalení Jeho nahoty. Od hostinského vesnice, kde bydlel, slyšel, že tamtudy šel Josef, a o zázraku při narození Dítěte, i jda na sabbath do Betléma zašel sem, aby Josefovi podal dary. Pozdravil Marii a poklonil se Jezulátku. Josef jednal s ním velmi přívětivě, ale nepřijal od něho ničeho, jen mu dal v zástavu mladou oslici*), která bez ohlavce běžela s nimi, s podmínkou, že mu bude volno, aby přijatý obnos vrátil a oslici si zase vzal. Josef potřeboval peněz, aby zaplatil dary a hostiny o slavnosti Obřízky.

Když Josef odbyl toto jednání a všichni lidé odešli do Betléma do synagogy, přichystal v Jeskyni jesliček

*) Přemýšlejíc o tom, že Josef zastavil mladou oslici, aby měl zač pořídíti hostinu Obřízky, a dále o tom, že v neděli dne 2. prosince, kdy se bude konati tato slavnost, bude se čísti evangelium Květné neděle, jak Pán Ježíš vjíždí na oslátku do Jerusalema, spatřila jsem tento obraz, nevím však už kde, ani si nedovedu vysvětliti jeho významu. Viděla jsem pod palmou dva obrazy, které drželi Andělé. Na jednom obraze byla vyobrazena rozličná mučidla a mezi nimi sloup, na kterém stál hmoždíř se dvěma uchy, na druhém pak byla písmena, myslím, že číslice, roky a letopočty Církve. Na palmě jako by z ní vyrůstajíc klečela panna. Šat se vzdouval kolem ní, a nad hlavou byl tento poletující plášť bez závoje jako do cípu svázán. Tato panna držela v rukou pod prsoma nádobu podoby Kalicha Večeře Páně, z níž viděla jsem vyrůstati postavu skvoucího děťátka. Po té jsem viděla, jak obvyklý zjev Boha Otce v oblacích se sklonil k palmě, ulomil z ní těžkou větev, která měla tvar kříže, a vložil ji na Dítě. Hned na to jsem viděla, jakoby Dítě bylo přibito na tento palmový kříž, a že panna tuto větev s ukřižovaným Dítětem podávala Bohu Otci, kdežto v druhé ruce podržela prázdný kalich, který však se mně zdál také jako její vlastní srdce. Když jsem se chystala přečísti slova na tabuli pod palmou, probudila mne návštěva. Nevím, viděla-li jsem tento obraz v Jeskyni jesliček či někde jinde. — Pozn. K objasnění tohoto obrazu nemálo prospěje, pročísti si vidění, které měli Tři Králové v hodině narození Ježíšova (str. 285), a zjevení, která byla sdělena při Obětování tříleté Marie v Chrámě (str. 158).

sváteční lampu o sedmi knotech, zapálil ji a postavil pod ni červeně a bíle prostřený stoleček, na kterém byly otevřeny svitky modliteb. Zde pod lampou předříkávaje modlitby, slavil sabbath se svatou Pannou a se služkou. Dva pastýři stáli několik kroků za nimi, ve vchodu do Jeskyně. Také Essénky byly na této pobožnosti. Potom přichystaly večeři.

Už dnes, než začal sabbath, připravovaly Essénky se služkou rozličné pokrmy. Viděla jsem, že oškubavše a vykuchavše ptáky pekly je na rožni nad řeřavým uhlím. Pekouce je, ovalovaly je v mouce utlučené ze zrn, které uzrály v klasech kterési sítniny. Tato rostlina roste divoce jen na vlhkých, bařinatých a slunných místech Země Zaslíbené. V některých krajinách ji pěstují. Kolem Betléma a Hebronu roste začasté divoce, u Nazareta jsem jí neviděla. Pastýři od věže pastýřské přinesli jí snopky Josefovi. Viděla jsem, že ze zrn vaří také hustou, běloleskou kaši, nebo že pekou z mouky koláče. Pod ohništěm zpozorovala jsem vyhřáté čisté jamky, v nichž pekly koláče a ptáky.

Z té spousty potravin, které pastýři darovali svatému Josefovi, upotřebila svatá Rodina pro sebe jen velmi málo. Většinu rozdali nebo vyčastovali tím jiné lidi, zvláště chudé. Zítra večer, o hostině slavnosti obřízky, rozdají velmi mnoho.

XVII

PŘÍPRAVY NA SLAVNOST OBŘÍZKY.

V sobotu, dne 1. prosince.

DNES ODPOLEDNE viděla jsem ještě více svátečních návštěvníků přijíti do Jeskyně narození, a večer, když se skončil sabbath, viděla jsem Essénky a služku Mariinu chystati večeři v besídce před vchodem do Jeskyně. Už před několika dny začal Josef s pastýři stavěti tuto besídku. Také strhl a odklidil komůrku, kterou si byl v chodbě Jeskyně zřídil z kolů a rohoží, pokryl půdu koberci a vše slavnostně vyzdobil, pokud mu jeho chudoba dovolovala. To vše takto uspořádal dříve než nastal sabbath, neboť zítra se svítáním počítal se osmý den od Narození Kristova, v kterýžto den Zákon Boží přikazoval obřezati dítě.

Josef šel k večeru do Betléma a vrátil se s třemi kněžími, jedním letitým mužem a ženou, která, jak se zdálo, byla jakousi ošetřovatelkou při tomto svatém obřadu. Přinášela stolici, které se při tom užívalo, a osmihrannou tlustou desku kamennou, ve které byly uschovány potřebné pomůcky. Tyto předměty byly postaveny na rozprostřené rohožky tam, kde bude se konati obřad, totiž v chodbě sluje nedaleko Jeskyně jesliček mezi ohništěm a odklizeným zástěnkem Josefovým.

Stolicí byla vlastně truhla, kterou bylo lze rozevříti a takto z ní upraviti lehátko s opěradlem na jedné straně. Byla pokryta červenou látkou. Člověk spíše v ní ležel než aby po našem seděl. Osmihranný kámen měl víc než dvě stopy v průměru. V jeho středu byla osmiboká, kovovou destičkou zakrytá dutinka, ve které v oddělených příhrádkách byly tři nádobky a kamenný nůž. Tento kámen položili vedle stolice na třínohou podnožku, která dosud, vždy pokryta, stála v Jeskyni jesliček tam, kde se náš Pán a Spasitel narodil.

Když vše bylo uspořádáno, pozdravili kněží svatou Pannu a Ježíška. Laskavě s Ní rozmlouvali a ne bez pohnutí vzali také Jezulátko do náručí. Potom se večeřelo v besídce před vchodem, a množství chuďasů, kteří, jak už to o takových událostech bývá, přišli za kněžími, obstoupili stůl a dostávali po celou večeři výslužek od Josefa i kněží, i bylo brzy všecko rozdáno.

Viděla jsem západ slunce; jeho kotouč zdál se větším než u nás, stálo, jak jsem viděla, už nad horou a otevřenými dveřmi vrhalo paprsky do Jeskyně jesliček.

XVIII

DĚŤÁTKO OBŘEZÁNO A NAZVÁNO JEŽÍŠ.

V neděli, dne 2. prosince.

NEZMÍNIVŠI SE o tom, zda kněží po včerejší večeři ještě se odebrali do města a teprve k ránu se zase vrátili a rovněž zapomenuvši udati, spali-li v Jeskyni jesliček nebo někde na blízku, vypravovala jen toto:

V jeskyni byly rozžaty lampy, i viděla jsem svaté osoby ještě dlouho do noci se modliti a zpívati. Obřízka byla vykonána na úsvitě, osm dní po narození Páně. Na svatou Pannu lehl zármutek a nepokoj. Sama přichystala hadříky, kterými by zachytili Krev a obvázali Dítě, a uschovávala je v záhybu šatu na prsou. Přes osmihranný kámen prostřeli kněží za modliteb a rozličných obřadů nejprve červenou a pak bílou pokrývku, a když pak jeden z kněží se posadil či spíše položil na stolici, tu svatá Panna, jež závoji zastřena v pozadí jeskyně chovala Ježíška na rukou, podala služce Dítě i obvazky. S rukou služčiných přijal Je Josef a podal Je ošetřovatelce, jež byla přišla s kněžími. Tato položila Ježíška závojem zahaleného na pokrývku osmihranného kamene.

Kněží vykonali ještě některé modlitby, načež žena Dítě rozvinula a položila Je sedícímu knězi na klín.

Svatý Josef naklonil se přes ramena knězova a podržel Dítě za trup. Dva kněží poklekli, jeden po levé, druhý po pravé straně a každý podržel jednu nožičku Dítěti, kdežto ten, jenž vykonával posvátný obřad, klečel před Ním. S osmihranného kamene sňali kovovou desku a vyňali ty tři nádobky s vodičkami a mastí na ránu, aby byly po ruce. Střenka i čepel nože byly kamenné. Hnědá hladká střenka měla drážku, do které čepel, zavřel-li se nůž, zapadla; tato čepel, nažloutlé barvy hrubého hedvábí, nezdála se mně ostrou. Řez vykonal kněz zahnutou špičkou nože, který, byl-li otevřen, byl jistě dobrou píď zdélí. Kněz zranil Dítě také ještě ostrým nehtem prstu, vyssál ránu a z nádobek nakapal do ní vodičky na rány a nějakých konejšivých kapek. Co odřízl, vložil mezi dva kulaté plíšky, do červenohněda se lesknoucí, které uprostřed byly poněkud vzduty. Bylo to jako velmi ploché pouzdérko z drahocenného kovu, které odevzdali svaté Panně.

Teď přejala Dítě ošetřovatelka, obvázala Je a zase zavinula do jeho plenek. S prvu Je zavinula jen až po pažičky do červené a potom do bílé pleny, potom Mu zavinula také pažičky, a posléze Mu přehodila přes hlavičku závoj, který otočila kolem ní jako čepeček. Takto zavinuté položili Je zase na pokrytý osmiboký kámen a znovu se nad Ním modlili.

Vím sice, že Anděl byl řekl Josefovi, že Dítě bude slouti Ježíš, než přes to si vzpomínám, že kněz neschválil ihned tohoto jména a že jal se proto modliti. Tu jsem viděla, že knězi se zjevil zářící Anděl a před očima mu podržel tabulku podobnou tabulce přibité na kříži, na které bylo napsáno jméno JEŽÍŠ. Nevím, zda ten kněz nebo jiný viděl toho Anděla jako já jsem ho viděla, ale viděla jsem, že jat hlubokým úžasem z Božího vnuknutí napsal to jméno na pergamen.

Děťátko hlasitě zaplakalo po svatém úkonu, i viděla jsem nyní, že dostal Je zase svatý Josef a že Je

vložil na ruce přesvaté Panně, jež s dvěma ženami stála v pozadí Jeskyně. Vzala Je se slzami v očích, uchýlila se do koutku Jeskyně, posadila se zahalena závojem a konejšila plačící Dítě davši Mu prs. Také hadříky krví skropené podal Jí svatý Josef, kdežto zakrvácenou cupaninu uschovala ošetřovatelka. Ještě se modlili a zpívali, lampa ještě hořela, co zatím se rozednívalo.

Po nějaké chvíli přesvatá Panna sama přišla s Dítětem z pozadí Jeskyně a položila je na osmihranný kámen, kněží podali Jí přes Dítě křížem ruce, načež se s Ním vrátila na své místo.

Než kněží se svým nářadím odešli, pojedli ještě něčeho v loubí s Josefem a několika pastýři, kteří stáli v chodbě Jeskyně. Také jsem poznala, že všichni, kteří byli při posvátném úkonu, byli hodní lidé, a že kněží později osvíceni došli spásy. Ještě po celé dopoledne byli štědře podělováni chudí, kteří přicházeli ke dveřím. Po celou tu slavnost stál osel poněkud vzadu uvázán.

Mnoho špinavé snědé žebrácké holoty s ranci, přicházejíc od údolí pastýřů, ubíralo se také dnes mimo Jeskyni jesliček. Jak se zdálo, měli namířeno do Jerusalema na svátky. Žádali neurvale a kleli a spílali ohavně před Jeskyní, až Bůh bránil, neboť nebyli spokojeni s almužnou Josefovou. Nevím, jací to byli lidé, ale mně byli velmi odporni.

Dnes ještě před večerem přišla ošetřovatelka ještě jednou k svaté Panně a zavázala Ježíška. Následující noc, jak jsem viděla, bylo Děťátko velmi nepokojné z bolesti, mnoho plakalo. Maria a Josef brali Je střídavě do náručí a nosili Je po Jeskyni konejšíce Je.

XIX

ALŽBĚTA NÁVŠTĚVOU U SVATÉ PANNY.

V pondělí, dne 3. prosince.

DNES VEČER viděla jsem Alžbětu, ana přijela k Jeskyni jesliček z Jutty na oslu, kterého vedl starý sluha. Josef uvítal ji velmi přívětivě, a když objala Marii, byla radost obou žen převeliká. Slzíc přitiskla Ježíška k srdci. Lůžko jí připravili vedle místa, kde se Ježíš narodil.

Před tímto místem stával teď nezřídka vyšší podstavec, jakýsi řezací kozlík, na kterém byl truhlík, do něhož položili častěji Ježíška a stojíce kolem laskali se s ním nebo se modlili. Bylo tam asi zvykem, dětem takto ustýlati, neboť už v domě Mateře Anny viděla jsem dítě Marii na podobném podstavci ležeti. Alžběta a Maria vypravovaly si v sladké důvěrnosti.

V úterý, dne 4. prosince.

Už včera večer a dnes po celý skoro den viděla jsem Marii s Alžbětou, any seděly sladce hovoříce, i cítila jsem, že jsem také u nich, a naslouchala jsem s vroucí radostí všem jejich řečem. Přesvatá Panna vypravovala jí vše, co se Jí dosud přihodilo, a když líčila, jakých zakusili nesnází, hledajíce hospody v Betlémě, plakala Alžběta srdečně.

Vypravovala jí také mnoho událostí, vztahujících se na narození Ježíškovo, a ještě na leccos se z toho pamatuji. Řekla, že v hodinu zvěstování, jsouc po deset minut duchem nepřítomna, měla pocit, jako by se Její srdce zdvojovalo a jako by byla naplněna nevýslovným blahem. Při porodu pak, překypujíc nekonečnou touhou že měla u vytržení pocit, jako by klečíc byla Anděly nesena vzhůru, a že pocítila, jako by se jí srdce trhalo ve dví a jedna jeho polovička jako by se od ní oddělovala. Po deset minut že byla tak v bezvědomí, a pak s pocitem vnitřní prázdnoty a nesmírné touhy po nekonečném blahu mimo sebe, které jindy vždy v sobě pociťovala, že postřehla před sebou jas a jako by v tomto jasu vyrůstala před jejíma očima postava Jejího Dítěte. Tu že spatřila Jeho hnutí, uslyšela Jeho pláč, a že vzpamatovavši se, zdvihla Je s pokrývky a přivinula k prsoum, neboť s počátku že jako ve spánku ponořena váhala, vzíti rukama Dítě září oblité. Také řekla, že si není vědoma, že by se Dítě od ní bylo oddělilo. Alžběta řekla Jí: ‚Tvůj porod byl požehnán většími milostmi než porody jiných žen; mně také bylo sladko, když jsem porodila Jana, a přec bylo se mnou jinak než s tebou.‘ Toť asi vše, co si ještě z jejich řečí pamatuji.

Viděla jsem dnes ještě rozličné lidi navštíviti přesvatou Pannu a Jezulátko. Také jsem viděla ještě častěji tu potulnou nezbednou holotu u dveří drze žebrati, láteřiti a klnouti. Josef nedával jim už žádných darů.

K večeru ukryla se Maria s Ježíškem a Alžbětou zase v jeskyni vedle Jesliček a myslím, že tam zůstaly celou noc. Skryly se proto, že všelijací vznešení zvědavci z Betléma se hrnuli k Jesličkám. Maria nechtěla jim býti na odiv.

* * *

Viděla jsem dnes, že svatá Panna s Ježíškem odešla z Jeskyně jesliček a uchýlila se do jiné, v pravo ležící jeskyně. Vchod byl velmi úzký a čtrnáct příkrých

schodů vedlo nejprve do malého sklípku, z něhož pak se vcházelo do sklepení prostrannějšího než Jeskyně jesliček. Polokruhovitý výklenek vedle vchodu Josef oddělil, zavěsiv před něj koberec, tak že zůstala čtyřhranná prostrora. Světlo nepřicházelo s hora, nýbrž se strany, hlubokými otvory ve skále vytesanými. Už v posledních dnech jsem vídala, že jakýsi stařec z této jeskyně vynášel mnoho otepí klestí, slámy nebo sítiny, podobné těm, kterými Josef topil. Bezpochyby to byl pastýř, který jim tyto práce konal. Tato jeskyně byla světlejší a rozsáhlejší nežli Jeskyně jesliček. Osla v ní nebylo. Ježíška viděla jsem tu ležeti ve vyhloubených neckách na zemi. V posledních dnech jsem často viděla, jak Maria ukazuje některým návštěvníkům své Dítě, jež zastřeno závojem nemělo na sobě jiné roušky než plénku, kolem boků ovinutou. Jindy viděla jsem Děťátko zas zcela zavinuté. Ošetřovatelku vídávám často prohlížeti Dítě; Maria nadělila jí hojně z darů navštěvovatelů, což zase rozdávala nuzným v Betlémě.

SVATÍ TŘI KRÁLOVÉ.

I

SVATÍ TŘI KRÁLOVÉ SPATŘÍ HVĚZDU A VYDAJÍ SE NA CESTU / VYPRAVOVATELKA VYJDE JIM VSTŘÍC A POPISUJE ROZLIČNÉ KRAJE A MRAVY A OBYČEJE JEJICH OBYVATELSTVA

Dne 25. listopadu 1821.*)

A BOŽÍ HOD VÁNOČNÍ jsem už vypravovala, jak jsem viděla, kterak o Svaté Noci zvěstováno bylo narození Kristovo svatým Třem Králům. Viděla jsem, jak Mensor a snědý Sair pozorují hvězdy venku v polích v zemi Mensorově. Všecko měli připraveno na cestu. S jehlancovité věže pozorovali dlouhými trubicemi hvězdu Jakobovu; hvězda ta měla ohon. Tu se hvězda jejich očím rozdělila, i viděla jsem, jak se jim v ní zjevila veliká, jasem oblitá panna, před jejímaž prsoma

*) Již v letech 1819 a 1820 sdělila ctih. sestra Emmerichova řadu zjevení o cestě svatých Tří Králů do Betléma; poněvadž však tehdy následovala zjevení dle církevního kalendáře, bylo těch 13 dní, totiž od Narození Páně do svatých Tří Králů, příliš krátkou dobou pro cestu tak dlouhou a sdělila tudíž jen jakýsi výběr obrazů této cesty. Poněvadž však r. 1821 stanovila historický den narození Kristova o měsíc dříve, tedy na den 25. listopadu, a téhož dne spatřila, že Králové odcestovali do Judska, zbýval na tu cestu asi měsíc, neboť určujíc délku této cesty, řekla: ‚Viděla jsem vždy, že Králové přibyli do Betléma, když jsem v klášteře postavila ježíšky' — tedy kolem 25. prosince.

Takto ovšem by byla nejpravděpodobnější domněnka, že Herodes po odchodu sv. Tří Králů nenalezl Dítěte v Betlémě, poněvadž hned potom odcestovala asi také Svatá Rodina.

vznášelo se zářící dítě; z pravého boku dítěte vyrůstala větev, na které rozkvetla květem věžička o několika vchodech, která se posléze rozvinula v celé město. Nevím už, jaký celý obraz byl.

Spatřivše tento obraz, oba Králové ihned odcestovali. Theokeno, třetí z Králů, bydlel několik denních pochodů dále na východ. Spatřil týž obraz ve hvězdách v tutéž hodinu, a vydal se rovněž ihned s velikou rychlostí na cestu, aby brzy oba přátele dohonil, což se také stalo.

Dne 26. listopadu.

Usnula jsem přejíc si toužebně, abych byla v Jeskyni Jesliček u Matky Boží, abych na chvilečku dostala Ježíška do náručí a přivinula Ho k srdci. Také vskutku jsem tam přišla, byla noc. Josef spal, pod hlavou pravé rámě, za přepažením v pravo vedle vchodu. Maria bdíc seděla na obyčejném svém místě vedle Jesliček a držela Ježíška pod závojem na prsou. Když ve dne bdíc seděla, byla ložní její pokrývka za jejími zády částečně svinuta v polštář, o který se svatá Panna opírala, teď bylo její lůžko v hlavách poněkud nižší. Klečela jsem na kolenou a klaněla jsem se Jezulátku, toužebně si žádajíc, aspoň na chvilečku pochovati Děťátko. Ach, Maria věděla jistě o mé prosbě, vít vše a přijímá všecky naše prosby s takovou láskyplnou, dojemnou útrpností, když se modlíme s pravou vírou, avšak byla zabrána v takové tiché, vroucí, uctivé a mateřsky blažené klanění, a nepodala mně Děťátka, myslím proto, že je kojila. Ani já bych neučinila jinak.

Ale moje touha vzrůstala a splývala se všemi těmi dušemi, které toužily po Ježíškovi. Ale to žhavé žádání Spásy nebylo v žádném srdci tak čisté, prostinké, nevinné a věrné, jako v srdcích milých svatých Králů z Východu, kteří po staletí ve všech svých předcích věříce, doufajíce a milujíce vytrvale jí očekávali. Tož moje touha hnala mne k nim, a dokončivši tady úkon Klanění, vykradla jsem se s největší uctivostí a po-

tichounku, abych nevyrušila svaté Panny, z Jeskyně, a můj Vůdce vedl mne na dlouhou cestu, na pouť svatých Tří Králů.

Touto cestou spatřila jsem rozličné krajiny, osady a všelijaký lid, jejich kroje, mravy a obyčeje, a také rozličné modlářství, kterému se oddávali, ale většinou jsem toho zase zapomněla. Co mně ještě zůstalo v čerstvé paměti, budu vypravovati, jak to dovedu.

Můj Vůdce vedl mne na východ, do země, ve které jsem ještě nikdy nebyla. Byla to krajina většinou písčitá a neúrodná. Na několika kopcích bydleli v proutěných chajdách lidé, v každé po pěti až po osmi, patrně vždy jedna rodina.

Střecha z klestu opírala se o pahorek, ve kterém byly vyhrabány komory obývací. Vstoupivši, spatřila jsem, že po obou stranách dveří až do zadu byla místnost rozdělena, že přední a zadní komory byly větší, prostřední pak menší. V této krajině nerostlo skorem nic než nízká křoviska a tu a tam stromek, který měl několik pupenů, z nichž obyvatelé vytahovali bílou bavlnu. Kromě toho spatřila jsem několik větších stromů, pod nimiž měli modly. Tito lidé byli asi ještě hodně divocí, neboť jak se mně zdálo, jedli většinou maso, a to syrové ptáky, a dílem také živili se lupem. Měli plet skoro měděné barvy a ryšavožluté vlasy. Byli malí, zavalití, skoro přitloustlí, ale velmi obratní, hbití a čilí. Nespozorovala jsem u nich ani domácích zvířat ani stád.

Jak jsem viděla, byli polonazí. Mužové měli v předu i v zadu kolem boku přivázány kratičké zástěrky, které od pásu splývaly záhyby, a hruď prostředkem až po pás měli pokrytu uzounkým, na příč žebérkovaným škapulířem, který si uvazovali přes ramena kolem krku. Tato úzká náprsenka zdála se mně elastickou, bylo lze ji natahovati. Celá záda až po pás byla holá, jen řemen (náprsenky) kolem krku přerušoval jejich nahotu. Na hlavě nosili čapku, s páskou kolem dokola a s růží nebo kokardou nad čelem. Ženy chodily

v krátkých řasnatých sukýnkách, nesahajících ani po kolena. Prsa a život zakrýval jim kus látky, který byl jako přední půle kazajky a jehož cíp byl zastrčen za pás. Kolem krku byl tento šat uvázán tkanicí, která byla as jako štola široká a na ramenou vroubkovaná, na prsou však hladká. Na hlavě nosily čepici, která nahoře měla knoflík v podobě číšky, ale bez nožky, do čela spadala úzkým jazýčkem a přes uši byla přehrnuta na tváře. Za ušima v týle byly k čepici přišity poletující útržky látky, každý zvlášť, mezi nimiž vylézal drdol vlasů. Na náprsníku žen bylo vyšito nebo přišito mnoho pestrých, žlutých a zelených ozdůbek, v předu pod krkem pak byly jakési knoflíky, kdežto na ramenou byl zoubkovitě vystřihán. Vyšívání bylo neumělé, jako na starých rouchách mešních. Nadloktí byla ověšena kruhy.

Tito lidé hotovili jakési houně z bílé bavlny, kterou si brali z pupenů jistých stromků. Dva uvázali si chuchvalec této bavlny kolem pasu, a každý couvaje soukal z vlny kolem těla svého druha ovinuté as prst tlustý velmi dlouhý provazec. Z těchto provazců pak tkali široké pruhy látky. Natkavše mnoho těchto pokrývek, ubírali se zástupy, veliké balíky těchto pokrývek na hlavách, do města na trh.

Tu a tam v té krajině spatřila jsem také pod velikými stromy jejich modly, které měly volské hlavy s rohy a širokou tlamou, v břiše kulaté otvory a pod nimi poněkud níž větší otvor, ve kterém se rozdělával oheň, a tak se spalovaly oběti do menších otvorů položené. Kolem každého takového stromu s modlou stály na kamenných sloupkách sošky rozličných jiných zvířat, jako ptáků, draků, a také socha se třemi psími hlavami a se svinutým hadím ocasem.

Na počátku cesty měla jsem pocit, jakoby byla po mé pravici veliká voda, od které jsem se však víc a více vzdalovala. Když jsem vyšla z území těchto lidí, stoupala

má cesta stále více, i bylo mně se ubírati po výspě bílého písku, v němž se válely rozličné drobné černé kaménky nenepodobné střepům hrnků a misek. Na konci výspy slezla jsem do údolí a přišla jsem do krajiny, ve které rostlo mnoho stromů, skoro řadami sázených. Byly tam stromy, které měly pně jako šupinami pokryté a nesmírně veliké listy, jiné zas byly podoby pyramidovité s velmi krásnými květy; stromy tyto měly listy žlutozelené a také větve s pupeny. Také jsem tam spatřila stromy s listy srdčitými, úplně hladkými.

Potom jsem přišla do krajiny, která byla jednou jedinou, do nedohledna mezi pahorky se rozkládající pastvinou, a celičká se hemžila rozličnými stády. Na stráních rostlo víno, patrně pěstováno, neboť stálo řadami na tarasách, chráněno nízkými pletenými ploty. Majetníci těch stád bydleli ve stanech s plochými střechami, jejichž vchody se zavíraly lehkými pletenými dveřmi. Stany tyto byly stavěny z bílé bavlněné látky, kterou vyráběli ti divoši, jichž krajinou jsem dříve cestovala. Na těchto stanech byly nahoře šupinovitě položeny nahnědlé tabulky, které přes okraje visely jako třásně a byly kosmaté, jako by byly z mechu nebo ze zvířecích koží. Uprostřed stál stan veliký a širokodaleko kolem něho mnoho menších. — Stáda, rozdělena dle druhů, popásávala se na širošírých pastvinách, jejichž jednotvárnost tu a tam v dálce byla přerušena rozsáhlými křovisky, která byla jako mladé houštiny. Rozeznávala jsem tu stáda několikerá. Viděla jsem ovce s rulíky dlouhé skroucené vlny a s dlouhatými kosmatými ocasy, pak zvířata velmi plachá s rohy, nenepodobná kozlům, z nichž některá byla tak veliká jako naše telata, jiná asi jako divocí koně v této zemi pastvinami se volně prohánějící. Také jsem viděla houfy velbloudů a jiných podobných zvířat se dvěma hrby. V ohradě spatřila jsem několik slonů, bílých a skvrnitých, zcela krotkých a pouze pro domácí službu chovaných.

Tato vidění byla třikráte přerušena viděními v jiných krajinách, kamž jsem byla přenesena, a vracela jsem se pokaždé v jinou hodinu k tomuto obrazu pastýřského života. Pastviny tyto i se stády byly, jak se mně podobalo, jednoho z odcestovavších králů, tuším že Mensora a jeho rodiny. Pásli je pacholci pastýřů, oblečení v haleny až po kolena sahající, které se podobaly asi kabátům našich sedláků, jenže přiléhaly těsně k tělu. Myslím, že teď, kdy vladař na delší dobu odcestoval, vrchní pastýři přehlíželi a počítali stáda, a že pacholkům bylo vydávati počet, neboť vídala jsem čas od času přicházeti vznešenější lidi v dlouhých pláštích, kteří shlédli vše na vlastní oči. Vešli do velikého prostředního stanu, a stáda byla uličkou mezi tímto stanem a stany menšími hnána, počítána a přehlížena; ti, kteří přijímali počet, měli v rukou destičky, nevím už z čeho, na které něco zapisovali. Vidouc to, ještě jsem si pomyslila: O kéž by naši biskupové také tak bedlivě prohlíželi svá stáda podřízeným jejich pastýřům svěřená.

Když po třetí přerušivši vidění, po třetí jsem se vrátila do krajiny pastvisek, byla už noc. Hluboké ticho uhostilo se nad krajinou. Pastýři skoro všichni spali pod malými stany, jen někteří z nich bdíce obcházeli ostražitě podřimující stáda, která rozdělena dle druhů a více méně stísněna ležela odpočívajíce ve velikých, rozličnými ploty od sebe oddělených košárech. Mne však zvlášť hluboce dojal a zbožně nadchl pohled, když nad tímto nesmírným pastvištěm, plným pokojných dřímajících stád, která jsou ve službách člověka, spatřila jsem tmavomodrý luh nebes, do nezměrna se rozpínající a hemžící se miriadami hvězd, které se vynořily na zavolání svého všemohoucího Tvůrce, jehož pastýřského hlasu jako věrné stádce uposlechnou ochotněji, než ovečky pozemské svého smrtelného pastýře. A vidouc, že bdící, zde onde kolem stád obcházející pastýři častěji ještě hledí k nebeským stádům hvězd

nežli po stádech, která jsou svěřena jejich dozoru, nemohla jsem odolati úvahám: Právem pohlížejí v tichém úžasu a díkučinění tam, kam po staletí jejich předkové s vroucí modlitbou na rtech v toužebném očekávání hleděli. Neboť jako dobrý pastýř, jenž hledá ovečky zbloudilé a nedá si pokoje, až ji nalezne a domů přinese, tak učinil nyní také Otec nebeský, věrný Pastýř všech těch nesčíslných hvězdných stád v nesmírném prostoru: když člověk, jehož vládě odevzdal zemi, zhřešil, a On ji proklel, aby ztrestal hříšníka, hledal zase padlého člověka a země, jeho bydliště, jako ztracené ovečky, ano seslal Svého jednorozeného Syna, aby stana se člověkem, přivedl k Otci ztracenou ovečku, aby jako Beránek Boží vzal na Sebe hříchy a Svou smrtí učinil zadost Boží Spravedlnosti. A nyní ten přislíbený Vykupitel přišel, a králové těchto pastýřů vedeni hvězdou, vybrali se minulé noci na cestu, aby vzdali hold novorozenému Vykupiteli; proto strážci stád s úžasem a s pocitem oddanosti pohlíželi k nebeským luhům, neboť Pastýř pastýřů sestoupil odtamtud a dal se zvěstovati nejprve pastýřům.

Rozjímajíc takto na širém pastvisku, uslyšela jsem náhle v tichu noci blížící se rychlý dusot, přicházející od hloučku jezdců na velbloudech. Tlupa hnala se podél podřimujících stád k hlavnímu stanu pastýřského tábora. Zde onde probuzeni dupotem vytrhovali se odpočívající velbloudi ze spánku a obraceli dlouhé krky po hloučku; bylo slyšeti mekot probuzených beránků. Někteří z příchozích slezli se soumarů a probudili pastýře spící ve stanech, a ti ze strážců stád, kteří byli blíže, přistoupili také k tlupě. Brzy byl všechen tábor na nohou a shromážděn kolem přibylé tlupy, jeden mluvil přes druhého a obraceli oči po hvězdách, ukazujíce si na ně. Rokovali o nějaké hvězdě nebo nějakém zjevení na nebi, které asi už zašlo, neboť sama jsem tohoto zjevení neviděla.

Byla to družina Theokenova, třetího, nejdále bydlícího Krále; spatřil ve své vlasti týž obraz ve hvězdách a ihned vydal se na cestu sem. Teď se vyptává, jak daleko asi jsou už Mensor a Sair před ním, a zda jest ještě viděti hvězdu, kterou se řídili cestou. Když se jim dostalo potřebného vysvětlení, cválala tlupa ihned dále, ani chvíli déle neprodlevši. Zde v těchto končinách scházívali se ti Tři Králové, z nichž každý bydlel jinde, aby tu pozorovali hvězdy, a nedaleko odtud byla také jehlancovitá věž, s které dlouhými trubicemi pozorovali hvězdy. Theokeno bydlel nejdále ze všech, a to za zemí, ve které Abraham s počátku žil, kolem níž měli všichni tři svá království.

II

HAGAR A ISMAEL NA POUŠTI.

OBRAZ VSUNUTÝ DO PŘEDEŠLÝCH VIDĚNÍ.

ZJEVENÍ, ve kterých jsem viděla události na popsané širé pastvině, byla třikráte za dne přerušena, a za těchto přestávek byla jsem vtržena do krajin, ve kterých žil Abraham, a tu měla jsem nejedno zjevení, kterých však většinou jsem zapomněla. Jednou spatřila jsem daleko odtud zdvihající se pahorek, na kterém Abraham zamýšlel obětovati Isáka. Jindy zas viděla jsem obraz historie Hagary a Ismaele na poušti a to velmi jasně, třeba že se to stalo daleko odtud. Nevím už, jak to všecko souviselo. Krajina, kde Abraham nejprve bydlel, byla vyšší planina, kdežto území Tří Králů rozprostírala se sice kolem ní, ale v nížinách. Budu vypravovati zjevení o Ismaelovi a Hagaře.

Stranou od hory Abrahamovy blíže k úžlabině, viděla jsem Hagaru se synáčkem bloudící křovím; počínala si jako bez rozumu. Chlapci bylo několik let a měl na sobě dlouhou sukýnku. Ona sama byla zahalena do dlouhého pláště, jehož jeden cíp měla přehozený přes hlavu, pod pláštěm měla krátkou sukni, pevný, přilehající živůtek a kolem rukou měla těsně ovinuty pruhy látky. Položila chlapce na pahorek pod strom a udělala

mu znamení na čele, střed pravého nadloktí, prsou a levého nadloktí. Znamení na čele jsem neviděla, když odešla, ale ostatní znamení, která učinila na šatech, bylo viděti jako by byla napsána hnědočervenou barvou.

Toto čtveré označení jevilo se mně jako kříž, aniž však bylo křížem obyčejné podoby. Podobalo by se asi kříži maltézskému, kdyby se ta znamení, která jsou čtyřmi trojúhelníky, rozložila vrcholy kolem kruhu tak, aby z nich byl kříž. Do těch čtyř trojúhelníků vepsala značky nebo písmena v podobě háčků, jejichž významu jsem si však dobře nezapamatovala; do prostřed, totiž do kroužku, viděla jsem, že psala dvě nebo tři písmena. Malovala to velmi rychle červenou barvou, kterou, jak se zdálo, měla v ruce (nebyla-li to krev). Píšíc měla ukazováček přitisknut k palci. Po té se odvrátila, pohlédla k nebi a neohlédla se už po svém synu. Odešla tak na dostřel a posadila se pod strom, tu uslyšela s nebes hlas, i vstala a šla dále, tu slyšela hlas po druhé, a spatřivši pod listím pramen, naplnila si koženou lahvici vodou, vrátila se k synovi, dala mu píti, odvedla ho k prameni, kde mu přes poznamenaný šat oblékla jiný oděv.

Tot to vidění, jak se na ně ještě pamatuji. Myslím, že už v dřívější době viděla jsem Hagaru na poušti dvakráte. Jednou před narozením dítěte, a potom jako teď, s Ismaelem v letech chlapeckých.

III

THEOKENO DOHONÍ MENSORA A SAIRA V PUSTÉM MĚSTĚ / JMÉNA A PLEŤ SVATÝCH TŘÍ KRÁLŮ.

V noci s 27. na 28. listopad.

V NOCI s 27. na 28. listopad*), když svítalo, viděla jsem, jak cválající družina Theokenova dohnala v pustém městě družiny Mensorovy a Sairovy. V tomto městě stály dlouhé řady vysokých volně stojících sloupů. Na branách, čtverhranných to polorozvalených věžích, a na četných jiných místech stálo mnoho velikých krásných soch; tyto sochy nebyly tak ztrnulé, jako sochy v Egyptě, nýbrž byly krásných živých pohybů. Tam

*) Ctihodná sestra Emmerichova vypravovala r. 1821 vidění o putování svatých Tří Králů, když byla dokončila celý Učitelský Život Ježíšův na zemi, a mezi jiným také viděla, jak Ježíš, vzkřísiv Lazara, což dle jejích vidění stalo se dne 7. září třetího roku Jeho učitelské činnosti, se uchýlil za Jordan, a v těch šestnácti nedělích, co nebyl v Palestině, jak navštívil Tři Krále, kteří navrátivše se ze své výpravy do Betléma, usadili se všichni tři se svými lidmi nedaleko Zaslíbené Země. Jen Mensor a Theokeno byli tehdy ještě na živu, snědý Král Sair byl už pod zemí. — Zdálo se nám potřebným zpraviti čtenáře o těchto událostech, které se sice staly o 33 let později, ale dříve byly vypravovány, aby jim byly srozumitelnější některé poznámky, které se na tuto událost vztahují a o nichž se děje zmínka v následujícím vypravování.

ta krajina byla samá písčina a samá kamenitá hora. Ve zříceninách tohoto pustého města usadili se lidé, kteří, jak se zdálo, byli nevázanou rotou lupičů. Jejich veškerým oděvem byla zvířecí kůže a veškerou zbraní kopí. Pleti byli přisnědlé, postavy malé a zavalité, ale byli neobyčejně hbití. Tak se mně zdá, že jsem už jednou byla v těchto místech, snad tehdy, když jsem snila, že konám cesty na Horu Proroků a k řece Gangu. — Když tedy všecky tři tlupy se zde spojily, vyjely za svítání z tohoto města, spěchajíce dále svou cestou, a mnoho té bídné chásky, která zde bydlí, připojilo se k průvodu, poněvadž Králové byli štědří. Jeli dále ještě polovinu denního pochodu, pak budou den odpočívati.

Po smrti Kristově poslal Apoštol Jan do tohoto pustého města dva učeníky, Saturnina*) a Jonadaba, nevlastního bratra Petrova, aby tam kázali Evangelium.

Viděla jsem teď svaté Tři Krále pohromadě. Naposledy k nim přirazil Theokeno, který bydlel nejdále a byl krásné nažloutlé pleti; poznala jsem, že jest to týž, jenž ležel nemocen ve stanu, když asi po dvaatřiceti letech navštívil Ježíš Krále v jejich osadách blíže Zaslíbené Země. Každý ze Tří Králů má ve své družině čtyři blízké příbuzné nebo pokrevní přátele, jest tedy s Králi celkem patnáct vznešenějších mužů v průvodu, který provází množství sluhův a velbloudářů. Mezi četnými jinochy v průvodu, kteří až po pás jsou skoro zcela nazí a dovedou neobyčejně hbitě skákati a běhati, poznala jsem také jinocha jménem Eleazara, který později zemřel smrtí mučednickou a z něhož mám relikvii.

Když odpoledne ještě jednou se jí tázal zpovědník po jménech svatých Tří Králů, odpověděla: „Mensor, ten přisnědlý, přijal po smrti Páně od svatého Tomáše

*) Viděla průvod Králů projíti tímto městem o svátku svatého Saturnina, z něhož má relikvii, proto zmínila se o tom, že kázal v tomto městě. Později četl písař o legendách Fleurs des vies des Saints par Ribadeneira o sv. Saturninovi, že kázal Evangelium v Asii až po Medii.

na křtu jméno Leandr, Theokeno, ten přižloutlý stařec, který za návštěvy Ježíšovy v táboře Mensorově v Arabii byl nemocen, byl pokřtěn od svatého Tomáše Leo. Ten snědý, který za návštěvy Ježíšovy byl už mrtev, slul Seir nebo Sair." Zpovědník se jí tázal: „Jak byl tento pokřtěn?" Nedala se však zmásti a řekla s úsměvem: „Byl přec už mrtev a přijal křest žádosti." Zpovědník pak řekl: „Jak živ jsem neslyšel těchto jmen; jak dostalo se jim tedy jmen: Kašpar, Melichar, Baltazar?" Tu odvětila: „Ano, nazvali je tak, poněvadž tato jména se shodují s jejich povahami; neboť první jméno znamená: ‚Chodí s láskou'. — Druhé: ‚Plíží se kolem, obchází lichotivě, přichází něžně." — Třetí: ‚Rychle se odhodlává, rychle se odhodlává uposlechnouti vůle Boží.' Ta slova pronášela velmi přívětivě a znázorňovala obsah těchto tří jmen pantomimicky pohybem ruky na pokrývce před sebou.

Pokud v oněch třech jménech lze hledati naznačený smysl, to zjistiti přináleží badání jazykozpytcův.

IV

SVATÍ TŘI KRÁLOVÉ ODPOČÍVAJÍ U STUDNĚ USPOŘÁDÁNÍ KARAVANY A ŽIVOT V TÁBOŘE

Dne 28. listopadu.

KDYŽ svatí Tři Králové se svým průvodem vykonali cestu půl dne od pustého města, ve kterém stálo tolik sloupů a kamenných soch, tu teprve vlastně, jak se domnívám, jsem se s nimi setkala. Bylo to v krajině už úrodnější. Tu a tam bylo viděti roztroušené salaše, zbudované z černých a bílých kamenů. Karavana přicházela údolím ke studni, nedaleko níž stálo několik prostorných, na straně otevřených kolen. Tři stály uprostřed a několik kolem nich. Zdálo se, že na tomto místě podobné průvody obyčejně odpočívají.

Viděla jsem, že celý průvod jest rozdělen ve tři houfy; u každého houfu bylo pět vznešenějších mužů, z nichž jeden byl hlavou nebo králem, který jako hospodář o všecko měl péči, všecko přikazoval a rozděloval. V každém tom houfu byli lidé jiné pleti. Kmen Mensorův byl pleti příjemně nahnědlé; kmen Sairův byl snědý, kdežto kmen Theokenův byl pleti leskle nažloutlé. Lidí černé lesklé pleti jsem neviděla, kromě několika otroků, které měli všichni tři. Vznešenější seděli na zvířatech mezi zavazadly, která byla vysoko nakupena a koberci pokryta. V rukou drželi hole. Za nimi následovala jiná

zvířata, skoro tak vysoká jako koně, na kterých jeli služebníci a otroci, sedíce mezi zavazadly. Přišedše na místo odpočinku, slezli, sňali se zvířat všecka zavazadla a napojili je u studně. Studně byla ohrazena nízkým valem, na kterém vystupovala zeď se třemi otevřenými vchody. V ohradě té byla vodní nádrž, která byla poněkud hlouběji a ve které stála jakási pumpa se třemi výtoky na vodu, čepy uzavřenými. Nádrž byla přikryta poklopem. Jeden člověk z pustého města šel s nimi, který za odměnu otevřel jim nádrž. Služebníci Králů měli kožené nádoby, které bylo lze úplně na plocho složiti a které byly rozděleny ve čtyři oddělení, do těchto nádob nabírali vody i pilo z nich najednou po čtyřech velbloudech. I s vodou počínali si tak opatrně, že ani kapička nepřišla na zmar. Potom zavedli zvířata do nepokrytých ohrad, které byly hned u studně a ve kterých každé zvíře mělo své stání pažením oddělené od druhého. Tam stála před nimi kamenná koryta, do kterých jim nasypali obroku, který vezli s sebou. Tímto obrokem byla zrna zvíci duběnek (snad boby?). Mezi složenými zavazadly byly také veliké čtverhranné koše na ptáky, úzké a vysoké, které pod širšími vaky visely zvířatům po bocích; v nich seděli, buď po jednom nebo po dvou, dle různé jejich velikosti, ptáci as tak velicí jako holubi nebo slepice. Těmito ptáky, z nichž každý seděl zvlášť, se cestou živili. V kožených bedničkách měli chlebíčky stejně veliké jako tenké tabulky k sobě připečené, a odtud si vždy vylamovali, kolik potřebovali. Měli s sebou velmi drahocenné nádoby ze žlutého kovu a také ozdobami a drahými kameny posázené, skoro úplně takové jako naše nádoby kostelní, jako kalichy, lodičky a talíře, z nichž pili a na nichž si podávali jídlo. Okraje těchto nádob byly posázeny většinou červenými drahými kameny.

Příslušníci jednotlivých kmenů lišili se poněkud svými oděvy. Theokeno, ten nažloutlý, a jeho rodina,

jakož i Mensor, ten nasnědlý, měli vysoké, pestře vyšívané čepice s bílou páskou tlustě navinutou kolem hlavy. Jejich kaftany, splývající až po lýtka, byly velmi prosty, majíce jen něco málo ozdob a knoflíků na prsou. Zahaleni byli do lehkých, širokých a velmi dlouhých pláštů, které vzadu se vlekly po zemi. Sair, ten snědý, a jeho rodina nosili čepice s úzkým bílým vycpaným lemem, a s kulatým pestře vyšitým dýnkem, na kterém pak byl ještě knoflík jiné barvy. Měli na sobě kratší pláště, avšak vzadu poněkud delší než v předu, a pod nimi kaftany až po kolena zcela zapjaté, na prsou ozdobené šňůrami, cetkami a mnoha blýskavými knoflíky, knoflík vedle knoflíku. Na prsou měli blyštící se plíšek podobný hvězdě. Všichni měli nohy holé, jen řeménky ovinuté, kterými byly přivázány opánky. Vznešenější měli za pasy zastrčené krátké šavle nebo dlouhé nože a také všelijaké váčky a pouzdra. Králům a jejich příbuzným bylo asi padesát, čtyřicet, třicet a dvacet let. Jedni měli dlouhé brady, jiní vousy jen zcela krátké. Služebníci a velbloudáři byli oděni prostěji a někteří neměli na sobě než nějaký ten cár nebo kus staré houně.

Napojivše a nakrmivše zvířata a zahnavše je do košárů, také lidé uhasili žízně a rozdělali si oheň uprostřed kolny, pod kterou se rozložili. Oheň si rozdělali ze štěpin as půltřetího střevíce dlouhých, kterých v pěkné otýpečky svázaných přinášela tamější chudina, jako by je už měla nachystány cestujícím. Králové udělali trojhrannou hraničku a nakladli kolem ní na sebe štěpiny, ponechavše na jedné straně otvor, aby měl vzduch přístup; bylo to uděláno velmi obratně. Ale jak rozdělali oheň už nevím dobře, viděla jsem jen, že jeden z nich otáčel chvilku kusem dřeva v jiném dřevě, jak v nějaké zděři, a že potom je vytáhl hořící. Tak rozdělali oheň a pak, jak jsem viděla, zabili a pekli několik ptáků.

Tři Králové a starší počínali si každý ve svém kmenu jako hospodáři, rozkrajovali pokrmy a roz-

dávali. Kladli rozkrájené ptáky a malé chleby na mističky nebo talířky, které měly krátké nohy, a podávali kolem; podobně nalévali číše a dávali každému píti. Nižší služebníci, mezi nimiž jsou mouřeníni, leží stranou od svých obědvajících pánů na zemi na koberci a vyčkávají zcela trpělivě; dostává se jim také řádného podílu. Myslím, že to jsou otroci.

Ach, jak dojemná jest dobrosrdečnost a dětinná prostota těch milých králů! Ze všeho, co mají, dávají těm lidem, kteří přiběhli za nimi, ano přidržují jim zlaté poháry u úst a napájejí je jako děti.

V

O VLASTI, CESTĚ A HVĚZDĚ SVATÝCH TŘÍ KRÁLŮ.

DNES ZVĚDĚLA JSEM mnoho o svatých Třech Králech, také jména jejich zemí a měst, ale jsouc vyrušována a takořka bezmocna, zase jsem skoro všeho zapomněla. Budu vypravovati, co vím.

Mensor, ten nasnědlý, byl Chaldej, jeho město slulo asi jako Acajaja*) a leželo jako na nějakém ostrově, jsouc obtékáno řekou. Meškal však ustavičně venku v polích u svých stád. Sair, ten snědý, dlel už o Štědrém Večeru u něho, úplně připraven na cestu. Jméno jeho země znělo, jak si vzpomínám, as jako Partherme (snad zkomolené Parthiene nebo Parthomaspe). Poněkud výše nad jeho zemí bylo jezero. Jen on a jeho kmen byli tak snědí, ale s červenými rty, ostatní lidé kolem do kola bydlící byli bílí. Jeho území nebylo však větší než Münster. Theokeno, ten bílý, byl ze země

*) Roku 1839, tedy po 18 letech co bylo vysloveno jméno „Acajaja", nalezl Písař ve Funkovu Realschulwörterbuch tuto poznámku: „Achajacula, tvrz na ostrovech Eufratu v Mesopotamii (Ammian, 24, 2)." — Jest ovšem naším přáním, aby tento záznam bylo lze nějakou správnou kombinací uvésti v souhlas s vypravováním Emmerichovy.

výše položené, z Medie; byl to pruh země, s obou stran omývaný mořem; tam bydlel v městě, jehož jména jsem zapomněla, a jež celé bylo ze stanových bud, které byly vztýčeny na kamenné podezdívce. Myslím stále jen na Theokena, který ze všech tří nejvíc opustil, jsa z nich nejbohatším, a který byl by měl přímější cestu do Betléma a udělal okliku, jen aby s ostatními putoval, ba domnívám se skoro, že mu bylo jeti až někde mimo Babylon, aby k nim dorazil.

Od tábora Mensorova, toho nasnědlého, bydlel Sair, ten snědý, tři dni cesty, každou cestu počítajíc po dvanácti hodinách, kdežto Theokeno byl vzdálen pět takových denních pochodů. Mensor a Sair byli pospolu v táboře Mensorově, když spatřili ve hvězdách obraz narození Ježíšova, a hned druhého dne vydali se s družinami na pochod. Theokeno, ten bílý, měl totéž vidění doma, a spěchal za nimi s největší rychlostí a sešel se s oběma v rozbořeném městě. Věděla jsem, jak dlouhá byla jejich cesta až do Betléma, ale částečně jsem toho zase zapomněla; pamatuji si z toho už jen asi toto: Bylo jim vykonati cestu asi sedm set hodin a něco, v kterémžto čísle jest šestka. Měli asi šedesát dní cesty, každý den čítajíc po dvanácti hodinách, ale vykonali ji v třiatřiceti dnech, neboť majíce velmi rychlé soumary, cestovali nejednou ve dne v noci.

Hvězda, která je vedla, byla vlastně dokonalou koulí, a světlo proudilo z ní jako z úst — (tento výraz byl jí asi běžným, poněvadž tak často vídala vycházeti světlo z úst Pána Ježíše a Svatých). Zdálo se mně vždy, jako by tato koule, jako na stkvoucí niti se vznášející, byla vlečena rukou nějakého Zjevení. Viděla jsem, že ve dne se vznáší před sv. Třemi Králi nějaké stkvoucí těleso, slunečního světla jasnější. Uvážím-li délku cesty, zdá se mně rychlost pochodu až úžasnou, ale jen co jest pravda, jejich zvířata mají tak lehký a stejný chod,

že vidím jejich karavanu tak uspořádaně, rychle a rovnoměrně páditi jako letící hejno stěhovavých ptáků. Vlasti Tří Králů byly rozloženy v trojúhelníku. Země Mensorova, toho nasnědlého, a Sairova, toho snědého, byly blíže u sebe, kdežto země Theokenova, toho bílého, byla nejdále.

Chaldarem, kde jednou jsem spatřila uzavřenou zahradu v chrámě, už myslím prošli. Vzdálené město Theokenovo jest jen dole při zemi vystavěno z kamene, na této podezdívce jsou samé stany. Také jest obklopeno vodou. Zdá se mně asi tak velikým jako Münster.

V podvečer, když karavana si odpočinula, pomohli jim ti lidé, kteří se k nim přidružili, rozděliti zavazadla na soumary, a odvlekli pak s sebou domů, co tam zanechali. Vydali se na cestu už v podvečer. Hvězda byla viditelna a měla dnes barvu načervenalou, jako měsíc, povětrno-li jest. Světelný ohon byl barvy mléčné a dlouhý. Kráčeli ještě kus cesty vedle svých zvířat pěšky s obnaženými hlavami a modlili se. Kraj ten byl s počátku samý kopec, i nemohli než pomalu jeti; teprve když začínala zase rovnější půda, sedli si na zvířata, která se dala do velmi rychlého kroku. Někdy jeli volněji, a v takových chvílích nesl se jejich dojemný zpěv stichlou nocí.

VI

NOČNÍ POCHOD SVATÝCH TŘÍ KRÁLŮ A JEJICH PŘÍCHOD KE KRÁLI KAUSURSKÉMU.

Ve dnech 29. listopadu až 2. prosince.

V NOCI SE ČTVRTKU NA PÁTEK, s 29. na 30. listopad byla jsem zase v průvodu sv. Tří Králů; nelze mi ani vysloviti, jak mne povznáší jistota, zbožné nadšení a dětinná radost, s jakou vše konají. Ubíráme se nocí za hvězdou, pořád za hvězdou, která tamhle svým dlouhým ohonem se až země dotýká. Ti dobří mužové pohlížejí s tichou radostí za ní a rozmlouvají sedíce na svých zvířatech. Někdy prozpěvují také střídavě krátké průpovídky. Nápěv jest velmi pomalý a dojemný, brzy velmi vysoký, brzy hluboký. Zní to tak dojemně tichou nocí, a já uhodnu citem vše, co zpívají. A jakým krásným pořádkem ubírá se průvod: vždy veliký velbloud s truhlicemi po obou stranách hrbu, přes to jsou rozestřeny koberce a nahoře na kobercích sedí vůdce s bodlem v ruce a s pytlem po boku. Za tímto velbloudem jdou menší zvířata, as jako koně nebo větší osli, a mezi vaky sedí nahoře muži, kteří jsou podřízeni tomu vůdci. Pak zase jeden vznešenější na velbloudu a za ním jeho četa na menších zvířatech, a tak se opakuje. Tato zvířata nakračují velikými lehkými kroky a kladou nohy, jako by se obávala něco rozšlápnouti. Jejich tělo se ani ne-

pohne, jako by na nohách bylo neseno tělo mrtvé, a na dlouhém krku trčí hlava tak klidně, tiše, oddaně. Také lidé dělají všecko tak, jako by ani nepřemýšleli. Vše děje se tak klidně a sladce, všecko to jest jako tichý sen.

Tu nelze mi se vyhnouti krásnému rozjímání: Ti dobří lidé neznají ještě Pána, a přec putují k Němu tak spořádaně, tak pokojně a zbožně, a my, které On vykoupil a všemi milostmi zahrnul, my počínáme si o procesích tak nepořádně, tak hlučně a neuctivě.

Myslím, že krajina, kterou se dnešní noc ubírali, jest asi krajinou mezi Atomem, kde bydlí Azarias, a mezi zámkem onoho modláře, kde jsem spatřila Ježíše koncem třetího roku Jeho učitelského života, když se Arabií ubíral do Egypta.

V pátek, dne 30. listopadu spatřila jsem, že karavana zastavila v noci v polích u studně. Jakýsi muž z chatrče, jichž bylo několik na blízku, otevřel jim studnu. Napojili soumary a posilnili se krátkým odpočinkem, zavazadel ani nesdělavše.

V sobotu, dne 1. prosince viděla jsem karavanu sv. Tří Králů, jejichž cesta včera stoupala, dnes na vyšší planině. Po jejich pravici bylo pohoří, i zdálo se mně, že jak se jejich cesta snižovala, přicházeli do krajiny, kde začasté bude se jim brátí mimo lidská obydlí, mezi nimiž rostly stromy a byly vykopány studně. Zdálo se mně, že v této krajině přebývají ti lidé, které jsem loni a zase nedávno viděla spřádati a tkáti bavlnu. Mezi stromy měli rozpjaté provázky a pletli z nich široké pokrývky. Klaněli se obrazům býků a rozdávali té chásce, která se zástupem ubírala za karavanou Králů, štědře pokrmů, ale sami se už ani nedotekli mis, ze kterých tito lidé jedli, čemuž jsem se divila.

V neděli, dne 2. prosince viděla jsem, že blízko města, jehož jméno, pokud se pamatuji, znělo jako Kausur, a které bylo vystavěno ze stanů na kamenných základech, odpočívají svatí Tři Králové u krále, jehož

bylo toto město, a jehož zámek, celý ze stanů, zdvihal se nedaleko tohoto města. Od svého setkání v onom rozbořeném městě vykonali až sem cestu 53 nebo 63 hodin. Vypravovali králi kausurskému vše, co viděli ve hvězdách. Velmi se tomu divil a díval se trubicí na hvězdu, která je vedla, a spatřil v ní Děťátko s křížem.

I prosil jich potom, aby po svém návratu mu o všem podali zprávu, že také postaví Dítěti oltáře a bude Mu obětovati. Jsem teď zvědava, dostojí-li slovu, až se k němu vrátí. Slyšela jsem, že rozmlouvajíce s ním vypravovali mu o tom, jak začalo u nich pozorování hvězd, z čehož se ještě pamatuji na toto.

VII

O PŘEDCÍCH SV. TŘÍ KRÁLŮ A JEJICH OČEKÁVÁNÍCH / O BALAAMOVI, SIBYLLÁCH A ŽEBŘI JAKOBOVĚ / O LIDSKÝCH OBĚTECH, BOHULIBÉM A HŘÍŠNÉM POZOROVÁNÍ HVĚZD.

PRAOTCOVÉ SVATÝCH TŘÍ KRÁLŮ pocházeli od Joba, který tehdáž žil na Kavkaze a měl ještě jiná území vzdálenější. Asi patnáct set let před narozením Kristovým byli ještě jen jediným kmenem. Prorok Balaam pocházel z tamější krajiny, a jeden z jeho žáků rozšířil tamže jeho proroctví: Hvězda vyjde z Jakoba, a vykládal je. Toto učení přijali tam velmi ochotně; vystavěli na hoře vysokou věž, a mnoho mudrců a hvězdopravců se na věži vystřídalo. Viděla jsem tu věž, byla jako hora, dole široká a nahoře úzká. Viděla jsem v ní také kobky, ve kterých bydleli. Všecko, co z hvězd vypozorovali, bylo zaznamenáno a od úst k ústům hlásáno. Než rozličné události přec několikrát přerušily tato pozorování. Později pak dali se na ohavné modlářství a obětovali děti, aby už brzy ráčilo přijíti Dítě přislíbené.

Tak asi pět set let před nynějším letopočtem, t. j. před narozením Kristovým, bylo pozorování hvězd zas v úpadku. Ale tenkrát se rozdělil tento národ ve tři kmeny, ježto tři bratři usadili se se svými rody každý zvlášť; tito bratři měli tři dcery, kterým dal Bůh pro-

rockého ducha, i procházely spolu zemí, zahaleny v dlouhé pláště a prorokovaly o hvězdě a Dítěti z Jakoba a vykládaly svá proroctví. Tu zase oživlo v těch třech kmenech pozorování hvězd a očekávání Dítěte. Od těchto tří bratří pocházeli svatí Tři Králové v přímé linii z patnáctého kolena, neboť asi patnáct pokolení se vystřídalo za pět set let, že však uzavírali sňatky s jinými kmeny, nabyl každý jiné pleti.

Od vystoupení prorokyň až po dnes, tedy po pět set let, shromažďovali se jednotliví předkové Tří Králů na společné budově, aby pozorovali hvězdy, a dle toho, co z hvězd vyčtli, měnili všelicos v řádu chrámovém i v bohoslužbě. Bohužel dlouho ještě obětovali lidi a děti. Všecky pamětihodné doby, a zvláště ty, které se vztahovaly na příští Messiášovo, poznávali ze zázračných vidění ve hvězdách jim se zjevujících. Za jejich vypravování spatřila jsem nejedno takové zjevení, nedovedu jich však jasně vypravovati. Od početí Marie Panny, tedy po patnáct let, ukazovaly tyto obrazy vždy určitěji, jak Dítě přichází. Posléze spatřili mnohé obrazy, které znamenaly utrpení Ježíšovo.

Příchod hvězdy z Jakoba, kterou prorokoval Balaam (Numeri, 24, 17.), bylo jim lze velmi dobře vypočísti, neboť viděli Žebřík Jakobův, a podle počtu příček a podle toho, které obrazy se na příčkách objevovaly, vypočítali snadno a přesně jako z kalendáře, kdy přijde Spása. Neboť konec žebříku dotýkal se hvězdy, nebo hvězda byla posledním obrazem na žebříku. Viděli žebřík Jakobův jako kmen, ve kterém kolem do kola byly zapuštěny tři řady příček, na nichž se objevovala řada obrazů, které, když se naplňovaly, ukazovaly se ve hvězdě. Ale věděli tak vždy přesně, který že obraz bude následovati, a z doby, jak obrazy šly po sobě, poznali, jak dlouho jest jim čekati.

V době, kdy Maria Panna byla počata, spatřili pannu se žezlem a vyrovnanými vahami, na jejichž

miskách byla pšenice a hrozny. Kousek pod ní spatřili Pannu s Dětátkem. Betlém viděli jako krásný zámek, jako dům, ve kterém jest nahromaděno a odkud se rozdává veliké požehnání. V něm spatřili Pannu s Dětátkem ve stkvělé nádheře, a mnoho králů ani se klanějí a obětují dary Dítěti. Viděli také nebeský Jerusalem, a temnou cestu, plnou trní, boje a krve, spojující obě města.

To vše pokládali za skutečné. Domnívali se, že Král se narodil v takové nádheře, a že se Mu klanějí všichni národové světa; proto také přicházeli s dary. Nebeský Jerusalem pokládali za Jeho říši pozemskou, a domnívali se, že se ubírají do tohoto království. Temnou cestu vykládali si tak, že to jest jejich cesta k Němu, nebo že Králi hrozí válka; nevěděli, že to znamenalo cestu Jeho utrpení.

Dole na žebříku viděli (a rovněž já jsem viděla) umělou věž, as té podoby, jak vídávám věže na Hoře Proroků, a jak jednou za bouře se utekla panna pod přístřešek této věže, která měla mnoho vchodů, nevím však už, co to znamenalo (— snad útěk do Egypta?). Na žebříku Jakobově byla dlouhá řada obrazů, mimo jiné také mnoho předobrazů přesvaté Panny, také obrazy, které se vyskytují v Loretanských Litaniích, a také zapečetěná studna, uzavřená zahrada, a posléze obrazy králů, kteří si podávali žezla, a obrazy jiných lidí, kteří si podávali ratolesti.

Všecky tyto obrazy viděli po řadě, jak se naplňovaly, vynořovati se ve hvězdách. V posledních třech nocech viděli tyto obrazy stále. Tu vyslal nejvznešenější z nich posly svým druhům, a spatřivše obraz, jak králové obětovali Novorozeňátku, vydali se s bohatými dary na cestu, a mínili, že nebudou přec z posledních. Všichni kmenové, kteří se klaněli hvězdám, spatřili Hvězdu, ale jedině tito poslechli její tajemné zvěsti; hvězda, která jim předcházela, nebyla kometou, nýbrž stkvoucím jasem, který nesl Anděl. Ve dne ubírali se za Andělem.

Všecka ta vidění byla příčinou, že se tam ubírali s takovým očekáváním, a že pak žasli, nevidouce z toho zhola ničeho. Jak se zarazili nad tím, s jakou je uvítal Herodes, a že ani živá duše nic neví o těchto věcech. Když však přišli do Betléma a místo nádherného zámku, který spatřili ve hvězdě, viděli pusté sklepení, tu pokoušely se o ně veliké pochybnosti; ale zůstali věrni u víře, a spatřivše Ježíše, poznali, že jest naplněno všecko, co byli viděli ve hvězdách.

Pozorujíce hvězdy, vykonávali modlitby a oběti, ukládali si posty a jiná sebezapírání a podrobovali se očistám. Tato zjevení se jim však neukazovala, když pozorovali hvězdu jednotlivou, nýbrž jen tehdy, když pozorovali zároveň několik určitých hvězd. Toto hvězdářství mělo však také zlý vliv na lidi, kteří byli v jakémsi vztahu k ďáblu. Takoví lidé upadali za svých pozorování do prudkých křečí, a působením takových lidí vznikly také ty strašné oběti dětí; kdežto jiní, jako svatí Tři Králové, pozorovali tyto obrazy jasně a klidně, se sladkou vroucností, a byli také stále lepší a zbožnější.

VIII

DALŠÍ CESTA SVATÝCH TŘÍ KRÁLŮ.

Od pondělka, dne 3. až do středy, dne 5. prosince.

KDYŽ SVATÍ TŘI KRÁLOVÉ vyšli z Kausuru, viděla jsem, že se k nim připojil znamenitý průvod vznešených cestujících, kteří se ubírali touž cestou.

Dne 3. a 4. prosince viděla jsem karavanu táhnouti širým polem.

Dne 5. odpočívali u studně, neskládajíce však zavazadel. Napájeli a krmili soumary a vařili si jídlo. — —

Těchto posledních dní prozpěvovala si ctihodná sestra Emmerichova někdy večer ve spánku několik kratinkých veršíků velmi dojemnými, cizími melodiemi, a tázána, proč zpívá, odpověděla: Zpívám si s milými svatými Králi, zpívají tak sladce rozličné kratinké průpovídky, jako:

Přes hory doly jedeme z dáli,
poklonu vzdáme novému králi.

Skládají a zpívají tyto veršíky střídavě, jeden z nich začne a druzí zazpívají ten verš po něm; potom zanotuje druhý jiný verš, tak jedouce zpívají ustavičně velmi sladce a vroucně.

V hlavě hvězdy, či spíše ve stkvoucí kouli, která šla před nimi ukazujíc jim cestu, spatřila jsem zjevení Dítěte s křížem. Když svatí Tři Králové ve chvíli narození Ježíšova spatřili ve hvězdách zjevení Panny, tu vynořila se nad tímto obrazem tato stkvoucí koule a náhle se pohybovala tiše dále.

* * *

Odtud střídají se obrazy událostí v Jeskyni s obrazy z cesty sv. Tří Králů.

IX

BETLÉM: PŘESVATÁ PANNA TUŠÍ PŘÍCHOD SV. TŘÍ KRÁLŮ / ROZLIČNÉ NÁVŠTĚVY V JESKYNI / SLAVNOST POSVĚCENÍ CHRÁMU.

Od středy dne 5. do pondělka dne 17. prosince.

Co svatí Tři králové odpočívali u krále v Kausuru, měla Maria vidění, jak se přibližovali. Viděla také, že král v Kausuru zamýšlel postaviti oltář Jejímu Dítěti. Vypravovala to svatému Josefovi a Alžbětě, a řekla, že bude třeba Jeskyni jesliček vykliditi a v čas všecko připraviti na uvítání Králů.

Lidé, před nimiž se Maria včera uchýlila do druhé jeskyně, byli zvědaví návštěvníci, kteří v posledních dnech přicházeli častěji. Dnes navrátila se Alžběta do Jutty, přišel pro ni sluha.

Od čtvrtku, dne 6. do soboty, dne 8. prosince. Těchto dní bylo klidněji v Jeskyni jesliček. Svatá Rodina byla většinou sama. Byla tam jen služka Mariina, statná to, velmi vážná, pokorná osoba, as třicítiletá. Byla bezdětnou vdovou, příbuznou Anny, která jí ve svém domě poskytla útočiště. Její nebožtík muž byl na ni velmi zlý, poněvadž tak často docházela k Essénům; bylat velmi zbožna a očekávala Spásy Israele. Proto se na ni zlobil, jako dnes se zlobívají zlí muži, kterým jejich ženy tuze mnoho chodí do kostela. Odešel od ní a zemřel.

Ta dotěrná cháska, která drze žebrajíc u jeskyně jesliček tak nadávala a klela, se v posledních dnech už neukazovala. Byli to žebráci, kteří táhli do Jerusalema na slavnost Posvěcení Chrámu Makkabejských. Slavnost tato začíná vlastně dnem 25. měsíce Kaslev, poněvadž však tento den v roce narození Ježíšova připadl na pátek večer, na den 7. prosince, kdy začal zároveň sabbath, byl přeložen na sobotu večer, na den 8. prosince čili na den 26. měsíce Kaslev*). Trvá osm dní.

Josef slaví s Marií a se služkou sabbath v jeskyni pod lampou. V sobotu večer však začala slavnost Posvěcení Chrámu. Na třech místech jeskyně upevnil Josef svícny, z nichž na každém rozsvítil po sedmi lampičkách. Teď jest klidno, ty četné návštěvy byly od lidí, kteří putovali na svátky. Žena, která ovazovala Ježíška, přicházela dosud denně k Marii. Anna často vysílá posly s dary a dostává zprávy. Židovské ženy nekojí dlouho bez přikrmování, a také Maria dala Ježíškovi sotva dvounedělnímu kašičky ze dřeně rákosovité byliny, která jest lehounká, sladká a výživná. — Ve dne jest osel většinou venku na pastvě a jen v noci stojí v jeskyni.

Včera v neděli dne 9., jsem už neviděla, že by ovazovačka byla přišla do jeskyně. — Josef zapaluje večer a ráno každého dne lampičky Posvěcení Chrámu. Od té doby, co v Jerusalemě začaly svátky, jest zde velmi klidno.

V pondělí, dne 10. Dnes přišel služebník od Matky Anny. Kromě jiných potřeb přinesl přesvaté Panně ženské práce na pás a překrásný košíček plničký ovoce a nahoře uzavřený živými růžemi, které byly zastrkány do ovoce a byly ještě zcela svěží. Košíček byl štíhlý

*) 25. den měsíce Kaslev byl by tedy šestý den po Obřezání Páně, a připadalo by tedy Obřezání na 19., Narození pak na 12. den měsíce Kaslev.

a vysoký, růže však neměly barvy našich růží, nýbrž byly bledší, skoro masové barvy, některé byly žluté a bílé, některé už pěkně a plně rozvité, jiné ještě poupata. Maria, jak se zdálo, velmi se tomu radovala a postavila košíček vedle sebe.

V posledních dnech spatřila jsem častěji sv. Tři Krále na jejich pouti, ubírali se teď hornatější krajinou, přestupujíce kopce, které byly zrovna posety kamennými mističkami, střepům rozbitých hrnců podobnými. Přála jsem si jich už kolikrát, jsou tak hezky hladké. Také jsou zde hory, na kterých leží mnoho bílých průhledných kaménků podobných ptačím vejcím, také mnoho bílého písku. Teď jsem je spatřila v krajině, kde později bydleli, když Ježíš je navštívil ve třetím roce Svého Učitelského Života. Nebyli ovšem v onom městě stanů, neboť tehdy ho ještě ani nebylo.

V úterý dne 11., ve čtvrtek dne 13. prosince. Zdá se mně, jako by Josef měl chuť po Očišťování Panny Marie se usaditi s ní v Betlémě. Myslím, že se po nějakém příbytku poohlédl. Asi před třemi dny byli onačejší lidé z Betléma v Jeskyni, rádi by už teď přijali sv. Rodinu do svého domu. Maria se jim ukryla do vedlejší jeskyně, a Josef zamítl nabídku. Anna brzy navštíví přesvatou Pannu. V poslední době viděla jsem ji tak zaměstnánu, rozdělila zase svá stáda chudým a Chrámu. Svatá Rodina také ihned po každé všecko rozdala. Slavnost Posvěcení Chrámu stále ještě se konala večer a ráno. Ale dne 13. připadl asi zase nový svátek. Také v Jerusalemě jsem viděla uprostřed svátků konati rozličné přípravy na nový svátek. V četných domech, jak jsem viděla, pozavírali okna a spouštěli záclony. Viděla jsem také kněze se svitkem u Josefa v Jeskyni. Modlili se spolu u stolku, bílými a červenými látkami ověšeného. Bylo to jako by dohlížel, zda Josef slaví svátek, nebo jako by mu ohlašoval nový

svátek. (Podobalo se jí, jako by byl svátek, než domnívala se také, že teď snad nastal svátek Novoluní. Nevěděla to zcela určitě). U jesliček bylo v těchto dnech ticho, neboť nepřicházely tam návštěvy.

Od pátku dne 14. do úterka dne 18. prosince. Sabbathem ukončily se svátky Posvěcení Chrámu. Josef už nerozsvěcoval lampiček. V neděli dne 16. a v pondělí dne 17. přišlo zase mnoho lidí z okolí k Jesličkám. Také dotěrní žebráci se ohlašovali u vchodu. To proto, že se tito lidé vraceli teď se svátků. Dne 17. přišli dva poslové sv. Anny s potravinami a nářadím. Maria dovede však ještě mnohem rychleji rozdávati než já. Brzy bylo všecko zase rozdáno. Také vidím, že Josef dává se v Jeskyni a ve slujích postranních a rovněž i ve skalním hrobě Maražině do poklízení a pořádání. Do jeskyně Maražiny odnášel zásoby. Očekávali návštěvy sv. Anny a dle vidění Mariina příchodu svatých Tří Králů v době nejkratší.

X

SVATÍ TŘI KRÁLOVÉ V MANATHEJI / JEJICH PŘEDKOVÉ V EGYPTĚ / KDY BYLA PŘEDPOVĚDĚNA HVĚZDA?

Od pondělka, dne 17. do pátku, dne 21. prosince.

DNES POZDĚ VEČER viděla jsem Krále s družinami přibýti do městečka, jehož domy jsou roztroušeny. Četné domy byly ohraženy vysokými uzavřenými ploty; zdálo se mně, že to jest první obec v Židovské Zemi. Zde byli vlastně v přímé čáře s Betlémem, ale dali se přece v pravo, bezpochyby proto, že silnice jinudy nevedla. Přicházejíce do této obce, zpívali zvlášť krásně a hlasitě a překypovali radostí, neboť hvězda zářila zde neobyčejně jasně a bylo tu jako by měsíc svítil, tak že stíny se ostře odlišovaly. Avšak obyvatelé, jak se zdálo, buď neviděli hvězdy nebo si jí ani hrubě nevšímali. Ale jinak byli to lidé dobří a neobyčejně úslužní. Někteří z cestujících slezli se soumarů, a obyvatelé pomohli jim napájeti zvířata. I vzpomněla jsem dob Abrahamových, jak tenkrát všichni lidé byli tak dobří a úslužní. Četní obyvatelé, nesouce ratolesti vedli karavanu městem a šli s ní kus cesty. Hvězda Králům předcházející nesvítila, jak jsem viděla, stále, bývala někdy zcela temna; podobalo se mně, jako by zářila jasněji tam, kde žili lidé dobří, a když poutníci

spatřili ji někde hodně zářiti, tu byli zvláště dojati a domnívali se, že tam jest snad Messiáš.

V úterý dne 18. prosince. Dnes ráno se ubírali, nezastavujíce se, mimo temné, mlhou zastřené město a opodál něho překročili řeku, která se vlévá do Mrtvého Moře (snad Arnon?) V posledních dvou obcích zůstalo mnoho z té chásky, jež se jim byla navěšela na paty. O jedné z obou posledních obcí dostalo se mně určitějšího poznání, jako by se tam byl někdo utekl za jakýchsi sporů před královaním Šalomounovým. Řeku překročili dnes ráno, a pak přišli na dobrou silnici.

Dnes, ve středu dne 19., večer viděla jsem karavanu sv. Tří Králů, dobře o dvou stech mužů — tolik potulné chásky navnaděno jejich štědrostí, přidalo se k jejich průvodu — ana překročivši řeku od východu blížila se onomu městu, na jehož západní konec přišel Ježíš dne 31. července druhého roku Svého učitelského působení, ale do města nevkročil. Jméno toho města znělo jako Manathea či Metanea, Medana nebo Madian.*) Bydleli v něm pohané i židé pohromadě, ale byli to lidé zlí, a třeba že vedla městem hlavní silnice, nedovolili, aby průvod prošel městem. Hned na východním konci města zavedli průvod do zděné ohrady, kde stály kůlny a stáje. Tam rozbili svatí Tři Králové stany, kázali napojiti a nakrmiti zvířat a chystali si jídlo.

Ve čtvrtek dne 20. a v pátek dne 21. viděla jsem sv. Tři Krále zde odpočívati, ale byli velmi zarmouceni, poněvadž zde jako už v předešlém městě z nikoho nedostali živého slova o novorozeném Králi; leč přece jsem slyšela, jak velmi přívětivě tamějším obyvatelům dlouho vypravovali, proč a kam se ubírají a jak dlouho už jdou a čeho cestou zažili, z čehož si vzpomínám ještě na toto:

Jest tomu již velmi dávno, co jim byl zvěstován novorozený Král. Bylo to tuším nedlouho po Jobovi

*) Jeronym připomíná Methane u Arnonu, odtud Methaništi (I. Chronik. 11, 43).

a dříve než Abraham se odebral do Egypta, co zástup Meďanů asi o třech tisících mužů podnikl ze země Jobovy (žili však také v jiných končinách) válečnou výpravu do Egypta a pronikli skoro až k Heliopoli. Nevím už určitě, proč tak daleko se dali, bylo to však válečné tažení a přicházeli myslím někomu na pomoc; ale jejich výprava nebyla v pořádku, směřovala proti něčemu svatému, nevím už zda proti svatým lidem nebo proti nějakému náboženskému Tajemství, které souviselo s vyplněním Zaslíbení.

Ale v okolí Heliopole dostalo se několika jejich vůdcům zároveň zjevení od Anděla, kterýž zjeviv se jim, zabránil jim další pochod. Zvěstoval jim Spasitele, jenž se zrodí z Panny a kterému jejich potomci se pokloní. Nevím už, jak to souviselo, že jim nebylo dovoleno dále táhnouti, nýbrž přikázáno, aby se domů vrátili a hvězdy pozorovali. Po té, jak jsem viděla, pořádali v Egyptě slavnosti radosti, stavěli vítězné brány a oltáře, ozdobovali je květinami a táhli pak zase domů. Byli to Meďané, kteří se klaněli hvězdám, lidé neobyčejně velicí skoro jako obři nějací, ale postavy velmi ušlechtilé a pleti krásné snědé, poněkud nažloutlé. Se svými stády přecházeli s místa na místo, a kde se jim zalíbilo, tam vládli velikou mocí. Zapomněla jsem jména největšího jejich proroka. Měli mnoho proroctev a řídili se rozličnými znameními zvířat. Často na jejich pochodech lehla si jim náhle zvířata do cesty a široko roztáhla nohy a byla by se dala spíše zabíti než aby se hnula. To jim bylo znamením, i dali se jinudy.

Tito Meďané, vracejíce se z Egypta, vypravovali sv. Tři Králové, první přinesli proroctví, a tu vzalo začátek pozorování hvězd, a když pak upadalo, obnovil je jeden ze žáků Bileamových, a po tisíci letech obnovily je tři prorokyně, dcery to králů tří kmenů; po pěti stech letech, totiž teď, že přišla ta hvězda, za kterou teď jdou, aby se poklonili novorozenému Králi.

To vše vypravovali zvědavým posluchačům velmi prostosrdečně a upřímně a rmoutili se, že ti lidé, jak se jim zdálo, nevěřili a nevěřili, čeho jejich předkové už po dva tisíce let očekávali.

Hvězda byla s večera zastřena mlhou, když se však zase v noci ukázala mezi přehánějícími se mraky velmi jasná a veliká, že se zdála zemi zcela blizoučko, tu vyběhli ihned z ležení a vzbudili lidi v nejbližších domech a ukazovali jim hvězdu. Lidé ti zevlovali do nebe s podivem a někteří ne bez pohnutí, ale leckteří se zlobili na sv. Tři Krále a skoro všichni nadužívali jejich štědrosti, jak se dalo.

Slyšela jsem je vypravovati, jak dlouhá jest jejich cesta od místa, kde se shromažďovali, až sem. Počítali na denní pochody pěšky konané, každý pochod po dvanácti hodinách. Ale na svých zvířatech, na dromedářích totiž, kteří běželi rychleji než koně, urazili den ode dne, počítajíc v to noci a hodiny odpočinku, šest a třicet hodin. Tak ovšem bylo možno, aby Král nejdále bydlící urazil svých pětkrát dvanáct hodin až na místo, kde se shromažďovali, ve dvou dnech, a ti, kteří neměli tak daleko, svých třikrát dvanáct hodin za den a noc. Od tohoto shromáždiště až do tohoto města měli 672 hodin cesty a na cestu tuto potřebovali od narození Kristova až do dnešního dne celkem 25 dní a nocí, čítaje v to také dni odpočinku.

Ve čtvrtek a v pátek karavana Králů odpočívala v tom městě, i slyšela jsem v těch dnech jejich vypravování. V pátek, dne 21., večer, když Židům zde bydlícím nastal sabbath a oni po mostě přes říčku položeném odebrali se na západ do synagogy v malé židovské obci, chystali se svatí Tři Králové na odchod a loučili se. Třeba že jsem postřehla, že obyvatelé pozorovali hvězdu, která vedla Krále, byla-li viditelna,

a že při tom dávali na jevo veliké podivení, nechovali se k nim přece uctivěji. Tito nestydatí, dotěrní lidé doléhali na Krále se svými požadavky jako roje vos, a Králové rozdávali jim stále stejně trpělivě trojhranné žluté plíšky, asi zlaté, a také zrna temnější barvy. Byli přec jen asi hodně bohati.

Potom vedeni obyvateli podél zdí obešli město, ve kterém jsem viděla na chrámech modly, přešli pak přes most říčky a ubírali se židovskou vesničkou. Tak se brali rychle ku předu po dobré silnici k Jordanu. Odtud měli ještě dobrých čtyřiadvacet hodin do Jerusalema.

XI

BETLÉM: SVATÁ ANNA NAVŠTÍVÍ PŘESVATOU PANNU.

Od středy, dne 19., do soboty, dne 22. prosince.

DNE 19. VEČER viděla jsem svatou Annu s jejím druhým mužem, s Marií Heli, se služkou a služebníkem a se dvěma osly, ani cestou do Betléma nocovali nedaleko Bethanie. Josef právě dokončil přípravy v Jeskyni jesliček a ve slujích postranních, jednak aby poskytl noclehu hostům z Nazareta a jednak aby uvítal svaté Tři Krále, které Maria nedávno spatřila přicházeti, když byli v Kausuru. Josef a Maria s Ježíškem odstěhovali se do druhé jeskyně. Z Jeskyně jesliček bylo všecko vyklizeno. Jedině osel, jak jsem viděla, byl tam ponechán. Dokonce i ohniště, zařízené na přípravování pokrmů, bylo jinam přeneseno.

Jak se pamatuji, zaplatil Josef už před nějakou dobou druhou daň. Přišlo už zase mnoho zvědavců z Betléma k Marii, aby spatřili Dítě. Od některých dalo se klidně vzíti, od jiných se však obracelo s pláčem.

Viděla jsem přesvatou Pannu velmi klidnou v novém příbytku, který byl teď velmi pohodlně zařízen. Její lůžko bylo u stěny. Ježíšek ležel vedle Ní, v podlouhlém koši, spleteném ze širokých pruhů lýkových, který měl u hlav stříšku a spočíval na podstavci ve

vidlicích. Její lůžko s kolébkou Ježíškovou bylo od ostatní prostory odděleno zástěnou. Ve dne, nechtěla-li býti samotna, sedávala před touto stěnou, majíc Dítě vedle sebe. Lůžko Josefovo bylo v odlehlém koutě jeskyně právě tak odděleno. Na tyči, která byla zaražena do stěny, byl přivázán hrnec, ve kterém hořela lampa; byla tak vysoko, že světlo padalo přes obě zástěny. Viděla jsem, že Josef přinesl svaté Panně trochu jídla na misce a džbáneček vody.

Dnes, ve čtvrtek dne 20. prosince, večer nastal půst, všecky pokrmy byly připraveny na zítřek, oheň byl přikryt, otvory byly zastřeny a všecko nářadí bylo odstraněno.*) Anna přišla s druhým mužem, se starší sestrou Mariinou a se služkou k Jesličkám. Už v posledních dnech viděla jsem Annu na cestě. Tito návštěvníci budou spáti v Jeskyni Narození, proto ovšem se svatá Rodina odstěhovala do jeskyně postranní, ale osla tam nechali. Dnes jsem viděla, jak Maria položila Dítě do náručí své Matce, která byla hluboce dojata. Anna přinesla pokrývky, plátna a potraviny.

Služka Annina byla podivně oděna. Její vrkoče, síťkou zachycené, visely jí až po pás, její krátká sukně sahala jen po kolena. Její nabíraný živůtek do špičky vybíhající těsně přiléhal kolem boků a vysoko obepínal pevně prsa, ale tak, že bylo lze za něj něco zastrčiti. Na ruce měla košík. — Stařec byl velmi skromný a pokorný. Anna spala, kde spala Alžběta, a jako Alžbětě také jí vypravovala Maria všecko velmi vroucně. Anna plakala s přesvatou Pannou, a za pláče a vypravování líbaly obě ženy Ježíška.

Dnes, v pátek dne 21. prosince, viděla jsem přesvatou Pannu zase v Jeskyni Narození a Ježíška v Jesličkách; jsou-li Josef a Maria s Děťátkem samotni,

*) Dne 8. a 16. měsíce Thebet jsou židovské postní dny.

vídávám je často, jak se Mu klanějí, tak viděla jsem také teď, jak Matka Anna a přesvatá Panna zbožně skloněny stojí u Jesliček a velmi vroucně a zbožně patří na Ježíška. Nevím teď už zcela určitě, zda průvodci svaté Anny spali v druhé jeskyni či zda odešli; domnívám se skoro, že odešli.*) Dnes jsem spatřila, že Anna přinesla všelicos Matce i Dítěti, pokrývek a povijanů. Co tu jest, dostalo se Marii Panně už mnoho darů; ale chudičký Její příbytek se nemění, poněvadž vše, čeho nezbytně nepotřebuje, hned zase rozdá. Slyšela jsem také, jak vypravuje Anně, že brzy přijdou Králové od Východu a že přinesou veliké dary a že to asi vzbudí pozornost. Na tu dobu, co sem přijdou Králové, Anna tuším odebéře se k sestře, bydlící tři hodiny odtud, a později se navrátí.

V sobotu dne 22. prosince, večer, po sabbathu, viděla jsem Annu s průvodci na nějakou dobu odcestovati od přesvaté Panny. Odebrala se tři hodiny odtud do pokolení Benjaminova k mladší sestře, jež tam byla provdána. Nevím teď jména té vesničky, která nebyla než několik chalup po poli roztroušených. Jest však půl hodiny od městečka, ve kterém svatá Rodina cestou do Betléma posledně nocovala a kde bydleli příbuzní Josefovi. Nocovali tam se dne 22. na den 23. listopadu.

*) Že Jasnovidkyně toho neb onoho neví a že se snadno klame v dohadech, to dokazuje jen pravdivost jejích vidění a ukazuje, že byla k těmto obrazům as v podobném poměru, jak člověk k událostem, které na něm nezávisí.

XII

SVATÍ TŘI KRÁLOVÉ PŘEJDOU JORDAN / PŘIBUDOU PŘED BRÁNY JERUSALEMSKÉ A JSOU UVEDENI DO SVATÉHO MĚSTA.

V sobotu, dne 22. prosince.

KARAVANA SVATÝCH TŘÍ KRÁLŮ spěchala nocí sjízdnou cestou od Mathaneje. Neprocházeli už městy, ale brali se mimo všecky ty vesničky a městečka, ve kterých Ježíš koncem července třetího roku svého učitelského života uzdravoval, učil a děti žehnal, jako mimo Bethabaru, kudy časně z rána přišli k přívozu přes Jordan. Poněvadž dnes byl sabbath, potkávali cestou jen zřídka lidi.

Dnes ráno o 7. hodině viděla jsem karavanu sv. Tří Králů přecházeti přes Jordan. Obyčejně se převáželo přes řeku na jakémsi prámu, ale velikým karavanám s těžkými náklady stavěl se jakýsi most. To dělávali za plat přívozníci bydlící na břehu, poněvadž jim však dnes, o sabbathu, nebylo dovoleno pracovati, obstarali si cestující sami přepravu, a jen jim při tom pomáhalo několik pohanských pacholků přívozníků, kteří také dostali zaplaceno. Jordán nebyl právě široký a byl samá písčina. Na prám z trámců, na kterém se obyčejně převáželo, položili prkna a pak zavedli tam velbloudy. Také jsem viděla, že tu část tohoto prostinkého mostu, kterou už průvod přešel, zase posunuli

před průvod a to opakovali tolikrát, až dosáhli západního břehu. Trvalo to hezky dlouho, než všichni byli šťastně na druhém břehu.

Večer o půl šesté řekla:

Jericho mají po pravé straně, berou se v jedné čáře s Betlémem, ale obracejí se více v pravo k Jerusalemu. Táhne s nimi jistě na sto mužů. Tam v dálce vidím městečko, které jest mně povědomo, na říčce, která od Jerusalema od západu teče na východ. Tím městečkem bude jim bezpochyby projíti. Berou se kus cesty mající říčku po levici. Jak táhli, brzy se mně Jerusalem objevoval, brzy zase mizel, dle toho, stoupala-li jejich cesta nebo klesala.

Později řekla:

Přece se vyhnuli tomu městečku, neprošli jím, obrátili se v pravo k Jerusalemu.

Dnes v sobotu večer dne 22. prosince po sabbathu viděla jsem karavanu svatých Tří Králů, ana přibyla před hradby jerusalemské. Viděla jsem město vysoko čněti k nebesům. Hvězda, která je vedla, zde skoro úplně zmizela, jen ještě slabounce kmitala za městem. Čím více se blížili poutníci městu, tím menší byla jejich důvěra, neboť hvězda nezářila jim daleko už tak jasně, a v Judsku spatřili ji vůbec jenom málo kdy. Domnívali se také, že ve všech městech a vesnicích naleznou samý jásot a samou radost z novorozené Spásy, pro niž oni konali tak dalekou cestu. Ale shledavše, že nikde není po nějakém pohnutí ani nejmenšího zdání, zarmoutili se a viklali v důvěře, a domnívali se, že snad zcela zabloudili.

Karavana jistě o více než dvou stech mužů byla asi čtvrt hodinky dlouhá. Již v Kausuru připojila se četa vznešených mužů a později připojili se ještě jiní. Svatí Tři Králové seděli na třech dromedářích, velbloudech to o dvou hrbech, mezi rozličnými zavazadly; na třech jiných dromedárech byla naložena zavazadla

a na nich seděli vůdcové. Každý Král měl s sebou po čtyřech lidech svého kmene; mezi nimi jsem zpozorovala muže Kuppesina a Azzariáše z Atomu, kteří teď byli ještě jinoši, ale později, když se Ježíš ubíral do Arabie, jak jsem viděla, byli už otci rodin; kromě těchto několika na podobných dromedářích jedoucích, seděla většina průvodu na rychlých žlutavých zvířatech s velmi pěknými hlavami, nevím už, byli-li to koně nebo osli, ale byla zcela jinačí než naše koně. Ta zvířata, na nichž jeli vznešenější, měla krásné čabraky a uzdy a byla ověšena všelijakými zlatými řetízky a hvězdičkami.

Někteří z průvodu šli k městské bráně a vrátili se s dozorci a vojáky. Příchod tak velikého průvodu v této době, kdy nebylo svátků, a když sem nepřicházeli za obchodem a zvláště po této silnici, všecky nemálo překvapil. Vypravovali tazatelům, proč přicházejí. Mluvili o Hvězdě a Novorozeňátku. Nebylo tu však nikoho, kdo by něco z toho chápal. — Byli proto zcela sklíčeni a myslili teď už do opravdy, že zbloudili, neboť nenalézali zde človíčka, který by dával na jevo, že ví něco o Spáse světa, naopak všichni hleděli na ně s podivem a naprosto nechápali, proč vlastně ti cizinci přišli.

Vidouce však vrátní, jak laskavě rozdávali žadonícím žebrákům hojné almužny, a uslyševše, že prosili o nocleh a že nabízeli za všecko bohatý plat a že také si přáli mluviti s králem Herodesem, odebrali se někteří z nich do města, a po té běhali poslové z města ke karavaně a od karavany do města, přinášejíce vzkaz za vzkazem, dotaz za dotazem, vysvětlení za vysvětlením od Králů a ke Králům. Zatím rozmlouvali svatí Tři Králové s rozličnými lidmi, kteří se kolem nich byli shromáždili. Někteří slyšeli něco povídati o nějakém dítěti, které prý se narodilo v Betlémě, ale to prý sotva jest ten Král, po kterém se ptají, jeho rodiče jsou prý chudí a prostí lidé; jiní se jim zase vysmáli; z polovičatých řečí těch lidí se dohadnuvše, že Herodes

naprosto ničeho neví o novorozeném Dítěti, a že vůbec mnoho nedají na Herodesa, zmalomyslněli sv. Tři Králové ještě více, neboť nemálo se starali, jak se před Herodesem vyjádřiti o Králi, kterému se jdou pokloniti. Ale nedali na jevo svého zkormoucení, jen se modlili tiše, i nabyli zase důvěry a řekli si vespolek: ‚Ten, jenž nás hvězdou tak rychle přivedl, zase nás šťastně dovede domů'.

Když se posléze dozorci vrátili, vedli průvod Králů ještě kus kolem města a pak branou blízko Kalvarie do města. Nedaleko rybího trhu zavedli je se soumary do kruhového nádvoří, které bylo obklopeno stájemi a obytnými budovami a u jehož vchodů stály stráže. Soumary postavili do stájí. Lidé pak uchýlili se pod kůlnu vedle studně střed dvora, u které také jejich zvířata byla napojena. Tento okrouhlý dvůr jednou stranou přiléhal k hoře, kdežto na obou druhých stranách byl volný a před ním stály stromy. Teď ještě přicházeli úředníci po dvou, s pochodněmi, a prohlíželi, co měli Králové ve vacích. Byli to myslím celníci.

XIII

SVATÍ TŘI KRÁLOVÉ PŘED HERODESEM. HERODESOVY PORADY SE ZÁKONNÍKY.

22. a 23. prosince.

ZÁMEK HERODESŮV stál výše, nedaleko od tohoto stavení, a cesta na něj byla, jak jsem viděla, osvětlena pochodněmi a ohni zapálenými v koších, jež visely na tyčích. I poslal Herodes služebníka s rozkazem, aby nejstaršího z Králů, Theokena, tajně přivedl na zámek. Desátá noční už minula. Theokena přijal v dolních síních jeden z dvořanů Herodových a vyptával se ho, proč přišli. Theokeno vypravoval mu vše velmi prostodušně a prosil ho, aby se otázal Herodesa, kde že jest novorozený Král Židovský, jehož Hvězdu spatřili a za níž šli, aby se Mu poklonili.

Když to dvořenín oznámil Herodesovi, král velmi se polekal, ale skryl své pohnutí a vzkázal Theokenovi: že bude po dítěti tom pátrati, teď aby si jen odpočinuli, zítra ráno že si sám s nimi se všemi promluví a že jim oznámí, čeho se dopátral.

Theokeno vrátiv se z paláce nepřinášel svým druhům vlastně zpráv potěšujících. Nekonali ani příprav na spaní, a zavazadla už složená kázali zase naložiti. Tuto noc, jak jsem viděla, nespali, ale někteří z nich obcházeli s vůdci městem a dívali se po nebi, jakoby

hledali své Hvězdy. V Jerusalemě samém bylo ticho, ale na strážnici před dvorem přibíhalo a vyptávalo se mnoho lidí. Králové však se nemohli zbaviti dojmu, že Herodes sice všecko ví, že však jim to tají.

Když Theokeno byl na zámku, pořádal Herodes právě slavnost: síně byly osvětleny, a v nich bylo shromážděno přemnoho světáků a také nestoudně nafintěných ženštin. Theokenovo dotazování po novorozeném Králi velmi Herodesa polekalo, i svolal ihned všecky velekněze a zákoníky. Přišli k němu, jak jsem viděla, se svitky Písem před půlnocí. Měli na sobě kněžská roucha a náprsníky a pásy s písmeny. Viděla jsem jich u něho aspoň dvacet. Otázal se jich, kde se má naroditi Kristus, i viděla jsem, že rozložili před ním svitky a ukazujíce prstem na ně odpověděli: V Betlémě, v pokolení Judově, neboť tak píše prorok Micheáš: ‚Ty Betléme, v zemi Judově, nejsi nejmenším mezi knížaty Judskými, neboť z tebe vyjde Vladař, který vládnouti bude mému lidu Israelskému'. — Po té jsem viděla, že Herodes ještě s některými z nich se procházel po střeše zámku a nadarmo pátral po Hvězdě, o které mluvil Theokeno. Zmocnil se ho zvláštní nepokoj, ale učení kněží mu všelijak namlouvali, že na řeči těchto Králů nelze nic dáti, neboť dobrodružný ten lid že jest všecek pobláznění svými hvězdami; kdyby něco takového se bylo stalo, že by přece Herodes a oni jako kněží Chrámu a lidé ve svatém Městě spíše něco o tom věděli.

Dnes v neděli, dne 23. prosince, ráno velmi časně kázal Herodes, aby mu na zámek neokázale přivedli Tři Krále. Uvítali je pod klenbou a zavedli je do síně, ve které, jak jsem viděla, byly jim na počest postaveny v nádobách zelené ratolesti a keříčky a připraveno něco na občerstvení. Čekali chvíli na Herodesa; když vstoupil, poklonili se mu a znova se ho dotazovali po novorozeném Králi Židovském. Herodes zakryl svůj

nepokoj jak nejlépe dovedl a tvářil se dokonce, jako by měl velikou radost. S ním vešlo také několik zákonníků. Vyptával se jich, co viděli, a Mensor vypravoval mu o posledním obrazu, který spatřili ve hvězdách před svým odjezdem. Že to byla panna držící v náručí dítě, z jehož pravého boku vyrůstala stkvoucí ratolest, a na ratolesti že se objevila věž s několika branami. Tato věž že se rozšířila u veliké město, po té že se dítě zjevilo nad tímto městem jako král nějaký s korunou, mečem a žezlem a že viděli, jak oni sami a králové z celého světa přicházejí a dítěti se klanějí a jemu holdují, neboť dítě že má království, které zdolá všecka království ostatní.

Herodes jim řekl, že o Betlémě Efrata bylo vysloveno proroctví podobného smyslu, tam ať se tedy jen ihned ve vší tichosti odeberou a až naleznou dítě a jemu se pokloní, ať se navrátí a podají mu zprávy, aby i on se tam odebral a dítěti se poklonil.

Králové, nepoživše ničeho z přichystaných jídel, odešli tedy ze zámku, a bylo velmi časně, neboť viděla jsem ještě hořeti pochodně před zámkem. Herodes jednal s nimi tajně pro řeči v městě se trousící. Teď však rozbřeskl se den, a Králové chystali všecko na odchod. Ti lidé, kteří se k nim připojili a je provázeli až do Jerusalema, rozptýlili se už včera po městě.

XIV

O HERODESOVI, JEHO NÁLADĚ A ZÁMYSLECH

HERODES těchto dní překypoval nevolí a hněvem. V době narození Kristova byl ještě na svém zámku u Jericha a spáchal ohavnou vraždu. Mocí dosadil na vyšší úřady v Chrámě své stranníky, kteří vyslídili všecko, o čem se tam jednalo, a vyzradili mu každého, kdo se protivil jeho záměrům; největším jeho odpůrcem pak byl vyšší úředník v Chrámě, člověk sice velmi dobrý a spravedlivý. I pozval si ho Herodes slovy velmi vlídnými na zámek u Jericha, kázal však na poušti ho přepadnouti a zavražditi a pustil o něm pověst, že upadl do rukou lupičů.

Po několika dnech přišel do Jerusalema, aby tam dne 25. měsíce Kaslev slavil svátky Posvěcení Chrámu, a tam se zapletl do velmi nemilého sporu. Zamýšlel totiž svým způsobem udělati Židům radost a prokázati čest. Dal uliti ze zlata beránka či spíše kůzle, neboť socha měla rohy, a přikázal, aby na svátky postavili sochu na bránu, která vede z nádvoří žen do nádvoří obětí. Ale jednal úplně o své vůli a ještě očekával vřelých díků. Kněží se protivili; pohrozil jim peněžitou pokutou; tu prohlásili, že pokutu zaplatí, ale dle Zákona

že nikdy nepřijmou obrazu. Herodes tím roztrpčen chtěl dáti sochu tajně postaviti, když však byla přinesena, uchopil ji kterýsi horlivec z knížat lidu a mrštil jí o zem, že se rozlomila ve dví. Z toho vznikl shon a poplach, a Herodes kázal muže onoho uvrhnouti do vězení.

Tato rozmíška rozzlobila ho tak, že litoval, že přišel na svátky do Jerusalema. Ale jeho dvořané rozptylovali ho slavnostmi a radovánkami.

A teď, už tak z horka nakvašen, ještě se Herodes doslechl pověstí, které proskakovaly o narození Kristovu. Už po drahnou dobu udržovala se mezi několika zbožnými Židy v Zaslíbené Zemi velmi živá předtucha, že Messiáš jest blízek. Od pastýřů, kteří ovšem nemlčeli, se všude roztrušovaly pověsti o událostech při Kristovu narození; vznešení lidé měli to však všecko za tlach a bajky. Herodes také o tom uslyšel i rozeslal lidi, aby se zcela nenápadně přeptávali na tyto události. Jeho slídiči byli třetího dne po Kristovu narození u Jeskyně*) a promluvivše tam se svatým Josefem, s takovým chudákem, podali zprávu, jak takoví nadutí lidé činívají, že na tom zhola nic není, že tam v bídné díře bydlí chudá rodina, a že to všecko nestojí ani za řeč. Ano, hned s počátku byli příliš nadutí, aby si promluvili s Josefem jak se patří, a to tím více, že měli přikázáno, aby se střehli vzbuditi pozornost. A teď přišli Herodesovi na oči náhle svatí Tři Králové se svým velikým průvodem a uvrhli ho u velikou úzkost a bázeň, neboť přišli ze země tak daleké, a to bylo už něco jiného než plané povídačky. Ale že tak určitě se tázali po novorozeném Králi, tvářil se, jako by si také žádal ho uctíti, čemuž se radovali. Nadutá slepota zákonníků nebyla s to, aby ho upokojila, a jeho zájem, tuto událost pokud lze utajiti, určil jeho chování. Neodporoval hned

*) Viz str. 296.

výpovědem Králů, nevložil hned ruky na Ježíše, aby neukázal tak lidu, už beztak snadno se jitřícímu, že výpověď Králů jest pravdiva a jemu samému osudna. Myslel si tedy, aby Králové nejprve sami přezvěděli, co na tom všem jest pravdy, a že bude činiti až dle toho, s jakou se k němu navrátí. Když se však svatí Tři Králové varováni Bohem k němu nevraceli, rozhlásil, že utekli, poněvadž se klamali nebo ho obelhali. Pustil o nich pověst, že se styděli nebo báli navrátiti se, oklamavše tak hrubě sami sebe i jiné lidi, neboť proč byli by tajně uprchli, když přece byli tak vlídně přijati.

Takto tedy později umlčel všecky řeči a jen v Betlémě rozhlásil, aby nikdo si nic nezačínal s onou rodinou a aby nepopřával ani sluchu svůdným klamavým pověstem. Když pak svatá Rodina po patnácti dnech se vrátila do Nazareta, brzy umlkly ve veřejnosti řeči o této události, které lid nepochopil, a ti zbožní, kteří doufali, mlčeli.

Když tedy zase všude nastal klid, zamýšlel Herodes Ježíše tajně se světa sprovoditi; ale dověděl se, že rodina s tím dítětem odešla z Nazareta. Dlouho pátral po dítěti, a když se jeho naděje, nalézti ho, ukázala marnou a jeho úzkost tím více vzrůstala, pojal zoufalé opatření, povražditi Nevinňátka, ale počínal si tak obezřele, že už před tím po rozličných obcích rozložil vojsko, aby předešel každému povstání. — Myslím, že děti byly povražděny v sedmi obcích.

XV

SVATÍ TŘI KRÁLOVÉ JEDOU Z JERUSALEMA DO BETLÉMA.

VIDĚLA JSEM karavanu svatých Tří Králů vyjíti z města branou na straně polední. Za nimi šel hlouček lidí až k potoku před městem, odkudž se vrátil. Překročivše potok, Králové se na chviličku zastavili a rozhlíželi se po hvězdě, a spatřivše ji, propukli v radostný jásot a ubírali se dále sladce si prozpěvujíce. Ale hvězda nevedla jich přímou cestou do Betléma, nýbrž oklikou, směrem více západním.

Táhli mimo městečko, které jest mně dobře povědomo, a když je minuli, viděla jsem je na rozkošném místečku u kterési vesničky zastaviti a se modliti. Tu vytryskl pramen u jejich nohou, a oni zaradovavše se velice, slezli se soumarů, vyhrabali kolem pramene nádržku a nahrnuli kolem ní hrázku z čistého písku, kamení a drnu. Tu pak odpočívali několik hodin, napojili a nakrmili zvířata, sami se posilnili potravou, neboť v Jerusalemě neměli klidu pro vyrušování a starosti. — U této studně viděla jsem později Pána Ježíše s učeníky častěji prodlévati a učiti.

Hvězda, která v noci zářila jako ohnivá koule, jevila se teď jako měsíc ve dne, zdálo se totiž, že není

úplně kulatá, nýbrž jako by zoubkovitá, často jsem ji viděla jen skrze mraky.

Silnice, která vedla přímo z Betléma do Jerusalema, hemžila se cestujícími se zavazadly a osly, patrně to byli lidé, kteří se ubírali domů z Betléma od sčítání nebo kteří se brali do Jerusalema na trh nebo do Chrámu. Ale na cestě svatých Tří Králů bylo ticho, a Bůh je vedl tudy asi proto, aby nebudíce veliké pozornosti, až k večeru dorazili do Betléma.

Když však slunce už bylo nizounko, vydali se, jak jsem viděla, na další cestu. Táhli tím pořadem, jak se byli sešli. Mensor, ten nasnědlý a nejmladší z nich, byl v čele průvodu, za ním ubíral se Sair, ten snědý, a na konec Theokeno, ten bílý a nejstarší.

XIV

SVATÍ TŘI KRÁLOVÉ U JESLIČEK.

DNES V NEDĚLI dne 23. prosince, jak jsem viděla, už za soumraku dorazila karavana svatých Tří Králů před Betlém právě k tomu stavení, kde Josef a Maria se dali zapsati. Byl to bývalý rodinný dům Davidův, z něhož zbylo ještě něco zdí; býval také rodičů Josefových. Byl to větší dům, kolem něhož se kupilo několik menších budov, a před ním se rozkládal ohrazený dvůr, a přede dvorem prostranství, na kterém byly nasázeny stromy a vykopána studna. Na tomto náměstíčku stáli, jak jsem viděla, římští vojáci na stráži, protože v domě byl odhadčí úřad.

Když tam průvod přibyl, seběhl se kolem nich veliký zástup zvědavců. Hvězda jim zmizela, byli znepokojeni. Přistoupili k nim muži a vyptávali se jich. Slezli se zvířat, a z domu vyšli jim vstříc starší s ratolestmi a nabídli jim na občerstvení něco ovoce, chleba a nápoje. Tak obyčejně zde vítávali takové cizince. Viděla jsem, že zatím napájejí zvířata u studně pod stromy. Ještě jsem si pomyslila: ke Králům jsou zdvořilejší než k chudému Josefovi, poněvadž rozdávali takové kousičky zlata. — Poradili jim, že Údolí pastýřů jest

nejpříhodnějším místem pro tábor. Stáli ještě nějakou chvíli nerozhodně; neslyšela jsem, že by se byli dotazovali po novorozeném Králi Židovském; dle proroctví věděli, že zde to jest, ale pro řeči Herodesovy obávali se vzbuzovati pozornost.

Ale spatřivše stranou od Betléma na nebi mihotati se slabé záření, jako když měsíc vychází, vylezli zas na dromedáry a jeli podél příkopu a rozpadlých zdí mimo polední stranu Betléma k východnímu jeho konci a přicházeli tedy k Jeskyni Jesliček od toho pole, na kterém se byli Andělé zjevili pastýřům.

Když pak jejich karavana dorazila do údolí za Jeskyní Jesliček ke hrobu Maražinu, slezli se zvířat a jejich lidé složili některá zavazadla a postavili veliký stan, který vozili s sebou, a konali pak další práce pro utáboření s několika pastýři, kteří jim vykázali místa.

Když tábor byl už z části uspořádán, spatřili svatí Tři Králové Hvězdu, jež jasná a stkvoucí zahořela nad pahorkem Jesliček, a z níž řinul se proud světla, padající kolmo na pahorek. Zdálo se, že se hvězda zvětšuje a blíží a vyrůstala v takovou záplavu světla, že její velikosti nemohu přirovnati než k prostěradlu. Viděla jsem však, jak s počátku na to hleděli oněmělí úžasem. Bylo už šero, nikde neviděli domu, nýbrž jen obrysy pahorku podobného náspu; ale náhle zachvátila je veliká radost, neboť v hořícím jasu spatřili ZÁŘÍCÍ POSTAVU DÍTĚTE, jak ji vídali ve hvězdách, i smekli a poklonili se; a svatí Tři Králové kráčeli k pahorku a nalezli dvéře Jeskyně. Mensor otevřel dvéře i spatřil Jeskyni plničkou nebeského jasu a vzadu PANNU S DÍTĚTEM právě tak seděti, jak ji vídali ve svých viděních.

Ihned ustoupil a řekl to druhům; zatím vyšel k nim z jeskyně Josef se starým pastýřem, a oni mu řekli prostodušně, že přicházejí, by se poklonili a dary obětovali novorozenému Králi Židovskému, jehož hvězdu spatřili. Josef je vlídně uvítal, a starý pastýř doprovodil

je k jejich družině a pomáhal jim uspořádati ležení; někteří pastýři postoupili jim kůlnu, ve které bydleli.

Svatí Tři Králové připravovali se zatím na slavnostní úkon, který zamýšleli. Přehodili si, jak jsem viděla, veliké bílé pláště, které měly dlouhé vlečky a byly barvy měňavě žluté, jako by byly ze surového hedvábí, a byly neobyčejně jemné a lehce se vzdouvaly kolem nich. Tyto pláště si oblékali, kdykoliv konali náboženské obřady. Každému z nich visely kolem boků na pasu na řetízkách všelijaké váčky a zlatá pouzdra s knoflíky, nenepodobná cukřenkám, a proto, jak šli, pláště jim široce odstávaly. Za každým Králem šli čtyři průvodci z jeho rodiny. Kromě těchto ubíralo se s nimi několik služebníků Mensorových, kteří nesli malou desku podobnou podnosu, koberec s třásněmi a několik jiných pruhů lehkých látek.

Když v krásném pořádku přišli za svatým Josefem pod přístřešek přede dveřmi Jeskyně, služebníci pokryli desku kobercem s třásněmi a každý ze svatých Tří Králů postavil na ni několik zlatých pouzdérek a nádobek, které si odvázal od pásu, a to bylo jejich společným darem. Mensor a všichni ostatní zuli si opánky. Josef otevřel dvéře jeskyně. Dva jinoši z družiny Mensorovy jdouce před Mensorem, rozprostírali před jeho kroky na zem Jeskyně pruh látky a vrátili se, jemu v patách kráčeli dva jiní služebníci, nesouce desku s dary, kterou Mensor, přišed před přesvatou Pannu, vzal jim z rukou a pokleknuv na jedno koleno u Jejích nohou uctivě postavil na nízký podstavec. Nosiči odešli. Za Mensorem stáli pokorně skloněni čtyři průvodci z jeho rodiny. Sair a Theokeno stáli se svými průvodci vzadu ve vchodu a až pod přístřeškem přede dveřmi.

Vstoupivše, byli všichni opojeni zbožností a pohnutím, a jako prozářeni světlem, které vyplňovalo sluj, a přece — nebylo tu jiného světla než SVĚTLO SVĚTA! Maria, opřena o jedno rámě, spíše ležela než se-

děla, na koberci po levé straně Jezulátka, které leželo v korytě kobercem pokrytém a na podstavci poněkud výše postaveném naproti vchodu na tom místě, kde se narodilo. Ale když vstoupili, přesvatá Panna se vztýčila a usedla si, zastřela se závojem a vzala si Ježíška pod svůj široký závoj na klín. Když pak Mensor pokleknuv skládal Jí k nohám dary a skloniv pokorně holou hlavu a skříživ ruce na prsou pronášel pohnutlivá slova holdu, poodhalila Maria Dítěti, jež bylo zavinuto červenou a potom bílou plenou, ramínka a prsíčka, i vyhlíželo zpod závoje oblito sladkým světlem. Maria opírala Mu jednou rukou hlavičku a druhou Ho objala. Ručičky mělo na prsou jako by se modlilo, a zářilo líbezností, a někdy také milostně sahalo kolem sebe.

Ó, jak blaženě a usebraně se modlí ti milí mužové z Východu! Vidouc to, řekla jsem si v duchu: Ach, jak čista a nezkalena jsou tato srdce, plna dobroty a nevinnosti jako zbožná srdce dětská. Není v nich vášnivosti, a přece jsou samý oheň a samá láska! Jsem jistě mrtva, jsem jen duch, sice nebylo by možno, abych tohle viděla, neboť co vidím, není přece teď, a přece jest to teď! To však není v čase, v Bohu není času, v Bohu jest všecko přítomno, já jsem mrtva, já jsem jen duch! Takové majíc podivné myšlenky, slyšela jsem hlas řkoucí mně: ‚Co se tím trudíš? viz a chval Pána, Jenž věčný jest a všecko v Něm.‘

Potom jsem viděla, že Mensor z pytlíčku, který mu visel u pasu, vyňal hrst tlustých a těžkých hůlčiček, zdélí prstu, na konci špičatých, uprostřed žlutozlatých, zrnitých a lesklých, a že je pokorně položil přesvaté Panně do klína vedle Ježíška jako dar svůj. Přijala zlato laskavě děkujíc a zakryla je cípem svého pláště. Mensor dal tyto samorostlé tyčinky zlata, poněvadž překypoval věrností a láskou a s nezviklatelnou úsilovnou zbožností pátral po svaté pravdě.

Po té Mensor se svými čtyřmi průvodci odstoupil, a Sair, ten snědý, předstoupil se svými před svatou

Pannu, a u veliké pokoře padl na obě kolena a s dojemnými slovy podával svůj dar, postaviv na desku před Ježíška zlatou lodičku plničkou drobných zrníček nazelenalé pryskyřice. Daroval kadidlo, neboť on to byl, jenž se ochotně a uctivě odevzdal Bohu a se svrchovanou láskou uposlechl Jeho Vůle. Dlouho tu klečel vroucně se modle, než odstoupil.

Po něm se přiblížil Theokeno, ten bílý a nejstarší, byl už stařičký a tlustý a nemohl už pokleknouti; stál však hluboce skloněn a postavil na desku zlatý květináč s jemnou zelenou bylinou. Zdálo se, že jest v květináči i s kořeny, byl to velmi hezký zelený pěkně rovný stromeček s chomáčky kadeřavých listů a s drobnými bílými kvítečky. Byla to myrrha. Theokeno obětoval myrrhu, poněvadž myrrha jest znamením sebemrtvení a vítězství nad vášněmi; neboť tento dobrý muž bojoval proti neobyčejným pokušením k modloslužbě, mnohoženství a hněvu. Velmi dlouho stál se svými služebníky před Ježíškem hluboce dojat, i litovala jsem ostatních služebníků stojících před Jeskyní, že jim bylo tak dlouho čekati, než spatřili Děťátko.

Co promluvili svatí Tři Králové a všichni, kteří byli s nimi, bylo neobyčejně dojemné a dětinné; pokleknuvše a dary podavše říkali asi toto: „Viděli jsme Jeho Hvězdu a že jest Králem všech králů, i přicházíme, bychom se Mu poklonili a dary Mu holdovali . . . .“ Byli celí jako u vytržení a v dětinné láskou opojené modlitbě odporučovali Ježíškovi sebe, své rodiny, své země i své poddané, své statky veškery, a všecko, co jim na zemi bylo milo a draho; novorozený Král nechť přijme darem jejich srdce, jejich duše a všecky jejich myšlenky a činy; ať je osvítí, ať jim nadělí všelikých ctností, pozemského blaha, pokoje a lásky. A pokora a láska planula v nich a slzy radostí kanuly jim po lících a smáčely jim brady. Byli svrchovaně blaženi a uvěřili, že tento právě přišel ve Hvězdě, po níž jejich

předkové s takovou věrnou touhou po tisícletí vzdychajíce byli hleděli. Byla v nich veškera radost z přislíbení po mnoha staletích vyplněných.

Matička Boží přijímala všecko velmi pokorně děkujíc, s počátku neříkala ničeho, ale prosté pohyby z pod závoje vyjadřovaly dojemně zbožnou radost. Nahé tělíčko Děťátka, které přehrnula závojem, bylo viděti zářící mezi okraji rozhaleného pláště. Na konec však přece promluvila několik přívětivých pokorných slov díků ke každému a poodhrnula při tom závoj. — Ach, tu jsem se zase něčemu přiučila, řekla jsem si v duchu: ‚Ach, s jakým sladkým a milostným díkem přijímá každý dar! Ta, jež ničeho nepotřebuje, majíc Ježíše, přijímá pokorně každý dáreček lásky, tady se naučím, jak jest nám přijímati dárky lásky, také budu příště přijímati každý dar z lásky s pokornými díky; ach, jak dobrotivi jsou Maria a Josef; neponechali si skoro nic, hned všecko rozdávali chudým.'

Když svatí Tři Králové a jejich průvodčí odešli z jeskyně a odebrali se do svého stanu, vešli do Jeskyně posléze také jejich služebníci, kteří postavivše stan, složivše se zvířat zavazadla a celý tábor uspořádavše, čekali velmi pokorně a trpělivě přede dveřmi. Bylo jich jistě přes třicet, a byl mezi nimi také hlouček jinochů, kteří měli jen kolem beder cár a přes plece pláštík. Služebníci vcházeli po pěti a provázel je vždycky jeden ze vznešenějších, jemuž byli podřízeni. Klekali kolem Dítěte a uctívali Je tichou modlitbou. Na konec však vstoupili všichni chlapci společně, poklekli v kruhu a klaněli se Ježíškovi s dětskou nevinností a radostí. Služebníci neprodlévali dlouho v Jeskyni, neboť svatí Tři Králové přicházeli podruhé se slavnostní obřadností: oblékli si zase jiné, lehké, poletující pláště, které v širokých záhybech kolem nich se vzdouvaly, a nesli v rukou kaditelnice a s převelikou uctivostí okuřovali Děťátko a přesvatou Pannu a svatého Josefa a celou

Jeskyni, a pak hluboce se uklonivše, odešli. Takový způsob klanění měl tento lid.

Co toto vše se dálo, požívali Maria a Josef tak sladké radosti, jaké nikdy jindy jsem u nich nespatřila; ano nejednou kanuly jim slzy radosti po tvářích. Vyznání a slavnostní uctění Ježíška, kterému nemohli poskytnouti než tento nuzný příbytek a jehož nejvyšší důstojenství bylo uchováno v mlčelivosti a pokoře jejich srdcí, přineslo jim nesmírné útěchy. Viděli, že přes všecku slepotu lidskou všemohoucí Prozřetelnost Boží Dítěti Přislíbení už před staletími připravila a nyní z dalekých zemí že Mu posílá to, čeho oni sami nemohou Mu dáti, totiž Jemu příslušející hold mocných tohoto světa, přinášený s posvátnou nádherou a velkolepostí. Ach, Maria a Josef se klaněli se svatými Králi Ježíškovi a Jeho čest je oblažovala. — — —

Ležení svatých Tří Králů rozkládalo se v úvalu od Jeskyně Jesliček až po pohřební jeskyni Maražinu, a zvířata byla řadami uvázána o koly mezi provazy. U velikého stanu, který byl blízko pahorku Jesliček, byla z rohožek postavena bouda, ve které byla složena část zavazadel. Většinu zavazadel složili však přímo do pohřební jeskyně Maražiny. Když všichni odešli od Jesliček, vyšly už hvězdy, i shromáždili se všichni v kruhu kolem staré terebinty, která stála nad pohřební jeskyní Maražinou, a tam se slavnostním zpěvem konali bohoslužbu ku poctě hvězd. Nelze vyjádřiti, jak dojemně zaznával jejich zpěv ztichlým údolím. Po tolik staletí jejich předkové pozorovali, vzývali a opěvali hvězdy, a dnes veškera jejich touha byla splněna. Zpívali opojeni vděčností a radostí...

XVII

JOSEF POHOSTÍ SVATÉ TŘI KRÁLE / ŽIDÉ ČÍHAJÍCÍ U JESKYNĚ A HERODES PÁTRAJÍCÍ V PÍSMĚ.

ZATÍM svatý Josef s několika starými pastýři připravil skrovnou večeři ve stanu svatých Tří Králů. Nanosili tam talířků s chleby, ovocem a plástvemi medu, mističek se zeleninou a lahvic s balšámem, a rozestavili vše po nizounkém stole, kobercem pokrytém. To všecko snesl už ráno na pohostění svatých Tří Králů, jichž příchod mu přesvatá Panna předem ohlásila.

Když svatí Tři Králové s příbuznými se navrátili od večerního zpěvu do stanu, Josef, jak jsem viděla, vlídně je uvítal a prosil jich, aby jako jeho hosté vzali to skrovné pohostění, a sám ležel s nimi kolem nízké tabule a tak jedli. Nikterak se neostýchal, ale tak se veselil, že až plakal slzy radosti.

Vidouc to, vzpomněla jsem nebožtíka otce, chudého sedláka, jak o mé obláčce v klášteře bylo mu seděti za stolem mezi tolika vznešenými lidmi; jsa pokorný a prostinký obával se toho a potom byl tak vesel, že až plakal radostí. Aniž by snad byl chtěl, byl přece ze všech nejpřednějším o této slavnosti. Po této skrovné večeři Josef od nich odešel. Někteří ze vznešenějších,

kteří byli v průvodu, odebrali se do Betléma do hospody, ostatní rozložili se k spánku po lůžkách, která byla přichystána ve velikém stanu kolem stěn.

Josef vrátiv se do Jeskyně postavil všecky dary do kouta v pravo od Jesliček, který zakryl zástěnou, i nebylo viděti, co jest tu uschováno. Služka Annina, která zůstala, aby posloužila svaté Panně, meškala po celou tu dobu, co svatí Tři Králové a jejich služebníci klaněli se Jezulátku, v malé postranní sluji, do níž vedly dvéře ze vchodu do Jeskyně Jesliček. Vyšla tamodtud až když všichni odešli od Jesliček. Byla velmi usedlá a skromná. Ani svatá Rodina ani tato služka, jak jsem viděla, nepozorovali darů svatých Tří Králů se světským zalíbením. Všecko přijímali s pokornými díky a všecko zas rozdávali s laskavou štědrostí.

Když dnes večer dorazila karavana k odhadnímu domu v Betlémě, viděla jsem kolem nich shon a povyk, a potom zas nějaké lidi pobíhati městem. Ti, kteří šli za karavanou do Údolí pastýřů, brzy se zase vrátili. — Později, zatím co svatí Tři Králové ponořeni v blaženou usebranost a prochvělí zbožnou radostí až do hlubin duše u Jesliček se klaněli a obětovali, viděla jsem v okolí Jeskyně se potulovati několik Židů, kteří zůstávajíce v povzdálí číhali a bručeli na cosi a potom obcházeli městem a všelijaké zprávy roznášeli. Nemohla jsem se ubrániti hořkému pláči nad těmito neblahými lidmi. Ach, jak jsem litovala těchto zlých lidí, kteří tehdy jako i dnes, když Svatost se sklání k člověku, jsou ihned hotovi, aby zákeřně číhali, zlomyslně reptali a ze vzteku rozšiřovali lži. Ach, jaké trpké slzy prolévám nad těmito ubohými lidmi, kteří majíce Spásu tak blízko, odmítají ji od sebe; ale ti dobří svatí Králové, důvěřujíce a věříce v přislíbení, přišli z takové dálky a nalezli Spásu! Ach, jak lituji těch zatvrzelých zaslepených lidí!

Dnes po celý den viděla jsem v Jerusalemě Herodesa ještě s několika zákonníky čísti ve svitcích Písma a rozmlouvati s nimi o slovech svatých Tří Králů. Potom vše utichlo, jako by celá událost byla odsouzena k zapomenutí. —

XVIII

SVATÍ TŘI KRÁLOVÉ NAVŠTÍVÍ JEŠTĚ JEDNOU SV. RODINU A VAROVÁNI VE SNÁCH, ROZLOUČÍ SE S NÍ A UPRCHNOU.

V pondělí, dne 24. prosince

DNES UŽ VELMI ČASNĚ viděla jsem svaté Tři Krále a několik lidí z jejich průvodu, jak navštěvovali Ježíška a svatou Pannu. Kromě toho viděla jsem, jak po celý den v táboře i mezi soumary rozdávali všelijaké věci. Překypovali radostí a blažeností a rozdali mnoho darů. To však, jak jsem viděla, činívalo se tehda o každé radostné události. Pastýřům, kteří průvodu Králů konali nejrozmanitější služby, dostalo se velmi mnoho darů. Také mnoho chudiny viděla jsem že bylo podarováno. Viděla jsem, že ubohým sešlým stařenkám, které celé sehnuté se k nim přibelhaly, přehazovali přes ramena pokrývky.

Mezi služebníky, kteří provázeli svaté Tři Krále, byli však někteří, jimž se velmi zalíbilo v Údolí u pastýřů a kteří by zde byli rádi zůstali a sňatky se spojili s rodinami pastýřů. Přednesli tuto prosbu Králům, kteří nejen je propustili, ale i štědře obdarovali. Dostalo se jim pokrývek a houní, nářadí, zlatých zrn, ba i oslů, na kterých jeli. Vidouc pak, že Králové rozdělují také chleba, myslila jsem si s počátku, odkud že naberou tolik chleba? Ale vzpomněla jsem si, že jsem několi-

krát spatřila, jak čas od času ve svých leženích ze zásob mouky v železných formách, které vezli s sebou, pekli placaté chlebíčky jako suchary, pak je složili chléb vedle chleba do lehkých kožených bedniček, které zavěsili na soumary. Dnes přicházelo také z Betléma mnoho lidí ke Králům a dožebrávali se na nich dárků, někteří jim prohledávali zavazadla a pod všelijakými hamižnými záminkami mámili od nich poplatky.

Už v Jerusalemě a také zde vytrpěli sv. Tři Králové rozličných protivenství jednak pro velikost průvodu a jednak pro pozornost, kterou vzbuzovali, a jako přišli takořka v triumfálním průvodu, domnívajíce se, že všude naleznou samý jásot a samé plesání nad novorozeným Králem, tak teď po takových zkušenostech viděli nezbytí, na cestu k domovu nastoupiti v menším hloučku, který by nebudil pozornosti a umožnil rychlejší cestování; proto už dnes propustili mnoho lidí své družiny, kteří dílem v Údolí pastýřů už trvale se porůznu usadili, dílem táhli napřed na určité místo, na kterém pak všichni se shromáždí. — Divila jsem se vidouc, že na večer byl jejich průvod už hodně ztenčen. Králové bezpochyby zamýšleli, že ráno se odeberou do Jerusalema a že řeknou Herodesovi, jak nalezli Dítě, ale chtějíce tam přijíti bez velikého hluku, kázali mnohým svým lidem cestovati napřed, kterýmž takto byla cesta ulehčena. Jim samým nebylo těžko na dromedářích brzy jich dohoniti.

Večer šli k Jesličkám, aby se rozloučili. Mensor vešel nejprve sám do Jeskyně. Maria podala mu Dítě do náručí; plakal a všecek zářil radostí. Po něm přišli druzí dva a loučili se se slzami v očích. Přinesli ještě mnoho darů, mnoho stůček rozličných látek, některé se podobaly nebarvenému hedvábí, některé byly červené nebo květované, také mnoho velmi jemných houní; také tam nechali svých širokých jemných pláštů, bledežluté barvy, jako z velmi jemné vlny a tak lehkých, že sebe

slabším větříčkem se vzdouvaly. Přinesli také mnoho misek na sobě složených a několik krabiček plničkých zrn, a v koši hrnce, v nichž byly trsíčky hezounkých zelených bylinek s drobnými bílými kvítečky. Stály asi po třech uprostřed květináčů, ale tak, že na okraj květináče bylo lze zase jiný postaviti. Takto byly květináče v koši na sebe narovnány. Byla to myrrha. Také dali Josefovi úzké podlouhlé koše s ptáky, kterých měli několik rozvěšených po dromedářích, aby si ptáky zabíjeli.

Všichni plakali velmi usedavě, když odcházeli od Dítěte a Marie. Viděla jsem, že svatá Panna stála před nimi, když se loučili. Držela Ježíška na ruce, přehrnuvši přes něj svůj závoj, a kráčela s Králi několik kroků ke dveřím jeskyně; tu se zastavila, a aby dala těm dobrým mužům něco na památku, odepiala s hlavy veliký závoj z tenké žluté látky, který zahaloval Ji a Ježíška, a podala ho Mensorovi. S hlubokou poklonou přijali tento dar a jejich srdce překypovala vděčností a uctivostí, když spatřili před sebou svatou Pannu s Ježíškem bez závoje. Ach, jakými slzami sladké radosti plakali, odcházejíce z Jeskyně! Od této chvíle byl jim závoj nejdražším pokladem ze všeho, co měli.

Svatá Panna, přijímajíc dary, neradovala se sice z jejich ceny, ale přece projevovala neobyčejně dojemnou pokoru a opravdový dík dárci. Za této podivuhodné návštěvy neviděla jsem v Ní ani nejmenšího pocitu zištnosti, leda že s počátku z lásky k Ježíškovi a z útrpnosti k svatému Josefovi si v prostotě své dělala radostnou naději, teď že snad naleznou ochrany v Betlémě a že nebudou s nimi už tak opovržlivě jednati jako když přišli, neboť velmi Ji bolelo, že Josef byl tím tak zarmoucen a zahanben.

Když se svatí Tři Králové loučili, hořela v Jeskyni už lampa, bylo šero, i odebrali se hned po té se svým lidem pod velikou starou terebintu nad hrobem Maražiným, aby jako včera večer tam vykonali bohoslužbu.

Pod stromem hořela lampa; když pak zasvítily hvězdy, modlili se a pěli sladce. Hlasy chlapců vyznívaly neobyčejně líbezně ze sboru. Po té odebrali se do stanu, kdež jim Josef zase připravil skrovnou večeři, po které zas někteří se uchýlili do hospody v Betlémě a ostatní si ulehli k spánku ve staně. — —

O půlnoci spatřila jsem náhle obraz: viděla jsem svaté Tři Krále spící v jejich stanu na houních kol kolem rozložených i spatřila jsem mezi nimi zjevení zářícího mládence; jejich lampa hořela, zdvihali se ještě rozespalí: byl to Anděl, jenž je vzbudil a řekl jim, aby bez odkladu spěšně odjeli a aby se nedávali přes Jerusalem, nýbrž pouští kolem Mrtvého Moře. Rychle vyskočili s lůžek. Někteří běželi k družině, jeden do Jeskyně a vzbudil svatého Josefa, který pospíšil do Betléma, aby zavolal ty, kteří spali v tamější hospodě. Sotva však ušel kousek cesty, přicházeli mu už vstříc, neboť měli totéž zjevení. S podivuhodnou rychlostí byl stan stržen a naložen a ostatek tábora rozebrán. Zatím co svatí Tři Králové se ještě dojemně loučili s Josefem před Jeskyní, hnala se už jejich družina, rozdělena v hloučky, aby rychleji bylo vše na cestě k poledni pouští Engaddi podél Mrtvého Moře.

Králové prosili úpěnlivě, aby svatá Rodina prchla s nimi, že jistě jí hrozí nebezpečí, a prosili pak, aby Maria s Dítětem se aspoň ukryla, aby pro ně nebyla obtěžována. Plakali jako děti, objali Josefa a mluvili velmi dojemně, pak vylezli na dromedáry, ne příliš zavazadly obtížené, a úprkem hnali se pouští. Viděla jsem Anděla venku na planině mezi nimi, ukazoval jim směr cesty; a v tom byli ti tam, jako by se byla země pod nimi propadla. Brali se každý zvlášť, tak asi čtvrt hodinky od sebe, s počátku asi hodinu na východ a pak na jih, do pouště. K domovu vraceli se tou krajinou, kudy Ježíš se vracel z Egypta ve třetím roce svého učitelského života.

XIX

BETLÉMSKÁ VRCHNOST ZAKROČÍ PROTI SV. TŘEM KRÁLŮM A SV. RODINĚ / ZACHARIÁŠ U JESLIČEK.

V úterý, dne 25. prosince.

ANDĚL VAROVAL svaté Tři Krále právě v čas, neboť vrchnost betlémská, nevím už, zda na tajný rozkaz Herodesův, myslím však, že z vlastní horlivosti služební, chystala se dnes zajmouti ty z družiny Králů, kteří spali v hospodě v Betlémě, zavříti je do hlubokých sklepení pod synagogou a obžalovati je u Herodesa z buřičství. Ale dnes ráno, když se v Betlémě dověděli o jejich odjezdu, byli už v Engaddi, a údolí, ve kterém tábořili, kromě několika stanových hřebů a stop zanechaných v sešlapané trávě, jevilo se úplně jako jindy a všude bylo pusto a prázdno. Ale příjezd karavany způsobil v Betlémě přece nemalý rozruch, nejedni litovali, že neposkytli Josefovi noclehu, jiní tlachali o Králech, že jsou to podivní dobrodružní blouznivci, jiní posléze hádali, že jejich příchod nějak souvisí s pověstmi o zjevení, které prý viděli pastýři. Proto vrchnost městská, snad že se jí dostalo pokynu od Herodesa, domnívala se, že třeba učiniti opatření. I viděla jsem střed Betléma na volném prostranství, porostlém stromy, mezi nimiž byla studně, vedle synagogy veliký dům, k němuž vedly schody, a viděla jsem, jak

všecko obyvatelstvo bylo svoláno na náměstí před dům a jak jim tam se schodů byla ohlášena výstraha nebo rozkaz, aby zanechali všech lživých domněnek a pověrečných pověstí a aby od nynějška neběhali do obydlí těch lidí tam za městem, kteří zavdali podnět k takovým řečem.

Když se shromážděný lid rozcházel, viděla jsem, že do téhož domu přiváděli dva muži svatého Josefa a tam že ho nějací starší Židé vyslýchali. Viděla jsem, že se vracel do Jeskyně a ještě jednou odešel do soudního domu. Odcházeje pak tam podruhé, vzal si z darů sv. Tří Králů něco zlata a odevzdal jim ho, načež oni uspokojeni ho propustili. Všechen výslech, jak se mně zdálo, byl konec konců jen zakrytým vydíráním. Viděla jsem také, že vrchnost kladou uzavřela cestu, která z Betléma nikoliv branou, ale tam z těch míst, kde Maria v den příchodu do Betléma čekala pod velikým stromem, vedla přes pahorek nebo náspy k Jeskyni Jesliček. Ano i strážní budku postavili vedle této klády a napiali provazce přes cestu, na jichž konci ve strážní budce byl uvázán zvoneček, aby byli zastaveni ti, kteří by se snad dali touto cestou.

Odpoledne viděla jsem oddíl vojáků Herodesových asi o šestnácti mužích u Josefa, s nímž mluvili, byli posláni bezpochyby k vůli Králům, kteří byli obviněni z buřičství. Když však shledali, že všude jest pusto a prázdno a že v jeskyni jest jen ta chudá rodina, a poněvadž jim bylo přikázáno, aby s tou rodinou netropili hluku, vrátili se pokojně a ohlásili, co shledali. Dary svatých Tří Králů a čeho mu ještě zůstavili, všecko to Josef poschoval dílem v pohřební jeskyni Marařině a dílem v několika tajných slujích Pahorku Jesliček, které znal už od dětství, když se zde často svých bratří ukrýval. Některé z těchto jeskyň byly ještě od patriarchy Jakoba. Jednou, když na místě, kde se rozkládá Betlém, nestálo ještě než několik chatrčí, rozbil zde na Pahorku Jesliček na nějakou dobu své stany.

Dnes večer viděla jsem poprvé Zachariáše z Hebronu přijíti k svaté Rodině. Maria byla ještě v Jeskyni. Plakal radostí, podržel Ježíška v náručí, a říkal částečně doslova a částečně pozměněný onen chvalozpěv, který zapěl v den obřezání Janova.

XX

SVATÁ ANNA ZNOVA U SVATÉ RODINY / HERODESOVI POCHOPOVÉ PÁTRAJÍ PO NOVOROZENÉM SYNU KRÁLOVSKÉM.

Ve středu, dne 26. prosince.

ZACHARIÁŠ dnes zase odešel od svaté Rodiny, ale vrátila se k ní Anna s nejstarší dcerou, druhým svým mužem a se služkou. Nejstarší dcera Annina jest větší a na pohled skoro starší matky. Druhý Annin muž jest větší a starší než byl Joachim, slove Eliud a zastával v Chrámě úřad dozorce nad obětními zvířaty. Anna měla s ním dcerku, která slula také Maria. O Kristovu narození bylo jí šest až osm let. — Eliud brzy zemřel, a Anně bylo dle vůle Boží po třetí se provdati, a z tohoto manželství narodil se jí syn, který se také nazýval bratrem Kristovým.

Služka, kterou Anna před týdnem přivedla s sebou z Nazareta, jest dosud u svaté Panny. Dokud Maria bydlela v Jeskyni Jesliček, meškala služka v malé postranní kobce; ale když teď svatá Panna bydlela v jeskyni sousedící s Jeskyní Jesliček, spí pod přístřeškem, který jí Josef urobil před touto jeskyní. Sv. Anna s rodinou spí v jeskyni Jesliček.

Svatá Rodina zakouší teď hojných radostí. Anna jest tak blažena. Maria vkládá jí často Ježíška do náručí a svěřuje Ho její péči. Toho nedovolila dosud,

jak jsem viděla, nikomu. Viděla jsem, což mne velice dojímalo, že vlásky Děťátka, které jsou rusé a kadeřavé, končily se vesměs jemnými stkvoucími paprsky, které se proplétaly a zářily. Myslím, že Mu vlásky kadeří, neboť vidím, že koupajíce Ho trou Mu hlavičku a že Mu ramínka zahalují pláštíčkem. Stále vidím, že svatá Rodina prokazuje Ježíškovi dojemně zbožnou úctu, ale jest to všecko zcela prostinké a lidské, jak tomu bývá u svatých vyvolených lidí. Dítě projevuje takovou lásku, takovou náklonnost k své Matce, jaké jsem nikdy neviděla u dětí tak mladičkých.

Maria vypravovala matce vše o návštěvě svatých Tří Králů, a Anna byla neobyčejně dojata, že Pán Bůh povolal tyto muže z takové dálky, aby poznali Dítě Přislíbení. S hlubokou pokorou a mocným pohnutím, jako by slyšela klanějící se Krále, hleděla na jejich dary, které složeny v pleteném koši byly tu uschovány v tajné dutině ve zdi, a pomáhala dílem ještě něco rozdávati, dílem pak dary rovnati a baliti.

Kolem Jeskyně jest teď klidno, všecky cesty, kromě té, která sem vede městskou branou, jsou od vrchnosti zavřeny. Josef nepřináší už sám z Betléma, čeho potřebuje, chodí mu pro to pastýři. Příbuzná, kterou Anna navštívila v pokolení Benjaminově, jest Mara*), dcera Alžbětiny sestry Rhode. Jest chuda a měla později několik synů, kteří se stali učeníky Páně. Jeden z nich slul Nathanael**), týž, jenž později byl ženichem v Káni. Tato Mara byla také při smrti svaté Panny v Efesu.

*) Ctihodná sestra zaměňovala někdy ve vypravování tuto Maru s mladší sestrou nebo neteří Anninou, již nazývala Enue. Jako vůbec častěji blízké příbuzné pokládala za bratry a sestry.

**) To není však onen Nathanael, kterého Ježíš viděl pod fíkem (Jan 1, 48.) — Nathanael, syn Mary, byl v chlapeckých letech na dětské slavnosti, kterou vystrojila Anna dvanáctiletému Ježíšovi, když se vrátil z Chrámu, kde poprvé učil. Pacholík Ježíš vypravoval na této slavnosti podobenství

Už dnes odeslala Anna svého muže Eliuda, jenž vedl osla plného zavazadel, a služku s ní spřízněnou, která vlekla veliké uzly. Jeden uzel nesla na zádech a druhý na prsou. Byla to část darů svatých Tří Králů, rozličné látky a zlaté nádoby, kterých později použili křesťané o prvních bohoslužbách. Teď všecko tajně odklízejí, neboť stále se zde v okolí pátrá a slídí. Zdá se, že odnášejí tyto věci jen do některé hospody na cestě k Nazaretu, odkud pak je asi odnesou služebníci sv. Anny, neboť v dřívějších letech jsem v obrazech těchto událostí vídala, že Eliud byl zase v Betlémě, když Anna odcházela, což bude už brzy.

Anna byla teď sama s Marií v postranní sluji. Viděla jsem, že společně pletly nebo háčkovaly tlustou pokrývku. Jeskyně Jesliček jest teď vyklizena. Josefův osel jest ukryt zástěnami.

Dnes byli zase úředníci Herodesovi v Betlémě, a v několika domech pátrali po novorozeném Dítěti.

o svatbě, na které voda bude proměněna ve víno, a o jiné svatbě, na které víno bude proměněno v krev. Řekl také jakoby žertem malému Nathanaelovi, že on, Ježíš, bude jednou na jeho svatbě. — Nevěsta ze svatby v Káni byla z Betléma, z rodu Josefova. Po zázraku v Káni učinil Nathanael se svou manželkou slib zdrželivosti. Vstoupil ihned mezi učeníky Páně, a dostal na křtu jméno Amator. Později stal se biskupem a byl v Edesse a také na ostrově Kretě u Karpa. Později přišel do Armenie, byl zajat, poněvadž obrátil mnoho lidí na křesťanství, a vyvržen na břehy Černého Moře na pospas bídě. Dosáhl zase svobody, přišel do země Mensorovy, a poněvadž tam učinil nějaký zázrak na kterési ženě, kterého jsem zapomněla, a poněvadž pokřtil tolik lidí, byl utracen v městě Akajakuh na jednom ostrově Eufratu.

XXI

SVATÁ RODINA V POHŘEBNÍ JESKYNI MARAŽINĚ.

DNES BYLI V BETLÉMĚ vojáci a v několika domech pátrali po novorozeném synu královském. Zvláště dlouho doléhali svými otázkami na vznešenou Židovku, jež nedávno porodila chlapce. Ale do Jeskyně Jesliček ani nepřišli: poněvadž už dříve tam nenalezli nikoho než chudou rodinu, soudili, že o ty lidi ani neběží.

Dva starci, myslím, že z pastýřů, kteří nejprve se poklonili Ježíškovi, přišli k Josefovi a varovali ho těchto slídičů. Proto, jak jsem viděla, svatá Rodina a Anna s Dětátkem utekly se do pohřební jeskyně Maražiny. V Jeskyni Jesliček nezůstalo ničeho, co by bylo známkou, že jest obydlena, bylo v ní pusto a prázdno. V noci viděla jsem svatou Rodinu se zakrytým světlem bráti se údolím. Anna nesla Ježíška v náručí, Maria a Josef kráčeli obapol ní, a za nimi ubírali se pastýři, nesouce houně a jiné věci, kterých ku spaní potřebovaly svaté ženy a Ježíšek.

Při tom jsem měla vidění, a nevím, viděla-li je svatá Rodina též. Kolem Ježíška, na prsou Máteře Anny spočívajícího, viděla jsem ve slávozáři sedm těsně se-

mknutých, ale nad sebou se vznášejících postav andělských, a vedle nich objevilo se v této slávě ještě množství postav andělských, a po boku Anny, Josefa a Marie viděla jsem také ještě stkvoucí postavy, jako by vedly svaté osoby pod paží. — Vstoupivše do komůrky, zavřeli dvéře a vešli do vlastní kobky hrobové, kde si vše upravili na spánek.

Ve čtvrtek, dne 27. prosince vypravovala*) svatá Panna Matce Anně podrobně o svatých Třech Králech, i prohlížely také všecky dary, kterých zde v pohřební jeskyni Maražině Králové zanechali.

Viděla jsem, že k svaté Panně přišli dva pastýři a varovali Ji, že prý jdou lidé, které vyslala vrchnost, aby pátrali po Jejím Děťátku. Maria trnula velikou úzkostí o Ježíška, a brzy po té, jak jsem viděla, vešel do jeskyně svatý Josef, jenž Jí vzal Jezulátko z náručí, zabalil Ho do pláště a odnesl. Nepamatuji se už, kam s Ním odešel.

Viděla jsem pak, že svatá Panna dobrého půl dne samotna bez Ježíška v jeskyni se trápí velikou mateřskou úzkostí a starostí. Když se však blížila hodina, kdy bylo třeba Ji zavolati, aby podala Dítěti prsu, tu učinila, co dělávají pečlivé matky po přestálém uleknutí nebo po jiných prudkých hnutích mysli. Dříve než nakojila Dítě, vytlačila z prsu úzkostí pokažené mléko do jamky v bílé písčině jeskyně vyhloubené. Řekla to pastýři, zbožnému a vážnému muži, který k Ní přišel (patrně aby Ji odvedl k Dítěti), a tento muž, bohatý

*) Ctihodná sestra vypravovala v různých letech tyto dvě události tak, jako by se byly staly ve dnech, kdy svatá Panna se skrývala v pohřební jeskyni Maražině. Ale poněvadž, vyrušena pokaždé nemocí nebo návštěvou, nikdy jich nevypravovala téhož dne, kdy se udály, nýbrž až později, rozpomenuvši se na ně, klademe je tuto vedle sebe, a ponecháváme čtenáři, aby je zařadil tam, kam dle jeho domnění je dlužno zařaditi.

hlubokým poznáním o svatosti Matky Vykupitelovy, nabral pečlivě později jakousi lžicí panenské mléko, které jako by kypělo v jamce v bílém písku, a v důvěřující prostotě donesl ho své kojící ženě, která nemohla svého dítěte nakojiti. Dobrá ta žena požila této posvátné potravy s uctivou důvěrou, a ihned bylo její víře tak požehnáno, že dítě hojně nakojila. Tato událost dala bílému kamenu jeskyně stejnou léčivou moc, i viděla jsem, že až do našich dob dokonce i nevěřící Mohamedáni užívají ho za lék od této nemoci a také od jiných tělesných neduhů.*)

*) Staré i nové knihy o Palestyně podávají popis jeskyně a tradici o onom zázraku s různými odchylkami. Nejrozšířenější tradice vypravuje, že svatá Rodina, na útěku do Egypta ubírajíc se mimo Betlém, odpočívala ukryta v této jeskyni a že několik kapek mléka vytrysknuvších z prsu Matky Boží dalo kameni jeskyně tuto léčivou sílu. Že tato jeskyně jest hrobem chůvy Abrahamovy, a proto že se nazývá jeskyní kojících, rovněž jako že mateřská úzkost Matky Boží byla příčinou, že jeskyni byla udělena milost léčivé síly, to poprvé vyřkla ctihodná Emmerichova ve svých viděních. — Učený Minorita Fr. Quaresmius, kvardián a apoštolský komisař Svaté Země v XVII. století, v díle Historica Terrae Sanctae elucidatio, Antverpiae, 1632, Tom. II. pag. 678, vypravuje o této jeskyni mimo jiné toto: „Nedaleko (dle jiných udajů 200 kroků od) Jeskyně Narození Spasitelova a kostela Marie Panny v Betlémě, na východ, jsou pod zemí vytesány tři jeskyně, z nichž v prostřední sloužívá se někdy mše sv. na památku zázraku, který se v ní udál. Jeskyně ta nazývá se obyčejně slují, jeskyní Panny nebo také kostelem svatého Mikuláše. Jedna z bull papeže Řehoře XI. († 1378) činí zmínku o kapli svatého Mikuláše u Betléma a dovoluje Františkánům, aby si tam vystavěli klášter se zvonicí a hřbitovem.“ — Ve starém latinském rukopise, popisujícím města a vesnice Svaté Země, čteme: „ . . . item kostel sv. Mikuláše, a v něm jeskyně, ve které podle pověsti se ukryla přesvatá Panna s Ježíškem.“ — Sděliv obyčejnou pověst o této jeskyni, praví Quaresmius dále, že hlína v jeskyni jest od přírody červena, ale na prášek-li jest utlučena, vyprána a na slunci usušena, že zbělá jako sníh, a nasype-li se do vody, že jest úplně jako mléko. Hlína takto upravená nazývá se Mlékem Marie Panny, a ženy, nemohou-li kojiti nebo trpí-li jinou nemocí, přilévají si tohoto „mléka“

Už od dávna čistili strážcové Svaté Země tuto hlínu a lisovanou rozesílali ji v balíčkách křesťanům jako zbožný dárek na památku, a to jsou ty relikvie, které mají nápis: „DE LACTE SANCTISSIMAE VIRGINIS MARIAE", Mléko přesvaté Marie Panny.

do jiného nápoje a pijí ho s velmi dobrým účinkem. Dokonce i turecké a arabské ženy berou si k témuž účelu z jeskyně syrové hlíny v takovém množství, že tato jeskyně, která před časem byla nerozdělena, jest nyní rozšířena ve tři jeskyně. Relikvie, zvané Lac B. Virginis, které na přečetných poutních místech jedni uctívají a jiní tupí, nejsou tedy ničím jiným než hlínou z oné jeskyně u Betléma, o níž mluví Jasnovidkyně. — Quaresmius poukazuje na zázrak, který Baronius v r. 158 vypravuje o ostrově Maltě, že totiž od té doby, co sv. Pavel odhodil z ruky zmiji (Skutk. Apošt. 29), na tomto ostrově není už jedovatých hadů a zvířat, ano, že i hlína z Malty jest kazijedem, a praví pak: „Jestliže této hlíně byla dána taková milost pro sv. Pavla, proč bychom nevěřili, že pro panenskou Bohorodičku Bůh propůjčil podobné, ano větší síly hlíně této jeskyně, která byla přec posvěcena přítomností Ježíšovou a Jeho Matky a Jejím posvátným mlékem." — Castro v Životopise Marie Panny, a Grotanus v Životopise svatého Josefa uvádějí tutéž tradici z kteréhosi starého spisu armenského.

XXII

VÝROČNÍ DEN ZASNOUBENÍ MARIE PANNY.

JOSEF NEZŮSTAL ukryt v pohřební jeskyni Maražině. Viděla jsem, jak v Jeskyni Jesliček koná se dvěma starými pastýři rozličné přípravy. Viděla jsem, že pastýři tam přinášejí rozmanité věnce z listí a květin; nevěděla jsem s počátku, proč; ale později jsem viděla, že to byly přípravy na dojemnou slavnost. Viděla jsem tam zase Eliuda, druhého muže Annina, a také její služku. Přivedli s sebou dva osly. Bezpochyby brzy se setkali se služebníky svaté Anny, kteří přišli z Nazareta s těmito soumary, služebníkům odevzdali balíky a poslali je do Nazareta, kdežto sami se soumary se navrátili do Betléma. Vidouc je zase přicházeti do Jeskyně, myslela jsem nějakou dobu, že jsou to lidé z hospody za Jerusalemem, kdež jsem viděla později svatou Rodinu nocovati.

Doby, co svatá Panna meškala v pohřební jeskyni Maražině, užil Josef, aby se dvěma pastýři vyzdobil Jeskyni Jesliček na oslavu výročního dne svého zasnoubení s Marií.

Dokončiv tyto přípravy, došel pro svatou Pannu, Ježíška a Matku Annu, a uvedl je do vyzdobené Je-

skyně Jesliček, kde už jich očekávali Eliud, služka a tři staří pastýři. Ach, jak dojemna byla radost všech, když svatá Panna přinesla Ježíška do Jeskyně. Se stropu a po stěnách Jeskyně visel věnec vedle věnce. Střed Jeskyně stál stůl a na něm připraven oběd. Několik nejkrásnějších koberců svatých Tří Králů bylo rozprostřeno po stole, po zemi a zavěšeno po stěnách a na stole týčila se pyramida z listoví a květů až do otvoru ve stropě, a na jejím samém konci seděla na větvičce holubička, která, myslím, také byla dělaná. Jeskyně jak jsem viděla, byla všecka zaplavena světlem četných lampiček. Kolébku s Ježíškem, jehož posadili, postavili na stoličku, Maria a Josef ověnčeni květinami stáli obapol Něho a pili z jednoho poháru. Mimo příbuzné byli tam staří pastýři; zpívali žalmy a pak zasedli ke skrovné, radostné hostině. Viděla jsem zjeviti se v Jeskyni Kůry Andělské a jiné Nebeské Mocnosti. Všichni byli hluboce dojati a pohnuti.

Po této slavnosti odebrala se svatá Panna s Ježíškem a Matkou Annou zase do pohřební jeskyně Maražiny.

XXIII

PŘÍPRAVY NA ODCHOD SVATÉ RODINY / POZNÁNÍ PAMÁTEK PO SV. TŘECH KRÁLÍCH.

Od pátku, dne 28. do neděle, dne 30. prosince.

V POSLEDNÍCH DNECH a také dnes viděla jsem svatého Josefa konati rozličné přípravy, které směřovaly k brzkému odchodu svaté Rodiny z Betléma. Den co den zbavoval se Josef kus po kuse svého domácího nářadí. Rozdává pastýřům veškery lehké pletené stěny a zástěny a jiné kusy zařízení, které zpříjemňovaly pobyt v Jeskyni, a pastýři si všecko odnášejí.

Dnes odpoledne bylo zase u Jeskyně Jesliček mnoho lidí, kteří se brali do Betléma na sabbath, ale nalezše ji neobydlenou, šli hned zase dále. Po sabbathu odcestuje Anna zase do Nazareta; ještě dnes celý den skládají a zabalují. Na obou soumarech vezme s sebou mnoho z toho, co darovali svatí Tři Králové, zvláště koberce, pokrývky a látky. Dnes večer slavili sabbath v Jeskyni Maražině.

V sobotu dne 29. prosince slaví ještě sabbath; v okolí jest klidno. Po sabbathu bylo však připravováno všecko na odchod Annin a Eliudův a jejich služky do Nazareta. —

Už jednou a dnes v noci podruhé viděla jsem svatou Pannu, jak v temnu nočním nese Ježíška z pohřební

jeskyně Maražiny do Jeskyně Jesliček. Tam položila Ho na koberec na místo, kde se narodil, a klečela před ním na modlitbách. Při tom, jak jsem viděla, byla Jeskyně všecka zaplavena nebeským světlem jako v hodinu narození Spasitelova. Myslím, že Matička Boží to jistě také viděla.

V neděli, dne 30. prosince, velmi záhy z rána, viděla jsem, že Matka Anna se svým mužem a čeledí, rozloučivši se velmi dojemně se svatou Rodinou a třemi starými pastýři, vydala se na cestu do Nazareta; služka Annina šla také s nimi, nemohu se dosti nadiviti jejímu roztodivnému čepci, který se zdál skoro jako hnízdo kukačí. Tak totiž nazývají u nás selské děti špičaté čepice, které si ze sítí uplétají ke hrám. — Domnívala jsem se nějakou dobu, že muž Matky Anny a její služka, kteří se navrátili s oběma osly do Betléma, jsou manželé, kteří mají hospodu za Jerusalemem, a to bezpochyby proto, že jsem je viděla v této hospodě nocovati a s domácími lidmi se stýkati. — Všecko, co darovali svatí Tři Králové a čeho nepotřebovala svatá Rodina, odvezli lidé svaté Anny na soumarech, a když nakládali, nemálo jsem se podivila, že vzali s sebou také balíček, který byl přece můj, cítila jsem, že byl v některém tlumoku, a jen jsem nechápala, jak se stalo, že Matka Anna mně odnáší můj majetek.

* * *

Tento pocit ctihodné sestry, jako by Matka Anna odnášela s sebou z Betléma něco, co bylo Vypravovatelčino, osvětlí následující události.

Brzy po té, co A. K. Emmerichova se nemálo podivila, že svatá Anna odnáší s sebou z Betléma něco, co jest její, Vypravovatelčino, rozpředl se mezi ctihodnou sestrou, jíž se dostalo milosti velmi jasného patření, a písařem tento rozhovor:

Sestra Emmerichova: Svatá Anna, vydavši se na cestu, vzala s sebou mnoho darů, ale zvláště látek, kterých tam zanechali svatí Tři Králové; lecčehos z toho bylo používáno v první Církvi, a kousky látek uchovaly se až po naše doby. Kousíček koberce, kterým byl pokryt stoleček s dary svatých Tří Králů, a také útržek jednoho jejich pláště mám mezi svými relikvijemi.*)

Poněvadž část těchto relikvijí byla uschována ve skříňce vedle postele nemocné sestry, část pak v přibytku písařovu, tázal se jí písař: „Jest tento kousek látky zde na blízku?“ Emmerichova: „Nikoliv, ale tam v domě.“ Písař: „V mém bytě?“ Emmerichova: „Nikoliv, ale v bytě toho muže . . . toho Poutníka (tak nazývala obyčejně písaře) . . . jest v jednom malém klubíčku, ten útržek z pláště jest nažloutlý. — Ale nebudete mně věřiti, a přec jest to pravda, a vidím to před samými očima. Blízký příbuzný Poutníkův jistě tomu nikdy neuvěří, rád by všecko zničil, co Poutník napíše, ale jeho svak A., který mne navštěvuje, ten má

*) K tomuto jejímu výrazu „mé relikvije“ připomínáme: Mnoho omilostněných údů katolické Církve, za všech dob mělo dar, že kosti Světců a vůbec vše, co jest požehnáno a posvěceno, působilo na ně blahodárně. Ale nikdy asi žádný člověk neměl tohoto daru v takovém rozsahu a tak trvale a nepřetržitě, jako ctih. A. K. Emmerichova. Netoliko Nejsvětější Svátost Oltářní, nýbrž vůbec všecko, co Církev svatá svátostmi nebo svátostninami posvěcuje a žehná, zvláště pak kosti Světců a všecko vůbec, co Církev zahrnuje v pojem relikvije, to vše viděla světlem a zabarvením světla podstatně se lišící od jiných předmětů, třeba složením svým úplně stejných. Vidouc kosti Světců nebo látky, které byly z jejich šatů, byla s to, aby jmenovala toho Světce, od kterého relikvije ta byla, ano nezřídka vypravovala i jeho život do nejmenších podrobností, o čemž jejím přátelům podávala denní zkušenost tak všestranných a tak přesvědčujících důkazů, že jeden z přátel Jasnovidkyně nazval ji ne neprávem sacrometrem. Pisatel těchto řádků zamýšlí v obšírném životopise ctihodné sestry uvésti znamenitý počet těchto zkušeností. Proč duchovní vrchnost Anny Kateřiny Emmerichovy, pokud nám známo, si tohoto zvláštního daru jasnozření nepovšimla a neopatřila si všech

srdce jako snědý král Sair, jest tak milý, tak přítulný, tak věrný, jest to pravá křesťanská duše, ach, kdyby tento muž byl v Církvi, měl by nebe na zemi." —

Když písař z relikvijí, které choval u sebe, přinesl jí ty, na které by se hodilo označení „klubíčko", otevřela ihned jedno z těchto klubíček, i poznala, že dva útržky, které z něho vyňala, jeden ze žluté vlny a druhý z temněčerveného hedvábí, jsou relikvije ze šatů svatých Tří Králů, ale nepodala ještě určitějšího vysvětlení.

Po nějaké chvíli řekla:

„Mám asi ještě jinou relikviji z obleku svatých Tří Králů. Měli několikery pláště, jeden silný tlustý do nepohody, jeden žlutý a jeden lehký červený z jemné vlny. Když kráčeli, tyto pláště poletovaly větrem. Ale za slavnostních obřadů měli na sobě pláště z nebarveného hedvábí, které se leskly, měly lemy vyšívané zlatem a dlouhé vlečky, které jim nosili panoši. Myslím, že mám někde útržek z takového pláště, neboť to bylo příčinou, že už dříve, a také zase dnešní noci jsem vi-

důkazů o tomto zjevu, pro duchovní život tak závažném, nevíme sice, ale jsme pevně přesvědčeni, že tento její dar zasluhuje většího podivu a větší pozornosti než všecky ostatní milosti, kterých se jí dostalo. — Aby vyzkoušeli tento její dar rozeznávání relikvijí a jiných posvěcených předmětů, opatřili milé sestře její přátelé a zvláště písař celou spoustu takových předmětů; poněvadž totiž jednak bylo zrušeno v naší době takové množství kostelů a klášterů, dílem pak že hlubší smysl našich předků pro svaté a pro všecko to, co neporušené podání nám jako svaté nebo úctyhodné dochovalo, většinou pousnul, ano bohužel na mnoze i zcela odumřel, byly poklady, nad kterými se druhdy klenuly snad chrámy, zneuctěny způsobem, který nejen zarmoutí každého křesťana, ale přímo hrůzou uchvátí každého, kdo má jen poněkud hlubší poznání o těchto věcech, neboť byly za babku rozprodány soukromníkům, ano i do vetešnických krámků. O mnohých z těchto posvátných kostí sama naznačila, kde jsou, i byly jí opatřeny. Ale dvou značných nádob, plničkých relikvijí z dřevních dob, které byly nalezeny ve starém rozbořeném chrámě, dostalo se jí dobrotivostí vldp. rektora Overberga, jenž byl jejím mimořádným zpovědníkem.

děla v obrazech v zemi svatých Tří Králů pěstovati hedvábnictví a tkáti látky, čehož si ještě vzpomínám. V jedné zemi na východě, mezi zemí Theokenovou a zemí Sairovou, rostly stromy hemžící se červy, a kolem každého stromu byl vykopán malý příkop na vodu, aby se červi nerozlézali; někde jsem viděla pod stromy nastlané listí, na stromech pak jsem viděla rozvěšené skřínky, a vidouc, že lidé vybírají z nich něco kulatého a delšího než prst, myslila jsem s počátku, že jsou to podivná ptačí vajíčka, brzy však jsem poznala, že jsou to zámotky těch červů, které si napředli; viděla jsem totiž, že lidé z toho odmotávali nit tenounkou jako pavučinka, a že si upevňovali na prsa hrst takových obalů a že předli z nich tenounkou nit a že ji navíjeli na něco, co drželi v ruce. Viděla jsem také, jak tkalcovali mezi stromy; tkalcovský stav byl velmi bílý a zcela prostý, a látka, kterou tkali, byla jistě tak široka, jako moje prostěradlo." (Tu popsala velmi prostý stav tkalcovský, ale nemajíc kdy, tak neúplně, že nelze jejího popisu uvésti.)

Po několika dnech řekla:

„Můj lékař se mne vyptával často na kousek velmi podivně tkaného hedvábí. V poslední době viděla jsem také takové hedvábí ve své komůrce, ale teď nevím, kam se podělo. Ale rozpomenula jsem se na to a poznala jsem, že ta relikvije byla mně podnětem, že jsem viděla v obraze ženy tkající hedvábí, bylo to ještě dále východněji za zeměmi svatých Tří Králů, v krajině, kde také byl svatý Tomáš. Vypravovala jsem to chybně, není to z obleků svatých Tří Králů, jest třeba, aby Poutník to škrtl. Dali mně to z nerozumu, aby mne zkoušeli, nestarajíce se, čím jest moje duše zaujata, tak snadno pak leccos zaměním a to mne rmoutí. — Ale zase jsem viděla relikvije šatů, a teď vím, kde jsou. Před několika lety dala jsem švagrové, která bydlí ve Flamske, před jejím posledním porodem balíček pevně sešitý jako knoflík. Prosila mne o něco svatého na posilu;

i dala jsem jí to klubíčko, které, jak jsem viděla, zářilo, a kdysi bylo ve styku s Matkou Boží. Nevzpomínám si teď, zda jsem tehda ve vidění zřela všecko, co obsahovalo, ale zbožné té ženě přinesla ta relikvije hojné útěchy. Dnes v noci viděla jsem to klubíčko opětně, má je ještě švagrová, jest pevně zašito. Jest v něm tmavočervený kousek koberce a dva kousíčky tenké tkaniny jako flór, barvy surového hedvábí, a hadříček asi zeleného kartounu, pak třístička dřeva a několik maloulinkých úlomků bílého kamene. — Vzkázala jsem švagrové, aby mně to přinesla."

Po několika dnech navštívila ji švagrová a přinesla jí balíček. Písař doma rozpáral a rozbalil opatrně kuličku as zvící ořechu, oddělil skroucené v něm zbytky látek, navlhčil je a v knize je narovnal. Obsahovala toto: kousíček, asi čtvereční palec, tlusté, zpukřelé vlněné látky, která byla rudohnědá, drobně květovaná, a na několika místech přecházela do rudofialova; dva proužky řídké, lehké, mušelinové tkaniny, na prst zdélí a tolikéž zšíří, barvy surového hedvábí, dále třístička dřeva a několik úlomků kamene. Zabaliv ty hadříčky do papírků, podržel je ctihodné sestře večer před očima. Nebylo možno, aby věděla, co to jest; i řekla zprvu: „Co s těmi psaníčky?" A hned po té, berouc balíček po balíčku do ruky a neotvírajíc jich, pravila:

„To dobře uschovej a neztrať z toho ani nitky; ten kousek tlusté látky, která teď jest hahnědlá, ale kdysi byla celá rudá, jest z koberce tak velikého jako moje jizba, služebníci svatých Tří Králů rozprostřeli ho v Jeskyni jesliček, a Maria seděla na něm s Ježíškem, když Ji Králové okuřovali. Měla ho potom stále v Jeskyni, a také ho měla na oslu, když se ubírala do Jerusalema k očišťování. Lehká florová tkanina jest z krátkého pláštíku ze tří nesešitých kusů, které přišity na jakýsi límec po zádech a po ramenou volně splývaly a poletovaly; sv. Tři Králové měli ho na sobě jako štolu nějakou za obřadů. Byl lemován třásněmi a třepením. —

Tříska dřeva a kaménky byly v novější době přineseny ze Zaslíbené Země.“ —

Ve svých nepřetržitých viděních Učitelského Života Ježíše Krista dospěla v těchto dnech ke dni 27. ledna poslední čtvrtiny roku Jeho Života. Viděla Pána na cestě do Bethanie v hospodě u Bethorona se sedmnácti učeníky: „Poučoval je o jejich povolání. Slavil s nimi sabbath a lampa hořela celý den. Mezi učeníky jest však jeden, který nedávno přišel k Němu ze Sicharu. Viděla jsem ho tak zřetelně, jistě že mám mezi svými relikvijemi něco z jeho kostí, bílou, tenounkou střepinku, jeho jméno zní jako Silan nebo Vilan, tato písmena jsou v jeho jménu.“ Posléze řekla: „Silvanus“.

Po nějaké chvíli řekla:

„Zase jsem viděla ty zbytečky látek po svatých Třech Králích, které mám. Jest tu ještě někde klubíčko, ve kterém kromě jiných relikvií jest kousek jednoho z pláštů Mensorových, kousíček červeného hedvábného koberce, který byl za starých dob u Svatého Hrobu, a kousíček z bílé a červené štoly kteréhosi Světce. V tom klubíčku vidím také úlomek kosti učeníka Silvana.“

Několik okamžiků byla jako duchem nepřítomna, načež řekla:

„Vidím teď, kde jest ten balíček, před půldruhým rokem dala jsem ho jedné zdejší ženě, aby si ho zavěsila na krk, ještě ho nosí. Poprosím ji, aby mně ho vrátila. Dala jsem jí ho, aby ho nosila na útěchu, když mne uvěznili; jevila tehdy tolik účastenství v mém soužení. Nevěděla jsem tehdy, co všecko v něm jest, jen jsem viděla, že zářil, a že tedy v něm bylo něco svatého, co bylo ve styku s Matkou Boží. Teď, když jsem viděla všecky podrobnosti o svatých Třech Králích, rozeznala jsem mezi relikvijemi, které tu jsou na blízku, všecky ty, které byly v nějakém vztahu k nim, a tedy také tyto útržky látek. Ale pro tolik věcí jsem vždy zase zapomněla, kde to vše jest rozházeno.“

Když po několika dnech balíček jí byl vrácen, dala ho jsouc nemocna písaři, aby ho otevřel. Písař otevřel starý, před dávnou dobou pevně zašitý balíček v síňce, a nalezl v něm tyto pevně sbalené předměty:

1. Úzký proužek (jako stočený lem) nebarvené tkaniny z nejjemnější zvířecí vlny, kterou písař, pokoušeje se ji rozbaliti, shledal velmi řídkou a křehkou.

2. Dva kousky bavlněné látky, žluté, řídce tkané, ale přec dosti silné, asi zdělí prstu a zšíří půl prstu.

3. Čtvereční palec hedvábné látky vzorkované, barvy tmavočervené.

4. Čtvrt čtverečního palce hedvábné látky z ornátu, žluté a bílé.

5. Vzoreček zelené a hnědé látky hedvábné.

6. Mezi všemi těmi útržky smačkaný papír, ve kterém byl kamínek zvící hrachu. —

Písař zabalil každý tento hadřík zvlášť do papíru, kromě kaménku uvedeného pod čís. 6., který nechal ve starém papíru. Když pak přicházel k nemocné sestře, zdálo se mu, že není ve stavu jasnozření, bděla, kašlala a naříkala na prudké bolesti, ale hned řekla:

„Jaká to tu máš psaníčka, vždyť září, jaké to máme poklady, mají větší cenu než království.“ — Pak, jako by je zkoumala, brala do ruky balíčky po sobě, které byly zavřeny a jichž obsahu přece neznala, mlčela několik okamžiků, jako by vnitřním zrakem je prohlížela, pak vracela balíček po balíčku a řekla o jejich obsahu, ani při jednom se nezmýlivši, neboť písař se přesvědčil, otevřev ihned každý balíček, z nichž jeden byl jako druhý, toto:

1. Toto jest z kaftanu Mensorova, jest to velmi jemná vlna. Kaftan měl jen otvory pro ruce, rukávů neměl. S ramenou až po lokty visel pruh látky, podobný rozstřiženému polovičnímu rukávci. — Potom popsala podrobně tvar, látku a barvu relikvije.

2. Toto jest z pláště, kterého také svatí Tři Králové zanechali (v Jeskyni Jesliček). — Zase popsala, jaká relikvije jest.

3. Toto jest útržek z tlustého červeného hedvábného koberce, který byl rozestřen na zemi ve Svatém Hrobě za dob, kdy křesťané ještě měli v držení Jerusalem. Když Turci dobyli Jerusalema, byl ještě zcela jako nový, a když rytíři o všecko se dělili, byl rozstřihán, a každému dostalo se po kousku na památku.

4. Toto jest ze štoly velmi svatého kněze, Alexia jménem, byl tuším Kapucín. Stále se modlil u Svatého Hrobu. Turci ho velmi týrali. Zavedli koně do kostela a posadili mu starou Turkyni před Svatý Hrob, kde se modlil. Nedal se vyrušiti. Posléze ho tam modlícího zazdili, a stařeně bylo podávati mu otvorem vodu a chleba. — To ještě si pamatuji z těch mnohých věcí, které jsem viděla, když jsem nedávno viděla balíček a to, co obsahuje, nevědouc dobře, kde se nalézal.

5. Toto není nic svatého a přec úctyhodné, jest to utrženo se sedadel a lavic, na kterých sedali knížata a rytíři v kostele Svatého Hrobu. Také o to se rozdělili.

6. V tomto zde jest kamínek z kaple nad Svatým Hrobem, a jest tu také úlomeček kosti z učeníka Silvana ze Sicharu.

Když písař řekl, že v balíčku není úlomku kosti, odpověděla: „Jděte a hledejte“. — Písař odešel ihned do síňky ke světlu, rozbalil smačkaný papír velmi opatrně a nalezl v jednom záhybu bílý tenounký úlomeček kosti, ztloušťí nehtu, nepravidelné podoby a velikosti půlkrejcaru stříbra. Právě takový, jaký popsala. Poznala ho ihned. — — —

To vše dálo se večer v její temné komůrce, světlo hořelo v síňce.

OČIŠŤOVÁNÍ PŘESVATÉ PANNY V CHRÁMĚ.

I

SVATÁ RODINA BÉŘE SE DO CHRÁMU.

 DYŽ PAK SE NAPLŇOVALY DNY, aby svatá Panna Svého Prvorozence podle Zákona v Chrámě obětovala a vykoupila, svatá Rodina připravovala vše, aby se odebrala nejprve do Chrámu a pak do otčiny, do Nazareta.

Už v neděli večer, dne 30. prosince, dostali pastýři vše, co lidé Matky Anny ještě byli zanechali. Jeskyně Jesliček, sluj vedle ní a také pohřební jeskyně Maražina byly teď úplně vyklizeny a také zameteny. Josef je zůstavil úplně čistými.

V noci pak s neděle na pondělí, den 31. prosince, viděla jsem zase Josefa a Marii s Děťátkem, jak šli do Jeskyně Jesliček a loučili se s posvátným místem. Rozprostřeli nejprve koberec svatých Tří Králů na místo, kde Ježíš se narodil, položili naň Děťátko a modlili se před Ním, a na konec položili Ježíška na místo, kde byl obřezán, a také tam se modlili na kolenou.

V pondělí dne 31. prosince na úsvitě viděla jsem svatou Pannu, jak sedala na osla, kterého staří pastýři už na cestu osedlali a před Jeskyni zavedli. Josef podržel Jí Děťátko, až se pohodlně usadila, a pak Jí Ho

položil na klín. Seděla na příč v sedle poodvrácena od hlavy soumara a nohama poněkud skrčenýma se opírajíc o stupátko. Držela Dítě na klíně, zavinuté do širokého závoje, a hleděla na Ně blaženě. Měli s sebou na oslu jen několik pokrývek a uzlíčků. Maria seděla mezi nimi.

Pastýři rozloučili se s nimi dojemně a vyprovodili je na cestu. Nebrali se cestou, kterou přišli, ale mezi pahorkem Jesliček a pohřební jeskyní Maražinou obešli Betlém východně. Nikdo jich nezpozoroval.

31. ledna.

Dnes za dne viděla jsem, že svatá Rodina na kratičké cestě z Betléma do Jerusalema velmi zvolna postupovala, často se asi zastavovali. V poledne viděla jsem je odpočívající na lavičkách, postavených kolem studně, nad kterou byla zroubena střecha. Viděla jsem, že několik žen přišlo k svaté Panně. Přinesly Jí džbánečky balšamu a chlebíčky.

Dary, které svatá Panna bude obětovati v Chrámě, byly připraveny v koši pověšeném na oslu. Koš měl tři oddělení, z nichž dvě byla uvnitř něčím potažena. Bylo v nich ovoce. Třetí oddělení bylo uzavřeno nezakrytým mřížkováním, kterým bylo viděti dvé holoubátek.

K večeru viděla jsem je, ani na noc uchýlili se do chaloupky vedle rozsáhlejší hospody asi čtvrt hodinky za městem Jerusalemem; v chaloupce té hospodařili stařičtí bezdětní manželé, kteří uvítali svatou Rodinu neobyčejně laskavě. — Teď už také vím, proč jsem včera lidi svaté Anny pokládala za manžele z hospody Jerusalemské. Viděla jsem totiž, že cestou k domovu se také stavěli zde u těchto hodných staroušků, a bezpochyby že tu také zamluvili nocleh svaté Panně. Manželé byli z řádu Essenův a příbuzní Jany Chusovy. Muž se zabýval zahradnictvím, ostříhával živé ploty a měl cosi obstarávati na cestách.

1. února.

Dnes po celý den viděla jsem svatou Rodinu v chaloupce stařičkých manželů za Jerusalemem. Svatá Panna

meškala většinou v komůrce samotna s Ježíškem, který ležel na koberci na nízkém výstupku zdi. Ustavičně se modlila, a jak se zdálo, připravovala se na obět. Když jsem tak na Ni hleděla, dostávalo se mně vnitřních poučení, kterak dlužno se připravovati na svaté Přijímání. — Viděla jsem v Její komůrce zjeviti se zástupy svatých Andělů, kteří se klaněli Ježíškovi. Nevím, viděla-li také svatá Panna tyto Anděly, než domnívám se, že viděla, neboť zřela jsem Ji v hluboké usebranosti. — Dobří hostitelé dělali vše, co vyčetli z očí přesvaté Panny, měli patrně tušení o svatosti Ježíškově.

Večer kolem sedmé hodiny měla jsem vidění o stařičkém Simeonovi. Byl to stařeček s bradkou a kost a kůže. Byl prostým knězem, měl ženu a tři odrostlé syny, z nichž nejmladšímu bylo teď už asi dvacet let. Viděla jsem, že Simeon, který bydlel u samého Chrámu, ubíral se úzkou tmavou chodbou ve zdech chrámových do malé klenuté kobky, která byla v tlustých zdech chrámových. V této komůrce neviděla jsem nic než otvor, kterým bylo viděti do Chrámu. Viděla jsem, jak stařičký Simeon tu klečí na modlitbách a jest u vytržení. Tu vystoupil před ním zjev Anděla, jenž ho napomenul, aby zítra ráno měl pozor na chlapečka, který bude obětován první, neboť ten že jest Messiáš, po kterém tak dlouho byl toužil. Až ho spatří, že brzy zemře. — Viděla jsem to tak krásně, komora byla zalita jasem, a zbožný stařičký muž zářil radostí.

Viděla jsem potom, jak se vrátil do svého obydlí, a oplývaje radostí jak vypravoval ženě, co mu bylo zvěstováno. Když pak žena ulehla ke spánku, viděla jsem Simeona, an zase dal se na modlitby. — Nikdy jsem neviděla, že by zbožní Israelité a jejich kněží dělali za modlitby tak přehnané pohyby, jako to dělávají Židé dnešní. Ale viděla jsem ovšem, že se bičovali.

Také jsem viděla, že prorokyně Hanna ve své cele u Chrámu dlela na modlitbách a měla vidění, které se vztahovalo na obětování Dítěte Ježíše v Chrámě. —

II

SVATÁ PANNA S JEŽÍŠKEM V CHRÁMĚ. SIMEON A HANNA.

Dne 2. února.

DNES RÁNO, bylo ještě šero, svatá Rodina, jak jsem viděla, provázena oběma hostiteli, vyšla z hospody s košíčky obětními a s oslem, na kterém byly naloženy vaky na cestu, a brala se do Jerusalema do Chrámu. Vešli do obezděného dvora vedle Chrámu. Zatím co Josef a jeho hospodář zaváděli osla pod kůlnu, uvítala velmi přívětivě svatou Pannu s Děťátkem letitá žena a vedla Ji dále krytou chodbou do Chrámu. Měli s sebou světlo, neboť bylo ještě šero. Až do této chodby vyšel vstříc svaté Panně stařičký kněz Simeon, puzen nedočkavostí. Promluvil, záře radostí, několik slov s Marií, pak vzal Ježíška a přitiskl Ho na srdce, po čemž odspěchal na druhou stranu Chrámu. Včerejší zvěst Andělova vznítila v něm takovou touhu, spatřiti Dítě Zaslíbení, po kterém byl tak dlouho vzdychal, že už zde vyčkával příchodu žen. Měl na sobě dlouhý oděv, jako kněží, kteří nekonají bohoslužby. Už častěji jsem ho viděla ve Chrámě a vždycky stařičkým knězem bez vyššího postavení. Vyznamenával se jen velikou zbožností, prostotou a osvícením.

Svatou Pannu uvedla její průvodkyně až do nádvoří chrámových, kde se konaly obřady obětování,

a tam Ji uvítaly Hanna a Noemi, Její bývalé učitelky, jež obě bydlely na této straně Chrámu. Simeon, který zas Jí vyšel vstříc z Chrámu, uvedl teď svatou Pannu, jež držela Děťátko v náručí, na místo, kde se vykupovali prvorozenci, a za Ní kráčela Noemi a Hanna, které odevzdal Josef koš s obětními dary. Holubice byly ve spodním oddělení koše a nad ním bylo oddělení s ovocem. Josef vyšel jinými dveřmi na místo vyhrazené mužům.

V Chrámě asi věděli, že přišlo několik žen obětovati, neboť všecko bylo připraveno. Nádvoří, na kterém se obřad konal, bylo tak veliké jako farní kostel zde v Dülmenu. Kolkolem po stěnách hořelo množství lamp, sestavených do pyramid. Plaménky hoří na zlatém kotoučku, připevněném na konci ohnuté trubičky, který se blýští skoro tak jasně jak světélko. U kotoučku visí na kolínku shasínátko, kterým, přiklopí-li se trubička, shasne se světlo bez zápachu a které se zase shodí, když se rozžíhá.

Před jakýsi oltář, na jehož úhlech vystupovaly jako rohy, přineslo několik kněží podlouhlou čtverhrannou truhlici; když pak vyrazili dvířka a je rozložili, a na ně jako na nějaký podstavec položili velikou desku, byl z truhly najednou dost prostorný stůl. Desku pokryli červenou a potom bílou průhlednou pokrývkou, která na všech stranách visela až na zem. Do každého rohu tohoto stolu postavili po svícnu s několika rozžatými lampičkami, střed stolu mezi dvěma oválovými mističkami a dvěma košíčky stála podlouhlá kolébka. Všecky tyto věci vyňali z příhrad truhlice, jakož i kněžská roucha, která položili na druhý, nepřenosný oltář. Obětní stůl byl postaven za mříž. Po obou stranách tohoto chrámového nádvoří zdvihaly se stupňovitě lavice, ve kterých stáli kněží a modlili se.

Tu přistoupil Simeon k svaté Panně, jež držela v náručí Ježíška zavinutého do azurové plénky, a vedl Ji mříží k obětnímu stolu, kde položila Dítě do ko-

lébky a od této chvíle viděla jsem Chrámem se rozlévati nevýslovné světlo. Viděla jsem, že Bůh byl v tomto světle, i viděla jsem nad Děťátkem nebesa otevřena až k Trůnu Nejsvětější Trojice. — Po té uvedl Simeon svatou Pannu zase do zamřížovaného oddělení žen. Maria měla na sobě šaty jasně modrého nádechu, bělavý závoj a dlouhý žlutavý plášť, který Jí sahal až po paty.

Po té přistoupil Simeon k nepřenosnému oltáři, na kterém byla rozložena kněžská roucha, a on a tři jiní kněží oblékli se vzájemně na slavnostní úkon. Na ramena si zavěsili jakési štítky a na hlavu si posadili rozpoltěné čepice. Jeden se postavil před obětní stůl, druhý za stůl, dva pak po jeho užších stranách a modlili se nad Dítětem.

Teď přistoupila Hanna k Marii a podala Jí koš s obětními dary — byly to vlastně dva nad sebou ležící košíčky, v nichž byly ovoce a holubice — a vedla Ji až ke mříži, kdež se zastavily. Simeon, jenž stál před stolem, otevřel mříž a vedl Marii před stůl a postavil naň Její obět. Do jednoho z oválových talířků vložil ovoce, do druhého peníze, holubice zůstaly v koši.*)

*) Když roku 1823 zřela třetí rok veřejného života Ježíšova, vypravovala o pobytu Kristovu v Hebroně, asi 10 dní po smrti Jana Křtitele, kde Ježíš v pátek dne 29. měsíce Thebet (17. ledna) vykládal sváteční čtení II. Mojž. kap. 10 až kap. 13 v. 17 o egyptské tmě . . . a vykoupení prvorozenstva, tato řeč Kristova byla jí podnětem, že znovu zřela celý průběh obětování Kristova v Chrámě a vypravovala, co tuto uvedeme a čeho teď zapomněla: „Svatá Panna obětovala Ježíška teprve třiačtyřicátého dne po Jeho narození. Pro nějaký svátek meškala po tři dny v hospodě těch hodných lidiček před Branou Betlémskou. Kromě obyčejné oběti holoubátek obětovala ještě z darů svatých Tří Králů pět trojhranných zlatých plíšků a darovala Chrámu několik kusů jemné látky na vyšívání. — Dříve než odešel z Betléma, Josef prodal svému strýci mladou oslici, kterou mu dal do zástavy dne 30. listopadu. Stále hádám, že oslice na které vjel Ježíš do Jerusalema na Neděli Květnou, pochází od tohoto zvířete.

Simeon s Marií stál před oltářním stolem, a kněz, jenž stál za stolem, vzal teď z kolébky Ježíška na ruce, zdvihl Ho nejprve vzhůru a pak na různé strany Chrámu a dlouho se modlil. Potom podal Dítě Simeonovi, který Je položil na ruce Marii, a modlil se nad Matkou i Dítětem ze svitku, který visel před ním na podstavci.

Potom doprovodil Simeon svatou Pannu zase k zábradlí, kde Ji očekávala Hanna, jež Ji dovedla zas na zamřížované stanoviště žen, kdež se zatím shromáždilo asi dvacet matek se svými prvorozenci k oběti. — Josef a jiní muži stáli dále za nimi, v nádvoří mužů.

Teď začali kněží nahoře u nepřenosného oltáře bohoslužbu s kadidlem a modlitbami, a ti, kteří stáli v lavicích, modlili se, kývajíce hlavami a celým tělem, ale ne tak vášnivě, jako Židé za našich dob. Po těchto slavnostech přišel Simeon na místo, kde stála Maria, přijal od Ní Ježíška na ruce, a všecek zachvácen radostným vytržením, mluvil o Něm dlouho a hlasitě. Velebil Boha, že splnil přislíbení a mezi jiným pravil: „Nyní propouštíš, Pane, služebníka Svého podle slova Svého v pokoji; neboť viděly oči mé Spásu Tvou, kterou jsi připravil před očima všech národů, Světlo k osvícení pohanův, a k slávě Lidu Svého Israelského.“

Josef po obětování přistoupil blíže a s velikou uctivostí naslouchal s Marií nadšeným slovům Simeonovým, který jim oběma požehnal a řekl k Marii: „Aj Tento jest ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Israeli, a na znamení, jemuž budou odpírati; a Tvou vlastní duši pronikne meč, aby se zjevila smýšlení srdcí mnohých.“

Když Simeon dopověděl svou řeč, byla také Hanna naplněna Duchem, mluvila dlouho a hlasitě o Ježíškovi a blahoslavila Jeho Matku.

Všichni, kdo stáli kolem, naslouchali dojati, jak jsem viděla, všem těm řečem, ale nebyly obřady jimi nikterak přerušeny, ano zdálo se, že i kněží něco z nich slyšeli. Bylo to, jako by taková hlasitá, Bohem nad-

šená modlitba nebyla nikterak nezvyklou, jako by se taková prorokování stávala častěji, ano, jako by se bez nich ani neobešli. Ale přece jsem viděla, že všichni přítomní jsou velmi pohnuti. Každý prokazoval Dítěti a Matce velikou úctu. Ale Maria také zářila jako nebeská růžička.

Veřejně přinesla svatá Rodina obět nejchudších, tajně však odevzdal Josef stařičkému Simeonovi a Hanně mnoho žlutých trojhranných kousků, aby jimi podarovali zvláště chudé panny, kterým se dostávalo vychování v Chrámě, kterým však nebylo lze výlohy zaplatiti.

Po té jsem viděla, jak Hanna a Noemi zase vyprovodily svatou Pannu s Děťátkem do dvora, odkud Ji byly přivedly, a tam se s Ní rozloučily. Josef už tu čekal s oběma manžely z hospody, přivedl sem osla, na kterého sedla Maria s Dítětem; a tak hned z Chrámu dali se ulicemi Jerusalemskými na cestu do Nazareta.

Obětování ostatních dnes přítomných prvorozenců jsem neviděla, než cítím, že všem se dostalo zvláštních milostí, a že mnozí z nich zemřeli s Neviňátky.

Obřady obětní se skončily dnes ráno kolem deváté hodiny, v kteréžto době jsem viděla odcestovati svatou Rodinu. Toho dne došli ještě až do Bethorona a přenocovali v témž domě, ve kterém byla poslední hospoda svaté Panny, když před třinácti lety Ji vedli do Chrámu. Hospodář zdál se mně býti učitelem. Zde očekávali svaté Rodiny lidé poslaní od svaté Anny, aby ji doprovodili. Jejich cesta do Nazareta brala se směrem mnohem přímějším než cesta z Nazareta do Betléma, kdy vyhýbajíce se všem městům a vesnicím, hledali noclehu jen po samotách.

Mladé oslice, která je vedla cestou do Betléma, zanechal Josef zástavou u svého příbuzného, neboť stále ještě zamýšlel vrátiti se do Betléma a sroubiti si chaloupku v Údolí pastýřů. Mluvil také o tom s pastýři a řekl jim, že odvede Marii jen na časek k Její Matce,

aby se řádně zotavila po tom nepohodlí, které měla v Jeskyni, a proto také všeličehos zanechal u pastýřů.

Josef měl zvláštní peníze, které mu, tuším, darovali svatí Tři Králové. Na vnitřní straně svého oděvu měl jakousi kapsu, ve které měl jistý počet tenounkých, lesklých, žlutých plíšků, do sloupku složených. Podobaly se poněkud velikonočním lístkům se zakulacenými rohy. Bylo na nich něco vyryto. — Stříbrňáky Jidášovy byly tlustší, jazykovité; celé byly zakulaceny na obou koncích, půlstříbrňáky na jednom.

Těchto dní, jak jsem viděla, sešli se svatí Tři Králové všichni za kterousi řekou. Odpočívali celý den a slavili svátek. V té dědině stál jeden veliký dům a několik chaloupek. Vracejíce se do vlasti, svatí Tři Králové berou se takovým směrem, že po jedné straně mají cestu, kterou přišli do Betléma, a po druhé straně cestu, kterou se vracel Ježíš koncem třetího roku Svého učitelského života z Egypta. S počátku cestovali pochody velmi rychlými, ale od dědiny, ve které teď odpočívali, brali se mnohem pomaleji než jak přišli tam. Vždycky jsem viděla, jako by zářící jinoch se ubíral před jejich karavanou, který někdy také k nim mluvil. Ur(?) měli po pravici.

III

SMRT SIMEONOVA.

3. února.

SIMEON měl ženu a tři syny, z nichž nejstaršímu bylo teď něco přes čtyřicet let, nejmladšímu asi dvacet. Všichni tři sloužili ve Chrámě a v pozdějším věku byli vždycky tajnými přáteli Ježíšovými a Jeho učeníků. Všickni také byli učeníky Páně, některý už před Ježíšovou smrtí, některý až po Jeho Nanebevstoupení. O posledních Přesnicích připravil jeden z nich beránka Ježíšovi a Jeho apoštolům. Teď však už nevím určitě, nebyli-li všichni tři vnuky Simeonovými. Tito synové Simeonovi velmi prospěli učeníkům Ježíšovým za prvního pronásledování po Nanebevstoupení Páně. Simeon byl spřízněn se Serafií, která byla nazvána Veronikou, a skrze jejího otce také se Zachariášem.

Vyřknuv včera proroctví, když byl Ježíš obětován, a navrátiv se domů, Simeon, jak jsem viděla, ihned onemocněl. Ale záře radostí hovořil ještě se ženou a syny. Dnes v noci pak jsem viděla, že dnešní den bude jeho dnem posledním. Z mnoha vidění, které jsem o jeho smrti měla, pamatuji se ještě na toto:

Simeon spočívaje na lůžku, napomínal ženy a dětí, mluvil jim s velikou vážností a dojemnou radostí

o Spáse, které dostalo se Israeli, a o všem, co mu Anděl byl zvěstoval. Viděla jsem pak jeho klidnou smrt a slyšela jsem tlumený nářek jeho rodiny. Pak se shromáždili kolem jeho lůžka četní staří kněží a Židé a modlili se.

Po té jsem viděla, že odnesli jeho tělo do jiné jizby. Tam položili ho na prkno s několika otvory, na kterém ho omývali houbami, držíce nad ním pokrývku, že nikterak nebyl obnažen jejím očím. Voda stékala otvory v prkně do měděné nádoby pod prknem. Pak ho pokryli velikými zelenými listy, obložili ho mnoha kytičkami drobných bylinek a zabalili do velikého plátna, ve kterém pak byl omotán dlouhými úvazky jako dítě v peřince. Jeho tělo bylo teď tak rovné a neohebné, že jsem se skoro domnívala, že jest pevně přivázáno k prknu.

Večer byl Simeon pohřben. Šest mužů držících pochodně neslo ho na prkně, které bylo poněkud střízuto dle mrtvoly a na jehož všech čtyřech hranách vystupoval kolmo nízký obloukovitý okraj, asi tak, že střed každé hrany byl okraj vyšší a ve čtyřech rozích prkna nižší. Na tomto prkně spočívala mrtvola pouze zahalena, nepřikryta víkem. Nosiči a lidé, kteří šli za mrtvolou, kráčeli rychleji než jak se chodí o našich pohřbech. Hrob byl na pahorku, nepříliš daleko od okrsku chrámového. Hrobka byla zvenčí jako pahrbek, do něhož šikmo zasazeny byly dvéře, uvnitř byla zvláštním způsobem vyzděna; byla to práce na způsob té, jenže hrubší, jak svatý Benedikt*), jak jsem viděla, upravoval klenby ve svém prvním klášteře.

*) Ve vidění ze života sv. Benedikta, které měla dne 10. února 1820, viděla také Vypravovatelka, jak Benedikt za chlapeckých let byl učitelem veden k tomu, aby v písku v zahradě z pestrých kamínků skládal rozličné ornamenty a arabesky podobné poněkud mosaikovým dlažbám antickým. Viděla také, jak později jsa poustevníkem, na stropě své kobky nebo sluje zobrazuje hrubou mosaikou vidění Posledního soudu.

Jako v cele přesvaté Panny v Chrámě, byly stěny kobky zdobeny kameny rozličných barev, skládanými ve hvězdy a květy. Malá kobka, do níž uprostřed složili mrtvolu, poskytovala jen tolik místa, že bylo lze kolem těla projíti. Byly ještě některé obyčeje pohřební, dávali mrtvému do hrobu rozličné věci, na př. penízky, kaménky, a myslím také pokrmy. Nevím už dobře.

Viděla také, jak učeníci Benediktovi si osvojili a zdokonalovali tuto malbu. Ale za jednoho vidění, ve kterém zřela, jak celé dějiny řádů do nejmenších podrobností se vyvíjely z bytnosti jejich Zakladatelů, řekla: „V době, kdy Benediktini méně dbali ducha a více vnějšnosti, viděla jsem, že jejich kostely byly přeplněny ozdobami a obrazy, a když jsem tak viděla ty přečetné obrazy a okrasy na stropech jejich chrámů, napadlo mně, že takto zdobí své chrámy, poněvadž Benedikt udělal si tehda ten obraz ve své cele; ale jest toho všeho až běda! nedej Pán Bůh, aby ta tíha spadla: to by bylo potlučeno lidí."

IV

SVATÁ RODINA V DOMĚ SVATÉ ANNY.

VEČER, jak jsem viděla, přibyla svatá Rodina do domu Annina, ležícího as půl hodinky od Nazareta směrem k údolí Zabulon. Slavili malou rodinnou slavnost, as takovou, jako když Maria odcházela do Chrámu. Nad stolem hořela lampa. Joachima už nebylo na živu, viděla jsem druhého muže Annina hospodářem. Annina nejstarší dcera, Maria Heli, byla tu návštěvou. Složili s osla zavazadla, neboť svatá Rodina zamýšlela prodleti zde delší dobu. Všichni se velmi radovali z Ježíška, ale jejich radost byla tichá a vnitřní: nikdy jsem vůbec neviděla, že by někdo z těchto lidí kdy pustil uzdu přílišné vášnivosti. Byli tam také staří kněží. Zasedli ke skrovné večeři, ženy, jako vždy při jídle, také zde jedly od mužů zvlášť. —

Po několika dnech: Svatou Rodinu viděla jsem ještě v domě svaté Anny. Jsou tam také některé ženy, jako nejstarší dcera Annina, Maria Heli s dceruškou Marií Kleofášovou, nějaká žena z městečka Alžbětina a služka, jež posluhovala Marii v Betlémě. Po smrti svého muže, který nebyl hodný, nechtěla se tato služka

podruhé provdati a přišla do Jutty k Alžbětě, kde ji poznala svatá Panna, meškajíc návštěvou u Alžběty před narozením Janovým. Odtamtud přišla tato vdova k Anně. — Dnes jsem viděla, že Josef v domě Annině nakládal rozličné věci na dva nebo na tři osly, a jda před osly, bral se se služkou do Nazareta.

Nepamatuji už zcela podrobně všeho toho, co jsem viděla dnes v domě svaté Anny, ale dle všeho cítila jsem se tam jako doma, neboť jsem tam byla vtržena za přímluvné modlitby, které teď snad už ani neporozumím. Než jsem přišla do domu Annina, byla jsem v duchu v domácnosti mladých manželů, kteří živili stařičkou matku a teď oba byli na smrt nemocni a neuzdraví-li se oba, stařenka jistě zahyne. Znám tu ubohou rodinu, ale už dávno jsem o ní nic neslyšela. V takové zoufalé tísni vzývám vždycky svaté Matky Anny; jsouc tedy dnes v domě Annině, v obraze ovšem, viděla jsem v její zahradě přes to, že jest zima a listí už opadalo, na stromech ještě mnoho hrušek, švestek a jiného ovoce. Když jsem odcházela, bylo mně dovoleno natrhati si toho ovoce, i přinesla jsem těm nemocným manželům hrušek, a oni požívše jich, zase se uzdravili. Po té bylo mně rozděliti toho ovoce ještě dušem v očistci, známým i neznámým, a byly jím občerstveny. Patrně, že tyto plody znamenají milosti, vyprošené svatou Annou. Obávám se však, že mně zase jsou tyto plody předzvěstí mnoha bolestí a utrpení, to jest mou zkušeností z takových obrazů, ve kterých trhávám ovoce v zahradách Světců, neboť jest třeba, aby se za ně zaplatilo. — Nevím už zcela určitě, proč jsem natrhala ovoce tenkrát v zahradě svaté Anny. Snad jsou tito lidé a ty duše v očistci pod zvláštní ochranou svaté Matky Anny, i bylo třeba, aby ovoce milostí bylo nakoupeno v její zahradě, nebo snad proto, že jest zvláštní patronkou všech v největší bídě postavených, jak jsem se vždycky o tom přesvědčila.

Na otázku, jaké počasí vidí v této době roční v Palestině, odpověděla:

Stále to zapomínám říci, poněvadž se mně všecko zdá tak přirozeným, že se stále domnívám, to že ví každičký. Vídávám mlhy a déšť, někdy také poprašek sněhu, který však zas hned roztaje. Vídávám stromy bez listí už, ale s ovocem. Vídávám do roka několikery žně, tam už žnou, jak vidím, když u nás jest jaro. Teď v zimě vidím lidi, jdou-li někam, zahaleny, mají pláště přehrnuty až přes hlavu.

Dne 6. února.

Dnes odpoledne, jak jsem viděla, šla svatá Panna, provázena svou Matkou, jež nesla Ježíška, z domu Annina do Nazareta do domu Josefova. Cesta jest velmi příjemná, vedouc mezi pahorky a zahradami, dlouhá tak půl hodinky.

Anna posílá ze svého obydlí do Nazareta Marii a Josefovi jídlo. Ach, jak dojemný jest pohled na svatou Rodinu. Maria jest jako matka a jako nejponíženější děvečka svatého Děťátka a také děvečka svatého Josefa. Josef zase se k Ní chová jako nejvěrnější přítel a nejpokornější sluha. Když svatá Panna Ježíška tak obrací a otáčí jako bezmocné dítě, ach, jak jest to dojemné a když pak vidím, že to dítě jest milosrdný Bůh, který stvořil svět a z lásky k nám dává se tak obraceti a otáčeti — ach, jak hroznou se mně jeví zatvrzelá, svéhlavá mysl chladných, potutelných, pokryteckých lidí.

V

HROMNICE.

OBRAZ CÍRKEVNÍ SLAVNOSTI.

SVÁTEK Očišťování Marie Panny či Hromnic byl mně ukázán ve velikém vidění, které jest těžko vysvětliti a ještě tíže vypraviti, co však ještě z toho vím, to jsem přece viděla v obraze zacházeti.

Viděla jsem slavnost v onom průhledném, nad zemí se vznášejícím chrámě, jak se mně zjevuje katolická Církev, když jest mně rozjímati nikoliv o předmětu, který jest v tom neb onom místním kostele, nýbrž o události, kterou oslavuje Církev v chrámech. Viděla jsem tedy, že Chrám byl plničký Kůrů Andělských, kteří stáli kolem Nejsvětější Trojice. Ale poněvadž bylo mně teď patřiti, jak Druhá Osoba Nejsvětější Trojice jako novorozený Ježíšek bude v Chrámě obětován a vykoupen, zůstávaje však přece v Nejsvětější Trojici, bylo mně jako nedávno, když jsem se domnívala, že Ježíšek sedí u mne a těší mne, kdežto zároveň jsem viděla obraz Nejsvětější Trojice: Viděla jsem totiž, jako by zjev Vtěleného Slova, Ježíšek totiž, Jenž byl u mne, shlukem světla byl spojen s obrazem Nejsvětější Trojice, a přece nemohu říci, že by býval nebyl v Nejsvětější Trojici jsa u mne, ani zase, že nebyl vedle mne,

jsa v Nejsvětější Trojici, a přece v tu chvíli, když jsem živě pociťovala přítomnost Ježíškovu, viděla jsem zobrazení, kterým se mně jevila Nejsvětější Trojice, zcela jinak než tehdy, když mně představovalo prostě Boha Trojjediného. — Ale střed chrámu ukázal se mi oltář. Nebyl to však takový oltář, jaké vídáváme za našich dnů v našich kostelích, nýbrž oltář vůbec. Na tomto oltáři viděla jsem stromeček se širokými svislými listy, toho druhu, kterého byl zapovězený strom v Ráji.

Po té jsem viděla, že svatá Panna s Ježíškem na rukou jakoby ze země se vynořila před oltářem, a strom na oltáři že se před Ní sklonil a uschl. — I viděla jsem k Marii přistoupiti velikého, kněžskými rouchy oděného Anděla, který měl kolem hlavy jen kroužek. Podala mu Dítě, které položil na oltář, a v témž okamžiku viděla jsem obětované Dítě vcházeti v obraz Nejsvětější Trojice, kterýžto obraz jsem viděla zase v obyčejném tvaru.

Viděla jsem však, že Anděl podal Matce Boží stkvoucí kuličku, na které byl obraz jako obraz zavinutého dítěte, a že Maria pozdvihla tento dar nad oltář. Se všech stran viděla jsem k Ní vznášeti se množství ruk se svícemi, a všecky ty svíce podávala svatá Panna dítěti na kouli, do něhož takřka vplynuly. A všecka tato světla viděla jsem slíti se v jedno světlo, v jeden jas nad Marií a Dítětem, který všecko osvětloval.

Maria rozprostřela široký plášť nad celou zemi. Pak se proměnil obraz ve slavnost.

Strom poznání, který před zjevem Marie Panny uschl, a Dítě, jež obětováno na oltáři vplynulo do Nejsvětější Trojice, to znamenalo tuším, že člověk zase bude spojen s Bohem, proto také jsem viděla, že všecka ta rozptýlená světla byla podávána Matce Boží, jež je zase podávala Ježíškovi, kterýž byl Světlo, kteréž osvětluje všecky lidi a ve kterém jedině rozptýlená světla zase nabyla světla, Světlo, kteréž osvětluje všechen svět, který jistě byl zobrazen koulí jako říšským jablkem. Podávané svíčky znázorňovaly svěcení svící o dnešním svátku.

ÚTĚK DO EGYPTA.

I

ÚVOD / VĚK JEŽÍŠKŮV ZA ÚTĚKU DO EGYPTA.

SOBOTU dne 10. února 1821 trudila se nemocná sestra nemalými starostmi o příbytek a usnuvši z toho zármutku probudila se brzičko, a to velmi potěšena. Řekla, že byl u ní její věrný, nedávno zesnulý přítel (stařičký zbožný kněz) a že ji potěšil: „Ach, jak moudrý jest teď ten dobrý muž, teď umí mluviti. Řekl mně: Nestarej se o příbytek sobě, pečuj jen o to, aby čisto a ozdobeno bylo nitro tvé, kam přijímáš svého Pána Ježíše, když zavítá k tobě. Přišed do Betléma, nehledal Josef příbytku sobě, nýbrž Ježíšovi, a pěkně čistě vymetl Jeskyni jesliček.“ Sdělila ještě několik takových velmi hlubokých rozjímání, která jí byl řekl onen přítel a která byla velmi přiměřena muži, jenž dokonale znal její povahu. Podotkla také, že jí řekl: „Když Anděl přikázal svatému Josefovi, aby s Ježíšem a s Marií uprchl do Egypta, pranic se nestaral o příbytek, nýbrž poslušně pustil se do ciziny.“

Poněvadž loňský rok v tuto dobu viděla některé obrazy z Útěku do Egypta, domníval se písař, že má snad zase tato vidění, i otázal se: „Uprchl snad dnes

Josef do Egypta?“ načež dala velmi jasnou a určitou odpověď: „Nikoliv, ale den, kterého tenkrát uprchl, připadá letos na 29. února“.

Bohužel nenaskytlo se, přesně od ní vyzvěděti, kolik bylo Ježíškovi, když s Ním uprchli do Egypta, neboť za tohoto vypravování byla velmi nemocna. Jednou řekla: „Dítěti jest asi něco přes rok, viděla jsem, jak jednou si hrálo u balšamového křoviska, u kterého odpočívali; také Je někdy vedli rodiče kousíček cesty.“ Jindy zase prý slyšela, že Ježíškovi bylo tři čtvrti roku. — Ponecháváme tudíž čtenáři, aby z některých poznámek, do vypravování vpletených, a zvláště z poměru Ježíšova k malému Janovi si určil stáří Ježíškovo sám. Leč když to vše se uváží, rozhodneme se ovšem, že Mu bylo tři čtvrti roku.

II

DOMÁCNOST SVATÉ RODINY V NAZARETĚ.

V neděli, dne 25. února.

SVATÁ PANNA, jak jsem viděla, pletla nebo háčkovala sukýnku. Na pravém boku, nad kyčlí má zavěšené klubíčko vlny, a v rukou drží dvě tyčinky, myslím že kostěné, které na konci mají háčky. Jedna z tyčinek jest dobře půl lokte dlouhá, druhá jest kratší. Za háčkem mají tyčinky ještě špičku, okolo které za práce se nit zadrhne a tak se udělá oko. To, co už jest upleteno, přepadává mezi oběma tyčinkami. Tak pracujíc, svatá Panna stála nebo seděla vedle Ježíška, který ležel v košíčku.

Svatého Josefa jsem viděla, jak z dlouhých lýkových proužků žlutých, hnědých a zelených splétá zástěny, veliké to čtverce, a rohože, ze kterých se hotovily stropy v komůrkách. V kůlně vedle domu měl zásobu takových pletených tabulí na hromadě narovnaných. Vplétal do nich rozličné hvězdy, srdce a jiné obrazce. Ještě jsem si tak pomyslila velmi ho litujíc, že ani netuší, že brzy bude mu prchati do Egypta.

Matka Anna přichází skoro denně ze svého domu asi hodinku vzdáleného na návštěvu.

III

HERODES KONÁ PŘÍPRAVY NA VRAŽDĚNÍ NEVINŇÁTEK / SPOJITOST VRAŽDĚNÍ DÍTEK V DUCHU VYPRAVOVATELČINĚ.

V neděli dne 25. února.

BYLO MNĚ popřáno, pohleděti do Jerusalema. Viděla jsem, jak Herodes svolal mnoho mužů. Bylo to, jako když u nás se bere na vojnu. Muže zavedli na veliký dvůr, a tam jim rozdali oděv a zbraně. Na jednom rameni nesli něco jako půlměsíc (snad štít?). Měli kopí a široké krátké meče jako sekáčky. Na hlavách měli přilby a někteří měli kolem nohou ovinuty řemeny. Tyto přípravy se asi vztahují na vraždění Nevinňátek. Herodes byl velmi znepokojen.

V pondělí, dne 26. února.

Vidím Heroda ještě stále u velikém znepokojení. Byl zcela takový jako tehdy, když svatí Tři Králové se ho tázali po novorozeném Králi Židovském. Viděla jsem, jak se radil s některými starými zákoníky. Přinesli velmi dlouhé, na hůlčičkách upevněné svitky pergamenové a čtli v nich. — Také jsem viděla, jak vojáci, kteří předevčírem dostali nový oblek, byli rozesláni do některých dědin kolem Jerusalema a také do Betléma. Stalo se tak myslím proto, aby byly obsazeny ty dědiny, odkud později bude matkám přinésti děti do Jerusalema, aniž budou tušiti, že budou povražděny,

aby nevznikly nepokoje, až se roznesou zprávy o oné ukrutnosti.

V úterý, dne 27. února.

Vojáci Herodesovi, kteří včera vytáhli z Jerusalema, přibyli dnes, jak jsem viděla, do tří městeček. Přišli do Hebronu, do Betléma, a ještě do jedné obce, která ležela mezi oběma městečky směrem k Mrtvému Moři. Jména jsem zapomněla. Venkované, kteří ani nevěděli, proč vojáci k nim přišli, byli jejich příchodem skoro poděšeni. Herodes byl však chytrý, neprozradil ani slovíčkem, co zamýšlí, a pátral v tichosti po Ježíšovi. Vojsko leželo delší dobu v těchto obcích, když pak se Herodes nikde nedopátral dítěte v Betlémě narozeného, kázal povraždit všecky děti až do dvou let.

* * *

Dnes večer, když se smrákalo, pozdřímla si nemocná sestra, a po několika minutách beze všeho vnějšího popudu řekla velmi radostně: „Tisíckrát zaplať Pán Bůh! Ach, tu jsem přišla v čas, ó, jak bylo dobře, že jsem tam byla! Ubohé dítě jest zachráněno! Modlila jsem se, aby neodolala a aby požehnala a políbila dítě, a tu se už nemohla odhodlati, aby je hodila do louže.“ Těmito slovy překvapen, tázal se písař: „Kdo?“ načež vypravovala dále: „Svedené děvče, chtělo utopiti své novorozené dítě. Není to odtud ani tak daleko. Modlila jsem se těchto dní k Bohu tak úpěnlivě, aby přece žádné ubohé nevinné dítě nezemřelo beze křtu a bez požehnání. Modlila jsem se tak proto, poněvadž teď přichází výroční den umučení Nevinňátek. Zapřísahala jsem Pána Boha při krvi těchto jeho prvních svědků krve. O, člověku jest těžiti z doby, a když v zahradě Církve nebeské rozkvétají každoročně růžičky, třeba je na zemi trhati. Bůh mne vyslyšel, a tak jsem přece pomohla matce i jejímu dítěti. Snad to dítě ještě někdy uvidím.“—Tak se vyjádřila hned po vidění, nebo správněji řečeno hned po své duchovní práci.

Druhého dne ráno vypravovala:

„Můj Vůdce rychle mne odvedl do M. Viděla jsem svedené děvče, myslím že někde před M. Podobalo se mně to, jako by to bylo v levo od cesty z T. do K. Dítěti dala život za křovím a přicházela s ním k hluboké louži, na níž plaval žabinec. Chtěla vhoditi dítě do vody, nesla je v zástěře. Spatřila jsem vedle ní velikou temnou postavu, z níž však přece prokmitávalo jakési odporné světlo. Byl to asi ďábel. Přihnala jsem se k ní, a modlila jsem se z plna srdce, i viděla jsem, že temná postava zmizela; tu vzala dívka dítě do náručí, požehnala je sv. křížem, a ještě jednou je políbila. Učinivši to však, nebyla už s to, aby je utopila. Sedla si a plakala, až jí srdce usedalo a nevěděla si rady ani pomoci. Těšila jsem ji a vnukla jsem jí myšlenku, aby šla ke zpovědníkovi a poprosila ho o pomoc. Mne neviděla, ale její Anděl Strážný jí to řekl. Jak se domnívám, nemá svých rodičů tam v té krajině, a jak se zdálo, byla středního stavu.

IV

O ŽIVOTĚ SVATÉ RODINY V NAZARETĚ.

V úterý, dne 27. února.

DNES, JAK JSEM VIDĚLA, svatá Matka Anna šla ze svého domu do Nazareta s onou služkou s ní spřízněnou, které po Kristově narození zanechala u svaté Panny v Betlémě. Služka měla po boku zavěšený uzel a nesla jeden koš na hlavě a druhý v ruce. Byly to kulaté koše a jeden z nich řídce upleten. Byli v nich ptáci. Nesly Marii jídlo, neboť neměla vlastní domácnosti, a svatá Anna Jí všecko obstarávala.

Ve středu, dne 28. února.

Dnes k večeru viděla jsem u svaté Panny svatou Matku Annu s její starší dcerou. Maria Heli měla s sebou silného, as čtyřletého nebo pětiletého chlapečka, svého vnuka, nejstaršího to syna své dcery Marie Kleofášovy. Josef odešel do domu svaté Anny. Vidouc ty ženy, jak seděly spolu zabrány v důvěrný hovor a jak si hrály s Ježíškem a na srdce Ho vinuly a kladly Ho chlapečkovi do náručí, pomyslila jsem si ještě: ženy jsou pořád stejné. Všecko bylo tak jako dnes.

Maria Heli bydlela ve vesničce asi tři hodiny východně od Nazareta. Její dům byl skoro tak výstavný jako dům Matky Anny, rozkládal se kolem něho dvůr

obehnaný zdí, a na dvoře byla studna s čerpadlem, ze kterého vytékala horem voda do kamenné nádržky, stouplo-li se dole na cosi. Muž Marie Heli slul Kleofáš, a její dcera, Maria Kleofášova, provdána za Alfea, bydlela na druhém konci vesnice.

Večer viděla jsem, že se ženy modlily. Stály před stolečkem, červeně a bíle pokrytým a u stěny postaveným. Na stolečku ležel svitek, který svatá Panna pozdvihujíc rozvinovala a na stěnu zavěsila. Bledými barvami byla na něm vyšita postava. Byla jako mrtvola, zahalená do dlouhého bělavého pláště jako dítě v peřince. Plášť byl stažen přes hlavu. Postava držela něco v rukou, neboť kolem rukou plášť jako by odstával. Viděla jsem už tento obraz v domě sv. Anny o slavnosti, když odváděli Marii do Chrámu. Tentokráte připomínal mně Melchisedecha, neboť bylo to, jako by postava držela v rukou kalich, jindy jsem se domnívala, že představuje Mojžíše. — Za modlitby hořela lampa. Maria stála před svatou Annou a sestra vedle Ní. Křížily ruce na prsou, spínaly je a rozpínaly. Maria předčítala ze svitku, který ležel před Ní a který čas od času dále rozvinovala. Za modlitby zvyšovaly a snižovaly jistým způsobem hlas a dělaly odměřené přestávky, což mě připomínalo klášterní zpěv v choru.

V

ANDĚL PŘIKÁŽE V NOCI JOSEFOVI UPRCHNOUTI DO EGYPTA / SVATÁ RODINA SE PŘICHYSTÁ, ROZLOUČÍ A VYDÁ SE NA CESTU.

V noci se čtvrtku, dne 1., na pátek dne 2. března.

UŽ NEJSOU v Nazaretě, viděla jsem, že odejeli. Včera, ve čtvrtek ráno se Josef zase navrátil z domu Annina. Anna a její nejstarší dcera byly ještě zde v Nazaretě. Sotva že všichni ulehli, přišel k Josefovi Anděl s rozkazem Božím. Maria s Ježíškem spala v komůrce v pravo od ohniště, Anna v komůrce v levo, nejstarší dcera Annina pak v komůrce mezi komůrkou sv. Anny a komůrkou Josefovou. Ty jizbičky se zdály jako by byly sestaveny z pletených zástěn, a také stropy jejich byly většinou z pletiva. Lůžko Mariino bylo ještě záclonou nebo zástěnou odděleno od světničky. V nohách jejího lůžka ležel na koberci Ježíšek, vzpřímila-li se, snadno Ho dosáhla.

Josef, jak jsem viděla, spal ve své komůrce, leže na boku a hlavu maje opřenu o rámě. Viděla jsem zářícího mládence, an přistoupil k jeho loži a mluvil k němu. Josef se vztýčil, ale byl rozespalý a zase si lehl. Tu ho mládenec vzal za ruku a pozdvihl ho; Josef se tedy vzpamatoval a vstal. Ale mládenec zmizel. Josef šel k lampě, která hořela střed domu před ohništěm, a rozsvítil si lucerničku. Pak zaklepal na komůrku

svaté Panny a otázal se, dovoleno-li jest vstoupiti. Viděla jsem, že vstoupil a že mluvil s Marií, která neodstrčila zástěny od svého lůžka; potom jsem viděla, jak šel do stáje k oslu a po té do komory, ve které bylo uschováno všelijaké náčiní. Chystal všecko na cestu.

Jakmile Josef odešel od svaté Panny, ihned vstala a oblékala se na cestu. Poté šla k Matce Anně a ohlásila jí rozkaz Boží, tu vstala také Anna, a také Maria Heli a její vnouče slezly s lůžka. Ježíška ještě nebudily. Vůle Boží byla těm zbožným lidem nade všecko a třeba že v srdcích měli těžký bol, přece jali se ihned všecko chystati na cestu, než aby se oddávali zármutku, že jest jim se rozloučiti. Anna a Maria Heli pomáhaly snášeti a baliti, čeho bylo potřebí na cestu. Maria vzala s sebou mnohem méně, než co si přinesla z Betléma. Navázaly jen malý uzlík, který s několika houněmi vynesly na dvůr Josefovi, aby to naložil na osla. Všecko konali tiše a velmi rychle, právě jako lidé, kteří jsou náhle zburcováni, aby tajně odejeli.

Posléze přinesla Maria Děťátko a její spěch byl tak veliký, že, jak jsem viděla, ani Ho nepřevinula. Ach, teď nastala chvíle loučení, a nelze mně ani vysloviti, jak dojemný byl zármutek sv. Anny a starší sestry Mariiny. Obě v slzách vinuly Ježíška k srdci, ano i chlapečkovi dovolily Ho obejmouti. Anna několikráte objala svatou Pannu plačíc tak hořce, jako by už nikdy Jí nespatřila. Maria Heli vrhla se celým tělem na zem a plakala.

Nebyla ještě půlnoc, když vyšly s domu. Anna a sestra Mariina vyprovodily pěšky svatou Pannu kus cesty za Nazaret. Josef přišel za nimi s oslem. Braly se směrem k domu Anninu, jen poněkud více v levo. Maria nesla Ježíška v plénkách zavinutého na prsou v plachetce, která přes ramena přehozena, byla v týle svázána. Měla na sobě plášť, který Ji zahaloval i s Dítětem, a veliký čtverhranný závoj, který v zadu obepínal jen hlavu, ale v předu po obou spáncích hluboko

splýval. — Když ušly malý kousek cesty, dohonil je Josef s oslem, na kterém byl naložen měch vody a koš s několika příhradami, ve kterých byli složeny chlebíčky a džbánečky a také tam byli živoucí ptáci. Cestovní tlumok a několik houní bylo přivázáno kolem ženského sedla, které mělo stupátko. Teď objaly se ještě jednou, prolévajíce slzy, Anna požehnala svatou Pannu, jež si usedla na soumara, kterého vedl Josef, a jela.

Ctihodná sestra vypravujíc o zármutku svaté Anny a Marie Heli, plakala usedavě a pravila, že i v noci, když viděla tento obraz, bylo jí tak plakati.

V pátek, dne 2. března.

Maria Heli, jak jsem viděla, odešla velmi brzy ráno s vnoučetem do domu Annina a poslala hospodáře se služebníkem do Nazareta, načež sama odebrala se do svého domova. Anna však, jak jsem viděla, všecko v domě Josefově uspořádala a mnoho věcí sbalila. Ráno pak přišli dva muži z domu Annina; celičkým oděvem jednoho z nich byla kůže ovčí kolem beder a obuví hrubé podešve řemeny k nohám přivázané, druhý měl na sobě delší šat. Zdálo se mně, že tento druhý muž byl tehdejším manželem Anninym. Pomáhali všecko uspořádati v domě Josefově, a co bylo lze odnésti, sbalili a dopravili do domu Annina.

VI

PRVNÍ DNI NA CESTĚ.

TU NOC, co se svatá Rodina vydala na cestu do Egypta, viděla jsem je, ani prošli několika vesnicemi a k ránu odpočívali v kůlně.

K večeru, nejsouc s to, aby se dále ubírala, svatá Rodina, jak jsem viděla, zašla ve vesničce Nazaře na nocleh k lidem, kteří jsouce u svých sousedů v opovržení bydleli zvláště. Nebyli to pravověrní Židé, v jejich náboženství bylo přimíseno také zvyků a obyčejů pohanských, chodili se klaněti do chrámu na hoře Garizim u Samaří, kamž měli několik mil velmi neschůdné cesty horami. Byli velmi utiskováni mnoha břemeny, a byli přidržováni k robotám na Chrámě v Jerusalemě a na jiných veřejných budovách.

Lidé ti velmi vlídně uvítali svatou Rodinu, jež zůstala u nich po celý druhý den. Vracejíc se z Egypta svatá Rodina zase zavítala k dobrým těm lidem a také později, když dvanáctiletý Ježíš putoval do Chrámu a z Jerusalema se vracel do Nazareta.*) Celá ta rodina

*) Ctihodná Sestra, vypravujíc poprvé o Útěku do Egypta, zapomněla zmíniti se o tom, že se svatá Rodina zastavila v této vísce. Vypravovala o tom jiného roku, když líčila cestu Dítěte

dala se později pokřtíti od Jana a vstoupila do obce Ježíšovy. — Tato vesnička není příliš daleko od jiného zvláštního na výšině položeného města, jehož nedovedu už zcela určitě jmenovati, neboť jsem zde spatřila v okolí tolik měst a slyšela tolik jmen jako na př. také Legio a Mesaloth, mezi nimiž tuším leží Nazara. Domnívám se skoro, že to město, jehož poloze se tak podivuji, slove Legio, ale má ještě jiné jméno.

V neděli, dne 4. března.

Včera v sobotu večer po ukončení Sabbathu, cestovala svatá Rodina v noci od Nazary dále, a po celou neděli a po celou noc na pondělí viděla jsem že se ukrývali u oné velké staré terebinty, pod kterou odpočívali v Adventě cestou z Nazareta do Betléma, když svaté Panně bylo tak zima. Byla to terebinta Abrahamova, u háje Moreh, nedaleko Sichemu, Thenatu, Siloha a Arumahu. — Pronásledování Herodesovo bylo zde v okolí známo, svatým Uprchlíkům hrozilo tedy nebezpečí. — Pod tímto stromem zakopal Jakob modly Labanovy. Josua svolal lid k této terebintě, pod níž byl postaven Svatostánek s Archou Úmluvy, a přikázal lidu, aby se zřekl model. Tu pozdravili Sichemitští Abimelecha, syna Gideonova, králem.

V pondělí, dne 5. března.

Dnes časně z rána viděla jsem, že svatá Rodina odpočívá si v úrodné krajině u studánky vedle balšamového křoviska a občerstvuje se. Ježíšek s bosýma nožkama ležel na klíně svaté Panny. Haluze balšamových křovisek, na kterých se červenaly bobule, byly

Marie do Chrámu, na kteréžto cestě také prošli touto vesničkou. — Když 15 let po smrti Vypravovatelčině písař sestavoval zprávy o Útěku do Egypta, bylo mu nápadno, proč svatá Rodina zde prodlela celý den, a tu teprve shledal, že večerem dne 2. března 1821 začínal sabbath a že tudíž svata Rodina zde v skrytě slavila sabbath, o čemž tehdy Vypravovatelka ani se nezmínila. Tento souhlas dokazuje přesnost jejích vidění, ovšem tam, kde vypravuje přesně, což však není vždycky.

tu a tam naříznuty, a z těchto ran kapala jakási tekutina do zavěšených hrníčků. Divila jsem se, že těchto hrníčků lidé nepokradli. Josef naplnil touto šťávou džbánečky, které měli s sebou. Jedli chlebíčky a bobule, kterých Josef natrhal na blízkých křoviskách. Osel pil a popásal se blízko nich. — Po jejich levici viděla jsem v dálce na horách Jerusalem. — Byl to pohled velmi dojemný.

VII

ALŽBĚTA UPRCHNE S MALÝM JANEM NA POUŠŤ / ZACHARIÁŠ ODEJDE DO NAZARETA.

V úterý, dne 6. března.

ZACHARIÁŠ A ALŽBĚTA byli také zpraveni o hrozícím nebezpečí. Domnívám se, že svatá Rodina sama jim poslala důvěrného posla. Viděla jsem pak, že Alžběta odnesla malého Jana do velmi tajného úkrytu na poušti několik hodin od Hebronu. Zachariáš vyprovodil ji jen kus cesty, až tam, kde po několika kladách přešli nevelký potok. Tam se Zachariáš od nich trhl a bral se k Nazaretu tou cestou, kterou přišla Maria navštíviti Alžbětu. Dnes, dne 6., viděla jsem ho na cestě, patrně aby od Anny zvěděl určitějších zpráv. Několik přátel svaté Rodiny v okolí Nazaretském velmi zarmoutil jejich odjezd.

Malý Jan neměl na sobě než malou ovčí kůži kolem beder, a třeba že mu bylo sotva půldruhého roku, uměl už dobře choditi a skákati. Už tehdy měl v ruce krátkou bílou hůlčičku, kterou si po dětsku pohrával. Pouští netřeba zde rozuměti širošírou pustou písčinu, nýbrž spíše neobydlenou krajinu s mnoha skalinami, rozrytou roklemi a jeskyněmi a porostlou rozličnými křovisky, pláňaty a jahodami.

Alžběta odnesla malého Jana do jeskyňky, ve které pobyla nějakou dobu Magdalena po smrti Ježíšově. Jak

dlouho tentokrát Alžběta zde byla ukryta s Janem, dítětem ještě tak mladičkým, toho už teď nepamatuji, ale bezpochyby jen tak dlouho, dokud se nepouklidnily její obavy, že bude Herodes také jejímu dítěti strojiti úklady, pak zase se vrátila s chlapcem do Jutty asi dvě hodiny vzdálené, neboť v době, kdy Herodes povolal matky s jejich synáčky až do dvou let, což se stalo asi až za rok, viděla jsem zase malého Jana jak uprchl do pouště.

Až potud vypravovala Jasnovidkyně obrazy Útěku do Egypta den ode dne; zde však jednak nemoc, jednak návštěvy přetrhly nit vypravování, a když po několika dnech vypravovala dále, řekla: „Teď nemohu už dní tak přesně určiti, ale budu vypravovati jednotlivé obrazy Útěku do Egypta asi tím pořadem, jak jsem je viděla, pokud se pamatuji.“

VIII

SVATÁ RODINA V JESKYNI POD EFRAIMEM.

VIDĚLA JSEM, že svatá Rodina, překročivši několik vrchů Hory Olivetské a urazivši ještě kus cesty za Betlém k Hebronu, as míli od lesa Mambre, uchýlila se do prostorné jeskyně rozevírající se do divoké úžlabiny v hoře, na které leželo město, jehož jméno znělo jako Efraim. Myslím, že to byla šestá zastávka na jejich cestě.

Svatá Rodina, jak jsem viděla, přišla sem velmi unavena a stísněna. Maria byla velmi zarmoucena a plakala. Trpěli všelikým nedostatkem, neboť prchali oklikami, vyhýbajíce se všem městům a veřejným hospodám. Odpočívali zde celý den. Stala se nejedna milost pro jejich občerstvení. Na modlitbu svaté Panny vytryskl v jeskyni pramen, a divoká koza přišla k nim a dala se podojiti. Také se jim zjevil Anděl, který jich potěšil.

V této jeskyni modlíval se často jeden z proroků; Samuel tuším zde několikráte prodléval. David pásával zde v okolí otcovy ovce, modlíval se zde a Anděl mu sem přinášel rozkazy Boží, na př. vybídnutí, aby podstoupil boj s Goliášem.*)

*) Vypravujíc jen velmi zběžně o Útěku do Egypta, ctihodná sestra zapomněla se zmíniti o tomto úkrytu sv. Rodiny, ale vypravovala to, co výše uvedeno, ve viděních o veřejném životě Krista Pána, jež den ode dne sdělovala, a to tehdy, když Pán Ježíš po Svém Křtu s několika učeníky obcházel v okolí betlémském všecka místa, kde Maria s Ním prodlévala. Viděla, jak Ježíš, byv pokřtěn od Jana, což vypravovala v pátek dne 28. září 1821, prodléval s učeníky v této jeskyni od 8. do 9. října, a slyšela Ho, jak vypravoval o milostech této jeskyně a vůbec o útrapách na Útěku do Egypta. Požehnal tuto jeskyni a také naznačil, že nad ní bude jednou vystavěn chrám. — Dne 18. října dodala: „Tato jeskyně, do které se uchýlila svatá Rodina na Útěku do Egypta, byla později nazvána Příbytkem Marie Panny, a byla navštěvována poutníky, aniž byla dobře známa tato událost. Později bydlela tam jen chudina." Také popsala přesně její polohu, a písař nemálo se podivil, když se dočetl v knize ‚Minority Antonína Gonzaleza Putování do Jeruzaléma' (Antverpy, 1679. I. díl str. 556), že malou míli od Hebronu směrem k Betlému stranou od cesty byl ve vesničce Mariině, kde prý na Útěku nocovala. Leží na výšině, vypravuje Minorita, a dosud tam stojí zachovaný kostel o třech obloucích a trojích dveřích. Na stěně jest zobrazena Maria s Ježíškem sedící na oslu, kterého vede Josef. Na úpatí hory, na které jest ves s kostelem, jest krásná studně, zvaná Studní Mariinou. To vše souhlasí úplně s místem, jak ctih. sestra je popsala. — Arvieux v II. díle svých „Memoires" (Lipsko 1783) praví: „Mezi Hebronem a Betlémem prošli jsme Vesnicí svaté Panny, jež prý zde na Útěku do Egypta odpočívala."

IX

MALÝ JAN POŠLE V POUŠTI JIŽNĚ OD HEBRONU ŽÍZNIVÉMU JEŽÍŠKOVI PRAMEN VODY.

OD TÉTO JESKYNĚ putovali, Mrtvé Moře majíce stále po levici, sedm hodin na jih a dvě hodiny za Hebronem vstoupili na poušť, ve které tehdy se zdržoval malý Jan. Jejich cesta brala se as na dostřel z luku mimo jeho jeskyni. Viděla jsem, jak svatá Rodina ubírá se samotinká, vysílena a žízní prahnouc písčitou pouští. Měch na vodu a také džbánečky na balšám byly prázdny; svatá Panna byla velmi zarmoucena, žíznila, Ježíšek žíznil. Tu odbočili poněkud s cesty a zamířili tam, kde se skláněl nehluboký úpad, řídce porostlý křovím a sprahlým trávníkem. Svatá Panna slezla s osla, posadila se na chvíli. Děťátko držela v náručí, byla skormoucena i modlila se. —

Zatím co svatá Panna jako kdysi Hagar v poušti, volala o vodu, byl můj zrak upoután obrazem neobyčejně dojemným. Jeskyně, do které Alžběta zachránila chlapce Jana, otvírala se tu zcela na blízku na kamenité pusté pahorkatině, i viděla jsem, jak chlapeček Jan opodál jeskyně mezi křovinami a kamením obchází jako by zmítán toužebným očekáváním a znepokojením.

Alžběty jsem v tomto vidění nespatřila. Byl to pohled neobyčejně dojemný a významný, viděti v poušti chlapečka, který už dobře uměl choditi a běhati. Tak jako už pod srdcem matčiným radostným zplesáním uvítal svého Pána, tak také teď blízkost jeho Vykupitele nedala mu stání. Viděla jsem chlapce, měl na sobě beránčí kůži přehozenou přes ramena a v boku převázanou, v ručce třímal krátkou hůlku, na které teď se třepotal lýkový praporeček. Cítil, že Ježíš se ubíral mimo něj, že žíznil, i padl na kolena a volal k Bohu s rozpaženýma rukama — pak vyskočil, běžel puzen Duchem na hranu vysoké skály, udeřil hůlčičkou o zem, i vytryskl ze země bohatý pramen. Jan rychle běžel před ručejem až na okraj skály, kde se ručej střítil. Tu stál hošík, a viděl v dáli ubírající se svatou Rodinu.*)

Svatá Panna pozdvihla teď Ježíška a kynouc ke skále pravila: „Pohleď tam! Jan na poušti!“ — i viděla jsem, jak teď Jan vedle vodopádu radostně poskakoval, a jak mávaje lýkovým praporečkem na hůlčičce kynul Ježíškovi, ale zase odběhl do pouště.

Potůček po nějaké době přiběhl tam, kudy se brali Poutníci, i viděla jsem, jak ho překročili, a na pohodlném místečku, kde rostlo nějaké křovisko a zelenal se prořídlý drn, se posadili, aby se zotavili. Svatá Panna slezla s Dítětem s osla. Všichni byli radostně

*) Tuto dojemnou událost slyšela Vypravovatelka z úst samého Spasitele, když ve viděních z veřejného života Ježíšova v úterý dne 26. měsíce Thebet (= 14. ledna) třetího učitelského roku viděla Ježíše se svatou Pannou, Petrem, Janem a třemi důvěrnými učeníky Jana Křtitele v otcovském domě Janově v Juttě. Tehda mluvil potěšitelná slova o zavraždění Křtitele, které bylo vykonáno dne 20. měsíce Thebet (= 8. ledna) o Herodových narozeninách v Macheru. Jal se vypravovati, když před nimi byl rozprostřen koberec, který utkala Maria s Alžbětou, navštívivši ji, a na kterém byly vyšity rozličné významné průpovídky. Ježíš mluvil tu mnoho o Janovi a zmínil se též o tom, že jen dvakráte ho viděl na vlastní oči: tehdy na útěku a pak při křtu. —

dojati. Maria si sedla na drn. Několik kroků od Ní vyhrabal Josef důlek, aby se naplnil vodou. Když se voda zcela zčistila, pili všichni. Maria vykoupala Děťátko. Umyli si ruce, nohy a obličej. Josef přivedl osla k vodě, který hojně pil, také naplnil svůj měch na vodu. Všichni oplývali takovým vděčným štěstím; uschlá tráva se hojně svlažila a pozdvihla se; sluníčko povyskočilo a krásně zasvítilo, všichni byli občerstveni, blaženi a tiši. — Odpočívali zde asi dvě nebo tři hodiny.

X

NA HRANICÍCH ÚZEMÍ HERODESOVA.

POSLEDNÍ HOSPODA Svaté Rodiny v území Herodově byla nedaleko kteréhosi města na začátku pouště, několik hodin od Mrtvého Moře. Městečko to slulo nějak jako Anam, Anem nebo Anim. (Kolísala ve výslovnosti.) — Vešli do domu o samotě stojícího; byla to hospoda těch, kteří cestovali pouští. Na výšině stálo několik chatrčí a kolen, také rostl tu a tam v okolí nějaký planý strom. Lidé z těch chatrčí byli, jak se mně zdálo, poháněči velbloudů, měli mnoho velbloudů, popásajících se na ohražených lukách. Byli to lidé poněkud zdivočelí, jistě že už spáchali nejednu krádež, ale přece uvítali svatou Rodinu vlídně a prokázali Jí pohostinství.

Také v blízkém městečku bydlelo mnoho nespořádaných lidí, kteří se tam byli usadili po nějakých válkách. — V hospodě byl mezi jinými také asi dvacetiletý muž, kterýž slul Ruben.*)

*) Také o této hospodě se zmínila teprve, když v Životě Pána Ježíše vypravovala, jak Kristus po Svém křtu dne 8. října z Údolí Pastýřů samoten sem přichází, onoho Rubena obrátí a několik nemocných uzdraví, zatím co Ho očekávají Jeho

Ve čtvrtek, dne 8. března.

Za jasné, hvězdnaté noci viděla jsem svatou Rodinu ubírati se písčitou pouští, porostlou nizounkým uschlým křovím. Zdálo se mně, že kráčím pouští vedle nich. Byla to poušť velmi nebezpečná pro množství hadů, kteří svinuti do kolečka leželi tu a tam v křoví v důlkách pod listím. Všichni se plazili k cestě strašlivě syčíce, a natahovali hlavy po svaté Rodině, která však, oblita světlem bezpečně se brala mimo ně. Viděla jsem ještě jiná, než rovněž zlá zvířata. Na tělech poměrně dlouhých a načernalých měla krátké tlapky a jakási křídla, ale bez per, spíš velikým ploutvím podobná. Když se hnala nad zemí, zdálo se, že letí a hlava jejich měla poněkud podobu rybí. (Snad létající ještěrka). Po té jsem viděla, jak svatá Rodina prošedši křovím přišla do hluboké rokle v půdě jako na okraj úvozu, zamýšleli si zde odpočinouti.

Mně bylo úzko o svatou Rodinu. Místo bylo tak strašlivé, i splétala jsem chvatně na otevřené straně ochranný plot z roští ale se mnou se tam vedralo rozkacené zvíře, podobné medvědu, i popadla mne převeliká úzkost. Tu náhle zjevil se mně starý, nedávno zesnulý přítel kněz, omladlý všecek a zkrásnělý, uchopil zvíře za chřtán a vyhodil ho za ohradu. Tázala jsem se ho, kde se tu vzal, když přec jistě lépe se mu vede tam, kde jest; odpověděl: „Přišel jsem ti jen na pomoc; ani zde dlouho nezůstanu". Řekl mně ještě více věcí, také to, že ho ještě jednou uzřím.*)

učeníci v jeskyni u Efraimu. Učil po těch hospodách a samotách, kde sv. Rodina odpočívala a jedla, a vyložil těm lidem, že tato milost jest ovocem jejich tehdejšího pohostinství. Jda pak odtud do jeskyně u Efraimu, ubíral se tehdy mimo Hebron. — Jeroným a Eusebius zmiňují se o městečku Anim či Anem, 9 mil jižně od Hebronu v okrese Daroma.

*) Tato událost jest parabolickým jednáním ve snu. Sestra Emmerichova zamýšlí prokázati pocestným skutek lásky k bližnímu, ale pro nějakou osobní křehkost, nevůli nebo hněv,

Svatá rodina ubírala se pak dále asi míli na východ podél veřejné silnice vojenské. Jméno posledního městečka mezi Judskem a pouští, kamž přišli, znělo as podobně jako Mara. Ještě jsem při tom myslila na rodné město svaté Anny, ale to to nebylo. Zdejší obyvatelé byli divocí a spustlí, a svatá Rodina nemohla si od nich ani pokrmu ani nápoje vyprositi.

Odtud přišli na velikou písčitou poušť. Tam nebylo ani cesty ani co by jim určovalo směr, i nevěděli si rady ani pomoci. Ušedše pak kus cesty spatřili v dálce zlověstné temné pohoří. Na svatou Rodinu ulehla veliká úzkost, i padli na kolena a úpěnlivě volali k Bohu o pomoc. A tu se sběhlo kolem nich několik velikých divokých zvířat, i zdálo se to s počátku velmi nebezpečné, ale nebyla ta zvířata nikterak zlá, nýbrž dívala se na svatou Rodinu tak přívětivě, jako se na mne dívával starý pes mého zpovědníka, přišel-li někdy ke mně. Poznala jsem však, že tato zvířata jsou vyslána, aby jim ukazovala cestu. Pohlédla na hory, běžela kus cesty k nim a zas se vracela k svaté Rodině, počínala si tak jako pes, chce-li člověka někam vésti. Viděla jsem, že svatá Rodina se posléze dala za těmi zvířaty a že překročivši nějaké pohoří (Seir?) sestupovala do divoké nehostinné krajiny.

se jí to nepodaří, medvěd prorazí její ochranné pletivo, tu zjeví se jí její duchovní přítel, kterému byla prokázala mnoho tělesných i duchovních dobrodiní, a přispěje jí na pomoc, zapudí medvěda, i svou přímluvou zbaví ji návalu hněvu...

XI

SVATÁ RODINA MEZI LOUPEŽNÍKY / MALOMOCNÝ CHLAPEC UZDRAVEN KOUPELÍ JEŽÍŠKOVOU.

SETMĚLO SE, svatá Rodina se ubírala cestou podél lesa. Stranou od cesty, před lesem viděla jsem bídnou chatrč a nedaleko ní byla na stromě zavěšena lucerna tak, že její světlo bylo z daleka viděti, aby jím byli přivábeni pocestní. Cesta byla samý úraz, tu a tam rozkopaná, také byly kolem chatrče vyházeny delší, kratší, hlubší, mělčí příkopy, a na místech, kde byla cesta schůdnější, byly přes cestu skryté provázky, do kterých vráželi mimojdoucí a tak trhali rolničkami v boudě zavěšenými, na kteréžto znamení lupiči v chajdě číhající přibíhali a olupovali pocestné. Tato lupičská bouda nestála však pořád na jednom místě, nýbrž byla přenosná, a dle potřeby lupiči ji rozebírali a stavěli na jiném místě.

Když svatá Rodina přicházela k vyvěšené lucerně, obklopili je, jak jsem viděla, náčelník těchto lupičů a asi pět jeho tovaryšů. S počátku se tvářili hrozivě, ale viděla jsem, že když vůdce lupičů pohleděl na Ježíška, zasáhl jeho srdce paprsek jako šíp nějaký, i zakázal svým tovaryšům, aby těmto lidem ani vlásku nezkřivili. Svatá Panna pak také viděla, že paprsek zasáhl srdce lupičovo,

jak později navrátivši se z Egypta vypravovala o tom Hanně.*)

Lupič vedl svatou Rodinu nebezpečnými místy cesty do své chyše. Byla noc. V chatě byla žena lupičova s několika dětmi. Muž řekl ženě o podivném hnutí, které se ho zmocnilo, když spatřil to dítě. Přivítala svatou Rodinu ne sice nevlídně, ale nesměle. Svatí Poutníčkové usedli si na zem do kouta, a jali se jísti ze zásob, které si nesli. S počátku byli obyvatelé chaty nesmělí a zaražení, což přece, jak se zdálo, nebylo v jejich povaze, ale ponenáhlu přistupovali k Nim blíže. Přicházeli a odcházeli také jiní muži, kteří zatím zavedli Josefova osla pod střechu; posléze se přece osmělili, obstoupili Poutníky a dali se s nimi do hovoru. Žena přinesla Marii chlebíčky s medem a ovocem, také koflík s nápojem. V jednom koutě světnice hořel v jamce oheň. Žena vyklidila svaté Panně oddělenou komůrku a přinesla Jí na Její žádost necky s vodou, aby vykoupala Ježíška. Také Jí vyprala prádelko a osušila na ohni.

Maria koupala Ježíška pod plachetkou. Ale muž byl tak dojat, že řekl své ženě: „Toto hebrejské dítě není obyčejným dítětem, jest to Dítě svaté. Popros Jeho Matky, aby nám dovolila vykoupati našeho malomocného chlapečka v Jeho koupeli, snad že mu to pomůže.“ — Když žena šla k Marii, aby Ji o to poprosila, dříve ještě než otevřela ústa, svatá Panna jí řekla, aby vykoupala svého malomocného chlapečka v této koupeli. Žena tedy přinesla as tříletého synáčka na rukou bezvládně ležícího. Byl obsypán vyrážkou a v obličeji nebylo ani rysů rozeznati, neboť byl samý strup.

*) Připomínáme to zde proto, poněvadž tuto událost jako mnohou jinou podrobnost o Útěku do Egypta vyjímáme z hovorů, které měl stařec Eliud, Essén, s Ježíšem, provázeje ho cestou z Nazareta ke křtu Janovu, a za kterých Eliud prohlásil, že prorokyně Hanna v Chrámu bydlící mu řekla, že o tom paprsku slyšela z úst svaté Panny. (V. 13. září I. roku učitelského života Ježíšova.)

Voda, ve které byl Ježíš vykoupán, byla teď čistší než před tím, a když malomocné dítě bylo položeno do vody, spadaly s něho stroupky vyrážky a padly ke dnu; dítě bylo čisto.

Žena byla radostí bez sebe a chtěla obejmouti Marii a Ježíška, ale Maria zabránila jí rukou a nedovolila, aby se dotekla Jí nebo Ježíška. — Ale Maria řekla ženě, aby kopala studni tak hlubokou, až se dokopá skály, a aby do studně vlila všecku tuto vodu, že studně nabude stejné léčivé moci. Mluvila s ní ještě dlouho, a myslím, že žena slíbila, že uprchne z toho brlohu, jakmile jen bude moci.

Lidé ti radovali se neobyčejně uzdravení svého dítěte, a poněvadž tu noc několik tovaryšů odcházelo a přicházelo, matka jim ukazovala uzdravené dítě, a vypravovala o spáse, která se jim stala; i obstoupili svatou Rodinu příchozí, mezi nimiž bylo několik chlapců, a dívali se na ně s úžasem.

Bylo zajisté tím podivnějším, že ti lupiči byli k svaté Rodině tak uctiví, poněvadž jsem viděla, jak téže noci, co poskytli přístřeší svatým Hostům, zajali mnoho jiných pocestných, které přivábilo světlo do jejich léčky, a jak je hnali hlouběji do lesa do veliké jeskyně. Tato jeskyně, jejíž vchod byl velmi dobře ukryt a jež byla všecka porostlá divočinou, že jí nebylo ani pozorovati, byla jak se zdálo jejich vlastním skladištěm. Viděla jsem v jeskyni několik uloupených chlapců sedmiletých až devítiletých, a stařenu, která tu hospodařila a hlídala. Viděla jsem tam nositi šaty, koberce, maso, honiti kůzlata, ovce, větší zvířata a vůbec shromažďovati tam veliký lup. Byla to prostranná jeskyně a všeho tam bylo nadbytek.

Jak jsem viděla, Maria mnoho nespala, ale většinu noci proseděla mlčky na loži. Časně z rána se dali na další cestu, obdarováni potravinami. Ti lidé je provázeli kus cesty a zavedli je podél četných příkopů na pravou cestu.

Když pak se lupiči velmi dojati loučili se svatou Rodinou, obrátil se jejich hejtman k odcházejícím s vroucími slovy: „Pamatujte na mne ať jste kde jste!“ — Slyšíc tato slova spatřila jsem náhle obraz Ukřižování, a slyšela jsem Dobrého Lotra mluviti k Ježíši: „Rozpomeň se na mne, až přijdeš do Svého Království!“ i poznala jsem, že jest to ten uzdravený chlapec. — Žena lupičova po nějaké době odešla od svého muže a usadila se na místě, kde později odpočívala svatá Rodina a kde vytryskl pramen a vyrostla zahrada balšámová, a kde se usadilo několik zbožných rodin.

XII

SVATÁ RODINA BERE SE DÁLE POUŠTÍ, VSTUPUJE NA PŮDU EGYPTSKOU A PŘICHÁZÍ DO MĚSTA HELIOPOLE.

SVATÁ RODINA, jak jsem viděla, ubírala se pak dále pouští, a když ztratili všelikou cestu, viděla jsem zase rozličné plazy k nim se blížiti, mezi nimi hadoještěry, s křídly netopýřími, a také hady, avšak žádné z těch zvířat nebylo nepřátelské a jen se zdálo, že chtějí ukazovati cestu. Když později ještě jednou ztratili všelikou stopu a směr, ukazoval jim, jak jsem viděla, cestu rozkošný zázrak; obapol cesty vypučely totiž tu a tam květinky, růže z Jericha, s haluzkami obalenými listy, uprostřed nich kvítečky, a s rovným kořenem. Radostně kráčeli k nim, a kam až oko dohlédlo, spatřili zase vyrůstati takovou květinku, a tak stále, co se ubírali pouští. Jak jsem viděla, bylo také svaté Panně vysvětleno, že později obyvatelé té země budou zde tyto květinky trhati a cestujícím cizincům je za chleba prodávati. Viděla jsem potom, že vskutku je cizincům prodávali. Jméno této krajiny znělo jako Gase nebo Gose.*) — — Po té viděla jsem je přijíti k městu a do krajiny, která slula nějak jako Lepe nebo

*) Snad Gosen, srv. Josue X, 41, XI, 16, XV, 51.

Lape.*) Protékala jí řeka a byly tu vykopány struhy a kanály a naházeny vysoké hráze. Také jeli po vodě na prámu, na kterém byly jakési veliké necky, do kterých stavěli osly. Maria s Děťátkem seděla na kládě. Převezli je dva ošklivi snědí polonazí muži, s placatými nosy a nadulými rty. Přišli jen k odlehlým stavením toho města, ti lidé byli tak hrubí a nemilosrdní, že šli mimo ně ani na ně nepromluvivše. Myslím, že to bylo první město pohanské (egyptské?). Deset dní ubírali se Zemí Židovskou, a deset dní pouští.

Po té viděla jsem svatou Rodinu na egyptské půdě, v rovině, kde tu a tam se zelenaly pastviny, na kterých se popásal dobytek. Také jsem viděla stromy, na kterých byly modly v podobě loutek přivázány širokými stuhami, na nichž byly vyšity obrazce nebo písmena. Také jsem viděla tu a tam lidi malé obtloustlé postavy a oděné asi tak, jako oni tkalci bavlny, které jsem viděla na hranicích země svatých Tří Králů; tyto lidi viděla jsem spěchati k modlám a uctívati je. Svatá Rodina vešla do kůlny, ve které byl dobytek, ale ten jim ustoupil a vyšel. Měli nedostatek potravy, neměli ani chleba ani vody. Nikdo jim nedal ani co by za nehet vešlo. Maria tak tak že nakojila Dítě. Zakusili jistě všeliké lidské bídy. Posléze přišlo několik pastýřů, aby napojili dobytek u zavřené studně, a na naléhavou prosbu Josefovu dali jim krapet vody.

Po té jsem viděla, jak svatá Rodina, zcela bez pomoci a hynouc hladem i žízní, ubírá se lesem, a tam, kde vyšli z lesa, stál ohebný tenký datlovník, který měl nahoře v koruně plody jako v hroznu. Maria s Dítětem na ruce šla k tomu stromu, pomodlila se a zdvihla Dítě k stromu; tu sklonil strom korunu, jako by poklekl, k nim tak, že všecky jeho plody otrhali. Strom zůstal už tak ohnut.

*) Bezpochyby myslí Pelusium, neboť zamění často hlásky a místo Pel řekne Lep.

Viděla jsem však, jak za svatou Rodinou běží všelijaká lůza z předešlého města, a jak Maria rozdávala plody toho fíkovníku nahým dětem, které za Ní běžely houfem. Když ušli asi čtvrt hodinky od onoho prvního stromu, přišli, jak jsem viděla, k veliké, neobyčejně silné sykomoře. Byla dutá, i ukryli se v ní lidí za nimi běžících, kterým takto zmizeli s očí a kteří se ubírali mimo ně. Zde přenocovali.

Druhého dne ubírali se dále pustými písčinami, a když nemajíce vody a téměř žízní umírajíce seděli na písčitém nánosu, a svatá Panna se k Bohu úpěnlivě modlila, vytryskl, jak jsem viděla, vedle Ní pramen a pokropil kolem půdu. Josef vyrýpl hroudu písku, vyhrabal prameni důlek a vykopal stružku, aby voda odtékala. Občerstvili se zde tedy, Maria vykoupala Ježíška, Josef napojil osly a naplnil vodní měch. Viděla jsem také šeredná zvířata, jako velikánské ještěrky a také želvy se plaziti k prameni, aby se napily vody. Nečinily svaté Rodině nic zlého, nýbrž hleděly na ně velmi dobrácky. Potůček opsal hezky veliké kolo a zase se ztratil blízko místa, odkud vytékal.

Ten kousek země takto ohraničený byl zázračně požehnán, brzy se celý zazelenal, i rostly na něm nejkrásnější balšámy; když svatá Rodina se vracela z Egypta, občerstvili se už balšámem. Později bylo to místo velmi proslaveno jako zahrada balšámová. Také se tam usadili všelijací lidé; myslím, že se tam také odebrala matka onoho synka lupičova, malomocenství očištěného. Měla jsem později vidění o tomto místě. Krásný živý plot z balšámů oplétal zahradu, uprostřed níž stálo několik jiných velikých stromů ovocných. Později byla tam vykopána jiná veliká hluboká studna, z níž kolem, kterým otáčeli voli, čerpalo se hojně vody, která se přilévala do vody z pramene Mariina, aby tak celou zahradu bylo lze zalíti, neboť nesmísena byla by voda z nové studně škodliva. Také jsem viděla, že voli, kteří

tam pohybují kolem, netahají od soboty poledne až do pondělka ráno.

Zotavivši se tu, svatá Rodina ubírala se do velikého, podivuhodně stavěného, ale častokráte také zpustošeného města, do Heliopole, která slove také On. Když byli v Egyptě synové Israelští, bydlel v tom městě egyptský kněz Putifar, u něhož žila Assenath, dcera Diny a Sichema, kterou pojal za manželku patriarcha Josef. Tam také bydlil Diviš Areopagita v době smrti Kristovy. Válkami bylo město velmi zpustošeno a obyvatelstvo prořídlo, a na zříceninách domů si jakés takés příbytky zrobili zase všelijací uprchlíci a přeběhlíci.

Po velmi vysokém, dlouhém mostě přešli širokou řeku (Nil). Řeka, jak se mně zdálo, rozlévala se tu v několik ramen. Přišli na prostranství před městskou branou, které bylo ovroubeno jakýmisi procházkami. Zde na podstavci, který byl nahoře užší než dole, stála veliká modla s volskou hlavou, v rukou držící něco jako zavinuté dítě. Kolem modly stály v kruhu kameny, podobné lavicím nebo stolům, na které lidé, hrnoucí se houfně z města k tomuto obrazu, kladli oběti. Nedaleko této modly stál velikánský strom, pod který svatá Rodina usedla, aby si odpočinula.

Ani skoro ještě pořádně pod stromem neseděli, zatřásla se země, a modla se zakolísala a spadla. Lidé se sbíhali a pokřikovali, a přiběhlo sem také mnoho dělníků, kteří nedaleko kopali kanál. Ale dobrý jakýsi muž, myslím, že jeden z těch, co kopali kanál, který už cestou sem byl provázel svatou Rodinu, vedl je spěšně do města a prošli už náměstím modly, když polekaný lid je zpozoroval, a klada jim za vinu pád obrazu, shlukl se kolem nich s hněvivým spíláním a vyhrožováním. Ale dlouho nepovykovali, neboť země se zatřásla po druhé, veliký strom se skácel, až jeho kořeny se vyvrátily z půdy, země kolem podstavce modly se rozevřela, a tato prohlubeň proměnila se v louž tmavé špinavé vody, ve které se modla potopila až po rohy.

Také někteří největší vzteklivci z rozkaceného davu spadli do vzniklé jámy černé vody.

Leč svatá Rodina odebrala se bez překážky do města, a tam se uchýlila do stavení o tlustých zdech, ve kterém byla řada prázdných jizeb a které stálo naproti samičkému rozsáhlému chrámu pohanskému.

XIII

PŘÍBYTEK A DOMÁCNOST SVATÉ RODINY V HELIOPOLI.

O DALŠÍM ŽIVOTĚ svaté rodiny v Heliopoli či Onu vypravovala ctihodná Emmerichova ještě tyto úryvky svých vidění.

Později jednou přišla jsem přes moře do Egypta a shledala jsem, že svatá Rodina ještě bydlí v tom velikém spustlém městě. Domy jsou roztroušeny široko daleko obapol mnohoramenné řeky, viděti je už z daleka, neboť rozkládá se na výšině. Na mnohých místech jsou tam prostorné klenby, pod kterými se valí řeka. Přes ramena řeky převáželi se lidé na trámcích, které k tomu účelu ležely na vodě. Viděla jsem tu neobyčejně veliké rozvaliny budov, veliké zbytky tlustých zdí, polozbořené věže, a také chrámy ještě skoro úplně zachovalé. Viděla jsem sloupy jako věže, na něž se vystupovalo po vnějších točitých schodech. Viděla jsem také vysoké, do výše se zužující, do hrotu vybíhající sloupy, do nichž bylo od shora dolů vydlabáno plno podivných figurek, a mnoho velikých soch, nenepodobných ležícím psům s lidskými hlavami.

Svatá Rodina bydlela v síních veliké kamenné budovy, kterou na jedné straně opíraly krátké, těžké,

čtyřhranné a kulaté sloupy. Před tyto sloupy a pod ně nalepilo si mnoho lidí příbytků. Nahoře po stavení vedla cesta. Chodilo se tamtudy i jezdilo. To stavení stálo naproti velikému pohanskému chrámu se dvěma dvory.

Před tou síní, která na jedné straně byla uzavřena zdí a na druhé se otvírala řadou tlustých nevysokých sloupů, Josef postavil lehkou dřevěnou přístavbu, zástěnami rozdělenou v několik komor, ve kterých bydleli. Tam viděla jsem je všecky pospolu. Osly tam také měli, ale byli odděleni takovými zástěnami z mlází, jaké Josef vždycky dělával. Poprvé jsem zpozorovala, že tam měli u zdi malý oltáříček, zakrytý takovou zástěnou, před kterým se modlili, totiž stoleček, přikrytý červenou pokrývkou a přes ni bílou průhlednou, a nad ním lampu.

Později, jak jsem viděla, měl svatý Josef úplně zařízenou dílnu a pracoval také cizím lidem. Hotovil dlouhé tyče s kulatými knoflíky, také malé nízké kulaté třínohé podnožky, které měly v zadu držadlo, aby je bylo zač vzíti, také jakési koše. Hotovil také množství zástěn z lehkého pletiva. Lidé je čímsi natírali, aby byly úplně nepromokavé a stavěli si z nich chyše na nesmírně tlustých zdech nebo si z nich zařizovali komůrky v těchto rozlehlých stavbách. Stavěl také z tenkých lehkých dlouhých prken šestiboké nebo osmiboké lehké věžičky nahoře do špičky vybíhající a končící knoflíkem. Ve vížce byl otvor, že tam seděl člověk jako ve strážné budce. Kolem vížky byl tu a tam na vnější straně připevněn schod, po kterých se vylézalo. Viděla jsem tyto věžičky před tím neb oním pohanským chrámem a také na nejedné ploché střeše. Lidé v nich sedali. Byly to buď strážné budky nebo besídky.

Svatou Pannu vídala jsem tkáti koberce. Vídala jsem Ji také při jiné práci, při které měla vedle Sebe hůlčičku, která nahoře byla omotána, nevím už předla-li či něco podobného konala. Viděla jsem také, že lidé dosti často navštěvovali Ji a Ježíška, kterýž ležel v ja-

kési kolébce na způsob lodičky vedle Ní na zemi. Někdy jsem viděla tuto lodičku postavenou na podstavci podobném řezacímu kozlíku. Tu vídala jsem Děťátko v kolébce velmi roztomile ležeti, někdy visely obě ručičky přes stěny kolébky. Jednou viděla jsem Je také vzpříma v ní seděti. Maria seděla vedle a pletla, vedle Ní stál košíček. Byly u Ní tři ženy.

Lidé v tomto polorozvaleném městě byli právě tak oděni, jako oni lidé, kteří spřádali bavlnu a které jsem viděla, jdouc naproti svatým Třem Králům, jenže měli kolem beder zástěrky kolem dokola jako krátké suknice. Bylo tu jen málo Židů, a viděla jsem je přecházeti s místa na místo, jako by neměli práva zde žíti.

Severně Heliopole, mezi tímto městem a Nilem, který se tam rozléval v četná ramena, ležela zemička Gosen, a v ní mezi kanály městečko, ve kterém bydlelo mnoho Židů, kteří nábožensky byli velmi zanedbaní. Mnozí z těchto Židů se seznámili se svatou Rodinou, a Maria těmto lidem všelicos šila a pletla, začež dostávala chleba a jiných potřeb k životu. Židé v zemi Gosen měli chrám, srovnávali ho s Chrámem Šalomounovým, ale byl hodně jinačí.

Viděla jsem svatou Rodinu v Heliopoli. Bydleli ještě vedle pohanského chrámu pod klenbou silného zdiva. Ale nedaleko odtud vystavěl Josef modlitebnu, ve které se zdejší Židé s nimi shromažďovali. Dříve neměli společné modlitebny. Modlitebna měla nahoře lehkou kupoli, která se otvírala, i stáli pak pod širým nebem. Uprostřed modlitebny stál obětní stůl nebo oltář s bílou a červenou pokrývkou, na kterém ležely svitky. Kněz nebo učitel byl stařičký muž. Tu nebyli za modliteb muži odděleni přísně od žen jako v Zemi Zaslíbené. Muži stáli na jedné straně, ženy na druhé.

Měla jsem vidění, jak svatá Panna byla poprve s Ježíškem v modlitebně. Seděla na zemi, opírajíc se o jedno rámě, Děťátko v blankytně modré sukýnce

sedělo před Ní, a Maria Mu skřížila ručičky na prsou, Josef stál za Ní jako vždy, třebaže ostatní stávají a sedají odděleni, muži na jedné straně a ženy na druhé.

Také jsem viděla, jak Ježíšek už vyrostl a jak přicházívaly k Němu jiné děti. Už hezky mluvil a běhal, býval u Josefa a chodíval také asi s ním, když pracoval u lidí. Měl sukýnku jako košilku, nesešívanou ale v jednotí uháčkovanou nebo upletenou.

Poněvadž tu bydleli blízko chrámu, a několik model v něm se skácelo, a poněvadž také při jejich příchodu spadl obraz před branou, mnozí lidé to vykládali, jako by se bozi hněvali na tyto lidi, i bylo jim proto vytrpěti mnoho pronásledování. —

XIV

POVRAŽDĚNÍ NEVINŇÁTEK.

KDYŽ BYLO Ježíšovi asi půldruhého roku, zjevil se Anděl svaté Panně v Heliopoli a oznámil Jí povraždění Nevinňátek Herodem. Ona i Josef byli velmi zarmouceni, a Ježíšek plakal celý ten den. — Viděla jsem pak toto:

Když svatí Tři Králové se nevraceli, pousnula starost Herodesova, který měl rozličné domáci sváry, procitla však zase, když se za nějaký čas, co svatá Rodina se vrátila do Nazareta, doslechl rozličných pověstí o proroctví Simeonovu a Hanninu v Chrámě při Obětování Ježíšově.

Z rozmanitých záminek rozložil vojáky do rozličných obcí v okolí Jerusalema, do Gilgalu, Betléma, ba až k Hebronu, a přikázal, aby se vypátral počet dětí. Vojáci leželi jistě tři čtvrti roku v těchto obcích. Herodes byl zatím v Římě*) a teprve když se vrátil,

*) To vyprávěla ctihodná sestra v kruté nemoci; zmínila se o rozličných cestách a sporech v rodině Herodově, ale velmi nejasně. Jasnou byla jedině poznámka, že Herodes byl zatím v Římě. Když písař asi 15 let po těchto sděleních četl dějiny

ale brzy po jeho návratu, byly děti povražděny. Janovi byla dvě léta, když se to stalo, i byl zase nějaký čas tajně u svých rodičů. Dříve však než Herodes vydal rozkaz, aby matky chlapečky až do dvou let ukázaly vrchnosti, Alžběta, varována zjevením Andělským, zachránila synáčka Jana uprchnuvši s ním zase na poušť. Ježíšovi bylo asi půldruhého roku a už chodil.

Děti byly povražděny v sedmi rozličných obcích. Matkám byly přislíbeny odměny za jejich plodnost. Přinesly tedy děti svátečně oblečené z okolí do radničních domů těchto měst. Mužům byl vstup zabráněn, matkám byly děti odňaty, na osamělých uzavřených dvorech od vojáků pobity, naházeny na hromady, pak zahrabány v jamách.

* * *

Sestra Emmerichova vypravovala zjevení o povraždění Nevinňátek dne 8. března 1821, tedy okolo výročního dne Útěku vo Egypta, i lze souditi, že svaté Děti byly povražděny asi rok po Útěku do Egypta. Vypravovala:

Dnes odpoledne viděla jsem z Hebronu, z Betléma a ještě z jednoho městečka, kamž Herodes rozeslal vojáky a kdež později dal vrchností rozhlásiti rozkaz, přícházeti do Jerusalema matky s chlapečky ve věku od několika dnů až do dvou let. Přicházely do města většími a menšími hloučky. Některé měly s sebou děti dvě a jely na oslech. Všecky byly zavedeny do rozlehlé budovy, a muži, kteří je provázeli, byli vráceni. Přicházely všecky radostně, domnívajíce se, že se jim dostane odměny za jejich plodnost.

Budova stála v odlehlém zákoutí města, nedaleko domu, v němž později bydlel Pilát. Byla tak obstavěna,

Heroda Velikého v židovském dějepisci Josefovi, nenalezl tu zmínky o nějaké cestě Herodově do Říma v této době, a neví tudíž, jaká tu chyba. Snad jí bylo říci: Antipater, syn Herodův, byl v Římě a teprve po jeho návratu byly děti povražděny?

že z venčí těžko bylo poznati, co se v ní dálo. Byla to asi budova soudní, neboť na dvoře viděla jsem kamenné sloupy a klády s řetězy, a též zvláštní stromy popravčí: holomci přitáhli dva takové stromy provazy k sobě, připoutali k nim odsouzence a provazy pak náhle povolili, čímž stromy se vymrštily a nešťastník byl roztržen. Byla to budova pevná a ponurá, a dvůr skoro tak veliký jako hřbitov na jedné straně městského kostela v Dülmenu. Dvěma zdmi vedla brána do tohoto dvora, který se tří stran byl obklopen budovami. Stavení v levo a v pravo byla o jednom poschodí. Prostřední stavení mělo poschodí dvě a podobalo se staré zpustlé synagoze. Ze všech tří budov vedly dvéře na dvůr.

Vojáci zavedli matky dvorem do obou postranních budov a tam je zavřeli. S počátku se mně zdálo, že jsou v jakémsi špitále nebo v hospodě. Když tedy viděly, že jsou zbaveny svobody, pojala je úzkost, i daly se do pláče a nářku. A takto naříkaly po celou noc.

Druhého dne, 9. března vypravovala:

Dnes odpoledne měla jsem strašlivé vidění. Viděla jsem v soudním domě povraždění Nevinňátek. Veliká zadní budova, která uzavírala dvůr, měla dvě poschodí, přízemí zaujímala rozsáhlá pustá síň, nenepodobná vězení nebo veliké strážnici soudní, nahoře byl sál, jehož okna se otevírala na dvůr. Viděla jsem tu množství pánů jako na soudě shromážděných, před nimiž na stole ležely svitky. Herodes byl asi mezi nimi, neboť viděla jsem jednoho, oděného červeným pláštěm, bílou kožešinou podšitým; na kožešině byly černé rulíky. Na hlavě měl korunu. Viděla jsem ho, jak s jinými s okna sálu přihlíží divadlu.

Matky s chlapečky byly volány každá zvláště z postranních budov do veliké síně v přízemí zadní budovy. Když vstupovaly, odnímali jim vojáci děti a vraty vynášeli je na dvůr, kde asi dvacet vojáků zabíjelo, meči podřezávajíce jim krčky nebo kopími probodávajíce jim srdéčka. Byly to jednak děti v plenkách, které matky

ještě kojily, jednak chlapečci v dlouhých pletených kabátkách. Ani jich nesvlékali, bodali je do krku a do srdce, a popadajíce je za ručičku nebo za nožičku, házeli je na jednu hromadu. Byl to hrůzný pohled.

Vojáci zatlačili matky do zadu veliké síně jednu na druhou, když pak matky pochopily, co se děje s jejich dětmi, daly se do strašlivého křiku, rvaly si vlasy a zoufale se objímaly. Na konec byly tak stěsnány, že se nemohly ani hnouti. Myslím, že vraždění trvalo až do večera.

Děti byly potom na témž dvoře zahrabány do jámy. Bylo mně ukázáno, kolik jich bylo, ale nepamatuji se na to už určitě. Myslím, že jich bylo sedm set a něco, v kterémžto čísle vyskytla se 7 nebo 17. Počet byl mně vyjádřen také slovem, které, jak se pamatuji, znělo asi jako d u c e n, myslím, že mně bylo několikráte sčítati dvě C (Snad tedy d u c e n t i).

Vidouc to, byla jsem velmi poděšena, nevěděla jsem, kde se to stalo, myslela jsem, že zde. Procitnuvši teprve poznenáhlu jsem nabývala vědomí.

V noci po tomto dnu jsem viděla, jak vojáci vedou matky do jejich domovů svázané v menších hloučcích.

Děti byly povražděny v Jerusalemě v domě, který byl později soudním dvorem nedaleko soudního domu Pilátova, avšak za Piláta byl poněkud přestavěn. Když Kristus Pán zemřel, viděla jsem, jak jáma, do které byla Nevinňátka zahrabána, se propadla, jak se ukázaly jejich duše a odletěly.

XV

JAN ZNOVA PRCHÁ NA POUŠŤ

KDYŽ ALŽBĚTA, varována Andělem, před povražděním Nevinňátek znova uprchla s malým Janem na poušť, měla jsem toto vidění o této události.

Alžběta hledala dlouho, až nalezla jeskyni, která se jí zdála dosti ukrytou, i zůstala tam s chlapečkem tentokrát asi čtyřicet dní. Když pak se vrátila domů, přišel k chlapci na poušť Essén ze společenstva na hoře Horebu a přinesl mu jídlo a byl mu ve všem, čeho potřeboval, nápomocen. Tento Essén, jehož jméno jsem už několikráte slyšela, ale vždy zapomněla, byl příbuzným Hanny z Chrámu. Přicházel s počátku týdně, později každých čtrnáct dní, dokud Jan potřeboval jeho pomoci. To však netrvalo dlouho, neboť velmi záhy znal se lépe na poušti než mezi lidmi. Bůh určil ho k tomu, aby nestýkaje se s lidmi a s jejich hříchy, vyrůstal na poušti v nevinnosti. Jako Ježíš ani Jan nikdy nechodil do školy; Duch Svatý vyučoval ho na poušti. Nezřídka vídala jsem kolem něho světlo nebo stkvoucí postavy jako Anděly. Tato poušť nebyla neplodnou pustinou, rostlo tam mezi skalami množství keřů a bylin s rozličnými bobulemi, a také jahody, kleré Jan, krá-

čeje mimo, trhal a jedl. Byl neobyčejně spřátelen se zvířaty, zvláště s ptáčky; přilétali k němu, pousedali mu na ramena, Jan s nimi hovořil, a ptáci, jak se zdálo, mu rozuměli a byli jako jeho posly. Kráčíval podél potůčku, a byl rovněž důvěrně spřátelen s rybičkami, které plovaly k němu, když na ně volal, a plovaly s ním proti proudu.

Viděla jsem, jak daleko se teď vzdálil domova, snad pro nebezpečí, jež mu hrozilo. Byl tak důvěrně spřátelen se zvířaty, že mu sloužila a ho varovala. Vodila ho ke svým hnízdům a peleším, a blížili-li se lidé, prchal s nimi do jejich skrýší. Živil se ovocem, bobulemi, kořínky a bylinami. Nehledal jich nikdy dlouho: buď že sám věděl, kde rostou, nebo mu je ukázala zvířata. Stále měl na sobě zvířecí kůži a v ruce hůlčičku, a někdy uchyloval se hlouběji a hlouběji do pouště a zase se blížil více domovu. Několikráte se také sešel se svými rodiči, kteří stále po něm velmi toužili. Patrně dostávali o sobě zprávy zjevením, neboť kdykoliv si ho Alžběta nebo Zachariáš přáli viděti, přicházel jim Jan z veliké dálky vstříc.

XVI

SVATÁ RODINA UBÍRÁ SE DO MATAREY.

POBYVŠI asi půldruhého roku v Heliopoli, když Ježíškovi byla asi dvě leta, svatá Rodina odešla z tohoto města pro nedostatek práce a pro rozličná pronásledování. Ubírali se na jih k Memfidě. Když prošli městečkem nedaleko Heliopole a v síni otevřeného pohanského chrámu usedli, aby si odpočinuli, spadla modla a rozbila se. Měla volskou hlavu se třemi rohy a v těle několik otvorů, do kterých se strkaly oběti a spalovaly. Tu jali se sbíhati pohanští kněží, kteří zadrželi svatou Rodinu a ohrožovali ji. Jeden z kněží dal však ostatním v poradě na uváženou, že pokládá za prospěšnější, odporučiti se Bohu těchto lidí, připamatovav jim, jaké rány dopadly na jejich předky, když pronásledovali tento lid, a jak v noci před jejich odchodem v každém domě zemřel prvorozenec... Poradivše se tedy, kněží propustili svatou Rodinu v pokoji.

Ubírali se tedy až do Troje, městečka na východní straně Nilu, proti Memfidě. Městečko bylo veliké, ale samé bláto. Chtěli zde zůstati, nenalezli však noclehu, ba neobdrželi nikde ani kapky vody ani hrstky datlí, o které prosili. Memfis ležela západně Nilu. Řeka byla

v těch místech velmi široká a měla ostrovy. Část města se rozkládala na pravém břehu, a za Faraona stál tu rozsáhlý palác se zahradami a věží, odkudž dcera Faraonova často se rozhlížela po okolí. Viděla jsem také místo, kdež ve vysokém rákosí bylo nalezeno dítě Mojžíš. Memfis byla rozložena obapol Nilu, podobajíc se třem městům, a zdálo se, že k ní náleží ještě Babylon, město východně od řeky poněkud níže. Vůbec byla celá ta krajina za panování Faraona po obou březích Nilu mezi Heliopolí, Babylonem a Memfidou tak zastavěna domy, proryta kanály a spojena vysokými kamennými hrázemi, že byla jakoby jedním jediným městem. Teď, v době svaté Rodiny, bylo to vše již odděleno a velikými spouštěmi roztrháno.

Od Troje brali se dále severně proti proudu směrem k Babylonu, kteréž město bylo pusté, špatně stavěné a samé bláto. Mezi Nilem a Babylonem ubírali se mimo toto město zase kus zpět týmž směrem, kudy přišli. Kráčeli po proudu Nilu po hrázi, po které později také Ježíš kráčel, když vzkřísiv Lazara prošel Arabií a Egyptem a potom u studně Jakobovy u Sicharu se zase sešel s učeníky.

Asi dvě hodiny ubírali se po proudu Nilu. Cestou přicházeli na samé rozvaliny. Bylo jim také ještě překročiti úzké rameno řeky nebo kanál a pak přibyli do městečka, jehož tehdejšího jména jsem zapomněla, ale které později slulo Matarea. Bylo blízko Heliopole. Toto městečko, které leželo na ostrohu, že voda se ho se dvou stran dotýkala, bylo velmi zpustošeno, a nynější jeho chalupy, které stály daleko od sebe, byly většinou velmi špatně stavěny z datlového dřeva a ze stvrdlého bahna a pokryty sítím, tak že Josefovi dostalo se zde hojně práce. Z pletiva stavěl chyše pevnější, s pavlačemi, po kterých se chodilo.

Zde bydleli v tmavém sklepení na pustém místě několik kroků za branou, kterou vešli. Josef vystavěl

zase před sklepením lehkou přístavbu. I v tomto městečku, když vešli, spadla modla v pohanském chrámečku, a později všecky modly se skácely. Také zde kněz upokojil lid, připamatovav jim rány egyptské. Později, když kolem svaté Rodiny se seskupila malá obec Židů a obrácených pohanů, přenechali jim kněží chrámek, ve kterém se skácela modla při jejich příchodu, a Josef upravil z něho synagogu. Stal se takořka otcem obce, i dosáhl toho, že zpívali řádně žalmy, neboť jejich bohoslužba byla zcela zanedbána.

Bydlelo zde jen nemnoho chudobných Židů, kteří třeli nouzi v bídných děrách a jamách. Ale v židovském městě mezi Onem a Nilem bydlelo mnoho Židů, kteří měli pěkný chrám, ale byli zcela oddáni ohavné modloslužbě, měli zlaté tele, modlu s býčí hlavou, a kolem ní stály malé obrazy zvířat, jako tchořů nebo fretek, a nad nimi byla zavěšena malá nebesa. Byla to zvířata, která chrání člověka krokodilů (Ichneumon). Měli také nápodobeninu Archy Úmluvy, ale hrozné věci v ní. Vykonávali ohavnou modloslužbu, o které v podzemní chodbě se oddávali všelikému smilstvu, a věřili, že takto bude jednou zplozen Messiáš. Byli velmi zatvrzelí a nechtěli se polepšiti. Později se mnozí z nich z tohoto města přestěhovali do Matareje nejvýš dvě hodiny vzdálené. Ale pro množství kanálů a hrází nemohli přímým směrem do Matareje, ale bylo jim učiniti okliku za On.

Již v Onu seznámili se tito Židé z území Gosen se svatou Rodinou, a Maria dělala jim už v Onu rozličné ženské ruční práce, pletla, tkala, vyšívala a podobně. Nikdy však nedělala jim věcí zbytečných a na parádu, nýbrž jen nejpotřebnější a pak oblek do synagogy. Vídala jsem, že ženy přinášely Jí práci, žádajíce šatů podle mody, nebo takových, které by hověly jejich marnivosti, že však Maria takovou práci vracela, třeba že potřebovala výdělku. Viděla jsem také, že ženy Jí za to velmi urážlivě spílaly.

XVII

PŘÍBYTEK A MODLITEBNA SVATÉ RODINY V MATAREJI.

Z POČÁTKU vedlo se jim v Matareji dost špatně. Byl tu nedostatek dobré vody a dříví. Obyvatelé rozdělávali si oheň ze suché trávy nebo z rákosí. Svatá Rodina jedla většinou pokrmy studené. — Josefovi dostávalo se práce dost, opravoval chalupy. Ale lidé s ním činili skoro jako s otrokem, dávali mu, co se jim zlíbilo; někdy přinášíval domů nějakou mzdu za práci, někdy však ani groše. Zdejší obyvatelé naprosto neuměli si postaviti chyší. Nebylo dříví, a viděla-li jsem zde onde nějaký ten kmen, pozorovala jsem zas, že neměli nástrojů. Většinou měli jen nože kamenné nebo koštěné, a jak se zdálo, živili se dobýváním rašeliny. Josef si přinesl nejpotřebnější nástroje. — Svatá Rodina se záhy jakž takž usadila. Zástěnami z lehkého pletiva rozdělil Josef prostoru v několik pohodlných komůrek, zřídil řádné ohniště a vyrobil podnožky a nizounké stolečky. Zdejší obyvatelé jídali všichni na holé zemi.

Žili zde několik let, i viděla jsem všelijaké obrazy z rozličných dob života Ježíškova. Viděla jsem místo, kde Ježíš spal. Ve zdi sklepení, ve kterém spala Maria, viděla jsem hluboký výklenek, Josefem vytesaný, ve

kterém bylo lůžko Ježíškovo. Maria spala vedle, i vídala jsem nejednou, jak v noci, klečíc před lůžkem Ježíšovým, se modlila. Josef spal v jiné komůrce.

Viděla jsem také v příbytku modlitebnu, kterou zařídil Josef. Modlitebnou byl kus oddělené chodby. Josef a svatá Panna měli v ní každý své zvláštní místečko, a také Ježíšek měl v ní svůj zvláštní koutek, kdež sedě, stoje nebo kleče se modlíval. Svatá Panna měla jakýsi oltářík, před kterým se modlila. Malinký stoleček s červenou a bílou pokrývkou spouštěl se jako příklop před skrýšku ve zdi, kterou obyčejně uzavíral. V tomto výklenku zedním bylo však uschováno cosi posvátného. Viděla jsem trsíčky v kalichovitých květináčích. Viděla jsem půl prutu svatého Josefa s květem, kterýmžto losem byl v Chrámě vyvolen manželem Mariiným. Tento kus vězel v pouzdře půldruhého palce ztloušťí. Kromě těchto věcí viděla jsem ještě jiný posvátný předmět, ale teď už nepovím, co to vlastně bylo. V průhledném pouzdře viděla jsem asi pět bílých proutků ztloušťí silných stebel. Stály přes sebe křížem, jako by byly uprostřed svázány, a nahoře zdály se poněkud širšími, kadeřavými, as jako snopeček. (Skřížila prsty, aby znázornila, co řekla, a mluvila také o chlebu. Snad vztahuje se to nějak na klasy a vinnou révu, které viděla nedávno v egyptském obraze, když Andělům bylo oznámeno narození Mariino, či byly to snad kosti?)

XVIII

ALŽBĚTA PO TŘETÍ ODVÁDÍ MALÉHO JANA NA POUŠŤ.

Co SVATÁ RODINA dlela v Egyptě, byl malý Jan opětně tajně v Juttě u svých rodičů, neboť viděla jsem, že Alžběta zase ho vyprovází na poušť, když mu bylo čtyři nebo pět let. Když odcházeli z domu, Zachariáš nebyl doma, odešel myslím před nějakou chvílí, aby neviděl rozloučení, neboť miloval Jana nade vše. Ale přec mu dal požehnání, neboť žehnával Alžbětu i Jana, kdykoliv někam odcházel.

Malému Janovi visela s levého ramene příčně přes prsa a záda kůže, pod pravou paží sešitá. Později na poušti viděla jsem ho, že nosí tuto kůži právě jak mu to bylo pohodlnější, brzy přes obě ramena, brzy napříč přes prsa, brzy kolem beder. Kromě této kůže neměl hoch na sobě nic jiného. Vlasy měl hnědší, tmavější než Ježíš a dosud nosil v ruce onu bílou hůlčičku, kterou už dříve si vzal z domu a kterou jsem v poušti vždy u něho vídala.

Tak jsem ho viděla, jak drže se za ruku matky Alžběty, vysoké, skoro úplně zahalené, čilé stařeny s drobným něžným obličejem, pospíchá přes pole. Často běžel napřed; a počínal si prostince a dětinsky, nikoli

však lehkomyslně. — S počátku se brali dlouho na půlnoc, majíce po pravé ruce nějakou vodu; po té, jak jsem viděla, překročili říčku; nebylo tu mostu, přepluli po prámu, který ležel na vodě, a který Alžběta řídila větví, neboť byla ženou velmi rozhodnou. Když přešli říčku, otáčela se jejich cesta více na východ, i vstoupili do skalnaté rokle, která nahoře byla pusta a kamenita, ale její dno bylo porostlé rozmanitými křovinami, a kromě rozličného ovoce také hojně jahodami, z nichž chlapec tu a tam nějaké pojídal.

Když urazili kus cesty v této rokli, rozloučila se Alžběta s chlapcem. Požehnala ho, přivinula ho na srdce, políbila ho na obě líce a na čelo, a dala se na cestu k domovu. Několikráte se cestou obrátila a ohlédla se slzíc za Janem. Ale Jan nebyl stísněn pražádnými starostmi, a zacházel hlouběji do rokle kráčeje jistě ku předu.

Poněvadž za těchto vidění byla jsem velmi nemocna, dal mně Bůh tu milost, že jak jsem cítila, všem těmto událostem byla jsem přítomna u věku dětském. Ihned jsem měla dojem, že jsouc dítětem v letech Janových, jdu s ním cestou, a popadal mne strach, že se dítě příliš vzdálí matky a že nenalezne už cesty domů; ale brzy upokojil mne jakýsi hlas: jen neměj starostí, ten chlapeček ví velmi dobře, co činí! Potom mi bylo, jako bych s ním, s důvěrným druhem z mládí, putovala zcela sama na poušť, i viděla jsem všelicos, co se mu tam přihodilo. Ano, když jsme byli takto sami dva pospolu, vypravoval mně Jan sám mnoho o svém životě na poušti, na př. jak si všelikým způsobem činil újmy a umrtvoval smysly, a jak čím dál jasněji a zřetelněji viděl, a jak nevylíčitelným způsobem byl poučován o všem, co jest kolem něho.

Než tomu jsem se ani nedivila, neboť už za dětských let pasouc o samotě naše krávy, žila jsem velmi důvěrně s Janem na poušti; neboť často, kdykoliv jsem po něm zatoužila a do křovin zavolala: ‚At přijde ke

mně Jeníček se svou hůlčičkou a s kůží na ramenou', přicházel často ke mně Jeníček s hůlčičkou a s kůží na rameně, i hráli jsme si jako děti a on mně vypravoval a poučoval mne o všeličems dobrém. Ani mne nikdy nezaráželo, že na poušti se naučil toho tolik o rostlinách a zvířatech, neboť také já za dětských let v lese, na pastvišti a na poli při dobytku, nebo když jsem sbírala klasy, trhala trávu, hledala koření, tu nad každým lístečkem, nad každičkým kvítečkem jsem rozjímala jako nad knihou, každý ptáček, každé zvířátko mimo mne prchající, vůbec vše, co bylo kolem mne, mne poučovalo. Každý tvar, každá barva, každá žilka lístku vnukala mně všelijaké hluboké myšlenky, a když jsem je vykládala, naslouchali mně lidé někdy s podivem, obyčejně se mně však vysmáli, a proto jsem pomalu přestala o těch věcech mluviti; neboť dříve jsem si myslívala a ještě teď někdy si tak pomyslím, takové myšlenky že mívá každý, a že v žádné jiné knize se člověk neučí lépe, poněvadž tento slabikář napsal sám Bůh.

Následujíc tedy ve svých viděních malého Jana zase na poušť, viděla jsem jako dříve všecko jeho počínání. Viděla jsam ho, jak si pohrává s květinami a se zvířaty. Zvlášť ptáci byli s ním velmi důvěrně spřáteleni. Přilétali mu na hlavu, kráčel-li nebo modlil-li se kleče. Nezřídka jsem ho viděla, jak zastrčil hůlku na příč do větví, tu na jeho zavolání přilétalo množství pestrých ptáčků a posedali si řadou na jeho hůlku. Pozoroval je a hovořil s nimi velmi důvěrně, jako by měl školu. Viděla jsem také, jak za jinými zvířaty chodil do jejich brlohů, tam je krmil a pozorně pozoroval.

XIX

O SMRTI ZACHARIÁŠOVĚ A ALŽBĚTINĚ.

KDYŽ JAN na poušti dokonal asi šestý rok, ubíral se Zachariáš s obětními zvířaty do Chrámu, a Alžběta navštívila za jeho nepřítomnosti syna na poušti. Zachariáš nebyl jistě nikdy u Jana na poušti, aby, kdyby se ho snad Herodes dotazoval po pobytu jeho syna, dle pravdy mohl říci, že neví, kde jest. Ale aby ukojil svou velikou touhu po Janovi, stávalo se, že Jan velmi tajně několikráte se navrátil s pouště do domu svých rodičů a zde nějaký časek pobyl. Přivedl ho tam asi jeho Anděl Strážný, když toho bylo třeba a Janovi nehrozilo nebezpečí. Vždycky jsem ho viděla pod ochranou a vedením vyšších Mocností, a často mezi zářícími postavami podobnými Andělům.

Bůh ustanovil, aby Jan odloučen světa a zbaven obyčejných lidských způsobů výživy, od Ducha Božího byl na poušti vychováván a poučován, a Prozřetelnost řídila tedy události tak, aby bylo nevyhnutelno, odvésti Jana na poušť, kamž ho neodolatelně už hnal jeho vnitřní pud, neboť od nejútlejšího mládí, jak jsem viděla, toulal se vždy samoten a zamyšlen. A jako tedy na Boží napomenutí uprchli s Děťátkem Ježíšem do Egypta, tak také byl Jan, Jeho Předchůdce, ukrýván

v poušti. I na něj padalo podezření, neboť v zemi mnoho se mluvilo o Janovi od prvních jeho dnů, také byly známy zázraky o jeho narození, jako nebylo neznámo, že lidé ho vídali oblitého světlem, což vše bylo příčinou, že Herodes zvláště jemu ukládal o život.

Již několikráte přikázal Herodes, aby vyslechli Zachariáše, co ví o pobytu Janovu; ale nikdy ještě na něj nevztáhl ruky. Když však tentokráte Zachariáš se bral do Chrámu, v úvoze před betlémskou branou Jerusalema, odkud není ještě viděti města, přepadli ho vojáci Herodovi, kteří na něj číhali a zle ho ztýrali. Odvlekli ho do vězení, na tom svahu hory Sionu, kudy jsem později učeníky Ježíšovy tak často vídala vystupovati do Chrámu. Zde stařečka velmi týrali, ano i mučili, aby na něm vymohli přiznání, kde že se skrývá jeho syn, a posléze, ničeho od něho nevyzvěděvše, na rozkaz Herodův ho probodli.

Jeho přátelé pohřbili pak jeho tělo nedaleko Chrámu. Otec Jana Křtitele nebyl však onen Zachariáš, který byl zavražděn mezi Chrámem a Oltářem, a kterého, když při smrti Kristově vycházeli mrtví z hrobů, viděla jsem vyjíti z chrámových zdí vedle modlitebny stařičkého Simeona, neboť jeho hrob otevřel se ve zdi. Tehdy otevřelo se ještě několik tajných hrobů v Chrámě. Tehdy, když tento Zachariáš byl zavražděn mezi Chrámem a Oltářem, mnoho Židů se přelo o rodokmen Messiášův a o jistá práva, postavení a místa, která měly jednotlivé rodiny v Chrámu. Tak na př. nebylo všem rodinám dovoleno, dáti děti na vychování do Chrámu. A tu si vzpomínám, že jednou jsem viděla Hannu v Chrámě, ana vychovává hocha, myslím že královského prince, jehož jméno mně vypadlo z paměti. Z proucích se Židů byl jediný Zachariáš zavražděn. Jeho otec slul Barachiáš.*)

*) Vypravujíc o zavraždění tohoto Zachariáše mezi Chrámem a Oltářem a o zmíněném sporu, který byl příčinou této vraždy, upadala Jasnovidkyně v ekstatický spánek a proto se vyjádřila poněkud neurčitě.

Viděla jsem také, jak jednou později byly nalezeny kosti tohoto Zachariáše, ale podrobností jsem zapomněla.

Toho času, kdy Alžběta čekala, že se muž její vrátí do Jutty, vrátila se tam také s pouště. Jan vyprovodil ji kus cesty, načež ho požehnala a políbila na čelo, kdežto on bezstarostně odběhl do pouště. Doma zastihla Alžbětu strašlivá zpráva o zavraždění Zachariášově. Zachvátila ji tak veliká bolest a propukla v takový nářek, že nenalézala zde už pokoje, i odešla na vždy na poušť k Janovi, a zemřela tam za krátký čas, ještě před návratem svaté Rodiny z Egypta. Onen Essén s Hory Horebu, který vždy malému Janovi byl nápomocen, pochoval ji na poušti.

Jan odešel teď dále od domova do pouště. Odešel ze skalní rokle do krajiny, která byla otevřenější, a jak jsem viděla, dostal se pouští až k malému jezírku. Kolem jezírka byl bílý písek a břehy byly nízké, i viděla jsem, jak Jan chodil daleko do vody, a jak všecky ty rybičky bez bázně k němu plovaly. Byl s nimi velmi důvěrně spřátelen. V této krajině žil delší dobu, i viděla jsem, že si tam v křoví upletl z větví boudu na spaní. Byla nizoučká, a nebyla větší, než aby v ní leže spal. Zde a později vídala jsem zvláště často kolem něho zářící postavy nebo Anděly, s nimiž obcoval sice pokorně, než přece zcela dětinsky zbožně, důvěrně a bez bázně. Jak se zdálo, učili ho a všelicos mu ukazovali. Zde také jsem viděla, že na svou hůlku připevnil na příč hůlčičku kratší, tak že měla podobu kříže; na kříži měl připevněnou širokou pásku z bukových nebo lýkových vláken jako praporeček, kterým si pohrával, sem tam jí otáčeje.

V otcovském domě Janovu v Juttě u Hebronu bydlela teď neť Alžbětina. Byl to dům velmi dobře zařízený. Později, jsa už větší, přišel tam Jan ještě jednou tajně, načež zacházel pořád dále do pouště, až se ukázal mezi lidmi, o čemž budu vypravovati později.

XX

STUDNĚ MARIINA V MATAREJI / JEŽÍŠEK POSLUHUJE / ZPRÁVA O SMRTI HERODOVĚ.

TAKÉ v Matareji, kde obyvatelé neměli než kalnou vodu nilskou, objevila Maria Panna modlitbou studnu. Trpěli s počátku velikým nedostatkem, a jedli jen ovoce a pili špatnou vodu. Dlouho neměli dobré vody, a Josef zamýšlel už odebrati se do pouště k prameni v balšamové zahradě, aby tamodtud přivezl na oslu v kožených měchách vody, když po modlitbě dostalo se svaté Panně od andělského zjevení napomenutí, že za příbytkem nalezne pramen. I viděla jsem, jak přes val, který byl kolem jejího příbytku, sestoupila na volné prostranství níže položené a rozvalenými valy obklopené, kde stál velmi tlustý starý strom. V ruce držela hůlku s nastrčenou lopatkou, jaké v tamějších krajinách nosívají pocestní, a zaryla lopatku u stromu do země, i vytryskl krásný čistý pramen.

Radostně pospíšila, aby zavolala Josefa, který kopaje dále shledal, že hlouběji studně byla už dávno vyzděna, jenže vyschla a zasypala se. Josef ji vyčistil a velmi hezky ji vyzdil. S té strany, co přišla Maria, trčel u studně veliký kámen, skoro jako oltář a myslím, že také byl to kdysi oltář; zapomněla jsem teď kdy.

U této studně svatá Panna později sušívala na slunci vyprané šatečky a prádélko Ježíškovo. Studně zůstala neznáma a vody z ní čerpala jedině svatá Rodina, až Ježíš tak dorostl, že Ho již pro všelijaké maličkosti posílali, a také přinášel vody Matce.

Tu jsem viděla jednou, že přivedl ke studni jiné děti a že jim nabíral vody a dával píti z ohnutého listu. Když pak děti vypravovaly o tom rodičům, přicházeli pro vodu ke studni také jiní lidé, ale přece jen hlavně Židé.

Viděla jsem také, jak Ježíš poprvé přinesl matce vody. Maria klečela ve svém sklípku na modlitbách, tu Ježíš odešel tichounce s měchem ke studni a přinesl vody, bylo to poprvé. Maria byla nevýslovně dojata, vidouc Ho se vraceti, a ještě Ho prosila, aby toho vícekráte nečinil, aby snad nespadl do studně. Ježíš však odpověděl, že si dá pozor, že však by vždycky rád šel pro vodu, bude-li potřebovati.

Ježíšek prokazoval rodičům všeliké služby velmi pozorně a rozumně. Tak na př., když Josef pracoval nepříliš daleko domu a zapomněl snad některého nástroje, vídala jsem, jak Ježíš ihned pro něj došel. Na všecko měl pozor. Myslím si, že radost, kterou s Ním měli, převyšovala asi všeliké utrpení.

Vídala jsem také, že docházel do židovské osady, která byla asi míli od Matareje, aby přinesl za matčinu práci chleba. Četná ohavná zvířata ve zdejší krajině neudělala Mu nic. Byla k Němu velmi přítulna. Viděla jsem Ho, jak si hraje s hady.

Když ponejprv šel do židovské obce, nevím už dobře, bylo-li Mu pět nebo sedm let, měl poprvé na sobě hnědou sukýnku, kolkolem dole olemovanou řádkou žlutých kvítků, kterou Mu utkala svatá Panna. Viděla jsem však, že cestou poklekl a modlil se, a že se Mu zjevili dva Andělé a zvěstovali Mu smrt Heroda Velikého. Ježíš neoznámil toho rodičům, nevím už proč, zda z pokory či že Mu to zakázali Andělé nebo

proto, že poznal, že není jim ještě dovoleno odejíti z Egypta.

Jednou jsem také viděla, jak šel ještě s jinými dětmi židovskými do této obce, a jak, vrátiv se domů, hořce plakal schátralosti tamějších Židů.

XXI

O JOBOVI, JEHO OSUDECH, A JEHO PĚTILETÉM POBYTU U STUDNĚ V MATAREJI.

STUDNĚ V MATAREJI nevznikla teprve na modlitbu svaté Panny, nýbrž jenom pramen znova vyrazil. Byla zasypána a uvnitř ještě zcela vyzděna. Viděla jsem, že dávno před Abrahamem byl v Egyptě Job a že bydlel zde na tomto místě. Vykopal studni a obětoval na velikém kamenu, který stál vedle ní.

Job byl nejmladším ze třinácti bratří. Jeho otec byl náčelníkem velikého kmene v době, kdy se stavěla věž babylonská. Jeho otec měl ještě bratra, od něhož pochází rod Abrahamův. Příslušníci kmenů obou bratří uzavírali často spolu sňatky manželské. Jobova první manželka byla z tohoto kmene Falegova, a zakusiv už mnoho a zvoliv třetí sídlo, pojal ještě tři manželky z kmene Falegova. Jedna z nich porodila mu syna, jehož dcera se zase provdala do kmene Falegova a porodila matku Abrahamovu. Job byl tedy pradědem matky Abrahamovy.

Otec Jobův slul Joktan, syn Eberův, bydlel severně Kaspického moře, u paty pohoří, na jehož jednom svahu bylo velmi teplo, kdežto na druhém bylo zima a plno ledu. V zemi té byli sloni. Krajina, kam se nej-

prve uchýlil Job a kde založil svůj vlastní kmen, nebyla by slonům as právě příznivou, neboť byla velmi bažinata. Tento kraj rozkládal se na sever od pohoří, které se táhne mezi dvěma moři, z nichž moře západní bylo před potopou také vysokým pohořím*), na kterém bydleli zlí andělé, kteří posedali lidi.

Byla to chudá bažinatá krajina, bydlí tam teď, zdá se mi, lid malých očí, ploských nosů a vysedlých čelistí. Zde dopadla na Joba první rána, i odstěhoval se odtud jižněji na Kavkaz a začal znovu.

Z této země podnikl Job velikou výpravu do Egypta, kde tehdáž vládli králové pastýřů, cizozemci, přišlí z vlasti Jobovy. Jeden byl z krajiny, odkud pocházel Job, druhý z nejzazších končin svatých Tří Králů. Vládli jen některým krajinám Egypta a byli později vypuzeni králem egyptským. V kterémsi městě bylo jednou shromážděno veliké množství tohoto pastýřského lidu. Lid ten se tam nastěhoval.

Král těchto pastýřů ze země Jobovy požádal svému synu o ženu ze svého lidu na Kavkaze, a Job přivedl mu ve velikém průvodu do Egypta tuto královskou nevěstu, jež byla s ním spřízněna. Hnal asi třicet velbloudů, přinesl veliké dary a přivedl velmi mnoho služebníků. Byl ještě mlád, vysoké postavy, příjemné jasně snědé pleti a naryšavělých vlasů. Egypťané byli špinavě snědí. Tehdy nebyl Egypt ještě tak zalidněn, jen zde onde byla veliká ves, hustě obydlená. Ani nebylo tehdy ještě tak velikých stavení, ta se stavěla teprve v době synů Israelských.

Král prokazoval Jobovi veliké pocty a nechtěl ho ani propustiti. Velice si přál, aby Job s celým kmenem

*) Jest pamětihodno, že Jasnovidkyně vypravovala jindy, že Černé Moře bylo před potopou vysokým pohořím, na kterém zlí Andělé tropili své rejdy. Poněvadž toto vypravuje jinde o Černém Moři, rozumí patrně oním pohořím, za kterým bylo první bydliště Jobovo, Kavkaz mezi Mořem Černým a Kaspickým.

se přistěhoval do Egypta. Za pobyt vykázal mu město, kde později bydlela svatá Rodina. Tehdy bylo zcela jinačí. Job bydlel pět let v Egyptě. Viděla jsem, že bydlel na témž místě, kde bydlela svatá Rodina, a že mu onu studni ukázal Bůh. Konaje bohoslužbu, přinášel také oběti na velikém onom kameni.

Job byl sice pohan, ale muž spravedlivý, a pozoruje přírodu, hvězdy a střídání světla, poznal pravého Boha a klaněl se Tvůrci všehomíra. Rád i hovořil s Bohem o Jeho podivuhodných tvorech. Neklaněl se ohavným obrazům zvířat jako jiní tehdejší národové pohanští. Ale vymyslil si obraz pravého Boha. Byla to malá socha člověka, s paprsky kolem hlavy a zdá se mi také s křídly. V rukou, pod prsoma semknutých, držela kouli, na které byla zobrazena plovoucí lodička. Snad znázorňovala potopu světa. Konaje bohoslužbu spaloval před tímto obrázkem zrna. Takové obrázky byly později zavedeny také v Egyptě. Stavěli je do jakési kazatelny a nad ně zavěšovali stříšku.

Job zastal zde v tomto městě ohavnou modloslužbu, zbytek to ještě kejklířského modlářství, které se provádělo za stavby věže babylonské. Měli modlu se širokou, nahoře zúženou a jako by pozdvihnutou volskou hlavou, s otevřenou tlamou a s rohy do zadu zahnutými. Modla byla dutá, rozdělali v ní oheň a položili jí na rozžhavená ramena živoucí děti. Z děr jejího trupu viděla jsem něco vytahovati.

Zdejší lidé byli hodně šeredni, země pak se hemžila odpornými zvířaty. Velikými hejny poletovala veliká černá zvířata s ohnivými tlamami. Jakoby oheň vycházel z nich, kudy letěla. Všecko otravovala, a stromy, na kterých usedala, zuvadaly. Viděla jsem také zvířata s dlouhými zadními nohami a s krátkými předními, podobná krtkům, skákala se střechy na střechu. Také číhala mezi kameny a v děrách ohavná zvířata, která se ovíjela kolem lidí a rdousila je. Ale v Nilu viděla jsem tlusté nemotorné zvíře s ošklivými zuby a širo-

kými černými nohami, které bylo asi tak veliké jako kůň a podobalo se poněkud praseti.

Viděla jsem ještě mnoho jiných ošklivých zvířat. Ale zdejší lid byl ještě mnohem ohavnější, a Job, který jak jsem viděla, okolí svého příbytku modlitbou očistil zlých zvířat, měl v takové ošklivosti tyto bezbožné lidi, že si často svým průvodcům zanaříkal, že by raději žil s těmito ošklivými zvířaty, než s těmi zhovadilými lidmi zdejšími.

Často také viděla jsem ho toužebně hleděti na východ, kde byla jeho vlast, která ležela poněkud jižněji než nejzazší země svatých Tří Králů. Job vídal prorocké předobrazy příchodu synů Israelských do této země a vůbec obrazy spásy lidstva, jakož i obrazy zkoušek, které ho čekají. — Nedal se pohnouti, aby zde zůstal, a po pěti letech odešel se svými lidmi z Egypta.

Mezi těmi těžkými ranami, které na něj dopadaly, měl Job po prvé devět, po druhé sedm, po třetí pak dvanáct let pokoje. Slova v knize Job: „a když posel neštěstí ještě mluvil . . .“ znamenají asi tolik: „o tomto jeho neštěstí ještě se mluvilo, když naň dopadlo neštěstí druhé“. Utrpení zažil ve třech rozličných krajinách. Poslední rána přikvačila naň, an žil na planině přímo východně Jericha, a tam též se dočkal navrácení veškerého svého blahobytu. Tam se sbíralo kadidlo, rostla tam myrrha a také se těžilo zlato, z kterého se tepaly rozličné šperky.

Jindy měla jsem ještě mnoho vidění, týkajících se osoby Jobovy, o čemž budu vypravovati později. Teď řeknu jenom tolik: Jobův život a Jobovy řeči s Bohem zapisovali dva důvěrní služebníci, kteří spravovali jeho majetek, jak jim je diktoval. Sluli Hai a Uis či Ois.*) Tato kniha byla jeho potomkům posvátnou. Děděna

*) Písař slyšel roku 1835, že praotec Armenův takto se nazýval.

s pokolení na pokolení, dostala se Abrahamovi a jeho synům. Vyučovalo se podle ní. Se syny Israelskými přišla do Egypta. Aby potěšil Israelity v porobě egyptské a na putování pouští, Mojžíš ji zkrátil, neboť byla mnohem obsáhlejší a mnohému v ní nebyli by Israelité rozuměli. Šalomoun ji přepracoval ještě jednou, a tak stala se vzdělávací knihou, plnou moudrosti Jobovy, Mojžíšovy a Šalomounovy. Skutečný život Jobův bylo těžko z ní poznati, neboť jména byla požidovštěna a události posunuty v sousedství země Kananejské, i soudilo se, že Job byl Edomitan, poněvadž v krajině, kde žil naposledy, bydleli dávno po jeho smrti Edomitané, potomci Esauovi. Job asi ještě žil, když se narodil Abraham.

XXII

JEŠTĚ O STUDNI V MATAREJI / ABRAHAMOVY OSUDY V EGYPTĚ.

ABRAHAM, přebývaje v Egyptě, rozbil stany také u studně v Matareji, i viděla jsem, že před stany vyučoval lid.*) Bydlel několik let v této zemi se Sárou a s několika syny a dcerami, jejichž matky zůstaly v Chaldeji. Jeho bratr Lot s rodinou byl také zde. Nevím už, které místo mu bylo vykázáno.

Abraham sestoupil do Egypta na rozkaz Boží, předně proto, že v zemi Kanaan byl hlad, a podruhé proto, aby si přinesl rodinný poklad, který net matky Sářiny tam byla odnesla. Tato žena pocházela z rodu Jobova z kmene pastevců, kteří dříve vládli některým krajinám Egypta, přišla k tomuto národu jako otrokyně a provdala se pak za Egypťana. Byla také pramateří kmene, jehož jména jsem zapomněla. Od ní a tedy z téhož rodu co Sára, byla Hagar,**) matka Ismaelova.

*) Josephus Flavius, Antiquitates Jud, Lib. I. cap. 8., a jiní spisovatelé vypravují, že Abraham vyučoval Egypťany arithmetice a astrologii.

**) Jasnovidkyně vypravovala jindy o Hagaře: „Byla z rodu Sářina, a Sára, jsouc neplodna, dala Hagaru Abrahamovi za manželku a řekla, že z ní se rozmnoží, že v ní do-

Tato žena tedy odnesla onen poklad rodinný, jako Rachel bůžky Labanovy, a prodala ho v Egyptě za mnoho peněz. Tak její zpronevěrou dostal se v majetek krále a kněží. Byl pak to rodokmen potomků Noemových, ale zvláště Semových až po dobu Abrahamovu, znázorněný řadami tříhranných zlatých plíšků. Byl zhotoven jako miska váhy na provázkách. Provázky byly zřetězené tříhranné plíšky, tu a tam s vedlejšími liniemi. Na plíšcích byla vyryta jména členů rodových, a všecky tyto řetězce, zavěšené ve středu pokličky, složily se vedle sebe na misku vah, když poklička s řetězci se spustila na misku vah a zavřela ji tak, že se jevila jako pouzdro. Plíšky se jmény byly tlusté a žluté, jejich spojky pak tenounké a bílé jako stříbrné. Bleskotaly se. Na mnohých těch žlutých plíšcích viselo četně jiných. Také jsem slyšela, ale už zapomněla, kolik to všecko vážilo seklů, což byla jistá mince. Zdejší kněží už všelicos vypočítali z tohoto rodokmenu, ale tyto výpočty se neshodovaly s jejich věčným počítáním.

Když Abraham přišel do této země, zvěděli o něm Egypťané z úst svých hvězdářů a prorokyň čarodějnic vše, zvláště pak, že pocházeje jako jeho žena z nejušlechtilejšího kmene, stane se otcem národa vyvoleného. Ve výpovědech svých vědem vždy pátrali po ušlechtilých kmenech a s nimi uzavírali sňatky, a takto sváděl je satan k násilnostem a smilstvu, aby poskvrnil čisté kmeny.

Abraham, obávaje se, že Egypťané pro krásu Sáry, jeho ženy, ho zabijí, vydával ji za svou sestru, a nebyla to lež, neboť byla jeho nevlastní sestrou, jsouc totiž

stane se jí potomstva. Pokládalať sebe a všecky ženy svého kmene jako za jedinou ženu, za jediný kmen žen s četnými květy. Hagar byla nádobou, květem z téhož rodu co ona, a očekávala od ní tudíž plodu svého rodu. Tehdy všichni byli jakoby jedním kmenem, když vykvetli na jednom kmeni."

dcerou jeho otce Tharaha a jiné matky.*) Král přikázal, aby přivedli Sáru do jeho zámku a zamýšlel pojmouti ji za manželku. Tím se oba velmi zarmoutili a prosili Boha o pomoc, a Bůh potrestal krále nemocí a všecky jeho ženy a také ženy v městě většinou onemocněly. Král uleknuv se vyptával se Sáry, a uslyšev, že jest ženou Abrahamovou, vrátil mu ji prose ho, aby co nejdříve odešli z Egypta, neboť poznal, že bohové jich ochraňují.

Egypťané byli lid prapodivný. Jednak byli velmi pyšní, a pokládali se za lidi největší a nejmoudřejší. Na druhé straně byli však neobyčejnými sketami a patolízaly, a povolovali, když se obávali, že vyšší nějaká moc by je skrušila. To pocházelo odtud, že nebyli si přec jak náleží jisti vším svým věděním, čerpajíce je většinou z temných, dvojsmyslných věšteb, z čehož ovšem velmi snadno vznikalo množství spletených a odporujících si událostí. Věříce pak všemu podivnému, lekali se hned každé události neočekávané.

Abraham velmi pokorně se hlásil u krále o obilí. Mluvě k němu nazval ho hospodářem národů a tak si získal jeho přízně, i dal mu král mnoho darů. Když pak mu navrátil Sáru a prosil ho, aby odešel z Egypta, řekl Abraham, že nemůže odejíti, nevezma s sebou onoho rodokmenu, který jest jeho, a vypravoval velmi podrobně, jak rodokmen sem přišel. Tu svolal král kněze, a ti dali Abrahamovi rádi, co bylo jeho, prosili ho však, aby jim napřed dovolil, opsati si všecko, k čemuž přivolil. — Pak zase odtáhl Abraham se svými lidmi a stády do země Kananejské.

Měla jsem ještě mnoho vidění, co vše se dálo se studní v Matareji ode dávna až po naše doby, a pamatuji si z toho toto: Již za doby svaté Rodiny očišťovali se malomocní vodou tohoto pramene léčivého.

*) I. Mojž. 20, 12.

O mnoho let později, když už nad příbytkem Mariiným byl postaven křesťanský kostelíček, z něhož vedle hlavního oltáře se sestupovalo do sklípku, ve kterém svatá Rodina tak dlouho přebývala, než Josef sroubil obydlí, viděla jsem, že kolem studně bydlí pořád ještě lidé a že vodou léčí nejen malomocenství, ale i jiné, podobné nemoce. Také jsem viděla lidi, kteří se v ní koupali, aby se zbavili škodlivých výparů. Tak to bylo ještě, když tu byli Mohamedáni. Také jsem viděla, že Turci udržovali stále světlo v kostelíku příbytku Mariina. Obávali se nějakého neštěstí, kdyby opomenuli je zapáliti. V novější době jsem viděla, že studně jest o samotě daleko lidských příbytků. Města už nebylo, a kolem ní rostly všelijaké plané stromy.

XXIII

NÁVRAT SVATÉ RODINY Z EGYPTA.

NA KONEC jsem také viděla, jak svatá Rodina zase odešla z Egypta. Herodes byl sice už dříve mrtev, ale přece nemohli ještě odejíti, poněvadž pořád ještě jim hrozilo nebezpečí. Svatému Josefu byl pobyt v Egyptě čím dál obtížnější. — Ti lidé měli ohavnou modloslužbu, obětovali dokonce děti mrzáčky, a kdo obětoval dítě zdravější, ten se domníval, že jest velmi zbožný. Kromě toho měli ještě tajnou nemravnou modloslužbu. Také Židé v židovské osadě byli nakaženi touto mrzkostí. Měli chrám, o kterém tvrdili, že se vyrovná Chrámu Šalomounovu — ale to bylo směšné vychloubání, neboť byl zcela jinačí. Měli napodobeninu Archy Úmluvy a v ní necudné figurky, a tropili ohavnosti. Žalmů už ani nezpívali. — Synagogu Matarejskou upravil ovšem Josef jak náleží, a onen pohanský kněz, jenž v městečku u Heliopole mluvil ve prospěch svaté Rodiny, když se skácely modly, přišel do Matareje s hloučkem lidí a přidružil se k židovské obci.

Viděla jsem, jak Josef zaměstnán tesařinou s nastalým večerem přestal pracovati, jak byl velmi zarmoucen, že mu nedali mzdy a že ničeho nepřinese domů,

kde přece měli nedostatek všeho. Touto starostí soužen, poklekl v koutku pod širým nebem, žaloval Bohu svou bídu a úpěnlivě volal o pomoc. Viděla jsem však, že v noci ve snách přistoupil k němu Anděl a řekl mu, že ti, kteří ukládali Dítěti o život, jsou mrtvi, aby tedy vstal a se chystal veřejnou silnicí vojenskou odebrati se z Egypta domů; aby se nebál, on že bude s ním. Viděla jsem, jak svatý Josef tento rozkaz Boží oznámil svaté Panně a Ježíškovi, a jak právě tak rychle a poslušně všecko chystali na návrat k domovu, jako rychle uposlechli, když se jim dostalo napomenutí, prchnouti do Egypta.

Příštího jitra, když bylo známo jejich rozhodnutí, přišel k nim zástup lidí velmi zarmoucených, aby se s nimi rozloučili, a přinesli jim rozličné dary v lýkových košíčkách. Zármutek těchto lidí byl upřímný. Někteří byli Židé, ale více bylo obrácených pohanů. Židé ve zdejší krajině usedlí byli skorem všichni tak oddáni modlářství, že jich nebylo lze skoro ani poznati. Než byli mezi zdejším obyvatelstvem také takoví, kteří se radovali, že svatá Rodina odejde, neboť měli je za čarodějníky, kteří skrze nejmocnějšího ze zlých duchů všecko dovedou.

Mezi dobrými lidmi, kteří jim přinesli dárky, viděla jsem také matky s jejich chlapečky, kteří si hrávali s Ježíškem, a zvláště jednu vznešenou paní z tohoto města se synáčkem asi dvouletým nebo tříletým, jehož nazývala synem Mariiným, neboť tato žena dlouho toužila po dětech, a na modlitbu svaté Panny požehnal ji Bůh tímto hošíkem; tato žena slula Mira a hoch Deodatus.*) Viděla jsem, že Ježíškovi darovala peníze, byly to tříhranné plíšky žluté, bílé a hnědé. Ježíš přijímaje peníze, pohleděl na svou Matku.

*) Ctihodná sestra, vidouc po vzkříšení Lazarovu Ježíše Egyptem putovati ke studni Jakubově, řekla, že tohoto Deodata vzal s sebou za učeníka.

Když Josef vše potřebné naložil na osla, vydali se na cestu, provázeni všemi těmito přátely. Byl to ještě týž soumar, na kterém Maria putovala do Betléma. Na útěku do Egypta měli s sebou ještě oslici, ale tu Josef v nouzi prodal.

Ubírali se mezi Onem a židovskou obcí, ale od Onu obrátili se poněkud na jih k pramenu, který vytryskl na modlitbu Mariinu, dříve než na cestě do Egypta přibyli k Onu nebo Heliopoli. — Zde vše se krásně zazelenalo. Pramen tekl kolem zahrady, kolem které vyrostl čtverec balšamových křovisek. Tato zahrada, do které byl vchod, byla as tak veliká jako u nás jezdiště vévodovo,*) střed zahrady pak vyrůstaly ovocné stromky, jako datlovníky, sykomory a jiné. Balšamová křoviska byla už tak vysoká jako prostřední réva. Josef upletl z lýka nádobky, které byly na určitých místech vylepeny smolou, ale jinak byly velmi hladké a úhledné. Častěji, když odpočívali cestou, dělával takové nádoby na všelicos. S načervenalých větviček balšamových otrhal jetelovité lístky a zavěsil na ně lýkové nádobky, aby tak nachytal vytékajících kapek balšamu, který pak bral si na cestu. Když se zde jejich průvodčí dojemně s nimi rozloučili, prodleli tu několik hodin. Přesvatá Panna vyprala a osušila něco prádla, občerstvili se vodou a naplnili si měch na cestu, a pustili se pak, jak jsem viděla, veřejnou vojenskou silnicí.

Viděla jsem mnoho obrazů této jejich cesty, a nikdy nehrozilo jim nebezpečí. Ježíšek, Maria a Josef měli na hlavě dýnka ze slabounké kůry stromové, přidržovaná na hlavě šátkem pod bradou zavázaným, aby se ochránili slunce. Ježíš měl na sobě hnědou sukýnku, a měl střevíčky z lýka, které mu upletl Josef. Byly pevně přivázány až do polu lýtek. Maria měla jen trepky. Vídala jsem Ji často starostlivou, poněvadž Ježíškovi chůze horkým pískem byla tak obtížnou. Vídala jsem

*) Míní tu vévodu Croi v Dülmenu.

Ji často, jak se zastavuje a vysypává Mu písek ze střevíců. Často jest Mu usednouti na soumara, aby si odpočal.

Viděla jsem, jak mnohými městy procházejí a jiná zas míjejí. Jména mně vypadla z paměti, ale jména Rameses ještě pamatuji. Překročili také vodu, přes kterou šli ubírajíce se do Egypta. Přitéká od Rudého Moře do Nilu.

Josef neměl vlastně v úmyslu, vrátiti se do Nazareta, nýbrž chtěl se usaditi v rodném svém městě, v Betlémě. Byl však ještě nerozhodný, uslyšev v Zaslíbené Zemi, že teď v Judsku vládne Archelaus, který rovněž byl veliký ukrutník.

Viděla jsem však, že svatá Rodina, přibyvši do Gazy, prodlela tam asi tři měsíce. V městě bydlelo mnoho pohanů. Pak zjevil se Josefovi zase ve snách Anděl a přikázal mu, aby se navrátil do Nazareta, kamž také ihned se odebrali. Anna ještě žila. Ona a někteří z příbuzenstva věděli, kde se svatá Rodina zdržuje.

Z Egypta vrátili se v září. Ježíšovi chyběly tehdy tři neděle do osmi let.

SMRT A NANEBEVZETÍ PŘE-SVATÉ PANNY MARIE.

I

PŘESVATÁ PANNA USADÍ SE SE SVATÝM JANEM U EFESU.*)

Dne 13. srpna r. 1822 ráno řekla ctih. sestra:

DNES V NOCI měla jsem veliké vidění o smrti přesvaté Panny, ale skoro všecko jsem zapomněla.“ — Tázána, kolik let jest asi svaté Panně, pohlédla náhle za jiných lhostejných řečí stranou a řekla: „Za třiadvacet dní bude Jí právě čtyřiašedesát let, právě jsem viděla vedle sebe šestkrát znaménko X, potom I, potom V, není to čtyřiašedesát?**) Po Kristovu Nanebevstoupení žila Maria tři roky na Sionu, tři roky v Bethanii, a devět let v Efesu, kamž Ji přivedl Jan brzy po té, co Židé vysadili na moře Lazara a jeho sestry.***)

*) Následující vypravování, sdělovaná v rozličných letech, ale většinou v polovici srpna před svátkem Nanebevzetí Panny Marie, byla tuto sestavena v přirozeném pořádku.

**) Jest pamětihodno, že nikdy nevidí žádného čísla v obyčejných arabských číslicích, které přec jedině jí byly známy, nýbrž ve všech svých viděních, která se týkala Římské Církve, jen v římských číslicích.

***) V červenci r. 1822 vypravujíc život Apoštola Jakuba Většího, který cestuje do Španělska navštívil Pannu Marii v Efesu, řekla ctih. sestra, že Jan, jak se pamatuje, přivedl P. Marii do Efesu začátkem čtvrtého roku po Kristovu na-

Maria nebydlela v Efesu samotném, nýbrž v okolí, kdež se už usadilo několik žen, s Ní důvěrně spřátelených. Přicházelo-li se od Jerusalema, stálo obydlí Mariino asi půlčtvrté hodiny před Efesem na hoře v levo. Tato hora spadá příkře k Efesu; kdo přichází od jihovýchodu, spatří toto město na úpatí hory, zdánlivě blízounko před sebou, jde-li však dále, pozná teprve, jak se cesta nesmírně vleče. Před Efesem se táhnou dlouhé aleje, pod kterými se žlutají na zemi plody, kdežto (asi) jižně od města vedou uzounké stezky na horu, divoce zarostlou, a na této hoře pod samým hřebenem rozvírá se planinka, kopcovitá a rovněž zarostlá, mající as půl hodinky v objemu, na které se usadila malá křesťanská obec.

Jest to krajina velmi osamělá, s úrodnými rozkošnými kopci a čistounkými skalními slujemi mezi malými písčinami, krajina divoká a přec nikterak pustá, porostlá stromy hladkých pňů, stromy samotářskými, s korunami jehlancovitě se úžícími, které vrhají na zem široký stín.

Když Jan sem přivedl přesvatou Pannu, jejíž domek dal dříve vystavěti, bydlelo v této krajině už několik křesťanských rodin a svatých žen, dílem v podzemních a skalních slujích, ze kterých lehkou dřevěnou přístavbou zřizovali si obydlí, dílem ve vetchých chyžkách, podobných stanům. Odebrali se sem dříve než vypuklo kruté pronásledování. Poněvadž bydleli, jak a kde se dalo, v jeskyních nebo v chatrčích na nejpříhodnějších místech na rychlo zroubených, byla jejich obydlí poustevnami, většinou na čtvrt hodiny od sebe vzdálenými, a celá ta osada ve zdejší krajině podobala se rozptýlené selské vsi. Jedině domek Mariin byl z kamene. Kousek

nebevstoupení. Dnes, dne 13. srpna 1822., řekla, že v šestém roce. Takové rozdíly se přiházejí často, vidí-li IV. nebo VI., což se snadno zaměňuje. Ponecháváme čtenáři, aby se rozhodl pro to neb ono datum.

cesty za tímto domkem zdvihá se skalnatá stěna až ke hřebenu hory, s něhož přes pahorky a stromy otevírá se pohled na Efes a na moře s četnými jeho ostrovy. Toto místo jest blíže moři než Efes, kterýž jest jistě několik hodin od moře. Krajina jest osamělá a zřídka kdy sem někdo zabloudí.

Nedaleko odtud jest zámek, ve kterém bydlí, jak se zdá, sesazený král. Jan často u něho dlíval, a také ho poučoval. Později zde bylo zřízeno biskupství. — Mezi tímto příbytkem přesvaté Panny a mezi Efesem teče říčka, velmi podivně se klikatící.

II

DOMEK PANNY MARIE U EFESU.

DOMEK MARIIN byl kamenný, čtyřhranný a vzadu kulatý nebo několikaboký, okna byla vysoko nahoře proražena, střecha byla plochá. Ohniště uprostřed položené rozdělovalo dům ve dvě části. Oheň hořel naproti dveřím při zemi v malém výklenku pod jakýmsi komínem ve zdi, která obapol se stupňovitě zdvihala až ke stropu domu. Středem této zdi od ohniště až ke stropu táhl se hluboký žlábek, nenepodobný odkrytému komínu, kudy se vinul kouř a pak otvorem ve stropě vycházel. Na tomto otvoru, jak jsem viděla, byla zasazena nahoře šikmá měděná roura.

Tato přední část domu byla lehkými stěnami z pletiva s obou stran ohniště oddělena od části za ohništěm. V této přední části, jejíž stěny byly jen hrubě omítnuty a také dýmem poněkud začernaly, viděla jsem po obou stranách pokojíčky sestavené z pletených zástěn. Bylo-li tuto část domu proměniti ve větší síň, rozebraly se a stranou postavily tyto zástěny, které ovšem nedosahovaly až ke stropu. V těchto komůrkách spaly služka Mariina a jiné ženy, které Ji navštěvovaly. — V pravo a v levo od ohniště byly lehké dvéře, kterými se vcházelo do nej-

zadnější velmi tmavé, půlkruhem nebo mnohoúhelníkem zakončené prostory domu, která byla velmi útulně a čistounce vyzdobena. Všecky stěny byly pokryty dřevěným pletivem a strop od stěn sklenut. Přesahující konce trámců, spojované všelijakým vykládáním a pletivem a zdobené rozličnými listovými ornamenty, působily prostým sice, ale přec ušlechtilým dojmem.

Nejzadnější, polokruhovitý nebo mnohoúhelníkový kout této prostory, oddělen záclonou, byl modlitebnou Mariinou. Střed zdi byla ve výklenku zasazena schránka, která jako tabernakl se zavírala a otevírala otáčením, zatáhlo-li se za stuhu. V ní stál kříž, as zdélí ramene, se zasazenými, vzhůru čnějícími rameny podoby Y, jak vždy vídávám kříž Kristův. Vyřezán bez zvláštní dovednosti a bez umění, sotva se vyrovnal křížům, které do dnešního dne přicházejí ze Zaslíbené Země. Domnívám se, že Jan a Maria ho sami zhotovili. Byl z rozličného dřeva. Bylo mně řečeno, že bělavý kmen jest z cypřiše, jedno nahnědlé rameno z cedru, druhé nažloutlé ze dřeva palmového, a hořejší část s tabulkou ze žlutého hladkého dřeva olivového. Kříž byl zapuštěn do kopečku hlíny nebo kamení, jako Kříž Kristův ve skále Kalvarské. U paty kříže ležel lístek pergamenový, na kterém bylo něco napsáno, myslím, že slova Kristova. Na kříži byla prostě neuměle vyryta podoba Páně a tyto obrysy byly napuštěny temnější barvou, aby podobu bylo určitě viděti. Byly mně také zjeveny myšlenky, které nalézala Maria rozjímajíc o rozličných druzích dřeva kříže; bohužel zapomněla jsem tohoto krásného poučení. Ani nevím v této chvíli, byl-li Kristův Kříž také z těchto rozličných dřev, či byl-li kříž Mariin jen pro Její rozjímání takový. Stál pak tento kříž mezi dvěma nádobkami, plničkými živých květinek.

Vedle kříže viděla jsem také kousek plátna, i měla jsem pocit, že jest to totéž, kterým svatá Panna po snětí s Kříže smývala krev se všech ran nejsvětějšího Těla.

Měla jsem tento pocit, neboť vidouc tento hadřík, zřela jsem u vidění onen čin svaté lásky mateřské. Zároveň jsem cítila, že tento kousek plátna jest oním ručníčkem, kterým kněží, vypivše obětní Krev Spasitelovu, čistí kalich, i zdálo se mi, že Maria, omývajíc rány Vykupitelovy, činí podobně; a také, konajíc to, držela plátno týmž způsobem, jako kněz. Takové jsem měla pocity, vidouc vedle kříže tento kousek plátna.

V pravo od modlitebny, přiléhajíc k výklenku ve zdi, byla komůrka s ložem přesvaté Panny, a proti ní v levo od modlitebny jiná komůrka, ve které byly uschovány Její šaty a potřeby. Od komůrky ke komůrce visela záclona, zavírajíc tak modlitebnu, jež byla mezi nimi. Uprostřed před touto záclonou sedávala Maria, když pracovala nebo čtla.

Zadní stěnou ložnice přesvaté Panny byla zeď, ověšená pleteným kobercem, obě postranní stěny byly spleteny z tenkých blan nebo lýka tak, že z přirozené barvy dřeva se střídajícího skládal se pěkný vzorek. Střed přední stěny, potažené kobercem, byly lehké, dvěma křídly do vnitř se otevírající dvéře. Strop této komůrky byl také z pletiva, a vystupuje od čtyř stěn jako klenba sbíhal se uprostřed, odkudž visela lampa o několika ramenech. Lůžkem Mariiným, jednou stranou přistavěným ke zdi, byla půldruhého střevíce vysoká prázdná truhlice, široká a dlouhá jako úzké prkno. Pokrývka na něm rozprostřená byla v rozích uvázána na čtyři knoflíky. Postranice této truhlice rovněž byly až k zemi potaženy čalouny a ozdobeny třapci a třásněmi. Podhlavničkou na tomto loži byl kulatý polštářík, a nahnědlý, kostkovaný koberec pokrývkou. Domek stál u lesa mezi stromy hladkých pňů a podoby jehlancovité. Bylo to místečko tichoučké a osamělé. Příbytky ostatních rodin byly poněkud vzdáleny a všecky rozptýleny. Celá ta osada jevila se jako selská ves.

III

ŽIVOT PŘESVATÉ PANNY.

PŘESVATÁ PANNA bydlela zde jedině s mladší osobou, se svou služkou, která přinášela něco těch potravin, kterých potřebovaly. Žily velmi tiše a v hlubokém pokoji. V domě nebylo muže. Někdy zavítal k Ní některý putující Apoštol nebo učeník.

Nejčastěji, jak jsem viděla, dlíval u Ní návštěvou muž, kterého jsem vždy měla za Jana, ale který ani v Jerusalemě ani zde nebyl ustavičně s Ní. Vydával se na cesty. Teď měl na sobě jiný oděv než za doby Ježíšovy. Jeho oděv byl velmi dlouhý a řasnatý, ze šedobílé tenké látky. Byl velmi štíhlý a čilý, obličej jeho byl dlouhý, úzký a jemný, a na holé hlavě měl dlouhé plavé vlasy cestičkou rozdělené a za uši sčesané. Vedle ostatních Apoštolů svým něžným zjevem jevil se skoro jako žena, jako panna.

V poslední době svého pobytu v tomto domku, jak jsem viděla, Maria Panna stále víc se uzavírala v sebe, stále více duchovněla, skoro ani nejedla. Bylo to, jako by zde byl pouhý Její stín, jako by duchem byla už na onom světě. Byla jako by duchem nepřítomna. Viděla jsem, jak v posledních dnech před svým

skonem dává se někdy voditi, sestárlá a sesláblá, služkou po domě.

Jednou viděla jsem Jana vstoupiti do domu, také se jevil mnohem starším. Byl hubený a štíhlý, a vcházeje, měl svůj dlouhý, bílý, řasnatý oděv podkasán pásem. Tento pás odvázal a opásal se jiným, s vyšitými písmeny, který vytáhl z pod oděvu. Na rámě navlékl jakýsi manipul a kolem krku položil si štolu. Svatá Panna, všecka zahalena v bílý oděv, vyšla z ložnice opírajíc se o rámě služčino. Její obličej byl bílý jako sníh a jako průsvitný. Zdálo se, že touha Ji unáší. Od Nanebevstoupení Ježíšova celá Její bytost vyjadřovala rostoucí, stále víc a více k nebi se pnoucí touhu. Jan a Ona odebrali se do modlitebny. Zatáhla za stuhu nebo řemen, tu otočil se tabernakl ve zdi a kříž v něm ukrytý se ukázal. Když obadva nějakou dobu klečíce před křížem se modlili, Jan vstal a vyňal ze záňadří kovovou schránku, otevřel ji na jedné straně, vyňal z ní obálku z jemné nebarvené vlny, z obálky pak složený šáteček z bílé látky, který rozbalil a vzal s něho Nejsvětější Svátost Oltářní v podobě čtyřhranné bílé skývečky; pak pronesl se slavnostní vážností několik slov a podal přesvaté Panně Velebnou Svátost. Kalicha Jí nepodal.

Kus cesty za domem poněkud do svahu založila si svatá Panna jakousi křížovou cestu. Dokud ještě bydlela v Jerusalemě, nikdy neopomenula od smrti Spasitelovy tam kráčeti Jeho Cestou Kříže, prolévajíc slzy a prožívajíc Jeho utrpení. Vzdálenost všech míst té cesty, kde Ježíš trpěl, změřila kroky, a Její lásce nebylo lze živu býti bez ustavičného rozjímání Cesty křížové.

Brzy po té, co přišla sem do této krajiny, viděla jsem Ji, jak za svým domkem kráčí kus cesty po svahu vzhůru, ponořena v rozjímání Křížové cesty. Chodila s počátku sama a kroky, které tak často byla počítala, odměřovala vzdálenost těch míst, kde Spasitele postihlo nějaké utrpení. Na každém takovém místě vztýčila

kámen nebo označila strom, stál-li tam jaký. Cesta vedla do lesa, kdež jeden pahorek označila za Kalvarii, a jeskyňku v jiném pahorku poznamenala jako hrob Kristův.

Odměřivši dvanácte zastavení této Křížové cesty, konala ji se svou služkou tiše rozjímajíc, u každého zastavení se posadily a v duchu si obnovovaly Tajemství jeho významu a prolévajíce slzy soucitu, chválily Pána za Jeho Lásku. Pak ještě líp upravovaly ty zastávky, a viděla jsem, že svatá Panna na označený kámen rydlem vpisovala význam tohoto zastavení, počet kroků a podobně. Viděla jsem také, že čistily jeskyňku svatého Hrobu a že ji upravovaly pro vykonávání modliteb.

Tehdy, jak jsem viděla, ani obraz ani pevně stojící kříž neoznačoval těchto míst, nýbrž byly tu jen prosté pamětní kameny s nápisy; poněvadž však tudy často chodily a stále zastávky upravovaly, byla Křížová cesta, jak jsem viděla, čím dál schůdnější a krásnější. Také po smrti přesvaté Panny viděla jsem touto cestou choditi křesťany, kteří padali na tváře a líbali zemi.

IV

CESTA MARIINA DO JERUSALEMA A JEJÍ ONEMOCNĚNÍ / POVĚST O JEJÍM HROBĚ V JERUSALEMĚ / KŘESŤANSKÁ OBEC U EFESU.

POBYVŠI tři roky v tomto domku, Maria velmi zatoužila po Jerusalemě. Jan a Petr Ji tam doprovodili. Myslím, že v Jerusalemě bylo shromážděno několik Apoštolů; viděla jsem Tomáše, i domnívám se, že byl nějaký sněm církevní a že Maria jim radila.*)

Přišedše v podvečer když se už smrákalo, než ještě vešli do města, navštívili, jak jsem viděla, Horu Olivetskou, Kalvarii, svatý Hrob a všecka posvátná místa kolem Jerusalema. Matka Boží byla tak zarmoucena a tak dojata útrpností, že sotva se držela na nohou a Petr a Jan Ji odvedli, podpírajíce Ji v podpaždí.

Ještě jednou, půldruhého roku před svou smrtí, odebrala se z Efesu do Jerusalema; tu jsem viděla znovu, jak zahalena v noci s Apoštoly navštěvuje posvátná místa. Byla nevýslovně zarmoucena a vzdychala bez ustání: „O můj Synu, Synu můj!“ Přišedši k zadní bráně onoho paláce, kde potkala Ježíše, jenž tu klesl

*) Poněvadž ctihodná sestra dříve už řekla, že přesvatá Panna se dvakráte odebrala z Efesu do Jerusalema, není vyloučeno, že pokud se týče koncilu zaměnila první cestu s druhou.

pod Křížem, klesla bolestnou vzpomínkou zraněna ve mdlobách na zem, a Její průvodci již myslili, že umírá.

Odnesli Ji na Sion do Večeřadla, v jehož předních komnatách bydlela. Zde byla přesvatá Panna po několik dní tak slába a nemocna a tolikrát upadla v bezvědomí, že několikrát očekávali Její smrt, a pomýšleli připraviti Jí hrob. Sama určila si za hrob jeskyni na Hoře Olivetské, a Apoštolové dali Jí tam kameníkem křesťanem připraviti krásný hrob.*)

Zatím však vypravovalo se o Ní několikrát, že jest nebožka, a pověst, že zemřela v Jerusalemě a že tam jest pohřbena, rozšířila se také do jiných křesťanských obcí. Když však hrob byl dostavěn, Maria právě ozdravěla a měla dosti sil, aby se zase navrátila do příbytku u Efesu, kdež pak po půldruhém roce vskutku zemřela. Hrob připravený pro Ni na Hoře Olivetské měli křesťané vezdy v úctě, později také vystavěli nad ním kostel, a Jan Damascenský — tak jsem ho slyšela v duchu jmenovati — kdo jest to? — napsal pak z doslechu, že Maria zemřela a byla pohřbena v Jerusalemě.

Bůh ovšem chtěl, aby zprávy o Její smrti, o Jejím hrobě, o Jejím nanebevzetí jen neurčitě se zachovaly v ústním podání, aby v tehdejších křesťanech neožilo pohanské smýšlení, které nebylo ještě zcela vykořeněno, neboť snadno by se bylo stalo, že by Jí byli vzdávali poctu božskou.

Mezi svatými ženami, které žily v křesťanské obci u Efesu a většinou bývaly u Marie, byla také ne‘ prorokyně Hanny z Chrámu. Jednou před křtem Ježíšovým viděla jsem ji se Serafií (Veronikou) putovati do Nazareta. Žena tato byla skrze Hannu spřízněna se svatou Rodinou, neboť Hanna byla příbuznou svaté Anny, ale ještě bližší příbuznou Alžběty, neteře Anniny.

*) Vzpomínáme si, že jsme jindy od ctih. sestry slyšeli, že Ondřej také pracoval na tomto hrobě.

Jiná z žen, které žily v okolí Mariině, již jsem také před křtem Ježíšovým viděla se ubírati do Nazareta, byla neť Alžbětina a slula Mara. Se svatou Rodinou byla spřízněna takto: Annina matka Ismeria měla sestru Eremencii, obě žily u Mara, v krajině mezi horou Horebem a Rudým Mořem a pastýři obývané. Na napomenutí nejvyšší hlavy Essenů na hoře Horebu, že z jejího potomstva vzejdou přátelé Messiášovi, pojala za manžela Afrasa, z té kněžské rodiny, která nosívala Archu Úmluvy. Eremencia měla tři dcery: Alžbětu, matku Jana Křtitele, Enue, která ovdověvši byla při narození svaté Panny v domě Annině, a Rhode, jejíž jednou dcerou jest Mara, zde bydlící.

Rhode provdala se daleko z rodného kraje, s počátku bydlela v okolí Sichemu, potom v Nazaretě a v Kesulothu na úpatí Tábora*). Kromě Mary měla Rhode ještě dvě dcery, a z těchto jedna byla matkou učeníků. Dále jeden ze dvou synů Rhodiných byl prvním manželem Maroni, která ovdověvši a nemajíc dítek, pojala za manžela Eliuda, synovce Matky Anny, a s ním se odstěhovala do Naimu. Maroni měla s tímto Eliudem jediného syna, kterého Pán Ježíš, když po druhé ovdověla, vzkřísil v Naimu z mrtvých. Byl to ten mládenec Naimský, a jako učeník dostal při křtu jméno Martialis.

Rhodina dcera Mara, jež byla přítomna smrti Mariině, provdala se někam k Betlému. Když při Kristovu narození jednou Matka Anna odešla z Betléma, to zavítala k této příbuzné. Mara nebyla zámožna, neboť také Rhode zanechala dětem jen třetinu dědictví, druhé dvě třetiny darovala však chrámu a chudým.

Nathanael, ženich z Káně, byl tuším synem této Mary a dostal při křtu jméno Amator. Měla ještě několik synů, všichni se stali učeníky.

*) Vypravujíc o učitelském životě Ježíšově pronesla dne 7. listopadu 1822 domněnku, že Eremencia se provdala do Kasalothu.

V

PŘESVATÁ PANNA KONÁ NAPOSLEDY KŘÍŽOVOU CESTU.

Vypravováno dne 7. srpna 1821.

VČERA i dnes v noci měla jsem mnoho činiti s Matkou Boží v Efesu. Šla jsem s Ní a asi s pěti jinými svatými ženami Její Cestou Křížovou. Mezi nimi byly net prorokyně Hanny a vdova Mara, net Alžbětina. Přesvatá Panna šla první přede všemi. Viděla jsem, že už jest stařičká a slaboučká, a že jest velmi bledá a jako průhledná. Podívaná na Ni byla neobyčejně dojemna. Bylo mně, jako by touto cestou kráčela naposledy. Zdálo se mi, že co tudy kráčela, právě přibyli do jejího domku Jan, Petr a Thadeáš.

Viděla jsem přesvatou Pannu už velmi stařičkou, ale v Jejím zjevu nebylo pozorovati jiné známky staroby, nežli stravující touhu, která jako by na Ni vrhala zákmity oslavení. Byla neobyčejně vážna. Nikdy jsem neviděla, že by se smála, nýbrž nejvýš jen dojemně se usmívala. Čím více stárla, tím více bledl a průhledněl Její obličej. Zhubeněla, ale neviděla jsem ani vrásek ani stop nějakého povadnutí. Byla jakoby zduchovělá.

Že jsem přesvatou Pannu v tomto obraze tak neobyčejně jasně viděla, toho příčinou byla asi malá relikvie oděvu, který tehdy měla na sobě. Mám tuto relikvii i pokusím se, popsati tento šat co nejlépe. Byl to

svrchní oděv. Jen záda pokrýval zcela, odkudž několika záhyby splýval k nohám. Konec tohoto oděvu byl u krku přehozen přes rameno a prsa na druhé rameno, kdež byl zapiat na knoflík, tak že zahaloval krk jako šátek. Přitažen pasem k životu, zahaloval tělo od podpaží až k nohám, po obou stranách nahnědlého spodního oděvu, od kyčlí pak dolů byl přišit na tomto svrchním oděvu jakýsi lem jiné barvy, tak že to bylo, jako by se odhrnovala podšívka. Tento lem byl na příč i podél červeně i žlutě pruhován. Hadřík který mám, jest z tohoto lemu a to s pravé strany, ale nikoliv z podšívky. Byl to obřadní pláštík, který se takto nosil po starožidovském způsobu. Matka Anna také si ho oblékala. Tento pláštík přikrýval jen zadní část nahnědlého spodního obleku, jehož přední půle od prsou až dolů a ani ovšem rukávů, dost přiléhajících a jen kolem rukou a loktů maličko nabíraných, nezahaloval. Vlasy měla ukryty v žlutavé kápi, která poněkud spadala do čela a v zadu v týle byla zřásněna. Přes kápi měla ještě černý měkký závoj, který spadal až do půl zad. Jednou jsem Ji viděla v tomto oděvu, na svatbě v Káni. Když Pán Ježíš ve třetím roce veřejného svého života učil a uzdravoval za Jordanem v okolí Bethabary, která slove také Bethanea, viděla jsem svatou Pannu zase oblečenou v tento slavnostní šat, v Jerusalemě, kdež bydlela v krásném domě nedaleko domů Nikodemových, jehož byl tuším i tento dům. Také při ukřižování Pána a Spasitele viděla jsem, že pod pláštěm modlicím nebo smutečním, který Ji od hlavy po paty zahaloval, má oblečeny tyto šaty. Patrně na památku, že měla na sobě tyto slavnostní šaty tenkrát, provázejíc Pána Ježíše na Jeho Cestě utrpení, oblékla si ho také teď zde na Křížovou cestu u Efesu.

VI

PŘESVATÁ PANNA NA SMRTELNÉM LOŽI / APOŠTOLOVÉ PŘICHÁZEJÍ A SLOUŽÍ MŠI.

Vypravováno dne 9. srpna 1821 ráno.

VEŠLA JSEM do domku Mariina, as tři hodiny od Efesu vzdáleného. Viděla jsem Ji ležeti na nízkém, uzoučkém lůžku v Její ložnici, která byla celá bílým plátnem ověšena a byla za ohništěm v pravo. Její hlava spočívala na kulatém polštáři. Byla velmi slába a bleda a všecka jako touhou strávena. Její hlava a celé tělo bylo zavinuto v dlouhé prostěradlo. Hnědá vlněná pokrývka byla přehozena přes Ni.

Asi pět žen, jak jsem viděla, jedna po druhé vcházela do Její ložnice a vycházela, jako by se s Ní loučily. Ty, které z komůrky vycházely, spínaly ruce jako v modlitbě nebo lomily rukama v zármutku, což mne dojímalo. Mezi nimi zpozorovala jsem zase neteř Hanninu a Maru, neteř Alžbětinu, které jsem viděla na Křížové cestě.

Viděla jsem tu shromážděno už šest Apoštolů, totiž Petra, Ondřeje, Jana, Thaddeáše, Bartoloměje a Matěje, a také jednoho ze sedmi diakonů, Nikanora, který každému posloužil a pomohl. Viděla jsem, že Apoštolové jsou shromážděni k modlitbě v přední části domku v pravo, kdež si upravili modlitebnu.

Dne 10. srpna 1821.

Výročí smrti přesvaté Panny, jak je oslavuje Církev, jest sice správno; jen že nepřipadá každoročně na týž den. Dnes viděla jsem vstoupiti ještě dva Apoštoly s podkasanými plášti jako cestující, totiž Jakuba Mladšího a Matouše, jenž jest jeho nevlastním bratrem, neboť Alfeus ovdověv pojal za manželku Marii Kleofášovu, a přivedl jí z prvního manželství Matouše.

Viděla jsem, že shromáždění Apoštolové včera večer a dnes ráno konali bohoslužbu v přední části domku, kde k tomu účelu jednak odstranili, jednak jinak sestavili pohyblivé zástěny z pletiva, ze kterých tam byly upraveny spací komůrky. Oltářem byl stůl s červenou a bílou pokrývkou. K posvátnému úkonu byl vždycky přistaven ke zdi v pravo od ohniště, kdež se dosud denně vařilo, a po vykonané bohoslužbě byl zase odnesen. Před oltářem stál pokrytý podstavec, na kterém byl zavěšen svitek písma. Nad oltářem hořely lampy.

Na oltáři stála nebo ležela nádoba, podoby kříže, ze hmoty třpytící se jako perleť. Byla sotva píď zdélí a zšíří a měla v sobě pět schránek, uzavřených stříbrnými víčky. V prostřední schránce byla uschována Velebná Svátost Oltářní, v ostatních pak křižmo, olej, sůl, vlákna jakási či snad bavlna a jiné posvátné předměty. Tyto schránky byly tak sestaveny a zavřeny, že z nich nic nevyteklo.

Apoštolové nosívali na cestách tento kříž zavěšený pod šatem na prsou. Tu byli pak více než Velekněz, když míval na prsou zavěšenou posvátnou desku Starého Zákona.

Nepamatuji se už určitě, zda v některé ze schránek nebo vůbec v nějakém jiném pouzdru byly uschovány kosti Svatých. Vím však, že konajíce Obět Nového Zákona vždy měli na blízku kosti Prorokův a později kosti Mučedníků, právě jako Patriarchové obětujíce kladli na oltář kosti Adamovy nebo jiných praotců, na

nichž spočívalo Přislíbení. O Poslední Večeři poučil jich Kristus, aby takto si počínali.

Petr v kněžském ornátě stál u oltáře, ostatní pak ve dvou skupinách za ním. Ženy stály v pozadí.

VII

SVATÝ PETR PODÁVÁ SVATÉ PANNĚ VELEBNOU SVÁTOST OLTÁŘNÍ. / POHLED NA SOUČASNÝ JERUSALEM.

Dne 11. srpna 1821 vypravováno.

DNES viděla jsem přijíti ještě devátého Apoštola, byl to Šimon. Chyběl tedy jen Jakub starší, Filip a Tomáš. Také ještě několik učeníků viděla jsem přibýti, mezi nimiž, jak se pamatuji, byl Jan, Marek, a onen syn nebo vnuk stařičkého Simeona, který zabil posledního Velikonočního Beránka Ježíšova, a měl v Chrámě úřad dozorce nad obětními zvířaty. V domku bylo teď už asi deset mužských.

Konala se zase bohoslužba na oltáři, a viděla jsem, že někteří z nových příchozích měli pláště vysoko podkasané, i domnívala jsem se, že jakmile bude po bohoslužbě, zas vydají se na další cestu. Před lůžkem svaté Panny stála malá nizounká, čtyřhranná podnožka, podobná oné, na kterou položili dary svatí Tři Králové v Jeskyni Jesliček. Na ní stála číška s hnědou průhlednou lžičkou. Dnes viděla jsem v komůrce svaté Panny jen jedinou ženu.

Viděla jsem, že Petr ukončiv bohoslužbu podal Jí zase velebnou Svátost Oltářní; přinesl ji k Ní v oné schránce křížové podoby. Apoštolové sestoupili se do dvou řad od oltáře až k lůžku přesvaté Panny a hlu-

boce se ukláněli, když Petr kráčel mimo ně s velebnou Svátostí Oltářní. Zástěny lůžko přesvaté Panny zakrývající byly se všech stran odstaveny.

* * *

Když jsem viděla tyto události v domku u Efesu, zachtělo se mi spatřiti, jak v tuto dobu bylo v Jerusalemě, ale měla jsem strach z dlouhé cesty z Efesu do Jerusalema; tu přistoupila ke mně svatá Panna a Mučednice Zuzanna, jejíž památka se dnes koná a jejíž relikvii mám a která po celou noc dlela u mne a dodávala mně odvahy, že mne doprovodí. I šla jsem vedle ní mořem i pevninou, a brzy jsme byly v Jerusalemě. Svatá Zuzanna byla však zcela jinaká než já, byla velmi lehka, a když jsem ji brala za ruku, nemohla jsem. Když jsem vstoupila v obraz určitého místa, jako na př. zde v obraz Jerusalema, zmizela, ale na každém přechodu od obrazu k obrazu provázela mne a těšila.

Přišla jsem na Horu Olivetskou a viděla jsem, že všecko jest zpustošeno a změněno proti jindy. Ale ještě jsem dobře poznávala každičké místečko. Domek u zahrady Getsemanské, ve kterém čekali učeníci, byl rozbořen, a bylo tam vykopáno příkopů a nastavěno zdí, aby se nemohlo choditi do zahrady. Po té odebrala jsem se ke hrobu Spasitelovu. Byl zasypán a zazděn, a nad ním na plošině skály viděla jsem rozdělanou stavbu, asi nějakého kostelíčka. Stály teprve holé zdi.

Když jsem se rozhlížela kolem a rmoutila jsem se pro to zpustošení, zjevil se mně můj nebeský Ženich v té podobě, jak se kdysi zde zjevil Magdaleně, a těšil mne.

Také Kalvarii nalezla jsem zpustošenou a zastavěnou. Pahoreček na vrcholu, na kterém stál Kříž, byl skopán, kromě toho byly kolem vykopány příkopy a naházeny valy, tak že se tam nemohlo. Vylezla jsem tam však přece a modlila jsem se, a tu přišel opětně Pán Ježíš a poskytl mně útěchy a ulehčení. Když přicházel Pán Ježíš, neviděla jsem u sebe svaté Zuzanny.

Po té vstoupila jsem v obraz zázraků a uzdravení Kristových v okolí Jerusalemském, a viděla jsem zas mnohé z lidí, které uzdravil Pán. Když pak jsem uvažovala o milosti uzdravovati nemocné ve Jménu Ježíšovu, která na prvním místě kněžím jest udělena, a jak zejména vykonávání této milosti na knížeti Hohenlohovi za našich dnů zase neobyčejně se ukázalo, spatřila jsem činnost tohoto kněze. Viděla jsem, jak rozliční nemocní na jeho modlitbu nabývají zdraví, také lidé, kteří zastaralé vředy mají zakryty špinavými cáry. Teď už nevím, byly-li to vskutku vředy, nebo jen obrazy starých břemen svědomí. Dokonce i v nejbližším svém okolí nalezla jsem jiné kněze, kteří rovněž měli tuto sílu uzdravovati a ve stejném stupni, ale dusily ji lidská bázeň, roztržitost, ledabylost a nedostatek pevného smýšlení. Mezi těmito kněžími viděla jsem zvláště jednoho jasně, ten sice pomohl mnohým lidem, jejichž srdce jsem viděla ohryzována odpornými zvířaty, která asi znamenala hříchy, ale jiným, kteří tu a tam byli skláceni tělesnou nemocí a kterým jistotně mohl pomoci, opomenul pomoci z rozptýlenosti. Na všech stranách měl samé rušivé překážky.

VIII

APOŠTOLOVÉ V DOMKU PŘESVATÉ PANNY. JEJÍ KŘÍŽOVÁ CESTA.

Vypravováno 12. srpna 1821.

VŠEHO VŠUDY jest teď nejvýš dvanácte mužů v domku Mariině shromážděno. Dnes viděla jsem konati bohoslužbu v Její modlitebničce, sloužila se tam Mše svatá. Její komůrka byla se všech stran otevřena. Vedle lůžka Mariina klečela žena, která Ji chvílemi podpírala. To vídávám častěji za dne, a také, že Ji lžičkou podává kapku šťávy z koflíčku. Maria má na posteli kříž, skoro půl lokte dlouhý a podoby Y, jak vídávám svatý Kříž. Kmen jest o něco širší než ramena. Zdá se, jako by byl složen z rozličných dřev, Tělo Kristovo jest bílé. — Svatá Panna přijala velebnou Svátost Oltářní. — Od Kristova Nanebevstoupení žila čtrnáct let a dva měsíce.

Dnes večer zdřimnuvši zpívala Vypravovatelka Marianské písně tichých, klidných, neobyčejně dojemných melodií. Procitnuvši a tázána písařem, co že zpívá, odpověděla ještě ospalá: „Šla jsem s procesím, s tou ženou zde — teď zmizela!“ — Druhého dne pak vypravovala o tomto zpěvu:

Šla jsem večer za dvěma přítelkyněmi Marie Panny Křížovou cestou za domkem. Konají střídavě tuto Kří-

žovou cestu denně ráno a večer, a já se kradu velmi tiše za nimi. Včera mne to strhlo, i dala jsem se do zpěvu, tu vše hned zmizelo.

Křížová cesta Marie Panny má dvanácte zastavení. Ona sama je kroky odměřila, a Jan dal Jí zasaditi pamětní kameny. S počátku byly to neotesané kameny, pouze na označení jednotlivých míst, později bylo vše sděláno úhledněji. Teď byly tam nízké, bílé kameny, hladce, tuším že do osmi hran přitesané, nahoře poněkud užší, kdež v malé ploše byla vytesána jamka. Každý z těchto pamětních kamenů stál na desce z téhož kamene, jejíž tloušťky nebylo viděti pro hustý drn a krásné květinky, které ji věnčily. Všecky kameny i desky byly popsány hebrejskými písmeny.

Všecka tato zastavení byla umístěna v dolinkách, jako zasazena v kulatých, vyhloubených kotlinkách. Do každé dolinky vedla stezka, dost široká pro jednoho nebo dva lidi, vinoucí se kolem kamene, aby bylo lze přečísti nápisy. Kolem kamenů pak byla větší menší prostranství, porostlá trávníkem a krásnými květinami. Tyto kameny nezůstávaly však stále odkryty; na jedné straně byla upevněna rohožka nebo kus tlusté plachty, která, když nikdo se tam nemodlil, se překlopila přes kámen a na druhé straně se upevnila dvěma kolíčky.

Kameny těchto dvanácte zastavení byly všecky stejny, všecky popsány hebrejskými písmeny, ale místa, kde byly zasazeny, lišila se polohou. Zastavení Hory Olivetské bylo v údolíčku vedle jeskyně, ve které mělo místo několik klečících lidí. Jedině zastavení Kalvarie nebylo v dolince, nýbrž na pahorku. K zastavení Svatého Hrobu šlo se přes kopec a na druhé straně kopce přišlo se k pamětnímu kamenu postavenému v nehluboké jámě, a ještě níže, na úpatí pahorku do jeskyně ve skále, ve které byl Boží Hrob, a ve kteréž také svatá Panna byla pohřbena. — Domnívám se, že tento hrob jest ještě pod zemí zachován, a že jednou bude ještě nalezen.

Viděla jsem, že Apoštolové, svaté ženy a jiní křesťané, přicházejíce k těmto zastavením, aby buď klečíce nebo na tváři ležíce se před nimi modlili, vytahovali z pod šatů kříž asi střevíc dlouhý a podoby Y, a že ho stavěli do jamky na kamenech zastavení opírajíce ho pohyblivou tyčinkou, vzadu na kříži upevněnou.

IX

JAK A ODKUD BYLI POVOLÁNI APOŠTOLÉ K SMRTELNÉMU LŮŽKU MARIINU / JEJICH OBLEK A POČÍNÁNÍ.

Vypravováno dne 13. srpna 1821.

DNES jak obyčejně viděla jsem bohoslužbu. Viděla jsem, že několikráte za den přesvatou Pannu pozdvihli na lůžku a podali Jí lžičkou několik kapek.“ V sedm hodin večer řekla ze spaní: „Teď přišel také Jakub Starší ze Španělska přes Řím se třemi průvodci: Timonem, Eremensearem a ještě jedním příchozím. Později přišel ještě z Egypta Filip s jedním průvodčím.

Apoštoly a učeníky viděla jsem přicházeti většinou velmi unavené. V rukou měli dlouhé hole se zobáky nebo knoflíky rozličných tvarů, které označovaly jejich důstojnost. Cípy svých dlouhých bílých vlněných pláštů pokrývali si hlavy, stáhnuvše je jako kapuci přes hlavu. Pod pláštěm měli oblečeny dlouhé bílé vlněné řízy, které byly od shora dolů nesešity, ale zapínaly se kličkami z rozříznutých řemínků na malé kulaté knoflíky. Vídala jsem to vždy, ale zapomínala jsem to povědĕti. Pláště i řízy měli v chůzi vysoko vykasané a převázané pasem. Někteří měli za pasem u boku zavěšený váček.

Příchozí objímali něžně ty, kteří už zde byli, a mnozí, jak jsem viděla, plakali radostí i žalostí, že se zase vidí,

ale svoláni událostí tak truchlivou. Pak odkládali hole, pláště, pásy a váčky, a tu jejich bílá kněžská říza shrnula se až po paty. Opásali se širokým, písmeny popsaným pásem, který nosili s sebou. Umyli jim nohy, a oni přistoupili k lůžku Marie Panny a pozdravili Jí uctivě. Mohla však s nimi promluviti jen několik slov. — Viděla jsem, že nejedí ničeho než malé chleby a že pijí z malých lahvic, které mají zavěšeny za pasem.

Nějakou dobu před svou smrtí pozorujíc, že přichází hodina, kdy zas bude spojena se Svým Bohem, se Svým Synem, se Svým Spasitelem, modlila se přesvatá Panna, aby se na Ní vyplnilo, co Jí Ježíš přislíbil den před Svým Nanebevstoupením v Lazarově domě v Bethanii. Viděla jsem však v duchu, jak Ježíš tehdy, když Ho úpěnlivě prosila, aby po Jeho Nanebevstoupení nežila už déle v tomto slzavém údolí, Jí několika slovy řekl, jaké duchovní práce jest Jí ještě do konce života na zemi vykonati, a oznámil Jí, že bude-li se o to modliti, že Apoštolové a několik učeníků bude přítomno Její smrti, i poučil Ji, co jim řekne a jak jim požehná. — Viděla jsem také, jak tehdy řekl Magdaleně, která se nechtěla dáti utěšiti, aby se ukryla v poušti, a její sestře Martě, aby shromáždila společnost žen; On že bude stále s nimi.

Když se svatá Panna modlila, aby Apoštolové k Ní přišli, viděla jsem, jak do nejrozmanitějších končin světa vyšel hlas Apoštolům; teď vzpomínám si ještě na toto:

Na mnohých místech, kde kázali, postavili Apoštolové už kostelíky, třeba že mnohé z nich nebyly ještě z kamene, nýbrž jen upleteny z chrastí a omazány hlinou, přec všecky, které jsem viděla, byly vzadu polokruhovité nebo tříhranné jako domek Mariin u Efesu. V kostelíčkách měli oltáře a konali tam obět Mše svaté.

Všichni, i ti, kteří byli v končinách nejzazších, byli povoláni, jak jsem viděla, k přesvaté Panně zjevením.

Vůbec těch nesmírně dalekých cest nevykonali Apoštolové bez zázračného spolupůsobení Páně. Myslím, že často, ani snad o tom nevědouce, cestovali způsobem nadpřirozeným, neboť nezřídka viděla jsem je ubírati se zástupem lidí, aniž jich, jak se zdálo, někdo viděl.

Viděla jsem, že Apoštolové u rozličných pohanských a divokých národů dělali zázraky zcela jiné, než zázraky, které známe z Písma svatého. Dělali všude zázraky dle potřeb lidí. Viděla jsem, že všude na svých cestách nosili s sebou kosti proroků nebo mučedníků za prvních pronásledování utracených, a že za modliteb a obětí měli je blízko sebe.

Když vyšel hlas Páně, aby se Apoštolové odebrali do Efesu, byl Petr a myslím že také Matěj někde u Antiochie. Ondřej, přicházeje z Jerusalema, kdež zažil pronásledování, nebyl daleko od něho. Viděla jsem Petra i Ondřeje v noci a cestou na rozličných místech spáti, nikoli však daleko od sebe. Ani jeden ani druhý nebyl v městě, ale oba nocovali v takových veřejných hospodách, jaké se v tamějších horkých krajinách vyskytují na cestách. Petr spal na zdi. Viděla jsem, jak se k němu přiblížil zářící mládenec, jenž vzav ho za ruku vzbudil ho a řekl mu, aby vstal a pospíšil k Marii, že cestou nalezne Ondřeje. Viděla jsem, že Petr stářím a únavou už všecek zmořen, se vztýčil a opíraje se rukama o kolena naslouchal Andělu. Sotva že Zjevení zmizelo, vstal, přehodil si plášť, opásal se pasem, uchopil hůl a vydal se na cestu. Brzy potkal ho Ondřej, jehož zavolalo totéž Zjevení; ubírajíce se dále, setkali se s Tadeášem, jemuž byla sdělena táž zpráva. Pak přišli k Marii, kdež zastihli Jana.

Jakub Větší, úzkého a bledého obličeje a černých vlasů, přišel s několika učeníky ze Španěl do Jerusalema a pobyl nějakou dobu v Saroně u Joppe, kdež uslyšel hlas zvoucí ho do Efesu. — Po smrti Mariině navrátil se asi se šesti jinými Apoštoly do Jerusalema, a zemřel tam smrtí mučednickou. Jeho žalobce se obrátil, byl od něho pokřtěn, a s ním stat.

Juda Thadeáš a Šimon byli v Persii, když hlas jich došel.

Tomáš byl postavy zavalité, a měl vlasy temně ryšavé. Byl nejvíce vzdálen a přišel až po smrti Mariině. Viděla jsem, jak k němu přichází volající Anděl. Bylo to velmi daleko. Nebyl v městě, nýbrž v chatrči z rákosí, a modlil se, když Anděl mu přikázal, aby se odebral do Efesu. Viděla jsem ho, jak samoten s jediným skoro přihlouplým služebníkem dlouho se plavil v malé lodičce přes vodu; pak se ubíral na příč zemí a nepřišel, jak myslím, do žádného města. Přišel s ním ještě učeník. Když se mu dostalo toho rozkazu, byl v Indii, ale už před tím se rozhodl, odebrati se dále na sever až do Tatarska, a nikterak se nemohl přemoci, aby od toho upustil. Stále chtěl konati příliš mnoho, a proto přicházel často příliš pozdě. Pak se tedy ubíral ještě dále na sever, skoro až za Čínu, kdež teď panuje Rusko, tu byl ještě jednou zavolán i spěchal k Efesu. Služebník, kterého vzal s sebou, byl Tatar, kterého pokřtil. Později se tento člověk něčím stal. Zapomněla jsem to. — Po smrti Mariině nevrátil se už Tomáš do Tatarska. Byl v Indii proboden kopím. Také jsem viděla, že v této zemi vztýčil kámen, poklekl naň a modlil se, i otiskla se jeho kolena na něj, a řekl, až moře bude dosahovati k tomuto kamenu, že pak jiný bude v této zemi hlásati Krista.

Jan byl před nedávnem v Jerichu, častěji cestoval do Zaslíbené Země. Obyčejně se zdržoval v Efesu a v okolí, a v okolí Efesu také byl povolán.

Bartoloměj byl v Asii východně od Rudého Moře. Byl krásný a velmi obratný. Měl bílou pleť, vysoké čelo, veliké oči, černé kadeřavé vlasy a kadeřavou, rozdělenou, černou bradku. Právě obrátil nějakého krále s jeho rodinou. Viděla jsem vše, a budu to někdy vypravovati. Když pak se tam navrátil, byl zavražděn od bratra onoho krále.

Odkud byl povolán Jakub Mladší, to jsem zapomněla. Byl velmi krásný a velice se podobal Pánu a Spa-

siteli, pročež také všichni jeho bratří nazývali ho bratrem Páně.

Dnes zase jsem viděla Matouše synem Alfeovým z prvního manželství, kterého přivedl své druhé ženě Marii (dceři Kleofášově) jako pastorka. — Zapomněla jsem vše, co se týče Ondřeje. — Pavel povolán nebyl. Byli povoláni jen ti Apoštolové, kteří byli spřízněni nebo známi se svatou Rodinou.

Za těchto vidění z relikvií, kterých mám hodně, měla jsem vedle sebe také relikvie sv. Ondřeje, Bartoloměje, Jakuba Staršího, Jakuba Mladšího, Thadeáše, Šimona Kannanejského, Tomáše a několika učeníkův a svatých žen; tím pořadem, jak přicházeli k Marii Panně, přistupovali tito v jasnějších a určitějších obrysech nejprve ke mně a pak vstupovali do obrazu. Tomáše jsem sice také viděla, jak přistoupil ke mně, nevstoupil však do obrazu smrti Mariiny, byl daleko a přišel už pozdě. Také jsem viděla, že byl oním ze Dvanácti, jenž chyběl. Viděla jsem ho velmi daleko na cestě.

Viděla jsem vstoupiti do obrazu také pět učeníků, a pamatuji se zvláště určitě na Simeona Spravedlivého a Barnabáše (či Barsabáše), jejichž kosti jsem měla u sebe. Ze tří ostatních byl jeden z pastýřských synů, kteří provázeli Ježíše na Jeho velikých cestách po vzkříšení Lazarově (Eremencear), druzí dva byli z Jerusalema.

Viděla jsem přistoupiti k přesvaté Panně také Marii Heli, Její starší sestru, a jejich mladší nevlastní sestru, dceru Anninu z druhého manželství. Maria Heli (žena Kleofášova, matka Marie Kleofášovy, babička Apoštolů Jakuba Mladšího, Thadeáše, Šimona) byla už stařenkou (o dvacet let starší přesvaté Panny). Všecky tyto svaté ženy bydlely nedaleko, už dávno do této krajiny uprchnuvše pronásledování, v Jerusalemě vypuknuvšího. Mnohé bydlely ve skalních slujích, ze kterých pletivem si upravily příbytky.

X

SVATÁ PANNA ŽEHNÁ APOŠTOLY A PŘÁTELY A LOUČÍ SE S NIMI / PŘIJME SVÁTOSTNOU POSILU A POSLEDNÍ POMAZÁNÍ.

Vypravováno dne 14. srpna 1821.*)

JIŽ včera odpoledne viděla jsem v domku přesvaté Panny veliký zármutek a starost. Její služka byla nejvyšší měrou zarmoucena a padala na kolena brzy v některém koutku, brzy někde za domem, modlíc se s pláčem a s rozpiatýma rukama.

Tiše a jako by už blízce smrti spočívala svatá Panna ve Své komůrce. Celičká, až přes ramena, byla zahalena v bílou spací plenu, jak jsem to popsala, když šla spat v domě Alžbětině o navštívení. Závoj na Její hlavě byl na čele složen v příčné záhyby: mluvíc s muži staho-

*) Dne 14. srpna 1821 odpoledne řekla ctih. sestra písaři: „Budu vypravovati teď o smrti přesvaté Panny, jen kdyby mne nikdo nerušil, řekněte mé malé neteři, aby mne nevyrušovala, aby zatím trochu počkala v síňce.“ — Vyřídiv to a vrátiv se k ní, řekl písař: „Vypravujte tedy,“ ale ona řekla, upřeně dívajíc se před sebe „Kde jen to jsem, jest ráno nebo večer?“ Na to písař: „Chtěla jste vypravovati o smrti přesvaté Panny!“ — „Tu jsou všichni (zase ona), Apoštolové, otaž se jich sám, jsi učenější než já, budeš se tázati lépe . . . konají Křížovou Cestu, a pracují o hrobu Matky Boží . . .“ (Mluvíc takto, viděla už, co se děje po smrti Marie Panny. Po chvilce mluvila dále, ukazujíc na prstech vyskytující se cifry) „Hle, jaké to

vala si ho přes obličej. Ani rukou nevytáhla z pod pokrývky, leč když byla samotna. V poslední době neviděla jsem, že by něčeho požívala, jen časem polkla lžičku šťávy, kterou Jí služka z hrozniček žlutých bobulí vymačkávala do koflíčku vedle Jejího lůžka. K večeru, poznavši, že se blíží Její skon, svatá Panna chtěla požehnati přítomným Apoštolům, učeníkům a ženám, jak Ježíš tomu chtěl, a rozloučiti se s nimi. Její spací komůrka byla se všech stran otevřena, a Ona seděla vzpřímena na lůžku, až zářivě bílá a jako prosvětlená. Shromáždění stáli v přední části domku — tu vstoupili Apoštolové v místnost, kde Maria Panna spočívala na lůžku, vcházeli jeden po druhém do Její otevřené komůrky a poklekali u Jejího lůžka. Svatá Panna se modlila nad každým z nich a žehnala ho rukama křížem přeloženýma, dotýkajíc se jeho čela. Pak mluvila ještě ke všem, a konala vůbec, jak Jí Ježíš v Bethanii byl poručil.

Když k Ní přistoupil Petr, viděla jsem, že držel v ruce svitek Písma. Janovi řekla, co jest činiti s jejím tělem, jak její šaty rozdělí její služce a jiné chudé panně z té krajiny, která kolikrát přišla Jí posloužiti. Po té ukázala svatá Panna na zapažení, které bylo naproti Její ložnici, i viděla jsem, že služka Její přistoupila k zapažení, otevřela je a zase zavřela. Tam jsem spatřila všecky šaty svaté Panny a později je popíšu. — Po Apoštolech přistoupili k lůžku svaté Panny pří-

číslo, čárka I a za ní ve V, nejsou to čtyři? Pak zase ve V a tři čárky, není to osm? Není to napsáno správně čísly písmenkovými; ale vidím to tak, jako by to byly cifry, poněvadž neumím čísti tak velikých čísel napsaných písmeny. Znamená to, že čtyřicátý osmý rok po Kristovu narození jest rokem smrti přesvaté Panny. Dále vidím X a III. a pak dva úplňky ☽, jak se zobrazují v kalendáři, což znamená, že přesvatá Panna zemřela třináct let a dva měsíce po Kristovu Nanebevstoupení. Nezemřela v měsíci srpnu. Myslím, že už před několika měsíci viděla jsem tento obraz. Ach, Její smrt způsobila mnoho žalosti a radosti . . .“ A neprobouzejíc se z tohoto stavu vroucí usebranosti, vypravovala dále, co uvádíme v této kapitole.

tomní učeníci, a přijali požehnání jako oni. — Muži vrátili se pak do přední prostory domku a konali přípravy na bohoslužbu, zatím co přítomné ženy přistupovaly k lůžku svaté Panny, poklekaly a přijímaly Její požehnání. Viděla jsem, že jedna z nich, jež se zcela naklonila nad Marií, byla od Ní objata.

Zatím byl upraven oltář, a Apoštolové oblékali si k bohoslužbě dlouhé bílé řízy a přepasovali se širokými pasy písmeny popsanými. Pět z nich obleklo si slavnostní kněžská roucha a to ti, kteří přisluhovali při slavnostním obětním úkonu, jak jsem viděla Petra po Nanebevstoupení konati první Obět v novém kostele u rybníka Bethesdy. Kněžský plášť Petra, jenž sloužil Mši svatou, byl vzadu velmi dlouhý, ale nevlekl se. Dole byl na něm asi nějaký obrouček, neboť vidím, že v širokém oblouku odstává.

Ještě se oblékali, když přišel Jakub Větší se třemi druhy. S Timonem diakonem přicházel ze Španělska přes Řím, a cestou z Říma setkal se s Eremensearem a ještě s jedním. Přítomní Apoštolové, chystající se právě přistoupiti k oltáři, uvítali ho se slavnostní vážností a několika slovy mu řekli, aby šel k svaté Panně. Tu umyli příchozím nohy, oni si upravili oděv a tak ještě v cestovních šatech vešli k svaté Panně a přijali Její požehnání jako ostatní, nejprve Jakub sám, pak jeho průvodčí společně, načež Apoštol odebral se k bohoslužbě. Když bohoslužba už poněkud pokročila, přišel z Egypta Filip s jedním průvodcem. Hned odebral se k Matce Páně, přijal Její požehnání a plakal usedavě.

Petr zatím dokonal nejsvětější Obět, konsekroval, přijal Tělo Páně a podával také přítomným Apoštolům a učeníkům. Přesvatá Panna neviděla sice na oltář, ale po celý posvátný úkon seděla vzpřímena na loži v ustavičné hluboké zbožnosti. Petr, přijav Tělo a Krev Páně, podal také všem ostatním Apoštolům velebnou Svátost Oltářní, a pak nesl svaté Panně svaté Přijímání a poslední Pomazání.

Všichni Apoštolové provázeli ho ve slavnostním průvodu. V čele kráčel Thadeáš, nesa kouřící kaditelnici. Petr nesl na prsou Nejsvětější v křížovité nádobě, o které jsem dříve mluvila; za ním ubíral se Jan s talířkem, na kterém stál kalich s nejsvětější Krví a několik nádobek. Kalich byl malý, bílý, o tlustých stěnách, jakoby ulit. Stopku měl tak krátkou, že se mohl vzíti jen dvěma prsty, měl pokličku, a ostatek byl podoby Kalicha Poslední Večeře. V modlitebně vedle lůžka svaté Panny upravili Apoštolové před křížem oltářík. Služka přenesla tam stůl, přes který rozprostřeli červenou a bílou pokrývku. Hořela na něm světla, tuším, že svíčky a lampy. Přesvatá Panna tichá a bledá ležela na znak. Upřenými zraky hleděla nahoru, nemluvila s nikým a zdála se jako v ustavičném vytržení. Na Jejím obličeji se obrážela touha — tuto touhu, která Ji nesla vzhůru, jsem pociťovala . . . ach! mé ubohé srdce také chtělo s Jejím srdcem k Bohu.

Petr přistoupil k Ní a udělil Jí poslední Pomazání asi týmž způsobem, jak i dnešního dne se uděluje, svatým Olejem z nádobek, které držel Jan, pomazal Ji v obličeji, na rukou a na nohou a v boku, kdež Její oděv byl rozstřihnut, takže nebyla ani dost málo odkryta. Za tohoto úkonu se Apoštolové střídavě modlili. — Potom podal Jí Petr velebnou Svátost Oltářní. Ani se nepodpírajíc, vztýčila se, aby velebnou Svátost přijala a klesla pak zase na podušku. Apoštolové se chviličku modlili, a pak, ne už tak vzpřímena jako dříve, přijala Kalich z rukou Janových. Když přijímala Maria velebnou Svátost Oltářní, viděla jsem do Ní vplynouti zář, potom však jako u vytržení klesla na lože a už nepromluvila. Ve slavnostním průvodu vrátili se Apoštolové s posvátnými nádobami k oltáři v přední části domku, kdež dosluhovali přerušenou bohoslužbu. Teď také svatý Filip přijal velebnou Svátost. — Jen několik žen zůstalo u svaté Panny.

XI

SMRT PŘESVATÉ PANNY A VSTUP JEJÍ NEJČISTŠÍ DUŠE DO NEBE.

PO nějaké chvíli viděla jsem zase Apoštoly a učeníky státi a modliti se kolem lůžka přesvaté Panny. Obličej Mariin kvetl a usmíval se, jako v Jejím mládí. Se svatou radostí měla oči upřeny k nebi... Tu spatřila jsem podivuhodně dojemný obraz. Strop nad komůrkou Marie Panny zmizel, lampa visela volně ve vzduchu, a jako otevřenými nebesy dívala jsem se do nebeského Jerusalema. Snesly se dva široké pruhy záře jako stkvoucí oblaky, z nichž se vynořovalo mnoho hlaviček Andělů. Mezi těmito oblaky stékal proud jasu k Marii. Od Marie Panny přes stkvoucí horu viděla jsem až do nebeského Jerusalema. Vztáhla paže v nekonečné touze vstříc, i viděla jsem, jak Její tělo se vším, več bylo zahaleno, tak vysoko se vznášelo nad lůžkem, že mezi tělem a lůžkem bylo viděti. Ale viděla jsem její duši jako malou nekonečně čistou stkvoucí postavu s pažemi vzhůru vztaženými vyjíti z těla a vznésti se po proudu jasu, který jako zářící hora stoupal k nebesům. Ty dvě řady Andělů v oblacích spojovaly se pod Její duší a oddělily ji od svatého těla, které v tu chvíli, když duše vyšla, skříživši ruce na prsou zase kleslo na lůžko. Hledíc

za ní, viděla jsem, jak Její duše po stkvoucí cestě vešla do nebeského Jerusalema až k Trůnu Nejsvětější Trojice. Viděla jsem, jak s radostnou úctou vyšlo Jí vstříc mnoho duší, mezi nimiž jsem poznala mnoho patriarchů, a zvláště Joachima, Annu, Josefa, Alžbětu, Zachariáše a Jana Křtitele. Ale Ona prolétla jejich řadami až k Trůnu Boha a Svého Syna, Jehož pět svatých Ran planulo ještě žhavějším jasem než jas slávy, oblévající celý Jeho Zjev, a který Jí uvítal s božskou láskou a podal Jí cosi žezlu podobného a kynul kolkolem na zem, jako by Jí odevzdával moc. Tak viděla jsem Ji vcházeti do nebeské Slávy, i zapomněla jsem na celý ten obraz, který na zemi se objevil kolem Ní. Někteří z Apoštolů, jako Petr a Jan měli asi také toto vidění, neboť měli obličej vzhůru obrácený. Ostatní klečeli většinou zcela skloněni k zemi. Všude byla samá záře, samý jas. Bylo jako při Kristovu Nanebevstoupení.

Ale zvláště mne potěšilo, že duši Marie Panny, když vcházela do nebe, provázelo veliké množství duší vykoupených z očistce — a také dnes, ve výročí této události, viděla jsem mnoho duší z očistce vejíti do nebe, mezi nimi některé, jež jsem znala. Také mně k mé útěše bylo oznámeno, že každý rok v den Její smrti mnoho duší Jejích ctitelů dochází téže milosti.

Pohlednuvši zase k zemi, viděla jsem tělo přesvaté Panny zářící, s obličejem kvetoucím, s očima zavřenýma a s rukama na prsou skříženýma spočívati na lůžku. Apoštolové, učeníci a ženy klečeli kolem lůžka a modlili se. — Co však jsem toto všecko viděla, bylo slyšeti rozkošnou hudbu a pozorovati hnutí v přírodě as takové, jako o svaté Noci. — Poznala jsem, že Maria Panna zemřela po noně, tedy v hodinu, kdy také Pán Ježíš zemřel.

XII

POHŘEB PŘESVATÉ PANNY A JEJÍ NANEBEVZETÍ.

SVATÉ ŽENY rozprostřely přes svaté Tělo pokrývku a Apoštolové s učeníky odebrali se do přední části domku. Oheň v ohništi byl zasypán popelem, všecko nářadí v domku bylo odklizeno a zakryto. Ženy zahalily se dlouhými plášti a závoji a sesedly se v síňce před komůrkou Mariinou, a brzy sedíce brzy klečíce, zpívaly pohřební zpěvy. Muži zahalili si hlavy onou látkou, kterou měli ovinutou kolem krku, a konali zádušní bohoslužby. Vždy dva a dva se modlili, jeden kleče u hlav a druhý u nohou přesvatého Těla. Matěj a Ondřej šli Křížovou cestou přesvaté Panny až k poslednímu zastavení, k oné jeskyni, která představovala Hrob Kristův. Měli s sebou nástroje, aby ještě více rozšířili hrobku, neboť zde bude odpočívati Tělo přesvaté Panny. Pohřební jeskyně nebyla tak prostorná jako Hrob Kristův, a sotva tak vysoká, že muž vzpřímen tam vešel. U vchodu se půda snižovala, ale pak se náhle zdvihla nevysokým schodem podobným úzkému oltáři, na který se položila mrtvola a nad nímž se klenula skalní stěna. Oba Apoštolové ještě leccos tam upravili a udělali dvéře, kterými se hrobka uzavřela.

Onen stupeň, na který uložili svaté Tělo, byl vyhlouben asi tak, aby tam spočívala zahalená mrtvola s hlavou poněkud pozdviženou. Před jeskyní jako před Hrobem Kristovým byla zahrádka s plotem z tyček. Nedaleko odtud bylo zastavení Kalvarie na pahorku, ale Kříž tam nebyl vztýčen, nýbrž jen v kameni vysekán; od Mariina domku bylo k jeskyni asi půl hodinky.

Čtyřikrát, jak jsem viděla, vystřídali se Apoštolové, kteří bděli na modlitbách u svatého Těla. Dnes viděla jsem přijíti několik žen, mezi nimi, jak se pamatuji, byla dcera Veroničina a matka Jana Marka, aby připravily tělo k pohřbu. Přinesly si plátna a masti, aby je po židovském způsobu nabalsamovaly. Všecky vzaly s sebou také hrníčky s bylinou ještě čerstvou. Zavřevše dům, zapálily světla k své práci, kdežto Apoštolové modlili se dvěma sbory v síňce. Ženy složily mrtvolu se vším, več byla zahalena, se smrtelného lůžka do dlouhého koše, ve kterém bylo narovnáno tlustých hrubých pokrývek nebo rohoží tak vysoko, že mrtvola neležela v koši, ale nad ním. Teď dvě ženy roztáhly a držely nad mrtvolou široké prostěradlo, a jiné dvě zbavily mrtvolu plachetky a šátků, ve kterých byla zavinuta hlava a tělo, že zůstalo jen v dlouhé vlněné košili. Na památku ustřihly si krásné kadeře přesvaté Panny. Po té jsem viděla, že tyto obě ženy myly svaté Tělo, majíce v rukou něco kadeřavitého, asi houby, dlouhá košile, která zahalovala mrtvolu, byla rozstřihnuta. Počínaly si při tom nejvýš cudně a uctivě, myly Tělo, majíce ruce pod nataženým prostěradlem, a nehledíce na ně, neboť prostěradlo bylo nataženo mezi jejich očima a mrtvolou. Každé místo, které přejely houbou, ihned zase zahalily, ale kolem boků nechávaly tělo zahalené, ani dost málo Jejího života neobnaživše. Pátá žena vymačkávala houby do misky a znovu je namáčela, třikráte viděla jsem ji vylíti misku do jamky u domku a přinésti čerstvé vody. Svaté Tělo oblékly teď ženy do nového otevřeného rubáše, a s velikou uctivostí, na šátkách, které pod ně

podložily, přenesly je na stůl, kde už byly rozloženy pohřební prostěradla a pásky pro snazší použití tak, v jakém pořádku se brala. Pak pevně zavinuly tělo od kotníků až po prsa do prostěradel a pásek, hlavu, prsa, ruce a nohy ponechávajíce ještě volnými.

Apoštolové zatím obcovali slavné Mši svaté, kterou sloužil Petr, a přijali s ním velebnou Svátost Oltářní, načež jsem viděla, že Petr a Jan, majíce na sobě ještě slavnostní biskupské pláště, z předsíně vstoupili do komnaty, kde bylo vystaveno svaté tělo. Jan nesl nádobku s posvěceným olejem, a Petr omočiv prst pravé ruky, pomazal čelo, střed prsou, ruce a nohy přesvaté Panny, říkaje modlitby. Poslední Pomazání to nebylo, neboť to přijala ještě za živa. Nohy a ruce prostě pomazal svatým olejem, kdežto na čele a prsou činil to ve znamení kříže. Myslím, že to bylo pouhé uctění svatého těla, jako to učinili také o pohřbu Páně.

Když Apoštolové odešli, připravovaly ženy dále svaté tělo k pohřbení. Vložily mu kytičky myrrhy pod ramena v podpaždí a do srdečního důlku, obložily jimi ramena, krk, čelisti i tváře; také nohy byly celé obloženy myrrhou. Pak skřížily paže na prsou, zahalily svaté tělo do velikého pohřebního plátna a zavinuly je páskou zadrhnutou pod jedním ramenem jako dlouhou panenku. Na obličeji byl rozprostřen průhledný šátek do zadu shrnutý, a bylo viděti obličej, bílý a zářící, odpočívající mezi kytičkami myrrhy. Pak vložily svaté tělo do rakve, která stála stranou podobna lůžku, bylo to prkno s nízkou obrubou, a s lehkým povyklenutým víkem, a byla jako podlouhlý koš. Pak položily mu na prsa věnec z bílých, červených a modrých květinek jako odznak panenství.

Když to bylo vykonáno, přistoupili všichni Apoštolé, učeníci a ostatní, kdo byli přítomni, aby ještě jednou popatřili na milý svatý obličej, než bude zahalen. Poklekli kolem svaté Panny, prolévajíce hojné

tiché slzy, a dotýkali se Jejích rukou na prsou zavinutých posledním pozdravem, načež odcházeli.

Teď také svaté ženy se s Ní naposledy rozloučily, zahalily svatý obličej a přiklopily rakev víkem, kterou pak na obou koncích a uprostřed převázaly šedými páskami. Po té jsem viděla, jak Petr a Jan na ramenou vynášejí z domu rakev položenou na marách. Střídali se asi, neboť jsem viděla, že později šest Apoštolů neslo rakev, v předu oba Jakubové, uprostřed Bartoloměj s Ondřejem a v zadu Thadeáš s Matějem. Hůlky, za které nesli, byly asi prostrčeny rohoží nebo kožích, neboť viděla jsem, že rakev mezi nimi visí jako v kolébce. Někteří Apoštolové a učeníci šli před rakví, ostatní pak z přítomných se ženami šli vzadu. Už se smrákalo, a kolem rakve byly neseny čtyři svítilny na tyčích. Tak ubíral se průvod Křížovou cestou Mariinou až k poslednímu zastavení, a přešed pahrbek a minuv kámen posledního zastavení přišel na pravo od vchodu do jeskyně. Zde postavili svaté tělo na zem, a čtyři vnesli je do jeskyně a uložili do vyhloubeného lůžka. Všichni přítomní vcházeli jeden po druhém ještě do hrobu, stavěli kolem rakve nádobky s mastmi a květiny, poklekali, prolévajíce slzy a šeptajíce modlitby.

Bylo jich hezký hlouček, bolest i láska je zdržovaly u hrobu, byla už tmavá noc, když Apoštolové zavřeli vchod hrobky. Před úzkým vchodem do jeskyně vykopali strouhu a nasázeli tam živý plot z rozličných zelených keřů, dílem ještě kvetoucích, dílem už plody nesoucích, které jinde byli vykopali i s kořeny, tak že nebylo viděti ani známky nějakého vchodu, a to tím méně, že blízký pramen zavedli tak, že tekl před samým křovím. Do jeskyně nemohlo se jinudy, než se strany těsným průchodem mezi keři a jeskyní.

Vraceli se porůznu a pozastavovali se ještě tu a tam na Křížové cestě na krátkou modlitbu, někteří bděli také na modlitbách u hrobu. Ti, kteří se vraceli, spatřili

z dálky nad hrobem Marie Panny podivuhodné záření, a byli tím dojati, aniž věděli, co to vlastně jest. Viděla jsem to také, ale z toho všeho nepamatuji se už než na toto. Bylo to, jako by s nebe vylil se ke hrobu proud světla, a v tomto proudu světla jako by se snesla jemná postava, podobná duši přesvaté Panny a provázena zjevem Pána Ježíše; z hrobu však zdvihlo se tělo Marie Panny, zářící a spojeno se zářící Její duší, vzneslo se k nebi se zjevem Pána Ježíše. — To vše si ještě pamatuji třeba v nejasných vzpomínkách, přece dost jistě.

V noci viděla jsem několik Apoštolů a svatých žen, ani v zahrádečce před hrobovou skalou se modlí a zpívají. Ale náhle vylil se proud světla s nebe ke skále, a v tomto proudu viděla jsem snášeti se dolů Slávu o třech kruzích, Slávu kůrů Andělů a nebeských duchů, kteří obklopovali zjev Pána Ježíše a zářící duše Mariiny. Zjev Ježíše Krista s pěti ranami jasně planoucími šinul se před Ní. Kolem duše Mariiny viděla jsem ve vnitřním kruhu Slávy jen malé dětské postavičky, v druhém kruhu jevily se postavy jako šestileté děti, a v kruhu největším postavy jako dorostlí jinoši. Jen obličeje poznávala jsem zřetelně, ostatek postav rozplýval se v mihotavém světle. Když toto zjevení, vždy určitějších nabývajíc tvarů, sestoupilo až na skálu, viděla jsem odtud až do nebeského Jerusalema rozestřenu zářící cestu. Nyní jsem viděla, jak duše přesvaté Panny, linoucí se za zjevem Ježíšovým, vyhnuvši se Pánu Ježíši snesla se skalou do hrobu a za nedlouho, spojena se svým oslaveným tělem, vystoupila z hrobu mnohem zřetelnější a zářivější a s Pánem Ježíšem a s veškerou Slávou Andělů a duchů vystoupila do nebeského Jerusalema, načež všechen ten jas uhasl a nad krajinou se rozestřelo nebe poseté tichými hvězdami.

Zda Apoštolové a svaté ženy, před hrobem se modlící, všecko to také viděli, nevím, ale viděla jsem, že v úžasu a zbožném obdivu hleděli vzhůru nebo hluboce dojati padli tváří na zem. Také jsem viděla, jak

někteří, jenž za zpěvu a modliteb s marami se vraceli Cestou Křížovou a zastavovali se u jednotlivých zastavení, v hlubokém pohnutí a tiché zbožnosti se obraceli po světle nad náhrobní skalou.

Tak tedy, jak jsem viděla, přesvatá Panna nezemřela obyčejnou smrtí a nebyla hned vzata do nebe, nýbrž nejprve byla vzata se země její duše, a pak teprve její tělo.

Vrátivše se, požili Apoštolové a učeníci něčeho a šli spat. Spali mimo dům v přistavěných kůlnách. Služka Mariina, jež zůstala v domě, aby ještě poklidila, a jiné ženy, jež tu ještě meškaly, aby jí pomohly, spaly v místnosti za ohništěm, odkudž služka, zatím co se konal pohřeb, všecko uklidila, i bylo zde jako v kapličce, a Apoštolové se tam potom modlili a konali obět Mše svaté.

XIII

PŘÍCHOD SVATÉHO TOMÁŠE / APOŠTOLOVÉ NAVŠTÍVÍ HROB PŘESVATÉ PANNY A ROZEJDOU SE.

DNES VEČER viděla jsem Apoštoly v přední místnosti domku ještě pohrouženy v modlitbu a zármutek. Ženy odešly už spat. Tu viděla jsem Apoštola Tomáše, an opásán na cestu a dvěma učeníky provázen, přišel k mřížoví domku a tloukl, aby mu otevřeli. S ním přišel učeník, jenž slul Jonathan a byl spřízněn se svatou Rodinou.*) Druhým jeho průvodcem byl takový dětina z té krajiny, odkud přišel nejvzdálenější ze svatých Tří Králů, kterouž zemi nazývám Partherme, poněvadž si těch jmén určitě nepamatuji. Tomáš vzal ho

*) Ctih. sestra poznala tohoto učeníka podle jeho relikvije, kterou měla, ale neoznačenou jménem. Ve dnech 25. a 26. července 1821 pravila o něm: „Jonathan nebo Jonadab — tak se nazýval po křtu Elieser z pokolení Benjaminova, pocházející ze Samařska — byl s Petrem, také s Pavlem — tomu však byl příliš zdlouhavý — byl také s Janem, a s Tomášem přišel z dalekých končin k smrtelnému lůžku Marie Panny. Jako Tomášek, ten dětinský tatarský služebník, byl také velmi dětinský, ale byl knězem. Ještě asi tři roky po smrti Marie P. viděla jsem ho v Efesu. Později jsem viděla, že byl v tamější krajině kamenován, polomrtev zanechán na zemi a pak zanesen do města, kdež skonal. V pozdějších letech jeho kosti přišly do Říma. Ale jeho jméno bylo neznámo.

s sebou odtamtud, on nosil mu jeho plášť a choval se jako služebník na slovo poslušný. Jeden z učeníků otevřel dvéře, a Tomáš vstupuje s Jonathanem do jizby, kde byli shromážděni Apoštolové, přikázal služebníku, aby si sedl přede dveřmi. Dobrý snědý ten muž učinil vše, co se mu přikázalo, a beze všeho hned sedl. Ach, jak byli zarmouceni, slyšíce, že přicházejí příliš pozdě. Tomáš plakal jako dítě, slyše o smrti Marie Panny. Učeníci umyli jim nohy a podali jim něco na občerstvenou. Zatím probudily se a vstaly ženy, a když odešly, vedly Tomáše a Jonathana do jizby, kde přesvatá Panna zemřela. Vrhli se na zem a smáčeli ji slzami. Tomáš pak ještě dlouho klečel před oltářikem Mariiným. Nelze vylíčiti, jak dojemný byl jeho zármutek, pláču, kdykoliv si na to vzpomenu. — Domodlivše se modlitbu, které nepřerušovali, šli všichni Apoštolové uvítati příchozích. Vzali Tomáše a Jonathana v podpaždí, pozdvihli je se země a objali je a odvedli je do přední jizby domku a podali jim na občerstvenou malých chlebů a medu, i pili ze džbánečků a koflíčků. Ještě jednou se pomodlili společně a objímali se všichni.

Teď však Tomáš a Jonathan zatoužili po hrobu přesvaté Panny, i zapálili Apoštolové lucerny, které přivázali na dlouhé tyče, a všichni šli s nimi Křížovou cestou Mariinou k Jejímu hrobu. Mluvili málo, zastavovali se u kamenů zastavení, rozjímali o bolestné Cestě Pána Ježíše a o lásce Jeho Matky s Ním trpící, jež postavila tuto tyto pamětní kameny a tolikrát je skrápěla slzami. Přišedše k náhrobní skále, vrhli se všichni kolem hrobu na kolena, ale Tomáš a Jonathan spěchali nejprvé ke vchodu do sluje, Jan pak šel za nimi. Dva učeníci odhrnuli křoví ode vchodu a oni tři vstoupili a s uctivou bázní poklekli před vysedlou skalou, na kterou byli uložili tělo přesvaté Panny. Pak přistoupil Jan k lehké upletené rakvi, která přečnívala kousek přes skálu, rozvázal ty tři šedivé úvazky, které byly otočeny okolo víka a postavil víko stranou; teď

posvítili do rakve, a k velikému úžasu viděli, že pohřební prostěradla leží tam prázdna, ale právě tak uspořádána, jak zahalovala svaté tělo. Roušky, které zahalovaly obličej a prsa, byly rozhrnuty, pásky, kterými byla ovinuta ramena, byly sice poněkud uvolněny, ale byly ještě tak stočeny, jak byly na rukou, než zvěčnělého těla Marie Panny už tu nebylo. S rukama pozdviženýma, němi úžasem pohlédli vzhůru, jako by teprve teď jim bylo svaté tělo zmizelo, a Jan volal z jeskyně: „Pojďte a žasněte, už Jí tu není!“ I vstupovali všichni po dvou za sebou do uzounké sluje, a s podivem hleděli na prázdná pohřební plátna před sebou a vyšedše poklekli všickni na zem, se zdviženýma pažema hleděli k nebi, plakali a modlili se, velebili Pána a Jeho milou oslavenou Matku, velebili svou milou věrnou Matku jako věrné děti rozličnými sladkými slovy lásky, jak Duch jim je vkládal na rty. Tu se arci rozpomenuli a vzpomněli si na onen světelný oblak, který spatřili hned po pohřbu z dálky vracejíce se domů, jak se snesl na mohylu a pak zase se vznesl k nebi. Jan s velikou uctivostí vyňal z pletené rakve pohřební plátna přesvaté Panny, složil a stočil je dobře a vzal je k sobě, potom položil víko na rakev a zase je přivázal úvazky. Potom vyšli z pohřební jeskyně, jejíž vchod zase uzavřeli křovinami. Modlíce se a žalmy zpívajíce ubírali se Křížovou cestou k domku. Zde vešli všichni do jizby Mariiny. Jan položil pohřební plátna uctivě na stoleček před modlitebnou svaté Panny. Tomáš a jiní modlili se ještě na tom místě, kde skonala. Petr odešel stranou od ostatních, jako by chtěl rozjímati; snad se připravoval, neboť viděla jsem potom, jak postavili oltář před modlitebnou Mariinou, kde stál Její kříž, a jak Petr konal tu slavnostní bohoslužbu, ostatní stáli v řadách za ním, střídavě se modlíce a zpívajíce. Svaté ženy stály opodál u dveří a u stěny ohniště. —

Dětinský sluha Tomášův následoval ho z daleké země, kde Apoštol byl naposledy. Byl vzezření zcela

cizího. Měl malé oči, čelo a nos vtlačené a lícní kosti vyčnívající. Jeho barva byla snědější než v této zemi. Byl pokřtěn, ale kromě toho byl zcela jako nezkušené, poslušné dítě. Dělal, co mu poručili, stál, kam ho postavili, hleděl, kam mu ukázali a na každého se smál. Kam Tomáš mu řekl, aby se posadil, tam seděl, a když viděl Tomáše plakati, plakal také hořce. Tento člověk zůstal vždycky s Tomášem, unesl veliká břemena a viděla jsem, jak valí velikánské kameny, když Tomáš stavěl kapli.

Po smrti přesvaté Panny vídala jsem Apoštoly a učeníky v kruhu shromážděné státi a si vypravovati, kde byli a co jich potkalo. — Všecko jsem slyšela; však si na to zase vzpomenu, bude-li to vůle Boží.

Dne 20. srpna 1820 a 1821.

Když byly vykonány rozličné pobožnosti, rozloučili se skoro všichni učeníci a odešli zase za svým povoláním. V domě zůstali ještě Apoštolové a Jonathan, který přišel s Tomášem, a Tomášův sluha. Ale nyní také všickni odejdou, jakmile jen dokončí své práce. Všichni totiž odklízejí s Křížové cesty Mariiny kamení a vytrhávají plevel, a zdobí ji krásnými vhodnými keři, bylinami a květinami. To vše vykonávají za modliteb a zpěvů, nelze ani říci, jak dojemný to pohled, jest to vše jako opravdová buhoslužba truchlící lásky, velmi dojímavá a přec tak miloučká. Jako věrné děti zdobí šlépěje Matky své a svého Boha; kročeje, kterými zbožně prožívajíc Jeho bolesti, odměřovala cestu utrpení svého Božského Syna, kterou kráčel na výkupnou smrt za nás.

Vchod do hrobu Mariina uzavřeli úplně, nasypavše a udupavše pevněji hlínu kolem keřů před hrobem nasázených a rozšířivše příkop před keři. Zahrádečku před hrobem očistili a ozdobili a vykopali chodbičku od zadní stěny náhrobního pahorku k zadní stěně skalního stupně, na které spočívalo tělo, a vytesali ve skále otvor, kterým bylo viděti vyhloubenou skálu, na které odpočívalo tělo nejsvětější Matky, již umírající Spasitel na kříži

odevzdávaje Janovi odevzdal jim všem a své Církvi. Ach, byli věrnými syny, poslušnými čtvrtého přikázání, a ještě dlouho budou oni a jejich láska žíti na zemi. — Postavili také nad hrobkou jakousi kapličku, postavili z koberců stan, který obložili a pokryli pletivem z klestu. V kapličce postavili oltář. Položili kámen, který byl stupněm, na něm postavili jiný kámen, a přes něj položili velikou, hladkou kamennou desku. Za tímto oltáříkem pověsili na stěnu koberčík, do kterého byl velmi prostě a neuměle vetkán nebo vešit obraz přesvaté Panny, a to pestrými barvami, jak bývala oblečena ve svém slavnostním rouchu, hnědě a modře a červeně pruhovaném. Všecko pak dokončivše, konali tam bohoslužbu, za které klečíce se zdviženýma rukama se modlili.

Příbytek Mariin v domku pak úplně proměnili v kostelíček. Služka Mariina a několik jiných žen zůstávaly i na dále v domku, a byli zde ponecháni dva učeníci, z nichž jeden býval pastýřem v Zájordaní, aby skýtali duchovní útěchy křesťanům v okolí bydlícím. Brzy potom rozešli se také Apoštolové; Bartoloměj, Šimon, Juda, Thadeáš, Filip a Matouš odebrali se první zas na místa svého povolání, dojemně se rozloučivše. Ostatní, kromě Jana, jenž ještě nějakou dobu zde pobyl, ubírali se společně nejprvé do Palestiny, odkudž pak zase se rozcházeli. Do Palestiny ubíralo se s nimi mnoho učeníků, také několik žen přišlo s nimi do Jerusalema. Marie Markovna učinila tam mnoho pro obec, založila společnost asi o dvaceti ženách, které žily skoro jako jeptišky, pět těchto žen žilo dokonce u ní v domě. Učeníci scházeli se vždy v jejím domě. Křesťanská obec měla dosud kostel u rybníka Bethesdy.

Dne 22. srpna pravila:

Jedině Jan jest ještě v domku. Všichni ostatní už odcestovali. Viděla jsem, jak Jan dle vůle přesvaté Panny rozděluje Její šaty její služce a jiné ještě panně, jež přicházela Jí posluhovat. Mezi těmito šaty byly také

ještě některé látky svatých Tří Králů. Viděla jsem dvoje dlouhé bělavé šaty, několik dlouhých šátků a závojů, také přikrývky a koberce. Spatřila jsem také velmi jasně onen pruhovaný přehoz, který měla na sobě v Káni a na Křížové Cestě, a z něhož mám malý útržek. Některé kusy dostaly se Církvi, a na př. z krásných svatebních šatů, jak nebe modrých, zlatem vyšívaných a růžemi posázených bylo zhotoveno mešní roucho pro kostel u Bethesdy v Jerusalemě. V Římě jsou ještě relikvije těchto šatů. Vidím je, nevím však, jsou-li známy. Maria oblekla si tyto šaty pouze na oddavky, potom už nikdy.

A všechen tento život, všechny tyto události plynuly tiše a tajemně, bez úzkostí a obav, jakých pocitujeme dnes. Pronásledování nevyhledávalo ještě křesťanů, a jejich pokoj nebyl ničím rušen.

KONEC.

OBSAH

Předmluva IX

O PŘEDCÍCH PŘESVATÉ PANNY MARIE.

I. Rorate coeli 3
II. Předkové svaté Anny / Essenové 7
III. Joachim v Chrámě potupen uchýlí se ke svým stádům 33
IV. Anně přislíbena plodnost / Její pouť do Chrámu 35
V. Joachim potěšen Andělem opětně přináší oběť ve Chrámě 39
VI. Joachimovi dostane se požehnání z Archy Úmluvy 45
VII. Joachim a Anna potkají se pod Zlatou branou . 49

NEPOSKVRNĚNÉHO POČETÍ PŘEDOBRAZY A OSLAVA.

I. Bůh ukazuje Andělům obnovení lidského pokolení 55
II. Předobraz Marie Panny v Egyptě před Eliášem . 61
III. Eliáš vidí předobraz přesvaté Panny . . . 63
IV. Vysvětlení předešlého vidění Eliášova . . . 67
V. Jak byla Maria předobrazena v Egyptě a zvěstována zbožným pohanům 70
VI. Tobiáš předobrazem příchodu Spásy a tím i předobrazem Joachima a Anny 73
VII. Rodokmen Messiášův 76
VIII. Svatá Máť Anna zjevuje se ctihodné sestře Emmerichově 79
IX. Církev vítězná slaví svátek Početí Marie Panny . 81
X. Svatá Panna vypravuje tajemství Svého života . 84
XI. Ve svátek Neposkvrněného Početí na rozličných místech 86
XII. Sv. Tři Králové oslavují Početí Marie Panny . 89
XIII. Parallelní obraz k obětem dětí 92
XIV. K dějinám svátku Neposkvrněného Početí Marie Panny 94
XV. Roční doba svátku Početí Marie Panny . . 97

NAROZENÍ PŘESVATÉ PANNY MARIE.

I. Duše vlita v tělo Panny Marie 103
II. Narození Panny Marie 105
III. Návštěvy novorozeňátku Marii 114
IV. Dítěti dáno jméno Maria 116
V. Proč byl zaveden svátek Narození Panny Marie . 118
VI. O modlitbě na Narození Marie Panny . . . 121
VII. Očistná oběť svaté Mateře Anny 123

OBĚTOVÁNÍ PŘESVATÉ PANNY MARIE.

I. Přípravy v domě svaté Anny 127
II. Odchod Mariin z otcovského domu . . . 135
III. Cestou do Chrámu 142
IV. Příchod do Jerusalema / Město a Chrám . . 148
V. Maria do Chrámu uvedena a Bohu zaslíbena . 155
VI. Ze života přesvaté Panny v Chrámě . . . 164

PŘED ZVĚSTOVÁNÍM.

I. Z mládí svatého Josefa 169
II. Jan přislíben Zachariášovi 176
III. Zasnoubení svaté Panny s Josefem . . . 180
IV. O svatbě a svatebním rouše Mariině a Josefovu . 185
V. Snubní prsten Mariin 190
VI. Od návratu Mariina do Zvěstování . . . 193

ZVĚSTOVÁNÍ PŘESVATÉ PANNY MARIE.

I. Zvěstování Marie Panny 199

NAVŠTÍVENÍ PŘESVATÉ PANNY MARIE.

I. Maria a Josef putují k Alžbětě 210
II. Maria a Josef přijdou k Alžbětě a Zachariášovi . 214
III. Osobní sdělení vypravovatelčino 222
IV. O narození Janově a návratu Mariině / Josef napomenut Andělem 233

ADVENT.

I. Přesvatá Panna koná se svou Matkou přípravy na narození Kristovo 239
II. Anděl zvěstuje Josefovi, aby s Marií putoval do Betléma 242
III. Svatý Josef a Maria Panna vydají se na cestu . 245
IV. Přesvatá Panna a svatý Josef přijdou do Betléma a marně hledají noclehu 256

V. Jeskyně narození 261
VI. Pohřební jeskyně Marahy, chůvy Abrahamovy, zvaná též jeskyní kojících 265
VII. Svatá Rodina uchýlí se do jeskyně Narození / Josefovo hospodářství 268
VIII. Sabbath v Jeskyni / Josefovy nákupy a modlitba 271
IX. Narození Ježíše Krista 273
X. Gloria in excelsis / Příroda jásá / Andělé zjevují se pastýřům 276
XI. Narození Kristovo zvěstuje se světu . . . 280
XII. Kdy se narodil Kristus Pán 288
XIII. Pastýři u Jesliček 291
XIV. Essenky posluhují svaté Rodině / Účast svaté Anny 294
XV. Svatá Panna skryje se vyzvědačů / Násilný čin Herodův 296
XVI. Rozličné návštěvy u Jesliček 298
XVII. Přípravy na slavnost obřízky 301
XVIII. Děťátko obřezáno a nazváno Ježíš . . . 303
XIX. Alžběta návštěvou u svaté Panny . . . 306

SVATÍ TŘI KRÁLOVÉ.

I. Svatí Tři Králové spatří hvězdu a vydají se na cestu / Vypravovatelka vyjde jim vstříc a popisuje rozličné kraje a mravy a obyčeje jejich obyvatelstva 311
II. Hagar a Ismael na poušti 319
III. Theokeno dohoní Mensora a Saira v pustém městě / Jména a pleť svatých Tří Králů . . 321
IV. Svatí Tři Králové odpočívají u studně / Uspořádání karavany a život v táboře 324
V. O vlasti, cestě a hvězdě svatých Tří Králů . 328
VI. Noční pochod svatých Tří Králů a jejich příchod ke králi Kausurskému 331
VII. O předcích sv. Tří Králů a jejich očekáváních / O Balaamovi, Sibyllách a žebři Jakobově / O lidských obětech, bohulibém a hříšném pozorování hvězd 334
VIII. Další cesta svatých Tří Králů 338
IX. Betlém: Přesvatá Panna tuší příchod sv. Tří Králů / Rozličné návštěvy u Jesliček / Slavnost Posvěcení Chrámu 340
X. Sv. Tři Králové v Manatheji / Jejich předkové v Egyptě / Kdy byla předpověděna hvězda . 344
XI. Betlém: Sv. Anna navštíví přesvatou Pannu . 349
XII. Sv. Tři Králové přejdou Jordan / Přibudou před brány Jerusalemské a jsou uvedeni do svatého Města 352
XIII. Sv. Tři Králové před Herodesem / Herodesovy porady se zákonníky 356

XIV. O Herodesovi, jeho náladě a zámyslech . . 359
XV. Sv. Tři Králové jedou z Jerusalema do Betléma 362
XVI.*) Svatí Tři Králové u Jesliček 364
XVII. Josef pohostí sv. Tři Krále / Židé číhající u jeskyně a Herodes pátrající v Písmě 371
XVIII. Sv. Tři Králové navštíví ještě jednou sv. Rodinu a varováni ve snách, rozloučí se s ní a uprchnou 374
XIX. Betlémská vrchnost zakročí proti sv. Třem Králům a sv. Rodině / Zacharíáš u Jesliček . . 378
XX. Sv. Anna znova u sv. Rodiny / Herodesovi pochopové pátrají po novorozeném synu královském 381
XXI. Sv. Rodina v pohřební jeskyni Maražině . . 384
XXII. Výroční den zasnoubení Marie Panny . . 388
XXIII. Přípravy na odchod sv. Rodiny / Poznání památek po sv. Třech Králích 390

OČIŠŤOVÁNÍ PŘESVATÉ PANNY V CHRÁMĚ.

I. Sv. Rodina béře se do Chrámu 401
II. Svatá Panna s Ježíškem v Chrámě / Simeon a Hanna 404
III. Smrt Simeonova 410
IV. Svatá Rodina v domě sv. Anny 413
V. Hromnice 416

ÚTĚK DO EGYPTA.

I. Úvod / Věk Ježíškův za útěku do Egypta . . 421
II. Domácnost svaté Rodiny v Nazaretě . . . 423
III. Herodes koná přípravy na vraždění Nevinňátek / Spojitost vraždění dítek v duchu vypravovatelčině 424
IV. O životě sv. Rodiny v Nazaretě 427
V. Anděl přikáže v noci Josefovi uprchnouti do Egypta / Sv. Rodina se přichystá, rozloučí a vydá se na cestu 429
VI. První dni na cestě 432
VII. Alžběta uprchne s malým Janem na poušť / Zacharíáš odejde do Nazareta 435
VIII. Sv. Rodina v jeskyni pod Efraimem . . . 437
IX. Malý Jan pošle v poušti jižně od Hebronu žíznivému Ježíškovi pramen vody 439
X. Na hranicích území Herodesova 442
XI. Sv. Rodina mezi loupežníky / Malomocný chlapec uzdraven koupelí Ježíškovou 445
XII. Sv. Rodina bere se dále pouští, vstupuje na půdu egyptskou a přichází do města Heliopole . . 449
XIII. Příbytek a domácnost sv. Rodiny v Heliopoli . 454

*) Omylem vytištěno v knize XIV.

XIV. Povraždění Nevinňátek 458
XV. Jan znova prchá na poušť 462
XVI. Sv. Rodina ubírá se do Matarey 464
XVII. Příbytek a modlitebna sv. Rodiny v Matareji . 467
XVIII. Alžběta po třetí odvádí malého Jana na poušť 469
XIX. O smrti Zachariášově a Alžbětině 472
XX. Studně Mariina v Matareji / Ježíšek posluhuje / Zpráva o smrti Herodově 475
XXI. O Jobovi, jeho osudech a jeho pětiletém pobytu u studně v Matareji 478
XXII. Ještě o studni v Matareji / Abrahamovy osudy v Egyptě 483
XXIII. Návrat sv. Rodiny z Egypta 487

SMRT A NANEBEVZETÍ PŘESVATÉ PANNY MARIE.

I. Přesvatá Panna usadí se se sv. Janem u Efesu 493
II. Domek Panny Marie u Efesu 496
III. Život přesvaté Panny 499
IV. Cesta Mariina do Jerusalema a její onemocnění / Pověst o Jejím hrobě v Jerusalemě / Křesťanská obec u Efesu 502
V. Přesvatá Panna koná naposledy Křížovou cestu 505
VI. Přesvatá Panna na smrtelném loži / Apoštolové přicházejí a slouží Mši 507
VII. Svatý Petr podává svaté Panně Velebnou Svátost Oltářní / Pohled na současný Jerusalem . 510
VIII. Apoštolové v domku přesvaté Panny / Její Křížová cesta 513
IX. Jak a odkud byli povoláni Apoštolé k smrtelnému lůžku Mariinu / Jejich oblek a počínání . . 516
X. Svatá Panna žehná Apoštoly a loučí se s nimi / Přijme svátostnou Posilu a Poslední Pomazání 521
XI. Smrt přesvaté Panny a vstup Její nejčistší duše do nebe 525
XII. Pohřeb přesvaté Panny a Její nanebevzetí . . 527
XIII. Příchod svatého Tomáše / Apoštolové navštíví hrob přesvaté Panny a rozejdou se . . . 533

✠ ✠ ✠

NATIŠTĚNO V KNIHTISKÁRNĚ
K. KRYLA A FERD. SCOTTIHO V NOVÉM JIČÍNĚ NA MOR.
LÉTA PÁNĚ 1912.

✠

ŽIVOT PŘESVATÉ PANNY MARIE

1912